

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DANCE OF DEFIANCE

JAGGER COLE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

MEYDAN OKUMA DANSI

KARANLIK BİR MM MAFYA ROMANSI

JAGGER COLE

Meydan Okuma Dansı
Jagger Cole © 2025
Tüm hakları saklıdır.
Kapak ve iç tasarım: Plan 9 Book Design

Bu eser kurgusal bir edebi eserdir. Eserde geçen isimler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek kişilerle, olaylarla veya kuruluşlarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın önceden yazılı izni olmadan basılı veya elektronik ortamda çoğaltılamaz, taranamaz veya dağıtılamaz.

Bu eserin izinsiz çoğaltılması, iletilmesi, dağıtılması veya kullanılması eserin izinsiz çoğaltılması, iletilmesi, dağıtılması veya kullanılması yasa dışıdır ve ABD telif hakkı yasasını ihlal eder.

CONTENTS

[Oynatma listesi](#)

[Tetikleyici Uyarı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43 Epilog](#)

[Aldatma Dansı Jagger](#)

[Cole'un_diger_eserleri](#)

[Yazar hakkında](#)

PLAYLIST

Bulls On Parade - Rage Against The Machine catch
these fists - Wet Leg
AFTER ALL (EVERYTHING ALL THE TIME) - Noah
Gundersen
Kirli Düşünceler - Chloe Adams
Görevdeki Adam - The Black Keys Çılgın -
Natalie Jane
Dancing On My Own - Robyn
Adımı Söylediğinde - Chandler Leighton Şekil
Değiştiren - Lorde
Papatyalar - Justin Bieber
Kayıp Otoyol - NightCrawl
Öpücükleri Silme - Wolf Alice Tessellate - alt-J
Radyoaktif - Eric Serenade Chin
Up - Sam Fender
Tonight, Tonight, Stephen Wilson Jr.
Benimle Kal - Sam Smith Aş - Skott
Tek İstisna - Paramore Viyana - Billy Joel
Leylak Şarabı - Jeff Buckley
WAKE ME UP I'M DROWNING - Noah Gundersen

Fyrsta - Ólafur Arnalds
Wrecking Ball - Miley Cyrus
ADANMIŞLIK - Justin Bieber, Dijon NEFES
AL - Sia

Spotify'da alma listesini dinleyin!

TRIGGER WARNING

Sevgili Okuyucu

Bu kitap, diğ er kitaplarım gibi, daha karanlık ve a ık sahneler içeren temalar ve unsurlar barındırmaktadır. Hafif BDSM ve bağlanma sahnelerinin yanı sıra, homofobi, kendine zarar verme/intihar, çocuklukta cinsel istismar ve bağımlılık bu hikayede çok yoğun bir şekilde yer almaktadır.

Bu sahneler daha canlı ve derin bir hikaye yaratmak için yazılmış olsa da, bazı okuyucular için tetikleyici olabilir. *Lütfen* kendi tetikleyicilerinizi ve sınırlarınızı bilin ve bunu göz önünde bulundurarak okuyun.

Okuduğunuz için

teşekkürler, Jagger

ROMAN

BEN HER ZAMAN BULMUŞ gücü gücü güç Şeffaf saf
iradede. Çevremdeki her şey üzerinde tam kontrolü elinde
tutmak.

Dayan. Acımasız ol. Merhametsiz ol. Erkek
ol.

Bazıları "kaba kuvvet her şeyi çözmez" veya "beyin kaslardan daha
iyidir" der. Ama bu insanlar hiç başlarına silah dayalı bir durumda
kalmamışlardır. Yok oluşla yüz yüze geldiğinizde, "işleri düşünmek"
veya "seçenekleri tartmak" için zaman yoktur.

O noktada, ya batarsın ya da yüzersin. Ya
yaparsın ya da yapmazsın. Ya yaşarsın ya da
ölürsün.

Kaba kuvvet, hayatımın çoğu boyunca bana çok yardımcı oldu.
Bratva'da büyüdüğüm için, bu benim yaşam tarzımın bir parçası
haline geldi.

Sadece içinde yetiştirilmekle kalmadım. Nikitin tahtının veliahtı,
Pavel Nikitin'in varisi olarak onu *yönetmek* için yetiştirildim.

Bu dünyada, benim dünyamda, kontrol, güç, vahşet ve düşmanlarını ezme arzusu, yaşam ve ölüm arasındaki farktır.

Dayan. Acımasız ol. Merhametsiz ol.

Lanet olası bir erkek ol.

Bu gece, o acımasız güç, diğerlerinden çok uzaklaşan muhafızı bayılttı, onu bir depo odasına sürükledi, bağladı ve ağzını tıkadı, maskesini ve üniformasını çaldı.

Kendime baktım. Kahretsin. Bilerek benimle yaklaşık aynı boyda bir gardiyan seçmiştim. Ama giydiğim siyah üniforma belki yarım beden küçük. Ve maske...

Siktir.

Görünüşe göre, az önce bayılttığım adam sigara içiyor ve maskesinin içi kül tablası gibi *kokuyor*.

"*Bunların seni öldüreceğini biliyorsun, değil mi?*" Bilinçsiz gardiyana homurdanırım. Çömelirim ve bağlarını ve ağzını tıkayan şeyi iki kez kontrol ederim.

Ona verdiğim kloroform, onu önümüzdeki otuz dakika boyunca baygın tutacaktır. Uyandığında ise, homurdanmaktan ve belki de yarım saat daha yerde kıvranmaktan başka bir şey yapamayacak kadar zayıf olacaktır.

Şansım yaver giderse, o zamana kadar çoktan gitmiş olacağım.

Kötü kokan maskem ve çok dar olan giysimi düzelttikten sonra, depo odasından çıkıp uçurum kenarındaki malikanenin lüks koridorlarından birine giriyorum. Her iki tarafa da hızlıca bir bakış attıktan sonra, cebimden metal matara çıkarıp küçük bir yudum alıyorum.

Mutlak kontrol. Saf irade. Güçte kuvvet. İçki de fena değil.

Flaski göğüs cebime koyarken votka boğazımı yakıyor. Sonra dönüp koridordan ilerliyorum, baygın yeni arkadaşşımdan aldığım kulaklığı kulağıma takıyorum. Güvenlik kanalı cızırtılı bir sesle canlanıyor.

"Çevre, kontrol edin. Marki ve konuğı birazdan ana salona girecek. İletişim açık, devam edin."

Çeşitli sert erkek seslerinin yankılanmaya başladığını dinliyorum: "Çevre bir, her şey yolunda", "Çevre iki, her şey yolunda". Altıdan sonra biraz fazla uzayan bir duraklama olduğunda, boğazımı temizliyorum.

"Yedinci çevre, her şey yolunda," diye sessizce mırıldandım.

Koridorda ilerlerken sekizden ona kadar kontrol yapıyorum. Tamamen siyah bir takım elbise giymiş, benimkiyle aynı özelliklere sahip maskesiz bir adam yanımdan geçerken donakalıyorum. Sessizce başını sallıyor. Ben de başımı sallıyorum.

Bununla ilgili gizli, konuşulmamış bir kod varsa, *başım belada demektir*. Aslında, bu durumun ters gitmesi ve benim tamamen ve feci şekilde mahvolmam için yüzlerce farklı yol var. Neyse ki, diğer güvenlik görevlisi geniş malikane-kulübeyi dolaşmaya devam ederken, ben koridordan geçerek gecenin ana etkinliğine doğru ilerliyorum.

Ya da daha doğrusu, ana etkinliğin ne olacağına.

Blackbriar Hall, New York City'nin altı saat kuzeyindeki Adirondack Dağları'nda bir uçurumun kenarında yer alıyor. Aslen Vanderbilts, Carnegies veya yüzyılın başında başka bir milyarder aile tarafından inşa edildi. Onlar burayı "hafta sonu kaçamağı kampı" olarak kullanıyorlardı.

Şahsen, "kamp" veya "salon" gibi kelimelerin 102 *bin* metrekare büyüklüğündeki bir yere gerçekten uygun olduğunu sanmıyorum. Ama neyse. Buraya gayrimenkul değerlendirmesi yapmaya gelmedim.

Aslında, burada olmamın kendisi belki de... tartışmalı bir karar.

Tamam, *kesinlikle* tartışmalı bir karar. Aslında, hayır, "tartışmalı"yı "berbat" olarak yükseltelim. Babamın adamlarından hemen hemen her biri bu gece bu görevi seve seve üstlenir ve bunu yapabilecek kapasitede olurdu. Ayrıca, buraya sızarken yakalanırlarsa, Nikitin Bratva ile herhangi bir bağlantılarını kolayca inkar edebilirlerdi.

Pavel Nikitin'in tek oğlu, atasözündeki kurabiye kavanozunda eliyle yakalanırsa? O başka bir hikaye.

Peki. Bu potansiyel olarak nükleer bir soruna kolay çözüm *yakalanmamaktır*.

İleride, karanlık koridorun sonunda, ana salondan loş ışıklar parıldıyor. Durup gölgelerin arasında kayboluyorum ve boğazımı ıslatmak için cebimden bir kez daha matara çıkarıyorum.

Bonus olarak, nefesimdeki votka, maskemdeki sigara kokusunu en azından bir dereceye kadar nötralize ediyor. Yuttuktan sonra yavaşça nefes veriyorum, rahatlatıcı, tanıdık sıcaklık midemde yayılırken omuzlarımı sallıyorum.

Mutlak kontrol. Saf irade. Güçte kuvvet.

Yine, babamın adamlarının neredeyse hepsi bu gece bunu yapabilirdi. Ama güçlü bir Bratva lideri, yastıklı tahtından kararnameler ve emirler çıkarmaz. Ellerini kirletir. Ağır işleri kendisi yapar.

Bu yüzden bu gece bunu kendim yapmaya karar verdim.

Saçmalık. Hastalığını telafi etmeye çalışıyorsun. Kanındaki yozlaşmayı. Kendinden kesip atman gereken şeyi...

Çenem sıkışır ve ağır ağır yutarım.

Kapa çeneni.

Cebimden tekrar matara çıkarıp bir yudum daha alıyorum. Beni ayakta tutan şey bu.

Ya da en azından karanlıkta boğulmamı engelliyor.

Koridorun sonu, geniş arazideki üç katlı ana ziyafet salonunun ikinci katını çevreleyen büyük bir asma kata açılıyor. Camdan yapılmış tonozlu tavandan devasa avizeler sarkıyor ve titreyen gaz lambaları ana salona ve aşağıda oturan konuklara sıcak bir ışık yayıyor, sanki burası Hogwarts'ın ana yemek salonuymuş gibi.

Ama bilirsiniz, süpürgeler ve baykuşlar yerine kötü adamlar ve dolu silahlar var.

Omuzlarımı geriye doğru çekerek, arkasına saklanabileceğim güzel bir mermer sütunun bulunduğu sessiz bir köşe bulana kadar asma katta yavaşça ilerliyorum. Elimi mermer korkuluğa dayarken parmağımdaki yüzüğü düzeltiyorum ve parmak eklemlerimi aşağıdaki kalabalığa doğru çeviriyorum. Metal bandın altını başparmağımla iterek, gümüşe oyulmuş boğa kafasına yerleştirilmiş küçük dijital kamerayı çalıştırıyorum.

Siktir, bu James Bond zırvası her zaman kalbimi hızla attırıyor ve kaslarımı gerginleştiriyor. Votkanın uğultusu algımın sınırlarını titretirken, adrenalın damarlarımdan akıyor

algımın sınırlarında hissedilirken, beni en iyi performansımı gösterdiğim o tatlı noktada tutar.

"Canlanın beyler." Çaldığım kulaklığımdan gelen cızırtılı ses dikkatimi çekiyor. "Markiz ve Signor Sangrini birazdan sol ön kapıdan ana salona girecekler."

Alkolün etkisine rağmen kalbim hızla atıyor ve mermer sütunun arkasındaki gölgelere biraz daha gömülürken ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Cesaret, alkol ve saf kibir beni bu noktaya sorunsuz bir şekilde getirdi, ama birdenbire yakalanırsam ne kadar kötü olacağının *acımasızca* farkına varıyorum.

Yutkunarak, her türlü kirli yeraltı dünyasından gelen, zarif giyimli konukların oturduğu, zarif bir şekilde hazırlanmış ziyafet masalarına bakıyorum: çeşitli Amerikan mafyaları, Bratva, İtalyan Camorra, bir veya iki Çinli Triad, Kolombiya Karteli, hatta Japonya'dan bazı Yakuza klanları.

Bunlardan daha eski ve daha güçlü ailelerin temsilcileri de var: o kadar geniş, zengin, güçlü ve köklü suç imparatorlukları ki, onları ve siyasi etkilerini her gün görüyorsunuz ama bunun farkında bile değilsiniz.

Çünkü Obsidian Sendikası'nın lideri ile gezegendeki en eski ve en güçlü yeraltı bankacılık kurumunun başkanı arasında bir toplantı yapıldığında ne olur?

Herkes en güzel kıyafetlerini giyer ve saygılarını sunmak için dışarı çıkar.

Toplanan konuklar çeşitli sohbetlerini keser, koltuklarından kalkar ve gölgelerden ortaya çıkan uzun boylu, geniş omuzlu siyah giysili adam

ve titreyen ışığa adım attığında, sessizliğe bürünürler. Onun, onur masasının bulunduğu büyük ziyafet salonunun başındaki hafifçe yükseltilmiş kürsüden geçerken, sonra da hayran dinleyicilerinin önünde durduğunda, yüzüğümü ona doğru çeviririm.

Bu kişi "Marki", diğer adıyla Vaughn Bancroft'tur.

Hiç yüz yüze görüşmedik. Ama garip bir şekilde, sanki görüşmüşüz gibi hissediyorum. Kız kardeşim Evie, Zakharova Balesi'nde Vaughn'un küçük kardeşi Val ile birlikte profesyonel olarak dans ediyor. İki erkek ikiz olmasalar da yaşları birbirine yakın ve aralarındaki benzerlik bazen ürkütücü derecede tuhaf.

Aynı gözler. Aynı keskin, oyulmuş yüz hatları ve yüz yapısı, onlara aristokrat ve kabadayı karışımı bir görünüm kazandırıyor. Vaughn'un bile kardeşi ile benzer yerlerde benzer dövmeleri var, örneğin yakasının üstünden görünen soluk ama süslü dövme gibi. Ancak benzerlikler burada bitiyor: Vaughn'un ön kolları çıplak, oysa kardeşi benimki gibi kolları ve ellerinin arkasına kadar uzanan dövmelere sahip.

"Hoş geldiniz, millet."

Vaughn sesini yükseltmedi. Ama sesinde, mağara gibi salonda yankılanan sert ve karanlık bir güç var. Gaz lambası titriyor, sanki sesinin ham dalgası havayı değiştirmiş gibi.

Bir yanımda bu teatral tavırlara gözlerimi devirmek istiyor: Altın Çağ'dan kalma ormanlık arazi, loş, titrek ışık, özellikleri olmayan muhafız maskeleri... Hatta "Marki" gibi abartılı bir unvan kullanmak, lanet olsun.

Ama yapmıyorum; gözlerimi devirmiyorum yani. İlk olarak, bu, Vaughn

tiyatro, *benim de* ait olduğum belirli bir gizli toplulukta ikisini de kullanmayı sevdiğim için.

İkincisi, dikkatim aniden Vaughn'dan benzer, ancak daha tanıdık bir yüze çekiliyor. Val'in yan kapıdan sessizce ziyafet salonuna girip, ona bakan iki muhafızlara bir kez başını salladıktan sonra hemen parlak siyah maskesini yüzüne geçirdiğini izlerken boğazım çalışıyor ve kaşlarım çatılıyor.

Burada ne halt ediyor bu?

Yani, kardeşi Obsidian Sendikası'nın başkanı ve bu gecenin ev sahibi... bu her ne haltsa. Ama bildiğim kadarıyla Val, kardeşinin yeraltı dünyasındaki işlerine karışmıyor.

O bir gangster değil. Evelina gibi profesyonel bir balet dansçısı. Kız kardeşimden duyduğuma göre, dansçı olarak yetenekleriyle olduğu kadar, hem erkekleri hem de kadınları tavlama konusunda da ünlü bir çılgın parti adamı. Belki de daha fazlası.

Motosiklet sürer, sigara içer, 70'lerin punk ikonları gibi siyah deri ceketler, yırtık kot pantolonlar ve rock tişörtleri giyer, saçlarını uzun ve dağınık bırakır ve temelde tüm otoritelere burun kıvrır.

Genellikle kız kardeşim aracılığıyla karışlaştığımız zamanlarda, çoğunlukla beni *çok* sinirlendirmiştir.

Çoğunlukla.

İçimde siyah bir kıvılcım parılıyor. Ama hastalığımanın beni ele geçirmesine izin vermeyeceğim. Şimdi değil. Asla. *Kesinlikle* bu gece istediğimi elde etmeye çalışırken değil.

Sütunun arkasına çekilip, kontrolü yeniden ele geçirmek için şişeyi çıkarıp bir yudum daha alıyorum.

"Lütfen benimle birlikte, değerli konuğumuz ve iyi dostum Signor Cosimo Sangrini'yi alkışlayalım."

Sessiz alkışlar, tanıtıma gerek olmayan bir adamı sahneye davet ederken, sütunun yanından geriye doğru bakıyorum. Bu kalabalığa tanıtmaya gerek yok.

Cosimo Sangrini, ailesinin yeraltı bankacılık imparatorluğunu yöneten *otuzuncu* Sangrini'dir, şaka yapmıyorum. Bu imparatorluk, Sangrini ailesinin Tapınak Şövalyeleri'nin fetihlerine finansal destek sağladığı lanet *Haçlı Seferleri*'ne kadar uzanır.

Bugün, Sangrini ailesi, bahsettiğim gizli güçlerden biridir: her gün gördüğünüz ve etkisini hissettiğiniz, ama bunun farkında olmadığınız bir güç. Ve ailemin faaliyet gösterdiği dünyada, Cosimo ile dost olmak, bir aktörün Steven Spielberg ile en iyi arkadaş olması ya da bir kardinalin Papa ile yakınlaşması gibidir.

Sorun şu ki - ve bu gece burada olmamın nedeni de bu - Nikitin Bratva, bunu anlayan tek yeraltı imparatorluğu ol 'da değil.

Örnek olarak, Vaughn'un kötü Bond kötü adamı dağ evinde ev sahipliği yaptığı, suç dünyasının önde gelen isimlerinin katıldığı bu geceki ziyafet verilebilir.

Cosimo Sangrini otuzlu yaşlarının sonlarında. Vaughn gibi, yakışıklı, şık giyimli ve saf güç *yayan* bir adam. Siyah saçları geriye taranmış, çelik rengi gözleri odayı tararken, hafif bir gülümseme - daha çok sırıtış - mükemmel dudaklarına dokunuyor. Çenesini nazikçe kalabalığa doğru eğiyor ve sonra Vaughn'a yine hesaplayıcı bir gülümseme atıyor.

Fotoğraf makinem tıklıyor, ikisinin kürsüde el sıkışırkenki fotoğraflarını arka arkaya çekiyor.

Acı bir gülümsemeyele gülümsüyorum.

Bu akşamın ne hakkında olduğunu biliyorum. Vaughn'un "saygıdeğer konuğu" için neden kırmızı halı serdiğini biliyorum. Ama bu, babama bu fotoğrafları gösterdikten *sonra* onunla yapacağım bir konuşma konusu.

Mezaninin gölgelerinde ilerlerken kalabalığa bakıyorum, çekim yapmak için daha iyi bir yer arıyorum ve yüzüğümün içine gizlenmiş mikrofonla bir şey yakalayabilir miyim diye bakıyorum. Sonunda, yan taraftan kürsüyü tam olarak gören gölgeli bir köşeye kayıyorum.

Adam beni yakalamadan bir milisaniye önce, ayak sesleri onun varlığını ele veriyor. Ama o pislik güçlü kolunu boynuma dolamadan, beni döndürmeden ve asma kattan ayrılan karanlık bir koridora itmeden önce tepki verecek kadar zamanım yok.

Dışlerimi sıkıp dirseğimi geriye doğru savurarak onu kaburgalarına vuruyorum. Tatmin edici bir "ughngh" sesi duyduğumda yüzümde zafer dolu bir gülümseme yayılıyor. Ama o an, adam aniden iki bileğimi de yakalayıp arkama doğru çekince gülümsemem kayboluyor.

Beni *sertçe* tutarken, nefes nefese bir homurtu çıkarırım, kollarımı garip bir açıyla geriye doğru zorlayarak yanağımı karanlık koridorun taş duvarına yapıştırır.

Bu adam her kimse, çok *güçlü*.

Yine itmeye çalışıyorum, dirseklerimi geriye doğru çekip ayağına basmaya çalışıyorum. Ama o çok hızlı ve aniden bacaklarım altımdan kayınca dünya yan yana sallanıyor.

Siktir.

Yarım saniye içinde, o orospu çocuğu beni lanet bir güreşçi gibi omzuna attı, sonra sırtımı yere çarptı.

sırt üstü yere çarptı. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama tüm ağırlığı göğsümün alt kısmına yerleşirken, kaslı uylukları gövdemin iki yanına yerleşiyor. O, bileklerimi tutup ellerimi geriye doğru itip, başımın üstünde cilalı taş zemine sabitlemesi önce ona boşuna bir yumruk atıyorum.

Yabancı, yıkıcı bir güç vücudumu burkuyor, kıvrandırıyor ve büküyor.

Bana böyle şeyler olmaz. 1,93 metre boyunda, 109 kilo kaslı biriyim ve *altı* yaşından beri dövüşüyor ve antrenman yapıyorum.

Kimse beni şaşırtmaz, yere düşürmez ve yere yapıştırmaz.

Asla.

Ve yine de... işte buradayız.

Dişlerimi sıkıp, kaslarımı boşuna gererek, bu pisliği üstümden atmaya çalışırken tıslıyorum. Ama ikimiz de yaklaşık aynı boydayız ve üzerime çöken adamın tutuşu hiç gevşemiyor. Maskesinin göz deliklerinden, buz mavisi gözleri bıçak gibi içimi kesiyor. Beni parçalıyor. Beni kesip açıyor , tüm kirli sırları ortaya çıkarıyor.

İçimdeki tüm zehri ve bozuk kanı görüyor.

Onun ağırlığı üzerime çöktüğünde, büyük, dövmeli elleri bileğimi yere sabitlerken, ben de ona karşı direnerek hırıldıyorum.

Daha da eğildi. O her şeyi tüketen, donmuş, buz mavisi gözleri beni delip geçiyor.

Beni olduğum yerde donduracak

kadar. Gücümü paramparça edecek

kadar.

"*Sen*," diye homurdanıyor, alçak, neredeyse şehvetli bir ses tonuyla, omurgamda yabancı ama tanıdık bir his uyandırıyor.

Yüzünü hızla benimkine 15 santim daha yaklaştırınca nefesim kesildi. Arkamızdaki koridordan gelen loş ışık gözlerine yansıyor, onları alevler içindeki ikiz okyanuslar gibi gösteriyordu.

"Sen buraya ait değilsin... *Roman*."

ROMAN

Kafamda bir nabız, davul gibi atıyor... atıyor... *lanet olasıca atıyor*, ben buz gibi mavi gözlere bakarken ruhuma işliyor.

Zaman yavaşlar. Kanım damarlarımdaki şurup gibi akıyor ve çevrem kayboluyor, ta ki sadece ben yerde yatarken, zehirli mavi gözlü maskeli adam beni parçalayıp, sahip olduğum her karanlık, zehirli sırrı ortaya çıkarana kadar.

Bunu görmeyin.

O kısmımı görme.

Göğsüm sıkışıyor, ve sadece üzerine binen ağırlıktan dolayı değil. Boğazım kapanıyor gibi hissediyorum — sıkışıyor ve sıkıştırıyor, neredeyse nefes alamayacak hale gelene kadar.

O benim kim olduğumu nasıl biliyor?

"Kıyafetin çok küçük, *Roman*," adam sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi yumuşak bir sesle homurdanıyor.

Neden bana yıldırım yağdırmıyor? Neden diğer gardiyanlara telsizle uyarı gönderilmiyor?

"Ve buradaki gardiyanlar görev başındayken lanet olası bir matara ile dolaşmıyorlar," diye mırıldanıyor, gözleri hala ruhumu delip geçiyor.

Bu kim lan?

Gözlerim parlak siyah maskesinin üzerinde dolaşır, sonra aşağı kayar. Bir an, bakışlarım gömleğinin yakasından dışarı çıkan mürekkep lekesine takıldığında, beynim kısa devre yapar.

Vaughn.

Yarım saniye boyunca, aşağıdaki podyumdaki adamın buraya nasıl çıktığını, bana nasıl saldırdığını ve şimdi beni yere yatırıp vücudunun ağırlığını üzerime yüklediğini anlamaya çalışıyorum.

Ama sonra gözlerim yana kayıyor ve donup kalıyorum.

Kollarında, koltuk altlarından dışarı sarkan mürekkep var. Ellerinin sırtında da daha fazla mürekkep var, uzun, damarlı parmakları bileklerimi sıkıca kavrayarak beni hareketsiz hale getiriyor.

Vaughn değil.

"Val—?!"

"Burada ne halt ediyorsun?" diye tısladı, gözlerimin içine bakarak.

Anlık olarak normal nefes almamı ve düzgün düşünmemi engelleyen, kükreyen, kıvrılan, sıkışan hissi yutmaya çalışıyorum. Hatta düşünmeyi bile.

"Nasıl...?"

"Elindeki dövmeler," diye homurdanır, bakışları yüzümden, bileklerimi taş zemine bastırdığı yere kayar.

Kahretsin.

"Matara da."

Kahretsin.

"Ve o takım elbise... Tanrım, dostum, daha dar bir tane bulamaz mıydın?"

Ona karşılık verecek doğru kelimeleri düşünürken, maskesinin altında sırtarak gözlerinde bir parıltı -ya da bir *ışıl*tı- görürüm.

"Hayır," diye mırıldanıyor, başını yana eğerek, "tabii ki
"

Kafam karışıyor, çünkü bakışlarının yüzümden göğsüme kayıp, sonra da hareketsiz kollarımın üzerine doğru kayduğunu hissediyorum.

Ne... ne, kızarıyor musun?

"*Çekil üstümden,*" diye sert bir fısıltıyla bağırırım.

Val kıpırdamıyor. Buz gibi mavi gözleri beni delip geçerken gözlerini bile kırpmıyor.

"Dedim ki..."

"Oh, ilk seferinde duydum."

Gözlerimi kısıyorum. "O zaman neden..."

"Çünkü hala soruma cevap vermeni bekliyorum." Hiçbir şey söylemiyorum.

Val yavaşça nefes verir. "Maskeler berbat, değil mi?" "Ne?"

"Bu maskeler," diye homurdanır, dönerek ağırlığını biraz biraz, onun uylukları sıkıştır kaburgalarımın etrafında. "Onlar

lanet olası sıcak, terli, *biraz abartılı*..."

Bileklerimi tutan eli biraz gevşedi ve ben de fırsatı kaçırmadım. Homurdanarak kollarımı esnettim ve ellerini iterek sağ bileğimi kurtardım. Sertçe sallandım ve hırıldadım. Val başını geriye attı ama yumruğum yine de çenesinin kenarına isabet etti, maskesi yana kaydı ve o da içinden küfretti.

Sonra, benim hamle yaptığım kadar hızlı bir şekilde, o da karşılık verir. Onun yapabileceğine inanamayacağım kadar hızlı bir şekilde, adam lanet olası bileklerimi tekrar yere vurur ve ağırlığı bir kez daha üzerime çökerek beni sertçe yere bastırır. Kaslı uylukları kaburgalarımı sıkıştırır, sanki şu anda ne kadar güçsüz olduğumu hatırlatmak istercesine.

Nasıl bu kadar güçlü olabilir? Yani ben, açıkça söylemek gerekirse, *kaslı* biriyim. Her gün ağır ağırlıklar kaldırıyorum. Haftada en az dört kez antrenman yapıyorum. Ayrıca ayda en az iki kez yeraltı dövüşlerine katılıyorum. Val ise... bir *balet dansçısı*.

Yıllar boyunca Evie'ye, ne kadar iyi niyetli olursa olsun, balerinlerin "gerçek sporcu olmadıkları" konusunda yaptığım her şaka aklıma gelince yüzümü buruşturuyorum. Birdenbire Val'in sahnede kadın dansçıları, sanki hiç ağırlıkları yokmuş gibi, bazen tek elle kaldıran adamlardan biri olduğunu düşünüyorum.

Tamam, lanet olsun. Bu adam tahmin ettiğimden çok daha güçlü. Ve hemen benden çekip gitmesi gerekiyor.

"Bırak beni lan," diye bağıriyorum. "Yoksa ben..."

"Ne?"

Maske düştüğü için, sırıtan, biraz dengesiz gülümsemesi ortaya çıkıyor. Vahşi, koyu renkli saçları

yüksek, heykel gibi elmacık kemiklerini ve keskin çene hattını çerçeveleyiyor. Kristal mavisi gözleri tehlikeli bir parıltıyla bana bakıyor.

"Yoksa *ne* yapacaksın, Roman," diye sırtıyor. "Tepki süresini test etmek için tekrar tutuşumu gevşetmemi mi bekleyeceksin? Evet, kesinlikle öyle yapacağım. Ama bu sefer sana üç saniye sayacağım, böylece bana kesin bir hamle yapabilirsin."

Ona sessizce bakıyorum.

"Bu arada, bu bir şakaydı." "*Evet*,"

diye mırıldanıyorum. "Anladım."

O iç çeker, yerine kütlesini kütlesini bana bana. Onun eller bileklerimi sıktı...

Ve tuhaf bir karıncalanma, tek bir *elektrik çarpması* gibi bir his, göğsümün ortasında bir uğultu gibi başlıyor ve sonra uzuvlarıma elektrik çarpması gibi yayılıyor.

Senin bir hastalığın var. Bir bozukluk. Senden kesip atılması gereken bir şey...

Maskenin arkasında gözlerimi sıkıca kapatıyorum, boğazım sıkışıyor, nefesim kesiliyor ve karanlık dönmeye başlıyor.

"Hayır, Roman, rüya görmüyorsun," diye iç geçirir Val. "Benim kadar rüya gibi bir adam olsam da."

Gözlerimi açıp ona tekrar sertçe bakıyorum. Dudakları kendini beğenmiş bir gülümsemeyle kıvrılırken bana göz kırpmıyor. "Gördün mü? Hala buradayım. Şanslı çocuk."

"Çekil."

Kaşları kalkar, dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme kalır. "Çekil, yani çekil diyor *musun*? Yoksa seni çekmemi mi istiyorsun?"

seni indirmemi mi istiyorsun? Çünkü Roman, şunu söylemeliyim ki, biraz *lütfe* çok işe yarar..."

"*Dalga geçmeyi kes!*" diye bağıyorum, onun tutuşundan kurtulmaya çalışırken. Ama, Tanrım, o lanet olasıca hiç kıpırdamıyor. Ve ben onu itmeye çalıştıkça, elleri bileklerimi daha da sıkı tutuyor.

Güçlü, kaslı uylukları vücudumun her iki yanını daha da sıkı sıkıyor.

Güçlü vücudu benimkine daha da sıcak bir şekilde yapışıyor.

Ve o lanet olası elektriklenme hissi midemde kıvılcımlar saçmaya devam ediyor, beni içim dışıma çıkarıyor ve beynimi kontrol edilemez düşüncelerin spazmlarına sürüklüyor.

Val başını yana eğiyor, beni biraz dengesiz, manyakça bir şekilde izliyor ve bu bakışım ciğerlerimdeki havayı emiyor. Bileğimi daha da sıkı kavıyor ve bu sırada boğazımdan küçük bir ses çıkıyor.

Val duraksıyor, bir kaşını yavaşça yavaşça ve dramatik bir şekilde. "Şimdi, o neydi?"

Yutkunuyorum. "Bu benim

homurdanmamdı." "Senin

homurdanmanı seviyorum galiba."

"Senin lanet olasıca..."

"Evet, hayır, bunu zaten konuştuk. Yetiş, Roman."

Ona tekrar sert bir bakış attığımda, derin bir nefes alır ve yavaşça nefesini verir.

"Önce, burada ne halt ettiğini söyle." "Seni

ilgilendirmez..."

"Burası kardeşimin evi ve sen misafir listesinde yoksun." O, kaslı omzunu kaldırır. "Bunun benim

benim işimdir."

"Belki davet edilmediğim için üzölmüşümdür," diye mırıldanırım.

Val dudaklarını büküyor. "Aww, sinirlenme, güzelim. Eminim davetiyen postada kaybolmuştur."

Göz kırpar ve bana havadan bir öpücük gönderir. Omuzlarım gerilir ve ağzım bükölür.

"Ben eşcinsel değılim."

Bunu söylemek istememiştım, ama savunma mekanizması gibi ağzımdan çıkıverdi.

Val sırtıtıyor. "Tamam

mı?" "Değılim."

"Evet, tamam *dedim*."

"O zaman çekil üstümden, orospu çocuğı," diye tükürdüm.

Sırtıtışı genişliyor. "Dur biraz, sence seni şu anda *ön* sevişme olarak yere mi bastırıyorum?"

Sen hastasın. Yozlaşmışsın. Senden kesip atılması gereken bir şey var...

"Benimle flört ediyorsun. Buna bir son vermelisin."

Kafasını sallayarak burnunu çektim. "Siktir git. Eğer flört etmek senin için buysa, sen neredeydin..."

"*Val*," diye bağırdım.

"Mmm, evet, adımı söyle, güzelim."

Kaslarımı gerip onu *sertçe* iterek saldırıyorum. Ama kolumu kurtardığım anda, o yine bileğimi yakalayıp önceki yerine geri itiyor. O kadar

ki Şimdi göğsümün daha yukarısında, sternumumun üzerinde oturuyor, vücudu bükölmüş, yüzüme yakın eğilmiş durumda.

"*Yaramaz çocuk,*" diye fısıldadı.

O lanet olası elektriklenme hissi hızlanıyor, dişlerimi sıkarken vücudumda çılgın bir yangın ya da şimşek gibi titreşiyor ve yanıp sönüyor.

O hareket etti ve ağızımdan başka bir ses çıktı. "Ve bu?"

diye mırıldandı.

"Sen..." Bu sefer ciğerlerimin sıkıştığını hissedebiliyorum. "*Beni boğuyorsun.*"

"Sapıkça," diye mırıldanıyor. Hareket etmiyor. Gözünü bile kırpmıyor. Sadece yırtıcı bir açlık ve karanlık bir merak karışımıyla bana bakıyor.

Bir an için, bu adamı *büyük ölçüde* yanlış değerlendirdiğimi merak ediyorum. Yani, açıkça öyle yapmışım, onu son birkaç yıldır Evelina'nın küçük balerin arkadaşı olarak görmezden gelmişim, oysa o açıkça bundan çok daha fazlası, hayal ettiğimden çok daha güçlü olduğu da cabası.

Ama birdenbire, Val Bancroft'un lanet olası bir psikopat olabileceğini gözden kaçırmış mıyım diye merak ediyorum. Çünkü Şu anda bana, beni öldürmek mi yoksa içimi görmek için derimi yüzmek mi istediğine karar verememiş gibi bakıyor...

...Ya da başka bir Şey yapmak için.

Hayır.

"Val..."

Yavaşça iç çekerek, yavaş yavaş biraz doğruluyor, göğsümdeki ağırlığını hafifletiyor ve nefesimle göğsümün tekrar yükselmesine izin veriyor. Ama buna alışmadan ya da bunun kalkacağı anlamına geldiğini ummadan, aşağı kaymaya başlıyor.

Dizleri vücudumun iki yanında kalarak aşağı kayıyor, önce kaburgalarımı, sonra kalçalarımı aşağı itiyor. Bileklerimi hiç bırakmıyor ve birdenbire üstüme uzanıyor, iri vücuduyla beni yere bastırıyor, kollarımı hala yerde tutuyor.

Aramızda sadece birkaç santim

var. Göz göze.

Onun uyuşuk, rahat nabzı atıyor karşı benim
cınlayan, dört nala koşan kalbime.

"Bu arada, gözlerin *çok güzel*," diye fısıldıyor Val. Göğsüm sıkışıyor.

"Gunmetal grisi, altın rengi beneklerle," diye ekler, kaşlarını çatarak gözlerimin içine derinlemesine bakar, kendi gözlerinden sadece on santim uzakta.

Hava etrafımda uğulduyor. Vücudunun ısısı benimkine yayılıyor. Parmaklarından biri bileğimin nabız noktasını rahatça okşadığında yutkunuyorum.

Sonra başka bir şey hissediyorum.

Sıcak bir şey.

Zonklayan bir şey. *Büyük bir şey.*

Bu farkındalık, bir kova buzlu su gibi üzerime çöküyor, içimdeki sesler yüzeye çıkıp kulaklarımda uğuldayarak ciğerlerimdeki havayı emiyor.

Sen hastasın. Yozlaşmışsın. İçinden çıkarılması gereken bir şey var...

O... sert.

Lanet olsun.

Val'in gözleri benimkilere dikildiğinde gerildim. Gözlerinde vahşilik parıldıyordu ve vücudunun bana daha da yapıştığını hissettim. Kaslarının gerildiğini hissederek iniltiyi geri tuttum. Ve kabul etmek istemediğim şeyin bana bastırdığını hissettiğimde, elektriklenme hissi çığına dönmeye başladı.

Adrenalin vücudumda patlar. Vücudumdaki her kas gerilir ve sıkılır, o bana doğru *hareket etmeye* başladığında dudağımı o kadar sert ısırırım ki ağzımda bakır tadı hissederim. Ve sonra...

Hayır.

HAYIR.

Bu sadece ham bir his. Bu... biyoloji. Saf hayvan içgüdüsü.

...Penisimin neden hızla kanla dolup, çok dar pantolonumun içinde kalınlaşmaya başladığını kendime böyle açıklıyorum - ya da açıklamaya *çalışıyorum*.

Ona karşı.

"Val..."

"Vay, vay, vay," diye mırıldanıyor, karanlık, erkeksi, şehvetli bir ses tonuyla, ensemden titremeye neden oluyor. "Şimdi, o büyük, kalın sik tam olarak ne..."

"Ben eşcinsel değilim!"

Bu sözleri ağzımdan çıkar çıkmaz gücüm geri geliyor. Bir homurtuyla onu bir şekilde itip ikimizi de yuvarlıyorum, bileklerimi tutan ellerinden kurtuluyorum ve hala, yerde boğuşurken sikimin taş gibi sertleştiğini ve pantolonlarımızın içinden onun sikine karşı seğirdiğini kabul etmeyi reddediyorum.

Ne oluyor lan...

Düşünmeden, ona vurmak için kolumu salladım ve çenesine isabet ettirince homurdandı. Geri itildim, ayağım takıldı ve arkamdaki duvara çarptım.

Val yüzünü buruşturur ve karşımdaki duvara yaslanarak ayağa kalkar. Elinin tersiyle ağzını siler, çıkan kırmızı izi görünce kaşlarını çatır. Yere kan tükürdükten sonra yavaşça bana bakar.

Bana dik dik bakarken, o dengesiz, hafif manik sırtış geri dönmüştür.

"Bu hiç hoş değildi, Roman," diye homurdanır.

"Ben..." Yutkunuyorum. "Üzgünüm," diye mırıldanıyorum. "Ama ben eşcinsel *değilim*." "Sürekli bunu söylüyorsun."

"*Değilim*," diye sertçe tükürdüm.

Val kasıklarına bakıyor. "Sikinin bunu biliyor mu?" "Bak..."

"Hayır, *sen* bak," diye bağılıyor, işaret parmağımı kenara itip kişisel alanıma girerek beni duvara sıkıştırıyor, gözlerinde yeni bir şey parıltıyor. "Burada ne halt ettiğini sanıyorsun bilmiyorum, Roman," diye tıslıyor. "Ama *buradan defolup gitmen* gerek."

İtiraz etmeye başlarım ama o başını sallar. "Bunlar iyi insanlar değil," diye tıslar. "Hemen defol git, ben de kardeşime burada olduğunu söylemeyeyim."

Kaşlarımı çattım. "Neden böyle bir şey yapasın ki?"

Nefesim kesildi, çünkü yine bana çok yaklaştı, göğsü göğsüme değiyordu, vücudunun ısısı tenime yayılıyordu ve dudakları benimkilerden birkaç santim uzaktaydı. "*Çünkü*,"

diye sessizce homurdanır, "bir gün tekrar oynamak isteyeceğim güzel bir sakin var."

O çarpıcı, kıvrılan, zonklayan his kalbimi ve ruhumu sarmalayıp *sıkıştırırken* tüm dünyam durur.

"Eminim o da benimle oynamak istiyordur."

Beynim tamamen kısa devre yaparken, yutkunmaya çalışırken her yerden kıvılcımlar saçılırken, o bir adım geri çekildi.

"Ben... ben..." Başımı sallarım, gözlerim onun gözlerine kilitlenir.

"*Ben*

eşcinsel değilim,

Val," diye

tıslıyorum.

"Evet, şey..."

O ses, daha önce duyduğum *sesin* aynısı, boğazımdan kaçır ve onun eli pantolonumun üzerinden sikimi kavradığında dudaklarımdan acınası bir şekilde dökülür.

"Bir dahaki sefere," Val bana göz kırparak mırıldanır, "belki de sen ve sakin aynı sayfada olduğundan emin ol. Şimdi siktir git buradan. Cidden."

ON BİR YAŞIMDAYKEN, kendi derimi yüzmek istememe neden olmayan birkaç koruyucu aileden birinde, koruyucu annem bana Robert Frost'un "The Road Not Taken" şiirini okudu.

Bu şiir, "Sarı bir ormanda iki yol ayrılıyordu" diye başlayan şiir. Hepimiz okuduk. Ama bu şiir *uzun yıllar* aklımda kaldı.

Birkaç yıl sonra, bir erkeği tutup dudaklarından öpmek fikrini oldukça sevdiğimi fark ettiğimde, kendimi bu şiire çekildiğimi fark ettim. Aynı şeyi bir kıza da yapmak fikrini de sevdim.

Sonra büyüdüm ve ikisini de yapabileceğimi fark ettim.

Ayrı ayrı. Birlikte. Karıştır ve eşleştir, istediğin gibi tak ve çalıştır.

İlk başta kafam karıştı. Erkeklerden hoşlanmak beni eşcinsel yapar, değil mi? Peki ya kızlardan *da* aynı derecede hoşlanıyorsam?

Biseksüellik, sahne soluna gir. Etiketleri pek sevmem, ama lanet olsun, bunu seviyorum, çünkü beni özetliyor — ve sadece seks kısmını ya da cinsel yönelimimi değil.

" içimde iki kurt var" gibi klişe saçmalıkları söylemek istemiyorum. bir şey hiç

olmak istemedim, bu bir kliş . Hayatım boyunca "yetim", "hafıza kaybı olan" veya "eşcinsel" olmamak için mücadele ettim.

Ama benim iki yüzüm *var*, bazen aynı oyunu oynayıp beni aynı yöne yönlendirirken, bazen de farklı ufuklar arayışında beni neredeyse parçalara ayırıyorlar.

Bir yandan, ben eğlenceli Val'im. Parti yapmayı severim. İçki içmeyi reddetmem. Seviyorum, yani lanet olsun, seviyorum, sikişmeyi. Orgazm olmak ve sıcak bir ağız, sıkı bir göt veya ıslak, süt veren bir amın içine boşalmak, bir insanın yaşayabileceğı en harika hislerden biri, eminim.

Şey, ikinci en harika his. Kesinlikle en harika his - ve bu konuda ölene kadar ısrarcı olacağım - dans etmektir.

Daha doğrusu, bale.

Nedenini bilmiyorum. Kısmen, hassasiyeti ve titiz disiplini yüzünden. Ayrıca tarihi ve geleneğı var ve dansçı olmak *sizi* bu tarih ve geleneğın bir parçası yapıyor. "Zıpla" veya "dön" demekten on kat daha zor olan adımlar için hala iddialı Fransızca kelimeler kullanmamızı çok seviyorum. Öğretmenin sınıfın önünde durması, çünkü eskiden orada Kral IV. Louis dururdu.

Bu önemli. Tarihi, geleneğı ve disiplini *önemli*. Çünkü bunlar sizi güzel, zarif ve tamamen önemsiz bir şeye bağlar, ama insanlık açısından en önemli şeylerden biri olan sanata ve sanatın ruhu ifade etme biçimine. Sanat olmadan ruhun ne olduğunu ifade *edebileceğınızı* sanmıyorum.

Belki sevişmek bunu başarabilir. Ama naşızane fikrimce, dansın şok gerisinde kalır.

Kısacası, baleyi bulmadan şnce kaybolmuştum. Ya da belki de bale beni buldu. Buna, koruyucu ailemin evinde bulunan tek VHS kasetinin "Billy Eliot" olması ve kostşmler ve ışıklarla dolu sahnenin ihtişamını da ekleyin - istediğimde şok şık bir kaltak olabilirim - ve ilk şekiciliği elde edersiniz.

Peki, stşdyoya ilk kez adım attığımda ve barenin şnşnde durduğumda hissettiğim duygu neydi?

Tarif edilemez.

Saf. Lanet olası. *Huzur*. Hatırlayabildiğim kadarıyla, kayıp anılarımin bıraktığı boşluğu dolduran kafamdaki sonsuz şığlıklardan bir nefes alma.

Bu, balenin hayatımı o anda tamamen değiştirdiği anlamına gelmez. Yani, hayatı zor modda oynamak mı istiyorsun? New York'un koruyucu aile sistemine queer bir çocuk olarak gir ve on yaşında onlara *balet yapmak* istediğini sşyle.

Evet.

Ama ya sert ol ya da denerken řl, ve ben şlmeyi reddettim.

Diğer çocuklar "prenses" olduğum işin beni dşvmeye şalıştıklarında bile. "Balerin" olduğum işin. Eşcinsel olduğum işin. Daha da kştş isimler işin. Bir sonraki evimdeki koruyucu babam bana balenin kızlar işin olduğunu ve tutu giyip etrafta zıplayan bir eşcinsel şocuğu şatısı altında tutarsa lanetleneceğini açıkça sşylediğinde bile.

Ondan sonraki evde bile, şeytan geceleri odama geldiğinde bile.

şlmeyi reddettim.

Dövüldüğümde ya da biri bana elini sürdüğünde, kavga etmeyi öğrendim. Ve bir pislik herif bana hayatta bulduğum tek zevkin yasak olduğunu söylediğinde, geceleri evden kaçıp on blok ötedeki kilise toplum merkezinde yetişkinler sınıfında dersler aldım.

O zamandan beri bale benim dayanağım oldu. Beni akıl sağlığımı koruyan ve içimde dönen karanlığa ya da asla geri alamayacağım hafızamdaki boşlukların etrafındaki keskin kenarlara çok yaklaşmamı engelleyen şey oldu.

En azından bugünlerde bunları daha iyi anlıyorum. Artık hatırlayamadığım o dönemde kim olduğumu biliyorum. Bu, birkaç ay önce Vaughn hayatıma girdiğinde oldu.

Kaybettiğimi bile bilmediğim kardeşim.

O, benim için bazı boşlukları dolduran kişiydi, ama ben hala onları hatırlayamıyorum. Pennsylvania, McKeesport'ta bağımlı ebeveynlerin çocuğu olarak dünyaya geldik. Babam araba çalışıyordu, annem ise eroin bağımlılıklarını beslemek için fahişelik yapıyordu. Bir kış gecesi, ikisi de her zamankinden daha uzun süre ortadan kaybolduktan ve evin içi donma noktasının altına düştükten sonra, Vaughn ikimizi de giydirip o yerden sonsuza dek uzaklaştırdı. Şehir merkezindeki mobilya mağazasına girdi: orası ısıtılmalı ve sıcak yatakları vardı, ayrıca bağımlılar veya suçlularla paylaşmak zorunda kalmayacaktık.

En azından öyle *düşünüyordu*.

Ama sonuçta, donarak ölmek için o mağazaya girmiş olmamız, hayatlarımızın bir yönden *tamamen* farklı bir yöne sapması anlamına geliyordu. Mobilya mağazası, hayatlarımızın gidişatını değiştirecek bir gruba ait güvenli bir evin paravanıydı: Obsidian Syndicate.

Ondan sonra olanlar hakkında Şimdi bildiklerim konusunda karışık duygularım var. Olumlu tarafı, Syndicate bizi kabul etti. Bizi beslediler, giydirdiler, yaşayacak bir yer ve büyümemiz için bir aile, bir kardeşlik verdiler.

Bununla birlikte, günde dokuz saat çalışarak dağıtım için uyuşturucu paketledik.

Ama... Lanet olsun. McKeesport'ta donarak ölmekten ya da annemin müşterilerinden birinin bize elini sürmesini ya da babamın arkadaşlarından birinin deliye dönüp bizi bıçaklamasını beklemekten iyiydi.

Sonra bir gün polis çalıştığımız depoya baskın yaptı. Silahlarla geldiler: SWAT ekibi, zırhlı araç, her şey. Ve zıplayan bir göz yaşartıcı gaz bombası kafama çarparak beni bayılttığında, Vaughn bir saniyede karar vererek bana daha iyi bir hayat şansı verdi.

Sendika kardeşlerimiz arka kapıdan kaçarken, Vaughn, polislerin beni bulacağını bildiği için adamlara benim öldüğümü söyledi. Hatta cüzdanını cebime koydu, ihtiyacım olursa diye sahip olduğu az miktardaki parayı bana vermek istedi.

Sonra, benim onunla ilgili anılarımla birlikte ortadan kayboldu.

Uyandığımda kim olduğumu, beni neden o yerde bulduklarını veya geçmişim hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Tek bildiğim, cebimde elli dolar ve bana benzeyen ve adımın Vaughn olduğunu belirten bir spor salonu kimlik fotoğrafı olan bir cüzdan olduğu idi.

İşte sonraki yirmi küsur yıl boyunca ben buyum.

Vaughn, koruyucu aileye verilmiş çocuk.

Eşcinsel Vaughn.

Bale dansçısı Vaughn.

Ta ki *gerçek* Vaughn geri dönene kadar, o zaman Obsidian Syndicate'in ikinci adamı.

Sigarayı dudaklarımın arasına sıkıştırıp, dağ tepesindeki geniş malikanenin muhteşem, loş ışıklı çalışma odasına bakı , alaycı bir gülümsemeyle etrafıma bakındım. Bakışlarım, gücü simgeleyen devasa masanın, deri ciltli ilk baskı kitapların bulunduğu rafların üzerinden geçip, Adirondack Dağları'nın nefes kesici ay ışığı manzarasını sunan devasa çift katlı pencerelere kaydı.

Kafamı sallayarak alçak sesle gülümsedim.

Yani, hayatımı ve olduğum adamı seviyorum. Ama *siktir*. Kardeşimle aramızdaki uçurum okyanuslar kadar geniş. Ben partileri seven bir dansçıyım ve yakın zamana kadar West Village'da dar ve pahalı bir stüdyo dairede yaşıyordum.

Bu arada, ağabeyim "Marki": gezegendeki en gizli ve güçlü suç imparatorluklarından birinin gölgeli, otoriter lideri, *devasa* bir dağ tepesindeki kaleye sahip.

Yani, hadi ama.

Ağzımın köşesinden nefes verip, başımı tekrar sallarken, elimdeki Zippo'yu çakıp sigaranın ucuna tutuyorum.

"Burada sigara içmemenizi tercih ederim, bunu size söylemiştim sanırım."

Tereddüt ediyorum, alev ucu bir santim uzaklıkta, bakışlarımı ondan öteye çeviriyorum. Vaughn çalışma odasının kapısında duruyor, koyu renkli kaşları beni izlerken kavisli.

Benden sadece on yedi ay büyük. Bazen ikimizin ikiz olmadığımıza inanmakta zorlanıyorum. Aynı vücut yapısına sahibiz, ama ben belki bir santim daha uzunum. Aynı

keskin mavi gözlerimiz var. Aynı yüzümüz var. Hatta, farklı zamanlarda benzer yerlere benzer dövmeler yaptırdık, ama o ön kollarını ve ellerini çıplak tutarken, benimkiler mürekkeple süslenmiş durumda.

Saçlarını kısa ve yana doğru taramış, bu da benim her zamanki dağınık saçlarımla tezat oluşturuyor. Ben saçlarımı biraz daha uzun seviyorum; Vaughn ise Avrupalı bir aristokrat gibi görünmeyi tercih ediyor. Sanki şakaklarında ilk gümüş rengi saçlar belirmeye başlayana kadar *bekliyor*, böylece şeker babası havasına bürünebilecek.

"*Tercih etmek* derken, *lütfen yapma mı*, yoksa..." "Val."

İç çekiyorum. Haklısın. *Benim* milyar dolarlık uçurum kenarındaki şato-malikanem değil, sanırım.

"Biliyor musun," derim, yakılmamış sigarayı kulağımın arkasına sıkıştırarak, "bence sigara içmeye başlamalısın."

Vaughn, odayı geçip görüntü yönetmeninin rüyalarındaki manzaraya sahip bar arabasına doğru giderken sırtlıyor.

"Bu *mükemmel* bir tavsiye," diyor der sarkastik bir şekilde. "Bir sağlık podcast'i başlatmalısın."

gülümserim gülümser gülümserimgülümsedim ver ona bir orta parmağımı "Bu estetiğinizi estetiğini tamamlayacak, hepsi bu."

Eski dairemizin aylık kirası kadar pahalı olduğuna emin olduğum bir şeyi bardağıma dökerken bana bir bakış attı.

"Estetik anlayışım mı?"

"Bond filmlerindeki kötü adamların evleri, zarif kıyafetleri, gizemli unvanları." Omuz silkiyorum. "Sigara içmek tüm havayı tamamlayacaktır."

"Peki, bir gün

"O zaman, bir gün *kanser* estetiğine yönelmek için yanıp tutuşan bir istek duymaya başlarsam,

"Diyor ve tam anlamıyla zehirli bir içkiyi bardağa dolduruyor."

Vaughn bana bir bakış attı. "Bir içki ister misin?" "Duruma bağlı. Mide bulandırıcı derecede pahalı mı?"

"Son derece."

"O zaman evet. Tabii ki."

Kardeşim başını sallar, sonra bana bir bardak doldurur ve bana vermek için yanıma gelir.

"Sence bu gece nasıl geçti?"

Kaşlarımı çattım. "Bu retorik bir soru mu, yoksa gerçekten fikrimi mi istiyorsun?"

Onunla ilgili hiçbir zaman tam olarak emin olamıyorum. Bazen, Vaughn'un aramızdaki yirmi yıllık mesafeyi kapatmaya çalıştığını hissediyorum. Diğer zamanlarda ise, bana baktığında suçluluk duyup duymadığını merak ediyorum, beni koruyucu aile sistemine bırakıp kendisi de... *şey... bunu* yaparken.

Düşündüklerimi saklayan biri değilim, bu da kimseyi şaşırtmaz, bu yüzden ona bu konuyu açıkça sordum ve yirmi yıl önce yaptığı şeyi, bana daha iyi bir hayat sunmak istediği için yaptığını anladığımı kesin olarak bilmesini sağladım. Ama o bu soruya asla tam olarak cevap vermez, hatta ben bu konuyu her açtığımda, onu tamamen geçiştirmekte çok başarılıdır.

Yani, dediğim gibi: Tam olarak anlayamıyorum.

"Gerçekten soruyorum," diyor Vaughn, elindeki kristal bardağı dudaklarına götürüp yavaşça bir yudum alıyor.

"Kardeşim olarak mı, yoksa..."

İşverenim olarak.

Bu, ikimizin de etrafında dolaştığı, ilişkimizin biraz garip bir yönü. Bale, *şaşırtıcı olmayan bir şekilde, çok az para* kazandırıyor. Ama yıllardır idare ediyorum: Barmenlik yaptım, köpek gezdirdim, ek iş olarak ot sattım, hatta köydeki yağlı, retro temalı bir gey barda kafeste go-go dansı bile yaptım. Aslında o iş oldukça eğlenceliydi.

Mali durumum beni hiç rahatsız etmedi, çünkü sonuçta profesyonel olarak dans edebiliyorum. Ama kardeşim hayatıma yeniden girdiğinden beri işler değişti. Ve işte burada aramızdaki garip durum devreye giriyor.

Vaughn hemen beni Central Park'a bakan çılgın bir çatı katı dairesine taşınmak istedi. Ama ben hayatım boyunca hiçbir şeyin bedava olmadığını acı bir şekilde öğrendim. Evet, kendi kardeşinin hediyesine böyle bakmak berbat bir şey, ama durum bu.

Bunun yerine, bir orta yol bulduk. Yani, bir nevi orta yol.

Central Park'taki çatı katını reddettim, ama Vaughn'un Soho'daki loft dairesini kabul ettim. Hala iğrenç derecede pahalı, ama milyarderlerin yaşadığı çatı katlarına yakın bile değil. Ayrıca, benim ısrarımla, bedava değil.

Vaughn, *çok* tehlikeli veya yasadışı şeyler yapmama izin vermiyor. Ama bazen onun ve Sendika için ufak tefek işler yapıyorum. Mesela bu gece, sadece yemek için burada değildim. Benim görevim, "akşamın daha seçkin VIP konuklarına hizmet etmek"ti. Bu, Diego Torvallés'in en küçük kızı Claudia'ya bakıcılık yaptığımı kibarca ifade etmenin bir yoluydu. Claudia, bütün gece *kafası* kokainle dumanlıydı.

Vaughn'un bana anlattığına göre Torvallés ailesi, İspanyol Engizisyonu'na kadar uzanan, Avrupa yeraltı dünyasının en eski ve en güçlü ailelerinden biri. Ve tabii ki kardeşim Cosimo Sangrini'yi onur konuğu olarak bir akşam yemeği partisi düzenlemeye karar verdiğinde, Claudia Torvallés ve burnuna kokain çeken, bütün gece ona bakıcılık yaptığım sekiz top uyuşturucu da dahil olmak üzere, onlar da konuk listesine dahil edildi.

...Şey, *bütün* gece değil.

Nabzım hızlanıyor ve karnımın derinliklerinde zonklayan, kemiren bir açlık hissediyorum.

Roman.

Roman, kaşlarını çatmış gözleri ve göğsünde gök gürültüsü gibi yankılanan, aşırı derecede seksi homurtu sesleriyle. Roman, beni deli eden ön kolları ve ısırarak istediğim çenesi ile.

Dürüst olmak gerekirse, Evie'nin ağabeyini, onun varlığından haberdar olduğumdan beri neredeyse hep arzuluyorum. Ama bunu bir aşk ya da onun gibi duygusal bir şey olarak sınıflandırmam. Roman Nikitin'i gerçekten *tanımıyorum*. Sadece, benim sikimi ağzına almak için *yalvaran* bir ağzı ve aynı ortamda olduğumuzda beni çelik gibi sertleştiren bir kıcı olduğunu biliyorum.

Onun gözleri hakkında şekerli şiirler yazmak hiç aklıma gelmedi. Ama onu eğip siktiğimi hayal ederek mastürbasyon *yaptım*.

Bu mantıklı... değil mi?

Ancak bu gece, işler beklenenden daha ileri gitti. İlk olarak, asma katta gölgeli köşelere kayıp metal bir matara içen güvenlik görevlisi dikkatimi çekti. İlk tehlike işareti. Sonra

onu gözlerimle takip etmeye başladım ve neden takım elbisesinin onun ağız sulandıran vücuduna adeta yapışmış olduğunu merak etmeden *edemedim*.

Onu yere yatırıp, ellerini başının üstüne sabitleyip, ellerinin arkasındaki dövmeleri görene kadar her şey yerine oturdu.

Ne diyebilirim ki? O eller ve dövmeleri, benim *birkaç* gece yarısı fantezimde başrol oynamış olabilir de, oynamamış da olabilir.

Evet, "Roman burada ne halt ediyordu" da dahil olmak üzere birçok sorum var, ama ona defolup gitmesini söylediğimden beri kafamda hava saldırısı sireni gibi çınlayan soru bu değil.

Hayır, bu onur "ona dokunmak neden içimde bir şeyleri *ateşledi*" sorusuna ait. Sadece şehvet değil, şehvet nedir bilirim. Bu vahşi, dizginlenmemiş ve şok edici derecede ham bir duyguydu.

Tekrar söylüyorum, onu ilk gördüğüm andan beri bu adamla ilgili mastürbasyon fantezilerim oldu. O çok seksi ve benim sikimi *ağrıtan* o hırıltılı, suratsız, aşırı erkeksi bir havası var.

Ama bu gece ilk kez onun ötesini gördüm. Bu gece, arkasında görmem gereken bir perdeyi gizlice açmış gibi hissettim .

Ama *lanet olsun*, gördüğüm şey hoşuma gitti.

Alfa enerjisi, hiper-erkeksi seksapeli, huysuz sertliği, kayadan oyulmuş kasları ve sert adam tavırlarının ötesinde...

Bu gece, o adamda kırılgan, yumuşak ve kırılabilir bir şey gördüm.

Ve bu beni *çok etkiledi*.

Bu da... iki önemli nedenden dolayı endişe verici.

Birincisi, bu önemli bir neden, en azından öyle olmalı, ben heteroseksüel erkeklerin peşinden koşmam. "Gizli" saçmalıklarını yapmam, "sadece denemek istiyorum" demem ve heteroseksüel olduklarını açıkça belli eden erkeklerle *kesinlikle* ilgilenmem. Ancak bu durumda bu argümanla ilgili küçük bir sorun var.

Roman Nikitin kesinlikle heteroseksüel değil.

Yani, tabii ki *kendisi* öyle olduğunu düşünüyor. Ama o pisliği yere yatırdığımda ne duyduğumu biliyorum.

Lanet olası bir *inilti*.

Belki de gizliydi, kafa karışıklığı ve belirsizliğin arkasına saklanmıştı. Ama oradaydı. Ve bu, onun vücudunda kayarken, şişmiş ve ön sıvı sızan sikimin onun sikine çarptığını hissettiğimde *hissettiğim* şeyi bile hesaba katmıyor.

...O da sertçe titredi. Sert. Kalın.

Ve çok *büyük*.

Heteroseksüel erkekler, başka bir erkek onları yere bastırdığında sertleşmezler. İnlemezler de.

"Bu gece misafirimiz vardı."

Vaughn'un sesini duyduğumda, Roman'ın dizlerinin üzerinde, elleri arkada bağlı ve dudaklarında benim spermim varkenki müstehcen fantezilerimi gözlerimden silip attım.

"Ne?"

"Davetsiz bir misafir," diyor sessizce, içkisini yudumlarken ve pencereden Adirondack Dağları'nın üzerindeki yıldızlara bakmak için dönüyor.

"Öyle mi?"

Vaughn başını sallar. "Misafirlerimiz gittikten sonra adamlarımızdan biri dolapta bağlı halde bulundu, kostümü ve maskesi kayıptı. Kloroformla bayıltılmıştı."

Zihnimin bir köşesinde, Roman'ın o çok dar ama çok seksi üniformayı ve maskeyi nereden bulduğunu merak etmem gerektiğini biliyordum. Ama dikkatim... şey... *onun tarafından* dağıldı.

O ve benimkine sürtünen, onu ele veren ereksiyonu.

"Adamlarıma buradaki otoyol güvenlik kameralarını kontrol ettirdim," diye devam etti kardeşim. "Nikitin ailesine ait plakalı bir arabanın şehre geri döndüğünü gösteren birkaç kare yakaladık."

Kulaklarımı bir vızıltı sesi doldururken kalbim hızla atmaya başladı.

Roman Nikitin ile tek bir yakın fiziksel karşılaşmanın beni bu kadar dengesiz hale getirmesinin *ikinci* nedeni de bu: onun ailesi ve benim ailem, tek bir kazananın olacağı bir yarışta rakip olmak üzere.

"Bu gece tuhaf bir şey fark ettin mi? Yeri olmayan biri var mı?"

Bir an durup, bardağımdaki absürt derecede pahalı viskiyi yudumladım.

"Hayır."

Lanet olsun, ben ne yapıyorum?

"Claudia Torvallés'e bakmakla meşguldüm," omuz silkiyorum. "Bu arada, o kızın uyuşturucu kullanımıyla ilgili birine görünmesi *gerek*. Bu gece gerçekten de normalden fazla kokain çekmiş..."

"Tamam, teşekkürler," Vaughn beni keserek homurdandı. Bana dönerek kaşlarını çatı. "Başka bir şey yok mu? Bence bu gece burada kesinlikle bir Nikitin casusu vardı."

İçkimi uzun bir yudumla içtim. "Bu bir sorun mu?"

Kardeşim soğuk bir gülümsemeyle, ağzının köşelerini şeytani bir şekilde yukarı doğru kıvrır. "Aslında tam tersi. Hepsi planın bir parçası. Sadece Pavel'in bu gece kimi gönderdiğini biraz merak ediyorum." Omuzlarını silker ve pencerelere geri döner. "Ah, neyse."

Bir an için, ona söylemek üzereydim.

Ama sonra... söylemedim. Vaughn bana iyi geceler diledikten, sabah helikopterinin beni şehre ne zaman götüreceğini hatırlattıktan ve beni çalışma odasında düşüncelerimle baş başa bıraktıktan sonra, hissettiğim o sıkışmışlık hissinin, kendini heteroseksüel olarak tanımlayan bir adama karşı hissettiğim cinsel çekim ile suç dehası kardeşimdeki sadakatim arasında kalmış olmaktan kaynaklandığını fark ettim.

Siktir.

Bununla ne yapacağımı hiç bilmiyorum.

Ama yatağa gittiğimde, kesin olarak bildiğim bir şey var: Roman'ın bu gece burada ne yaptığını öğrenmem

gerekiyor. Yemin ederim, şu anda onu takip etmemin *tek* nedeni bu.

ROMAN

MUTLAK KONTROL. Saf irade. Güçte kuvvet.

Dışlerimi sıkarken, önümdeki votka bardağına öfkeyle bakıyorum.

Öyle bir şey olmadı. Olsa bile, benim suçum değildi.

Siktir. Kendine yalan söylemeye çalıştığın yollar, kelimesi kelimesine narsistin duası gibi gelmeye başladığında, muhtemelen işlerin *kötüye* gittiğini kabul etmenin zamanı gelmiştir. Çok kötü.

Bu yüzden, son yirmi saattir yaptığım şeyi yapıyorum: Adirondacks'ta işlediğim günahları affettirmek için farklı bir taktik deniyorum.

Bu sadece vücudumun dış uyaranlara verdiği doğal bir tepkiydi. Hepsi bu.

Dışlerimi daha sert sıkarken çenemden bir acı geçer.

"Dış uyaran." Nedense, bu terime karar verdim, sanki bunu klinik ve bilimsel bir şekilde ifade etmek cinsel uyarılma izlenimini ortadan kaldıracakmış gibi. Bunu bir ders kitabından alınmış gibi ifade edersem, kanın doğrudan sikime aktığını

o orospu çocuğu beni yere yapıştırıp bana *sürtündü...* bu sadece biyolojik bir refleksdi.

Karanlıktı, kendime söylemeye çalıştım. *Birkaç içki içmiştin.*

Siktiğimin kurşunu sık. Bu çok acınası bir durum. Daha da kötüsü, *işe yaramıyor.*

"Roma."

Kaşlarım, içkimin derinliklerine bakarken daha da çatıldı.

"*Roma.*"

"Sakin ol dostum. Eğer o da benim gibi ise, dün gecedен sonra hala cümle kuramıyordur."

"Oh, lanet olsun. *Roman!*"

Bu sefer, adımı çağıran sesin yanında kaburgalarım a sert bir dirsek darbesi de geliyor. Bu darbe, önümdeki vottkadan ve vücudumda zehir gibi dolaşan kara düşüncelerden başka şeylere odaklanacak kadar beni sersemliğimden kurtarıyor.

Bane tekrar bana vurmadan önce ona dönüp sert bir bakış attım. "*Ne?*" diye homurdandım, ona kaşlarını çatarak.

Kaşlarını kaldırır. "Hiçbir şey. Sadece lanet bir felç falan geçirdiğini sandım."

Omuzlarımı silkiyorum ve bardağımı ağzıma götürüyorum. "Sadece düşünüyordum. Rahatla."

Karşımda, koyu mavi kadife kaplı kavisli koltuğa yaslanmış Laz, burnunu kırıstırıp yorgun bir şekilde boynunu çevirir. "Nasıl oluyor da yine düşünebiliyorsun? Ben, siz pislikler dün gece beni mahvetmeden önce beynimdeki

düşünebiliyorsun?

Yanımda, Bane sırıttıyor. "Böyle sızlanmaya devam edersen, Rus kartını elinden almak zorunda kalacağım."

"Siktir, alabilirsin," diye inler Laz. "Ya da bir insanın bu kadar çok votka içmesinin uzaktan bile olsa normal olduğunu düşünmeme izin veren sisteme lanet olsun diye yakarım. Bu benim versiyonumdaki sütyen yakma protestosu olacak."

Dudaklarım hafifçe kıvrılır. "Bence Bane haklı. Böyle sızlanmaya devam edersen, havalı kulüpten atılırsın."

"İyi," diye iç geçirir Laz, önündeki biradan bir yudum alarak.

"Cidden, ne içiyorsun?" Bane kaşlarını çatarak dövmeli elini saçlarında gezdirir.

"Bira mı?"

"Russian Tea Room'da mı?" Bane üzüntüyle başını sallar. "Bu lanet olası bir rezalet."

Laz ona orta parmağını gösterir. "Buna 'köpek saçı' denir."

"Buna 'cesaretini topla ve bir yetişkin gibi gerçek bir içki iç' denir, seni aptal," diye iç geçirir Bane. Bana dönüp bir bakış atar. "Bu adama inanabiliyor musun?"

Yüzüme zorla bir gülümseme takındım. "Adil olmak gerekirse, dün gece *gerçekten*..." Omuz silktim.

Saçma sapan. Dün gece öyle geçti. Şehre geri döndükten sonra, muhtemelen yol boyunca bilinen tüm otoyol hız rekorlarını kırarak, bu ikisini aradım ve benimle dışarı çıkmaya ikna ettim.

Çok eğlendik ve inanın bana, üçümüz bir araya geldiğimizde, bu bir şey ifade ediyor.

Dün gece bu kadar *agresif* içmemin sebebinin onlara anlattığım şey olup olmadığından bile emin değilim. Ama *ben* sebebini biliyorum.

Anıları silmek için. Kendimi

unutmak için.

Kendime, kontrolün bende olduğunu ve içimde dönen yozlaşmaya bağlı olmadığımı hatırlatmak için.

Kontrolü elinde tutmak için çoğu insanın "aşırı" olarak nitelendireceği kadar içki içmemdeki ironiyi farkındayım. Ama dün gece, tam da buydu: Evde içimdeki karanlığın kontrolü ele geçirmesine izin vermeden, gücü geri almak için gerekli bir önlem.

Onunla

birlikte. *Val*.

Kadehimdeki içkiyi bir dikişte içip masanın ortasındaki şişeye uzanırken irkiliyorum.

Dün gecedan beri neredeyse hiç içmeyi bırakmadım. Yapamıyorum.

Çünkü yavaşladığımda, o pisliğin beni yere yatırışını hatırlamaya başlıyorum. Daha da kötüsü, ona karşı koymadığımı.

Kendimi, *yapamadığıma* ikna etmeye çalıştım. Evet, o benim hayal ettiğimden çok daha güçlüydü. Ama yine de, bu Val'in kol gücünün sadece yarısıydı.

Diğer yarısı ise benim bir parçamdı... kendime bile itiraf etmek için deli saçması şeyler yaptığım bir parçam... dün gece kendini çok fazla gösterdi.

O zamandan beri onu alkolle boğmaya çalışıyorum.

"Hey, sütyenlerden bahsetmişken." Düşüncelerimin döngüye girmesini ve anılarımın

güçlü, damarlı, dövmele ön kollarda çok uzun süre kalmasın diye. Koyu saçlar, kalın kaşlar, keskin çene hattı ve delici mavi gözler...

Bir yudum daha votka içip Laz'a bakıyorum.

"Dün gece ilgilendiğin kızla işler nasıl gitti?"

Dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. "Bir beyefendi öpüp anlatmaz."

"Lütfen. Herhangi bir şekilde, herhangi bir biçimde bir *beyefendi* olduğuna kimseyi ikna etmeye çalışman tam bir komedi," diye homurdanır Bane.

Laz ona orta parmağını gösterir.

"Peki ya sen, Antonov?" Bane'e sırtıyorum. "Son gittiğimiz yerde o kızın sana yapıştığını gördüm." Kaşlarım çatılır.

En azından, öyle olduğunu sanıyorum.

Laz burun kıvrır. "O mu? *Hayır*. Duymadın mı?"

"Kapa çeneni Laz," diye homurdanır Bane, arkadaşımıza karanlık bir bakış atarak.

"Neyi duymadım?" diye sorarım.

"*Hiçbir şeyi*," diye tıslar Bane.

Laz gözlerini devirir, sonra iç çeker ve dikkatini bana çevirir, "Buradaki bizim çocuk..."

"Seni uyarıyorum, kapa çeneni, Kislev," der Bane sert bir sesle.

"—biraz aşık," diye bitirir Laz, somurtan Bane'e dramatik bir hava öpücüğü gönderir.

Ona dönerek sırtıyorum. "Kime?"

"Gerçekten," diye mırıldanır. "*Önemli bir şey değil.*"

"Ve 'önemli bir şey değil' derken," diye araya girer Laz, "olabildiğince 'aşık olmakla takip etmek arasındaki çizgiyi bulanıklaştırmak' demek istiyor... *Hey, sakın ol, pislik!*" Son kısmı bağırarak söyler ve Bane masanın üzerinden eğilip vahşi bir yumruk atarken, Bane'in yumruğundan kaçmak için yana doğru eğilir.

"Tamam, tamam, sakın olun," diye homurdanırım. "Cidden.

El sıkışın." "Öpüşüp barışalım mı, Antonov?" Laz sırtıyor.

Bane gözlerini devirir. "Takım mı değiştiriyorsun?"

"Hayatta olmaz," diye gülüyor Laz. "Bir erkekle yapmayı hayal edebiliyor musun?"

Boğazımda bir sıkışma hissediyorum, ama bir yudum votka ile onu geri yutuyorum.

Laz başını sallar. "Tabii ki fobik bir şekilde söylemedim. Ama amcık çok *tatlı*." Ben ifademi nötr tutmaya çalışırken, dikkatini tekrar bana çevirir. "Bu arada... o kızla ne oldu, seninle birlikte dışarı çıkan?"

Onunla eve yarı yolda geldim, onu sikmek için hiç ilgim olmadığını fark ettim, taksiyi sabahın beşinde bana altı paket bira satacak bir bakkalın önüne bıraktım ve onu eve gönderdim.

"Bir erkek arkadaşı vardı," omuz silkiyorum, arkamdaki yastığa yaslanarak. "Ciddi bir ilişkiydi."

Laz kaşlarını çatı. "Evet, bütün gece kucağında oturup boynuna salya akıtarak *ciddi ciddi unuttuğu* bir erkek arkadaşı vardı.

Bayanın çok kaba bir davranışı," diye iç çeker. "Böylece zamanını boşa harcamış."

Bane gözlerini devirdi. "Bir kadın, ona birkaç içki ısmarladın ve onu eve bırakmayı teklif ettin diye seninle yatmak zorunda değil."

Laz ona orta parmağını gösterir. "Demek istediğimin o olmadığını biliyorsun. Sadece, buradaki dostumuzun, hayatının geri kalanında tek bir kadına bağlanmadan önce, yeni vajinalara sikini tanıtmak için sınırlı bir fırsat penceresi olduğunu söylüyorum."

Bane bana bakarak kaşlarını çatar. "Senin evleneceğin olayını gerçekten sürekli unutuyorum."

"Evet, başka bir şeyden konuşabilir miyiz?" diye mırıldanıyorum.

"Hadi ama," Laz göz kırpar. "Neden bu kadar sinirlendiğini anlamıyorum..."

"Aile imparatorluğun için tanımadığın bir kadınla mı evleniyorsun, Kislev?"

"*Tabii* ki hayır." Yüzünü buruşturur. "Yani, hayal edebiliyor musun?"

Bane ona bir bakış attı. "Evet, gerizekalı, *aile imparatorluğu için evlenen adamın* bunu hayal ettiğini tahmin edebilirim."

"Şey," Laz omuz silkiyor, "geçen ay babanın onun ailesi ve senin ailen için düzenlediği akşam yemeğinde yeterince hoş görünüyordu."

Bane kaşlarını çattı. "Onunla hiç konuştun mu?"

Laz omuzlarını silker. "Hayır. Ama uzaktan bile *harika* bir kişiliği olduğunu anlayabiliyordum."

Laz, sanki göğsüne iki basketbol topu tutuyormuş gibi ellerini önünde birleştirir.

"Harika, *muhteşem bir kişilik...*"

Bane kıkırdar ve ben gözlerimi deviririm. "Sen tam bir salaksın."

"*Ağız sulandıran* bir kişilik," diye devam eder Laz.

"Roman göğüs meraklısı değildir," diye iç çeker Bane.

Laz yüzünü buruşturur. "Şanslı adam, nişanlısı *ölüleri* göğüs meraklısı yapan bir yapıya sahip."

İkisi yine tartışmaya başlar. Ama tam o sırada, önümdeki masada telefonum yanar.

STEPAN

Baban seninle konuşmak istiyor. Dışarıda bekliyorum.

Bir dakika boyunca ekrana kaşlarımı çatarak bakarım.

STEPAN

Evet, hala dışarıdayım.

Telefonu ters çevirip kendimi sarhoş etmeye devam etmeyi düşünüyorum, ama sonra ekran tekrar yanıyor.

STEPAN

Beni görmezden gelme, Roman. İçeri girip seni alacağım ve arkadaşlarının önünde seni utandıracağım.

Son içkimi yudumlarken ağzımın köşelerine bir gülümseme yayılır ve ayağa kalkarım.

"Gitmem lazım, çocuklar."

Bane bana bakarken kaşlarını çatıyor. "Papa Nikitin mi?" "Evet. O atla dediğinde..."

"Ne kadar yükseğe atlayacağını sorsan iyi olur!" Bane ve Laz aynı anda bağırarak, babamın yanında *çok* fazla zaman geçirdiklerini gösteriyorlar.

İkisine de yumruk tokuşturup dışarı çıkıyorum. Stepan, tamamen siyah 69 model Mustang Mach 1'inin, namı diğer "bebeğinin" direksiyonunda beni bekliyor. Kırk iki yaşında ve bekar olan Stepan için bu araba gerçekten tek ve gerçek bebeği olacak gibi görünüyor.

Bana karşı her zaman katı ama koruyucu bir amca gibi davranan babamın sağ kolu, iri bedenimi onun kaslı arabasına sığdırırken bana bakar. "Ne kadar sarhoşsun?"

Ona dönerek, arka aynasından sarkan mini Manchester United F.C. futbol kramponlarını itekliyorum. "Çok değil?"

Stepan gözlerini devirdi. "Hiç ölçülü olma kavramını düşündün mü?"

"Hiç sen hiç satın almayı satın bir arababu bu

"Hayır. Kemerini bağla." "Vay canına. Bu

eski şeyde kemer mi *var*?"

Stepan'ın tek cevabı, kaldırımdan o kadar hızlı ayrılmak oldu ki, neredeyse koltuğumdan düşüyordum.

İyi oynadınız, efendim.

* * *

"BERBAT GÖRÜNÜYORSUN."

Sanırım dokuz yaşındayken, babamın o zamanlar babaların çocuklarıyla konuştuğunu hayal ettiğim gibi benimle konuşacağını ummaktan vazgeçmiştim. Bana " " günümün nasıl geçtiğini, yardım edebileceği bir şey olup olmadığını veya konuşmak istediğim bir şey olup olmadığını asla sormayacaktı.

Hiçbir şey.

Evie, ailenin prensesi olduğu için babasının *biraz* daha yumuşak tarafını görüyor. Ama o bile genellikle bir kucaklaşma ya da gülümseme bekleyerek nefesini tutmuyor.

Bu, babamızın DNA'sında yok, hiç olmadı, hiç de olmayacak. Ama sanırım 'ın onu dünyadaki en güçlü Bratva ailelerinden birinin başına, hatta Demir Masa'da bir koltuğa oturtan şey, bu soğukluğu ve sertliği.

İnsanlara günlerinin nasıl geçtiğini ya da duygularını konuşmak isteyip istemediklerini sorarak o noktaya gelmez.

"Üzgünüm, baba," diyorum, çalışma odasının ortasında onunla karşılaşınca. Bana sert ve kısa bir kucaklama veriyor — sevgisini göstermek için değil, onun gibi bir adamın oğlunu ve varisini böyle selamlaması *gerektiği* için.

Ayrıldığıımızda, kaşları çatılır ve burnu kırışır.

"Bar kokuyorsun."

"Özür dilerim, baba," diye mırıldanıyorum, çalışma odasının ortasında birbirine bakan iki kanepede karşılıklı otururken. "Ben... bir kulübün sahipleriyle görüşmem gereken bazı işler vardı."

Arkasında Stepan gözlerini devirir, ama babam sadece başını sallar. "Güzel. *Güzel*. Oğlum, sokaklarda işlerini hallediyor ve geleceğini inşa ediyor." Bana sinsi sinsi bakar. "Ve biraz da eğleniyorsun, ha?"

Gülümserim. "Elimden geleni yapıyorum."

Kıkırdar. "Dün gece Laz Kislev'in kulübünde kucağında güzel bir kızla görüldüğünü duydum." Ağzı şehvetli bir gülümsemeye bükülür. "Sanırım bu yüzden

engellediğini doldurmanı bana bana bana bana
bulduğunuz bulduğunuz Vaughn Bancroft'un Vaughn
Bancroft'un malikanesinde keşfettiğin şey nedir?"

Sağ gözüm seğirirken yüzüme zorla bir gülümseme
takınıyorum. "Suçluyum."

Derin bir kahkaha atıyor. "Tıpkı babası gibi, değil mi Stepan?"
Babam, ikinci adamına bakıp gülümsüyor. "Bize içki getirir *misin*?
Sana da. İş konuşalım."

Stepan, odanın karşısındaki barda üç votka doldurur, sonra
kanepelere gelip babamın yanına oturur.

"*Za zdorovye*," diye bağıryoruz üçümüz de kadehlerimizi
tokuştururken.

"Stepan, ona e-postayla gönderdiğin fotoğrafları bana gösterdi."
Babam bir yudum alırken bana başını sallar. "Orada başka ne
gördüğünü ve duyduğunu bilmek istiyorum. O gecenin tüm
ayrıntılarını anlat. Hiçbir detayı atlama."

Bardağımın içindekileri bir yudumda içiyorum.

, değil, , , , , , , ,
birkaç ayrıntı atlanmıştır.

"İstihbaratımız doğruymuş," diye homurdanıyorum. "Vaughn ve
Sendika, Cosimo'ya yakınlaşmaya çalışıyor."

"*Ublyudok!*" Baba içinden küfrediyor. "O sinsi piçin planlarımızı
bozmaya çalışacağını biliyordum."

Kayıtlara geçsin, bunlar *onun* planları, benim değil, yani Dasha
Lukashova ile yaklaşan görücü usulü evliliğim.

Laz'ın kaba şakaları bir yana, Dasha *çok* güzel bir kız. Aynı zamanda
zeki, azimli ve bu felaket düzenlemeden benim kadar hoşnutsuz
olduğu açık. Ama babamın

beni onunla evlenmeye zorlaması, ikimizin de bu evliliğe ne kadar hevesli olduğuyla ilgili değil.

Mesele, Lukashov Bratva'nın Sangrini ailesiyle yakın olması, hatta o kadar yakın olması ki Cosimo Sangrini, Dasha'nın vaftiz babası.

Babamın nihai amacı da bu: yeraltı dünyasının bankacı kralına erişim sağlamak.

Sangrini ailesi, lanet olası Haçlı Seferleri'nden bu yana, küçük kayırmacılık oyunları oynayarak yeraltı dünyasının kurumu ve kral yapıcılarını olarak kalmadı. Onların tek amacı tamamen tarafsız kalmak.

Ama hiç kimse, Cosimo Sangrini bile, tüm etkilerin üstünde değildir. Ve onun zayıf noktası Dasha'dır.

Cosimo'nun kendi çocuğu yok, bu da vaftiz kızının onun gözdesi haline geldiği anlamına geliyor. Dolayısıyla, prensesi kontrol eden, tabiri caizse, cüzdanı da kontrol ediyor.

Ama işler burada daha da ilginçleşiyor: Birkaç ay öncesine kadar Lukashov ailesi, Dasha'nın evleneceği kişi olarak benden başka birini gözüne kestirmişti: *Vaughn Bancroft*.

O zamanlar, Obsidian Syndicate'in iki numarasıydı, sadece önceki Marki'den sonra geliyordu ve eminim o da Dasha'nın Cosimo'nun gözüne girmek için bir yol olduğunu fark etmişti.

Ancak daha sonra, Étienne Veyrac adındaki önceki Marki... iktidardan *uzaklaştırıldı*. Ve bu liderlik değişikliğinin tamamen Vaughn'un kendisi tarafından gerçekleştirildiği *kuvvetle* ima edildi.

Bu noktada Lukashov ailesi geri çekildi ve sevgili Dasha'ları için başka bir

kocayı başka bir yerde arayacaklarını açıkladı.

İşte o zaman babam benimle bir anlaşma yaptı ve Vaughn'un dün gece Cosimo'yu dağ evine akşam yemeğine davet etmesinin nedeni yüzde bin bu yüzden.

Suç imparatorlukları vardır, bir de *lanet olası suç imparatorlukları* vardır. Benimki, Bane'inki, Barone, Drakos veya Kildare aileleri gibi aileler kendi başlarına güçlüdür.

Ama bu oyunda, bizimki gibi dev imparatorlukların bile yaklaşmadığı başka bir seviye var: *yüzyıllardır* var olan hanedanların iktidar koltukları. Fransa'daki d'Auvrelles ailesi. İspanya'daki Torvallés ailesi. İtalyan Camorra'nın kurucu aileleri.

Buradaki ödül budur: Cosimo'nun gözüne girerseniz, *kimseye* açılmayan kapılar sizin için sihirli bir şekilde açılır.

"Cosimo dün gece Vaughn'un küçük partisine katıldı," diyor Stepan homurdanarak, "çünkü o partileri ve ilgi odağı olmayı seven bir adam." Başını sallıyor. "Sangrini ailesinin gözüne girmek için övgü ve dalkavukluktan fazlası gerekir. Vaughn bunu bilmeli."

"Bence o bunu biliyor," diye mırıldanıyorum. "Yine de onu davet etti. Bu bir şey ifade ediyor."

Ba b am yavaşça başını sallarken kaşlarını çatıyor. "Vaughn zorlu bir rakip. Tanrıya şükür kardeşi lanet olası bir ibne."

Hızla gözlerimi kırıştıırarak dikkatimi ona çeviriyorum. "Ne?"

"Vaughn'un kardeşi," babam omuz silkiyor. "Hani, kız kardeşinle dans eden küçük ibne."

Nedense kaşlarım çatılır ve çenem gerilir. Kara, zehirli yılan midemde kıvrılırken

boğazımdaki yumruyu yutarken.

"Vaughn tek başına yeterince kötü," dedi babam alaycı bir şekilde. "Kardeşi gerçek bir erkek olsaydı ne olurdu bir düşün."

Bir saniye boyunca, babama bakarken olduğum yerde donup kaldım.

Gerçek bir erkek.

Anında, zihnim iki gece önceki Vaughn'un partisine geri dönüyor. Tamamen ve tamamen sıkıştırılmış hissine. Kontrolümün ve gücümün benden alındığı hissine. O kaslı kolların ve damarlı büyük ellerin saf gücüyle tamamen hareketsiz kaldığım hissine...

"Lukashov'u düğün planlarını hızlandırması için zorlamalıyız," diye homurdanır babam, dikkatini Stepan'a çevirerek. "Bir toplantı ayarla."

"*Da, pakhan.*" Stepan kısa bir şekilde başını sallar, telefonunu çıkarır ve ekrana hızlıca dokunur.

Babam bana dönerek boğazını temizledi. "Bu evliliği istemediğini biliyorum, Roman."

Hiçbir şey söylemiyorum.

"Dün geceki gibi dışarıda olmak, barda tanıştığın güzel kızlarla yatakta ısınmak istediğini biliyorum. Ama bu evlilik..." Başını sallar. "Krallar böyle yapar, oğlum."

Sessizce başımı sallarım. "Elbette, baba."

Gülümser. "Ayrıca, seni bir trole evlendirmiyorum, değil mi?" Başını sallar ve kıkırdar. "O kızın *göğüsleri*..."

Bane haklı: Ben hiç göğüs meraklısı olmadım. Ama *lanet olsun*, gelecekteki karım söz konusu olduğunda, herkes öyle görünüyor.

* * *

"ROMAN!"

Buzlu duş kapısının arkasında, Evie, onun banyosundaki tuvaleti sifonu çektiğimde çığlık atar.

"Ne pislisin!"

Derinden güldüm ve lavabodaki su bardağını soğuk suyla doldurdum. Sonra duş kabininin üstünden kız kardeşimin üzerine döktüm, o da hemen tekrar çığlık attı.

"*Hadi* ama Roman!"

Gülümserim. "Gitmeden önce sadece merhaba demek istedim."

"Henüz gitme!" diye bağıır. "Hemen çıkacağım!"

"Tamam. Odanda olacağım."

Onu kızdırmaktan çok hoşlansam da, küçük kız kardeşimi çok *seviyorum*. Aramızda harika bir ilişki var, birbirimize her şeyi anlatabiliriz ve onu *şiddetle* korurum, belki biraz fazla bile. Bunun bir nedeni ondan yedi yaş büyük olmam, bir diğerk nedeni ise Evie'nin... şey, *korunaklı* demek belki de yeterince güçlü bir kelime değıl.

Bununla birlikte, o muhtemelen tanıdığım en tatlı, en nazik, en kibar ve en dürüst kişidir.

Onun odasına geri dönüp, o duşunu bitirirken arkamdan banyo kapısını kapatıyorum. Onun yatak odasını incelerken dudaklarımın köşesi yukarı kıvrılıyor.

Evelina'nın ailenin küçük prensesi olduğunu hep şaka olarak söylerim. Ama *lanet olsun*, bu rolü çok iyi oynuyor.

Pembe.

"Pembe", kız kardeşimin tüm kişiliğini tek kelimeyle özetleyen kelime. Gözüne batan neon pembe değil. Şımarık Barbie pembe değil.

Prenses pembesi.

Ve "prenses" derken, şarkı söyleyen, dans eden, sevimli orman hayvanlarıyla konuşan Disney prensesini kastediyorum.

Yatak odası da bunun tam bir uzantısı. Tabii ki pembe, dört direkli, tül perdeleri olan prenses yatağı, okuma köşesindeki büyük, yüksek sırtlı sandalye, raflarca kitap, pembe ve beyaz tül perdeler ve pembe kabarık halı ile tamamlanmış.

Yine de, tüm bu düzen bir şekilde sağlıklı ve rahat görünüyor, mide bulandırıcı tatlılıkta ya da baş ağrısı ya da diyabet yapıcı değil.

Yedi yaş büyük olduğum için, bu evden uzun zaman önce taşındım. Önce Laz ve Bane ile birlikte Knightsblood Üniversitesi'ne gitmek için, orada Carmine, Nico Barone ve Nero De Luca ile tanışıp yakın arkadaş oldum, sonra mezun olduktan sonra şehir merkezinde kendi evime taşındım.

Evelina da normalde Knightsblood'a giderdi. Ailen mafya kraliyet ailesiyse, genelde oraya gidersin. Ama *olağanüstü* yeteneği sayesinde Zakharova Bale Okulu'na kabul edildiğinde, babam bile hayır diyemedi.

Ona taşınması konusunda kulağına fısıldamaya çalıştım, sonuçta o yirmi bir *yaşında*. Kendi başına yaşamak istemiyorsa benimle bile kalabilir. Ama o her zaman soruyu geçiriyor.

Dürüst olmak gerekirse, babamızla aynı evde yaşamak zorunda olsa bile, burada kalmayı ve hayatı boyunca uyuduğu yatak odasında uyumayı *seviyor* bence. Bu çatı altında yaşamak, onun aşk hayatına engel olmuyor.

Çünkü bir erkek arkadaşı yok.

Bir yanımda, "korkutucu ağabey" enerjim yüzünden erkeklerin kaçtığını söyleyebilmeyi isterdi. Ama sorun ben değilim. Sorun, onun dünyaya karşı bazen rahatsız edici derecede masum olması ve buna ek olarak, flört etmeye tamamen ilgisiz olması. Ya da belki de o, beyaz atlı prensin gelip onu kaçırmasını bekleyen eski moda bir kızdır.

Peki ya bu arada? Hiçbir şikayetimin yok. Bu, ona zarar veren herhangi bir pisliği öldürmek zorunda kalmamı önlüyor ve New York'un sapık, tuhaf ve yırtıcı insanlarıyla uğraşmadığını bildiğim için geceleri daha rahat uyuyorum.

O düşünüyene kadar odanın diğer tarafına geçip köşedeki yüksek sırtlı okuma koltuğuna çöküyorum. Rafları ve kitapları çevreleyen küçük ışıklar var.

Kaşlarımı çatarak ellerime bakıyorum ve tırnak etlerimi boş boş kurcalıyorum.

Söyle ona. Söyle lanet olasınca.

Kız kardeşimle çok yakınız. Birbirimize her şeyi anlatabiliriz ve sık sık da anlatırız. Şey, *her şeyi* değil, sanırım. Ama son zamanlarda, içimdeki fırtınayı görmezden gelmek gittikçe zorlaşırken ve içimdeki zayıflık büyüdüğü... Ona bundan bahsetmeyi düşünmeye başladım.

Belki.

Bilmiyorum.

Nefes veriyorum. İçimdeki *o şeyi* tarif edecek kelimelerim bile yok. Normalde derinlere gömebileceğim ve çok iyi görmezden gelebildiğim, ama dün gece intikam almak için gölgelerden geri dönen *o şey*.

...Beni yere yatırdığında. Bana dokunduğunda.

Vücudunun sıcaklığını ve onun atışını hissettiğimde...

Yüzümü buruşturuyorum.

Senin neyin var lan?

Evet, bunu kimseyle konuşamam. Evie ile bile.

Bunun yerine, derin bir nefes alıp zihnimin odak noktasını değiştirmeye çalışıyorum. Sandalyenin yanındaki sehpaye bakıp kaşlarımı kaldırarak gülümsüyorum.

Vay vay vay, Evelina Nikitin...

Kapakta siyah beyaz bir fotoğrafı olan, gömleksiz yakışıklı bir adamın resminin olduğu kitabı elime alırken burnumdan soluyorum. Ya seni sikmek istiyor ya da osurmak üzereymiş gibi bir bakış atıyor. Tam olarak anlayamıyorum.

Ama kitap "kontrol dışı baharat", "en iyi CNC karanlık romantizm" vaat ediyor - bu ne anlama geliyorsa - ve üzerinde gururla "Booktok'un En İyisi" yazan bir etiket var.

Gülümsüyorum, kız kardeşime romantik kitaplardaki zevkini keşfettiğimi ona en iyi şekilde nasıl söyleyeceğimi düşünürken, kitabın yanındaki telefonu yanıyor ve dikkatimi çekiyor.

Kilidi açık ve tanımadığım bir web sitesinde açılmış... yoksa bir uygulama mı? Ekran tekrar yanıp söner ve ardından yumuşak bir zil sesi duyulur.

Yapmamam gerektiğini biliyorum. Beni ilgilendirmez. Ama, yani, küçük kız kardeşinin özel hayatını kurcalamak bir ağabeyin görevi *sayılır*, değil mi?

Telefonu elime aldığımda, bir an neye baktığımı anlayamadım. Sayfanın üstünde "Club Venom" yazıyordu ve yanında kıvrılmış kırmızı bir engerek logosu vardı. Altında, iki küçük simge yanıyordu ve yanlarında birer yazı vardı.

Üye Durumu: Giriş Yapıldı. Profil:

Aktif.

Aşağı kaydirmaya başladım ve çenem tel gibi gerildi. Ne...

Bir an için bunun yeni bir dans kulübü falan olduğunu düşündüm. Ama sayfayı incelerken, Club Venom'un bir bar olmadığını anlıyorum.

...Bu lanet olası bir *seks kulübü*.

Özellikle "daha karanlık, daha tabu sapkınlıklar"a hitap eden ve ardından "BDSM, güç oyunu, darbe oyunu, duysal yoksunluk, bağlanma, D/s" gibi şeyleri listeleyen bir seks kulübü.

Primal play ve CNC ne lan?

Ekran yine o yumuşak zil sesiyle çaldı. Bakışlarım ekranın üst köşesine kaydı, orada şimdi yanıp sönen bir konuşma balonu simgesi ve "yeni DM" yazısı vardı.

Aslında tam da bu noktada lanet telefonu bırakmalı, gördüğüm her şeyi unutmamalı ve bu hiç olmamış gibi davranabilene kadar içmeye devam etmeliyim.

Ama yapmıyorum.

Bunun yerine, DM simgesine tıklıyorum ve "HeartofDarkness" ile "PrincessBabyxoxo" arasında bir mesaj dizisi açılıyor.

Okumaya başladığımda kanım donar.

HEARTOFDARKNESS

Bu gece boşum.

PRINCESSBABYXOXO

Tamam. Ben de
olabilirim.

HEARTOFDARKNESS

Yapabilirim, ya da
yapacağım.

PRINCESSBABYXOXO

Yapacağım.
Üzgünüm.

PRINCESSBABYXOXO

Efen
dim.

Ekrana ağzım açık bakarken kırmızı sis görüşümü bulanıklaştırıyor. Beynim, küçük kız kardeşimin biriyle bu konuşmayı yaptığını bir türlü kabul edemiyor.

HEARTOFDARKNESS

Açıkça söylemek gerekirse, senin isteğin üzerine
buluştuğumuzda sert davranacağım. Seni yere yatırıp
bağlayacağım ve seni bir fahişe gibi sikeceğim.

Neredeyse telefonu duvara fırlatıyordum. Bu orospu çocuğu kız kardeşime böyle dediğini görünce, saf, hayvani *bir öfke* içimi kapladı.

Düzeltilme: bu *ölü* orospu çocuğu.

HEARTOFDARKNESS

Güvenli kelimen ateş. Unutma.

PRINCESSBABYXOXO

Unutmayacağım, söz
veriyorum.

PRINCESSBABYXOXO

Bunun için çok
heyecanlıyım!

HEARTOFDARKNESS

Burada buluşalım. Akşam dokuz. Maskeyi unutma.

Ölü piç kurusu, ona şehrin yarım saat kuzeyindeki lanet olası bir eyalet parkının harita pinini içeren bir adres göndermiş.

Kız kardeşimin gece, lanet olası ormanda onunla buluşmasını istiyor, böylece o da...?!

Gözlerimi sıkıca kapatıp ellerimi demir yumruklar haline getiriyorum. Akşam planlarım az önce değişti, *cinayet* işlemeye karar verdim.

Telefonumu çıkarıp Evie'nin ekranının fotoğrafını çekiyorum ve adresi kaydediyorum. Sonra onun adına bir mesaj gönderiyorum.

PRINCESSBABYXOXO

Orada
olacağım.

Sonra sohbeti silerim, o ölü piçi engellerim ve onun kullanıcı profiline giderim. Gizlilik alt menüsünde "profil: herkese açık ve aranabilir" ile "profil: gizli" arasında geçiş yapan bir düğme vardır.

"Herkese açık ve aranabilir"den "gizli"ye çeviriyorum.

Sandalyeye kalkıp odayı geçip banyoya doğru yürürken damarlarımdan saf öfke akıyor. Kapıyı yumrukladığımda su akıyor.

"Evie."

"Hey!" diye cevap veriyor diğer taraftan. "Bir dakika izin ver..."

"Gitmem gerek. Bir işim çıktı."

Olan şey, internette konuşacak kadar deli olduğun, lanet olası ormanda buluşacağın ölü piçi doğrudan öldürmek.

Dediğim gibi, Evelina bu dünya için belki biraz *fazla* masum. Fazla güvenen. Fazla *iyi*. Bu yüzden her zaman aşırı koruyucu bir ağabey oldum: *bu* pislik gibi sapıkların ondan uzak durmasını sağlamak için.

Görünüşe göre kendimi biraz kaptırmışım. Bu gece bunu düzelteceğim.

"Hadi ama! Bir saniye!"

Ama yapamam. Sadece birinin sikini kesip onu sığ bir mezara gömmem gerektiği için değil. Az önce okuduklarımdan sonra, kız kardeşimin gözlerine bir daha bakabileceğimden bile emin değilim.

O sitede ne halt ediyordun, Evelina?

"Üzgünüm!" Kapıdan sesleniyorum. "Gerçekten gitmem gerek. Yakında görüşürüz."

Evie inler. "*Peki*. Ama bana borçlusun."

Bir ara, onunla tüm bunlar hakkında *çok* ciddi bir konuşma yapacağız.

Ama şimdilik...

Cinayet zamanı.

ROMAN

MERCEDES SUV, çakılların üzerinde gürültüyle durur. Park konumuna geçerim ve pencereden eyalet parkının ıssız otoparkına bakarım.

Bu lanet olası sapık, kız kardeşimi *burada* buluşmaya ikna etmiş olabilir, böylece tanıklar ya da ona yardım edecek kimse olmadan ona istediğı her şeyi yapabilecekti.

Ama sinsi planı onun sonunu getirecek. Çünkü bu gece duyulmayacak olan tatlı Evie'nin çığlıkları değıl.

Onun çığlıkları duyulmayacak.

Ve bu lanet olası aşığılık avcıcıyı ığılık attıracağım.

...Ve ığılık atacak, ığılık atacak, *ığılık atacak*.

Arabayı kapatıp, hafif sisli ve soğıuk gece havasına adım attım. Yaz bitti ve deri ceketimin cebinden maskeyi çıkarırken havada sonbaharın kokusunu alabiliyordum.

Kimliğimi gizlemek için değıl. Bu pisliği öldürmeden önce, kim olduğumu bilecek. Zavallı, masum bir kız ormana çekmediğini anladığı anda, maksimum terör faktörü için.

O lanet olası bir canavarı davet etti. Ve ben onu yok edeceğim.

Arkamda farlar kararır ve tüm manzara, sis ve ağaçların arasından süzülen ince, gümüş rengi ay ışığıyla karanlıklaşır. Maskeyi takıp otoparktan çıkan patikaya yavaşça ilerlerken, mevsimdeki ilk düşen yapraklar ayaklarımın altında çıtır çıtır ses çıkarır.

Gözlerim sağa sola kayıyor ve kaslarım geriliyor, bu pisliğin yerini ele verebilecek herhangi bir şey hissetmeye çalışıyorum.

Seni bulacağım, orospu çocuğu. Ve sonra, zavallı kız kardeşimi buraya çekmeye çalıştığın için seni çığlık attıracak, yalvartacak ve kanatacağım...

Adam birdenbire ortaya çıkıyor.

Arkadan bana çarpar ve beni dizlerimin üzerine çökerterek homurdanır. Kaslı kolunu boğazıma dolayarak beni yüzüstü yere yatırıp toz ve yapraklarla boğulmamı sağladığında hırlarım.

Onun sert, güçlü vücudu benim üstüme çöktüğünde, nefesim bir anda kesildi, beni yere sabitleyip bileklerimi tutup ellerimi başımın üstüne itti.

Hayır.

Ne oluyor lan?

Beni sarsan ve sinirlendiren sadece sürpriz değil. Avcı olmaktan av olmaya ani geçiş de değil.

Bu oluyor. Yine.

Dün gece Val beni sırt üstü yatırıp ellerimi bağladığında, gücümü ve kontrolümü tamamen elimden aldığında olduğu gibi.

Sıcaklık.

Bir
zonklama

.

Bir
seğirme.

Derinlerdeki bir ağrı, aniden kot pantolonumun içindeki penisimin kalınlaşmasına neden oluyor.

HAYIR.

O çarpıcı his geri geldi, adam boynumun yanına, kulağımın hemen yanına nefes verirken boğazım düğümleniyor, nabzım atıyor, titreme, kıvılcımlar ve dizginlenemeyen bir vahşilik ruhumu sarmalıyor.

"Sen sen *dolu* sürprizlerle sürprizlerle Prenses bebeğim," diyor kulağıma baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldadı.

Kalbim düzensiz bir şekilde atmaya başlar. Cildimde elektriksel bir ürperti hissederim.

"Bir kız bekliyordum," kulağımın kabuğuna yakın bir yerde mırıldanır. "Ama..."

Bu sefer kulağıma sadece nefesini üflemiyor. Lanet

olsun, *ısıyor.*

Dişleri kulak mememi sıkıca kavrar ve vücudumdan geçip doğrudan sikime ulaşan kötü bir şok dalgası gönderir. Sikim yere karşı kaya gibi sertleşirken, titreyip zonklarken, ön sıvısı boxerime sızarken, ben toprağa inlerim.

O anda hissediyorum: sert, sıcak ve *kocaman*, kışıma sürtünüyor.

Onun *ereksiyonu*.

"İkimiz için de şanslıyız, ben *esnek* olabilirim," diye homurdanıyor. "Ve sen çok *lezzetli* kokuyorsun."

Ellerinden biri bileğimden kayarak ön kolumdan, pazımdan ve omzumdan yukarı doğru kayıyor, sonra parmakları saç derimin üzerinde dolanıyor. Kısa saçlarımı tutup çekiyor ve kendimi durduramadan, boğuk, acı dolu, muhtaç bir ses ağzımdan çıkıyor.

"Senin ağzını sikerken, sikimin etrafında o küçük inlemeleri hissetmekten zevk alacağım, Prenses bebeğim."

İçimde bir şey kırılır: bunun ben olmadığımı kendime kanıtlamak için son, çaresiz bir çaba. Bunu istemediğimi. Bu yabancı, kocaman ereksiyonunu kıcıma sürterken, hiç olmadığım kadar sert olmadığımı.

Bir homurtuyla kolumu geriye atıyorum ve dirseğimi ona sertçe vuruyorum. Adam inliyor ve saçımı tutan eli biraz gevşiyor.

Bu yeter.

Yine dirseğimi geriye doğru savururken hırıldarım, bu sefer yumuşak eti yakalarım. Beni tutuşunu kaybeder ve ağırlığı kayarken, momentumumu kullanarak yerden sıçarım.

Ayağa kalkarken o benden uzaklaşır. Dönerek, dudaklarımda vahşi bir hırlama ile durumu tersine çevirir ve ona çarparım. Ellerimi boynuna dolayarak bacaklarını süpürür, onu hazırlıksız yakalar ve yere deviririm.

İkimiz de homurdanarak yere düşüyoruz — o sırt üstü, ben ise ellerim boğazında onun üstünde.

"Oh, seni *sapık küçük pislik*," diye inliyor ve yemin ederim, bunu söylerken penisi benimkine karşı daha da sert bir şekilde zonkluyor.

Ve bu olduğunda?

Siktir.

Onun ihtiyaını hissetmek, bana karşı bu kadar sıcak, ham ve acil bir şekilde atması... kafa karıştııcı. Dünyayı sarsıcı.

Ama güçlendirici. Ve daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde, çok *seksi*.

Siki tekrar benimkine karşı titriyor ve benim sikim onun sikine karşı lanet olası elik gibi kalınlaştığını hissettiğimde, beni saf bir dehşet kaplıyor.

"İşte böyle, bebeğim," diye inliyor, kalçalarını bana doğru sallıyor. "O büyük, kalın sikinin benim için ne kadar sertleştığini hissetmeme izin ver."

Nefesim kesiliyor. Vücudum uyuşuyor ve o bana doğru itmeye başladığında kafam şokta kalıyor. Ereksiyonu kot pantolonlarımızın üzerinden benimkine sürtünüyor ve bu sürtünme beni çılgına çeviriyor.

Gözlerim geriye yuvarlanır, nefesim daralan boğazımda boğulur, saf, filtrelenmemiş arzu tüm vücudumda patlar.

...Bu yüzden, aniden bizi ters çevirip beni yere yatırıp üstüme çıktığında tamamen hazırlıksız yakalanırım.

"*Siktir*," diye vahşice inliyor, şişkinliğini benimkine sürterken. "*Siktir*, sertleşmişsin," diye tıslıyor.

Konuşamıyorum. Tek kelime bile edemiyorum. Lanet olsun, *düşünemiyorum* bile. O benim kollarımı yere bastırıp şişmiş, kalın ereksiyonunu benimkine sürterken, tüm dünyam sikim ve taşaklarımda hissettiğim inanılmaz iyi hisle daralıyor.

Bu ne lan?

"Siktir, bebeğim," diye homurdanıyor. "O kocaman sikinle beni çok sertleştiriyorsun."

Olmadan önce olacağını anlıyorum. Yine de, nedense, bunu durdurmak için hiçbir gücüm yok. Üzerimde dikiliyor, ikimizin de taktığı maskelerden gözlerimiz birbirine kilitleniyor — o, yüzünün üst yarısını kapatan Venedik şeytan maskesi takmış, ben ise yüzümü tamamen kapatan siyah bir balaklava takmışım.

Ama sonra yüzü yavaşça benimkine yaklaşıyor. Eli bir bileğimi bırakıyor ve yavaş çekimde kayak maskemin kenarına uzanıyor.

Hayır.

Lütfen.

Beni görme. Gizli karanlığımı görme.

Ve gözlerim, kapüşonlu sweatshirtinin yakasından görünen dövme mürekkebinin kıvrımlarına düşerken, parmakları maskemin kenarını yakaladı.

Hayır

Çok geç. Elini bir hareketle, maskeyi yüzümden çekip çıkararak beni ortaya çıkarır.

... Bütün vücudu hareketsiz kalır ve keskin mavi gözleri maskesinin arkasında büyür.

"Roman?!"

Tüm dünya bir saniye durur. Çünkü adım onun dudaklarından çıktığı anda, her şey korkunç bir şekilde yerine oturur.

Bir şekilde, beni donmuş halde tutan buzları kırdım, elimi kaldırdım ve maskesini yırttım.

Val, birbirimize bakarken gözünü bile kırpmadı.

Hâlâ birkaç santim uzaklıktayız.

Hâlâ nefes nefese, bacaklarımız birbirine dolanmış.

İkimiz de hala *sert bir şekilde sallanıyoruz*, zaman dururken siklerimiz birbirine sürtünüyor.

"Ne *oluyor lan*, dostum!" Val hızla kalkıp benden uzaklaşıyor ve ben de onun bu hareketiyle içimi kaplayan hayal kırıklığıyla başa çıkacak zamanım ya da enerjim yok.

Ben ayağa kalkarken, o benden uzaklaşıyor, nefes nefese, yüzümüz solgun, ay ışığında birbirimize bakıyoruz.

"Ne *oluyor lan!*" Val yine patladı.

Yutkunuyorum, vücudum titriyor, kulaklarımda nabzım gümbür gümbür atıyor, ona dehşetle bakıyorum.

"Ben... ben..." Sesimdeki titremeyi öfkeyle bastırıyorum. "Ben heteroseksüelim!" diye bağıyorum.

Val sinirlenir, burun delikleri genişler, keskin çenesi hareket eder ve o lanet olası delici mavi gözleri ruhumu keser.

"Bu ne *lan?*" diye dişlerini sıkarak tıslar. "Bir tür tuzak mı?"

"Ben heteroseksüelim. Ben..."

"*Biliyorum!* Tanrım!" diye bağıırır.

Nefesim kısa, kesik kesik geliyor, göğsüm hızla inip kalkıyor. Val dönüp ellerini saçlarına geçiriyor ve etrafımızdaki ormanın karanlığına küfrediyor. Aniden dönüyor, gözleri tekrar bana saplanıyor.

"Burada ne halt ediyorsun?!"

Çenem sıkışır. "Kiminle buluşacağını sanıyordun?" "Bir kızla!" diye bağıırır.

"*Kim?*" diye hırlıyorum.

"Bilmiyorum! Bütün *mesele* de bu lan, aptal!"

Kafamdaki çığlık atan DEFCON alarmları bir kademe alçalır. "Sen... kiminle buluşacağını bilmiyordun."

"*Tabii ki* bilmiyordum!" diye bağıırır.

"Yani, bir kızla buluşacağını sandığında..."

"Anonim yabancılarla seks yapmanın amacı, bu kavramı anlamadıysan," diye tıslar, "bilirsin, *anonim bir yabancıyla seks* yapmaktır!"

Kafamdaki alarm seviyesi bir kademe daha düşer.

Evie ile buluşacağını bilmiyordu.

"Senin heteroseksüel olmadığını *biliyordum*," diye tükürüyor. "Ama Roman Nikitin bingo kartımda 'kız rolünü oynamak' yoktu, seni sahtekar piç kurusu!" diye homurdanıyor.

"*Siktir git seni,*" diyorum geri karşılık "Ve
bunun kayıtlara kayıtlara ben *heteroseksüelim*
heteroseksüelim—"

Onun sert kahkahası geceyi yırtıp parçalıyor ve beni paramparça ediyor.

"Lanet olası *inkar*."

Dudaklarımı sıkıca kapatıp ona öfkeyle bakıyorum. "Siktir git. Ben gidiyorum."

"Peki," diye karşılık verir Val. "Hey, ormandan çıkarken, lanet dolaptan da çıkmayı başarabilirsen bir bak."

dolaptan çıkmayı başarabilir misin bir bak."

Dönüp ona doğru fırladım ve dudaklarımda öfkeli bir hırıltıyla kapüşonlu sweatshirtinin önünden yakaladım.

"Bunu son bir kez daha deneyelim," diye öfkeyle söylüyorum. "Ben *EŞCİNSEL DEĞİLİM*."

Val'in ağzı bir çizgiye dönüşür. Keskin çenesi gıcırdar ve mavi gözleri buz sarkıtları gibi gözlerime parlar.

"Ne dersen de, pislik."

Kapüşonlu sweatshirtini biraz daha sıkı tutarım, sonra aniden onu geri itip parmağımı ona doğru uzatırım. "Benden ve benimkilerden uzak dur."

"Bu ne demek lan?"

"Benden uzak dur demek!" diye bağırırım, sesimde titreme vardır.

Kontrolünü kaybetme.

Güçlü ol. Adam gibi

davran.

Val bana alaycı bir şekilde gülümsedi. "Hey, ormana *sikilmek* için gelen ben değilim, tatlım."

O bunu söylediğinde midemin derinliklerinde kıvrılan sıcak utanç duygusunu bastırırım. Sonra dişlerimi sıkar ve ona öfkeyle bakarım.

"Siktir git."

Aniden arkamı dönerim, kalbim F1 motoru gibi çarpar, tüm vücudum karıncalanır.

"Roman."

Korkarak dururum ve ona doğru yarı dönerek bakarım. Gözleri sisli, ay ışığıyla aydınlanan geceyi delip geçer, beni tuzığa düşürür.

"Eşcinsel değilsin, ha?"

Yutkunuyorum.

"Hiç de bile," diye mırıldanıyorum, sesim titriyor.

Val sırtıyor. "Peki, bir dahaki sefere, büyük, sert sikinin de bunu anlamasını sağla, tamam mı?"

Park yerinden çakıl ve toz bulutu içinde ayrıldım. Yalnızca iki mil kadar ilerledikten sonra karanlık bir dönüş yoluna saptım.

Dört vuruş sonra spermim sikimden ve elimden taşar, içimdeki kara hastalık beni tamamen tüketirken çığlıklarım arabanın sessizliğinde boğulur.

Benim neyim var lan?

KAŞINTI GEÇMİYOR.

İçimde gizleniyor — kemiren, durmak bilmeyen bir açlık, varlığımın her zerresini büküp çekiyor.

Ve bu *beni delirtiyor*. Dikkatimi dağıtırken, uyanık olduğum her an düşüncelerimi kaplıyor.

Birkaç gün önce, provaya giderken evimden bir blok ötedeydim ki dans çantamı evde unuttuğumu fark ettim. Bilirsiniz, son on yedi yıldır her gün evden sınıfa taşıdığım yirmi kiloluk şey. Bunu nasıl fark etmezsiniz?

Geçen gün kahveme *tuz* koydum, lanet olsun.

Daha da kötüsü, bu kaşıntı provalarda performansımı düşürüyor, öyle ki Madam Kuzmina kanımı istiyor ve Stalin dönemindeki hapishane gardiyanı gibi bana bağırıyor, ki açıkça öyle olmak istediği belli.

Bu dikkat dağınıklığının bir adı var.

Roman. Lanet olası. Nikitin.

Normalde Yılın En Heteroseksüel Erkeği seçtiğim biri. Sadece Amcıklarla Sikişiriz

Kulübü'nün başkanı. Hetero Takımı'nın Allstar kaptanı.

...Ama bu, onu yere yatırıp, onun sikinin benimkine karşı attığını hissetmeden önceydi. O lanet olası *inilti*, sakallı boğazından çıkmadan önceydi.

O, benimle ormanda buluşmadan önce - deli gibi bir nedenden dolayı internette *kız* gibi davranmış olsa da, ben şikayet etmiyorum - ve ben onun kulağını ısırdığımda, benim sikimi onun muhteşem, sıkı kıkına sürttüğümde ve o benim sikime çaresizce sikini sürterken boynuna nefesimi üflediğimde inlemeden önce.

Ve lanet *olsun*, o ereksiyon.

Roman çok *büyük*. Yalan söylemeyeceğim, son birkaç gündür dikkatimin dağılmasının yarısı tamamen onun sikinin her gün zihnimde zonklaması ve atmasından kaynaklanıyordu.

Ben neredeyse tamamen aktifim. Ama bu, kıkını sikerken okşayabileceğim ve alay edebileceğim kalın sikli bir adamdan tahrik olmadığım anlamına gelmez.

"*Dostum.*"

Çılgın bir yarım saniye boyunca, Brooklyn'in zihin okuma yeteneği kazandığından ve az önce gördüğü, beni, Roman'ı, kalın bir ipi ve bir top gag'ı içeren görüntülerden tamamen rahatsız olduğundan endişeleniyorum.

Sonra onun ağzını açık bırakanın telepati olmadığını anlıyorum. Onu içeri aldığım daire.

Yeni dairem.

Yüzümü buruşturup, elimi saçımın arkasına kaydırdım. "Evet.

Biraz... fazla, değil mi?"

Brooklyn, son bir aydır evim olarak kullandığım devasa Soho loftuna doğru ilerlerken gözlerini kırıştırıyor. Henüz kimseyi buraya getirmedim, çünkü onun gibi tepkilere nasıl tepki vereceğimi bilmediğim için.

Muhtemelen o da bana birdenbire milyonlarca dolarlık yepyeni bir ev gösterirse *benim* vereceğim tepkiyle aynı olurdu.

Aslında, "muhtemelen" falan yok. Beni ilk kez Bronx'taki Kir'in deli gibi büyük malikanesine götürdüğünde, tam olarak böyle tepki vermiştim.

Yani, kız daha önce lanet olası *arabasında* yaşıyordu. Ne büyük bir gelişme ama.

Brooklyn ve ben benzer geçmişlere sahibiz. İkimizin de berbat ebeveynleri vardı, New York eyaletinin koruyucu aile sisteminde "zaman geçirdik" ve balerinlik kariyerine devam ederken hayatta kalmak için mücadele ettik.

Bu yüzden, şu anda bulunduğumuz yer - o Bronx'taki Kir'in Vanderbilt malikanesinde, ben ise bir defile düzenlemeye yetecek kadar büyük, modaya uygun bir çatı katında - bize gerçeküstü geliyor.

"Yani, burası *muhteşem*..." diye mırıldanıyor, çift kat yüksekliğindeki kirişli tavanlara, devasa fabrika pencerelerine ve çarpıcı geniş tahta zeminlere bakarak.

"...Ama biraz fazla, değil mi?"

Gülümsüyor, sarışın saçlarını kulağının arkasına atıyor ve bana dönerek saçlarını kaldırıyor. "Biraz fazla olmasını mı *istiyorsun*?"

Kaçlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, hayatının çoğunu berbat evlerde hayatta kalmak için mücadele ederek geçirmiş olan sen, hayatın sonunda senin için o kadar da zor olmayacağı fikrini kabullenmekte zorlanıyorsun.

zor olmayacağı fikrini kabullenmekte zorlanıyorsun. Ve bu yüzden, kendi mutluluğunu ve güvenliğini sabote ederek hafifletmeye çalıştığın, suçluluk duygusuna benzer bir his duyuyorsun."

Gözlerimi kırıştırarak, bana sırttan ona bakıyorum. "Bunu... prova mı ettin?"

Brooklyn kıkırdar. "Siktir git."

"Hayır, *çok* iyiydi. Biliyorsun, balede başarılı olamazsan ve bu ateşli, milyarder Bratva lideri ruh ikizi olayı suya düşerse..."

Brooklyn iki orta parmağını kaldırınca sırttım.

"Sadece söylüyorum... Terapist olmak iyi bir kariyer yolu olabilir."

Gözlerini devirir. "Körün körü körüne yol gösterdiği bir durum bu."

Derinden güldüm.

"Hayır, ciddi, burası çok *güzel*, Val. Sadece bunu hak ettiğine inanmayı unutma, tamam mı?"

"Elimden geleni yapacağım," omuz silkiyorum. "Hey, bu gece ne yapıyorsun? Benim göz alıcı yeni evimde takılmaya, pizza sipariş etmeye, şampanya açmaya ve aptal filmler izlemeye ne dersin?" Sırıtiyorum. "Tabii BDE bu konuda alfa sahiplenici davranmazsa."

Brooklyn derin bir şekilde kızardı. "*Lütfen* ona 'Kir' diyelim, olur mu?"

Onlar bir çift olmadan önce, "BDE" Brooklyn ve benim Kir için kullandığımız kod adıydı — diğer adıyla, Big Dick Energy.

Yani, eğer bu adamın enerjisini şişeleyip satabilseydi, *daha* da zengin olurdu.

"Neden?" Sırıttım. "Senin yaşlı erkek arkadaşının kocaman penisini söylemem seni rahatsız mı ediyor?"

O inler ve daha da kızarır. "Sadece Kir'in *penisini düşünmeme* izin versene

Kir'in penisini

düşünmeme ne dersin?"

Diye soruyorum. "Eğer

ısrar ediyorsan."

"Israr ediyorum. Ve bilgin olsun, Kir pizza, şampanya ve film izlemek için benimle takılmamı kesinlikle sorun etmez."

Kaşlarımı çattım. "Umarım bu, eşcinsel olmak kadınsı olmakla eşittir gibi saçma bir şey değildir."

Gözlerini devirir. "Hayır, bilmen gerekiyorsa, bu 'Kir ve ben ilişkimizde tamamen güvendeyiz ve birbirimize koşulsuz güveniyoruz' saçmalığı."

Gözlerimi kapatıp dramatik bir şekilde horlamaya başladığımda iç geçirir ve şakacı bir şekilde göğsüme yumruk atar.

"Gül bakalım, *aptal*," diye sırtıttı. "Belki iki saatten uzun süren bir ilişki yaşayabilseydin ne demek istediğimi anlardın."

Benim de lanet olası nedenlerim var.

Ama o bunu bilmiyor ve bilmesi de gerekmiyor.

"Hey, benim birkaç *çok* uzun süreli ilişkim oldu," derim alaycı bir öfkeyle. "Bazıları *günlerce* sürdü bile."

Brooklyn kıkırdar ve başını sallar. "Sen gülünçsün." "Seni geri göndermek zorunda bırakma beni."

İkimiz de güldük. Bu bizim "koruyucu çocuk" şakamızdı.

"Her neyse, bu akşam seninle takılmak isterdim ama yapamam. Kir'le bir işimiz var."

Sırıtiyorum. "Yine filler için bir bağış galası mı?"

Gülümser ve yine bana orta parmağını gösterir. "O geçen haftaydı. Hayır, Evie'nin babasının düzenlediği şık bir balo. Roman için nişan öncesi kutlama gibi bir şey mi acaba?"

Yüzümdeki gülümseme kaybolur. "Ne?"

Brooklyn kaşlarını çattı. "Hatırlamıyor musun? Roman, mafya ittifakını güvence altına almak için Bratva prensesiyle evleniyor." Omuz silkti. "Bilmiyorum. Bu görücü usulü evlilikler bana delice geliyor. Ama Roman'ın umursadığını sanmıyorum. Yani kız çok güzel ve göğüsleri de muhteşem."

Tam olarak anlayamadığım ve kesinlikle hiç beklemediğim acımasız, şiddetli ve hırçın bir duygu içimi kaplar.

Ne. Lanet. *Olsun.*

O gece ormanda olanlardan beri kafamda bir sürü soru var. Mesela Roman neden Club Venom uygulamasında bir kız kılığına girmişti? Ve neden, tanıştığımızda, patlayacak kadar sertleşmişken, birden psikopatlaşıp heteroseksüel olduğunu haykırmaya başladı?

Ama bu yepyeni bir şey.

Kardeşimle olan ilişkiyi anlamaya çalışmak, taşınmak ve balenin günlük kaosu arasında, Evelina'nın huysuz ve seksi ağabeyinin Bratva'dan bir kızla nişanlandığını söylediğini gerçekten unutmuşum.

Ama asıl soru "neden bunu unuttum" değil.

...Asıl soru "neden bu beni bu kadar sinirlendiriyor ve neden biri *bana ait bir şeyi* alıyor gibi hissediyorum".

Neden ona karşı bu kadar sahiplenici hissediyorum? "Bu gece mi?"

Brooklyn başını sallar. "Evet. Üzgünüm, biraz daha şık bir kalabalıkla şampanya içeceğim." Bana göz kırpar. "Alınma."

"Alınmadım," diyorum hafifçe, kafamda düşünceler dönmeye başlıyor. "Bu şey şık mı?"

O başını sallar. "Siyah kravat. Neden sordun?"

Yapma.

*Kes
şunu.*

Deli olduğumdan değil, teşhis edilebilir anlamda değil. Sadece bazen...

Tamam, siktir et, sonuçta tam bir klişeye başvuracağım.

Bazen içimde iki kurt varmış gibi hissediyorum. Biri normal Val, sokaktaki insanlara gülümser, dansla kendini ifade eder ve yaşlı bayanlara kapı tutar. Diğeri ise hedonizm, kaos ve ahlaksızlığın tanrısıdır. Dahası, bazen bu zıt güçler... birbirleriyle tartışırlar.

Yüksek sesle.

Şu anda olduğu gibi.

Bir taraf, "iyi" taraf, bana siktir et, bırak gitsin diyor. Roman açıkça kafası karışık ve heteroseksüel bir koca, bebekler ve tüm o saçmalıkları isteyen zavallı bir kızla evlenmeden önce çözmesi gereken sorunları var.

Ama diğer taraf... çenesini kapatmıyor.

O taraf, benim hissetmeye hakkım olmayan bir sahiplenme duygusu hisseden taraf, entrikalar çevirmeye başlıyor.

Ve sonunda, kazanan taraf o taraf oluyor.

"Oh, sebebi yok," Brooklyn'e gülümsüyorum. "Alakasız bir soru: Evie bu partiye kimseyi getiriyor mu?"

* * *

SPOILER: Evie getirmiyordu. Ama şimdi getiriyor.

Bunun muhtemelen sınırı aştığını biliyorum. En azından, kendimi olmam gereken bir şeye karıştırıyorum. Roman'ın sorunları kendisine ait. Ve onu ormanda yere yatırıp, benim için büyük sikişin ısınmasını ve sertleşmesini hissetmek ne kadar seksi olsa da, beni ne kadar tahrik etse de... onun lanet *nişan* partisine gitmek son derece boktan bir karar.

Ve yine de, buradayız.

Evelina'nın babasının evi *her zaman* lüks ve güçle doludur. Ama bu gece, her şeyi ortaya koymuşlar. Limuzinler, süper arabalar ve zırhlı SUV'ler ön kapının önünde sıra oluşturmuş, kulaklıkları ve somurtkan, silahlı, şiddet dolu görünümlü pislikler çatıları tarıyor ve içeri giren herkesi sessizce süzüyorlar.

Ben ön merdivenlerden yukarı çıkarken, pisliklerin ikisi bana bakıyor, yüzümde bok yiyen bir sırıtış var.

"*Hayır*," diyor içlerinden biri kalın Rus aksanıyla. "Dön, hemen."

Adamın adını bilmiyorum ama daha önce tanışmıştık. Evie'nin evine milyonlarca kez gitmiştim.

Belli ki bu onu hiç umursamıyor.

Boğazımı temizledim ve daha da geniş bir sırtış attım. " , konuk listesinde olduğumu göreceksin. Bu akşam Bayan Nikitin'in randevusu benim."

Kimliğimi gösteririm. Tanıdık gelen adam kimliğe sert bir bakış atar, sonra elindeki tablete ekşi bir ifadeyle bakar ve arkadaşına başını sallar.

"Sorun yok, Bay Bancroft. İyi eğlenceler."

Geniş bir gülümsemeye papyonumu düzeltip yanlarından geçerek, "heteroseksüel erkekler giremez" diye bağırın sesi bir kutuya tıkıp kapağını kapatırım.

"Oh, öyle yapmayı planlıyorum."

ROMAN

Güç ve servetin sorunu, asla yeterli olmamasıdır.

Kulağa korkunç geliyor, ama her ikisinin de kralı olmak için doğmuş ve titizlikle yetiştirilmiş biri olarak... Bu çirkin bir gerçek.

Parası olanlar *her zaman* daha fazlasını ister. Güç ise daha da kötüdür. İkisi de uyuşturucu gibidir; bağımlıların sonsuza kadar peşinde koştuğu iki ejderha.

İstiyorlar.

Tüketmek.

İhtiyaç duymak, ta ki diğer her şey bir kenara atılana kadar.

Babam, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bunun en iyi örneğidir. Ailemiz *gülünç derecede* zengindir. Zengin değil. Varlıklı değil. Kraliyet anlamında *zengin* demek istiyorum. Evie ve ben bugün her şeyi bırakabiliriz - asla çalışmayabilir, parmağımızı bile kıpırdatmayabilir, hatta yatırım yapmayabiliriz - ve torunlarımızın torunları da aynısını yapabilir.

Aynı şey güç için de geçerli. Paval Nikitin, dünyadaki en geniş ve köklü Bratva imparatorluklarından birinin başında. Diğer çok güçlü Bratva aileleri Nikitin

adına boyun eğiyor. Hatta Bratva dünyasının iki yönetim organından biri olan Demir Masa'da da yer alıyoruz. Bu, Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nde bir ülke olmak gibi bir şey.

Peki, tüm bu güç ve grotesk zenginliklere rağmen, babam memnun mu?

Hayır.

Ve onun "daha fazlasını" isteme dürtüsü de hırs

değil. Lanet olası bir açgözlülük. Bu bir hastalık.

İşte bu yüzden bu gece bu noktaya geldik.

Etrafımda, müttefikler, dalkavuklar ve yandaşlardan oluşan kalabalık gülümsüyor, içki içiyor ve babamın elini sıkıyor. Bana da kadeh tokuşturarak, sırtımı sıvazlayarak ve sıkı kucaklaşarak tebrik ediyorlar.

Bunların hiçbirinin farkında değilim.

Bunun bir nedeni, son birkaç saattir hayatımın tek amacıymış gibi içki içmiş olmam. Yani, tabii ki içtim. Bu boktan durumu atlatabilmemin tek yolu bu. Diğer neden ise, bu lanet olası "etkinlik" tüm bu evlilik meselesini *çok* daha gerçek hale getiriyor ve birdenbire bunun için ne kadar hazırlıksız olduğumu fark ediyorum.

Ama iyi dileklerini ileten kalabalığın arasında sersemlemiş, otomat gibi dans etmemin üçüncü bir nedeni daha var, bu da ilgimi çekmeyen bir görücü usulü evlilik ihtimalinden bile daha fazla sinirimi bozuyor.

İçinde bir hastalık var. Bir

yozlaşma.

Duvarların ve parmaklıkların arkasında sıkı sıkıya kilitli tuttuğum bir karanlık.

Ya da, geçmiş zaman *kullanmalıyım*.

Çünkü birkaç gece önce, ormanda, güçlü, damarlı eller beni yere bastırırken ve derin, erkeksi bir ses kulağında homurdanarak omurgam dan aşağı elektrik akımı gönderirken, o yozlaşmayı uzak tutmayı başaramadım.

Korkunç bir şekilde. Muhteşem bir şekilde.

Ve o zamandan beri, gece gündüz, beni lanet olasıca bir şekilde takip ediyor.

Kendimi, teslim olduğum için nefret etmek istiyorum. O ses kulağıma hırıldadığında tüm gücüm, kudretim ve kontrolüm bir anda *yok oldu*.

Ve sonra *ısırdığı* için.

Kokun çok lezzetli.

Sıcak bir titreme iimi kapladı, dişlerinin batmış olduğı kulak mememde bir karıncalanma hissettim.

Ne kadar zayıf olduğumdan nefret ediyorum. Onunla savaşmadığımdan.

Ama bunun bile, kendimi istenmeyen bir durumun kurbanı olarak göstermeye yönelik boktan bir girişim olduğunu biliyorum. Mesele "karşı koymadım" ya da "bunun olmasına izin verdim" değıldi.

Soğuk, acı gerçek: Öyle olması gerekiyor çünkü bu beni temize çıkarır.

...Bunu istediğim için. O bana dokunduğunda ve beni tuttuğunda, özenle kurduğum ve zahmetle düzenlediğim tüm gücümü elimden aldığımda, kanımın sıvı ateşe dönüştüğünü hissettiğim için. O sıcak, sert kalınlığını benimkine sürttüğünde daha fazlasını istemek zorunda olduğum için...

"*İşte buradasın*."

Gözlerimi kırıştıyorum, kadınsı ses beni gerçeğe geri getirirken tereddüt ediyorum. Boğazımı temizliyorum, boğazımdaki yumruyu yutmaya zorluyorum.

Dasha Lukashova, namı diğer nişanlım, bana gülümsüyor, kaşları eğlenerek kalkmış.

"İşte benim sevgili müstakbel kocam," diye gülümser, göğsüme yaslanarak, gözlerinde yıldızlar parlayarak bana bakar ve sanki yanağıma öpücük kondurmak istercesine uzanır.

Ama bunun yerine kulağıma fısıldar.

"Lanet olsun Roman, kendine gel. Sanki idam ediliyormuşsun gibi görünüyorsun, hem de kendi idamın. Toparla kendini. Hemen."

Geri çekilir ve yine hoş gülümsemeler ve sevgi dolu bakışlarla doludur.

Lanet olsun, bu işte çok iyi. Gerçekten, gerçekten çok iyi. Ama bu onun ilk görücü usulü evlilik nişan partisi de değil.

Bu onun *dördüncü* partisi.

Benden önce Vaughn Bancroft vardı, ki bu, lanet olası bilinçaltımdan silemediğim onun *kardeşi* olduğu düşünülürse, karikatürize edilmiş, rahatsız edici bir ironi. Vaughn'dan önce, St. Petersburg'lu bir ailenin başka bir Bratva varisi vardı, onu tanımıyorum, *ondan* önce de İtalyan mafyasının bir çocuğu vardı.

Dürüst olmak gerekirse, onun için üzülüyorum. Belli ki babasının siyasi oyunlarında bir piyon. Daha da kötüsü, bunun acı verici bir şekilde farkında.

Asıl sorun, Dasha Lukashova'nın sandığınız gibi sersem, alışveriş delisi bir Bratva mankeni olmaması. *Öyle olsaydı*, onun için çok daha kolay olurdu. Ama o tam tersi: zeki, hesapçı ve politik açıdan bilgili.

Sizinle evlenmekten mutlu olmayabilir, ama mafya siyasetinin nasıl işlediğini anlıyor ve rolünü mükemmel bir şekilde oynamayı biliyor — dürüst olmak gerekirse, benden çok daha iyi.

Kendimi onunla evlenmek *istemeye* zorlayabilseydim, her şey çok daha basit olurdu. Yani, kadın muhteşem, çarpıcı Doğu Avrupa güzelliği, uzun podyum mankeni bacakları, büyük mavi gözleri ve dolgun, kadınsı dudakları var.

Ve gerçekten de *dolgun göğüslü*. Ama ben hiç göğüs meraklısı olmadım.

Dasha, kiralık fotoğrafçılardan biri, parıldayan gümüş rengi Dolce elbisesiyle birkaç fotoğraf çekmek için bize yaklaşıırken, yanıma yaslanıp parmaklarını benimkilerle iç içe geçirerek, bembeyaz, göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle gülümsüyor.

Fotoğrafçı teşekkür ederek başını sallıyor ve partide dolaşmaya devam eder. Dasha bana döner ve bir "öpücük" için eğilir — yani kulağıma fısıldar.

"Roman, yüzündeki o sinirli ifadeyi neyin yarattığına bakılmaksızın, ondan kurtulman lazım. Babalarımız bu tarafa geliyor. Cesaretini topla, birazcık kendine gel ve benim çabalarımaya ayak uydur."

Onun için üzülüyorum. Aslında o... şey, "iyi" diyemem. Bana karşı çoğunlukla soğuk davranıyor. Ama bunu, hoşuna gitse de gitmese de benimle evlenmek ve çocuklarımın annesi olmak zorunda olmasına bağlıyorum.

Ancak başka bir durumda, onunla sarhoş olmaktan gerçekten keyif alacağımı düşünüyorum.

Babalarımız yaklaşıırken kadehimi dudaklarıma götürüyorum. Dasha sakince elini uzatıp elimi geri çekiyor. *"Ve biraz yavaş ol,"* diyor, muhteşem bir gülümsemeyle mırıldanıyor. *"Baba!"*

Bogdan Lukashov kızına geniş bir gülümsemeye sarılır. Babam bana başını sallar, sonra dönüp Dasha'nın dekoltesine açıkça bakar.

"Bize bak, Pavel," Bogdan gülerek, babama votka ile beslenen bir gülümseme atar. "Moskova'da genç haydutlar olduğumuzdan bu hale geldik: çocuklarının evlenmesini izleyen iki yaşlı adam."

Babam Bogdan'ın sırtına sertçe vurur. "Kısa sürede büyükbaba olacağız, eski dostum." Dasha ve bana dönerek votka kadehini sallar. "Bu ikisi bu işi tamamlayıp birkaç çocuk yaptıkları anda!"

Dasha'nın yaydığı ekşiliği *hissedebiliyorum*, yüzümde bir grimasa ve kaşlarını çatma dalgası beliriyor.

Aynı, bayan. Aynı lan.

Ve bu duygu, geçen gece ormanda olanlarla *hiçbir* ilgisi yok.

Çünkü ben heteroseksüelim.

"Hanımefendi?" Kulaklığı olan, uzun boylu, yakışıklı ama suratsız bir adam, koyu renk takım elbise giymiş ve uzun saçları geriye taranmış, aniden Dasha'nın yanında belirir. "Arkadaşınız Ilana geldiğinde sizi uyarmamı istemiştiniz, değil mi?"

Dasha'nın gözleri parladı ve adama samimi bir gülümsemeye döndüğünde, ekşiliğinin azaldığını hissedebiliyorum.

"Evet. Teşekkürler Lev." "Bu

tarafтан hanımefendi."

Bana üstünkörü bir selam verdi, sonra Bogdan ve babama nazikçe eğildikten sonra Dasha'yı kalabalık balo salonundan geçerek dışarıya kadar eşlik etti.

"Lev, Dasha'nın kişisel korumasıdır," diye açıkladı Bogdan, içkisini yudumlarken. "Son derece sadıktır."

O ve babam Moskova'daki "eski güzel günler" hakkında konuşmaya başlarlar. İçkimi bitirir, boş bardağı onlara doğru kaldırarak bir açıklama yapar ve sonra kalabalığın arasından geçerek bara doğru ilerlemeye başlarım.

"Eğleniyor musun?"

Kız kardeşimin sesini duyunca gözlerimi devirip sırtıtarak dönüyorum.

"Tabii ki çok," diyorum kuru bir şekilde.

"Ooo, çok iyiydi," diye kıkırdar. "Bu sefer sana neredeyse tamamen inanmayacaktım. Pratik yapmışsın!"

Ona sert bir bakış attım ama sonra gülümsemeye izin verdim. "Çok güzelsin."

Gülümser. "*Teşekkürler* kardeşim." Küçük bir dönüş yapar ve elbette pembe elbisesinin etekleri, yine elbette, masal prensesleri gibi etrafında dalgalanır. "Fazla abartılı değil mi?"

"Mükemmel."

Gülümsedi. "*Teşekkürler*, Roman. Sen de oldukça şıksın, biliyor musun?"

Omuzlarımı kaldırırım.

"*Nişanlın* senin bu kadar yakışıklı görünmene ne diyor?" diye kıkırdar.

Ona sert bir bakış atarım. "İki yıl içinde, ağız soluyan ürkütücü bir varisle görücü usulü evlendirilecek biri için bunu fazla seviyorsun, dostum."

Yüzünü buruşturur. "Öyle bir şey olmayacak." Gülererek, "*Tabii*," derim.

Dilini çıkarır ve şampanya kadehini dudaklarına götürür. Bir yudum almadan önce, kadehi elinden alırım.

"*Hey!*"

"Bu kaçınıcı numara?"

O dramatik bir şekilde iç çeker. "Ciddi misin?"

"Evie, yarım bira içsen bile sarhoş oluyorsun," diyorum gülümseyerek.

"Bu sadece ikinci kadehim," diye homurdanır. "Ve neredeyse hiç dokunmadım bile."

"Biraz ölçülü olmaya ne dersin?"

O kahkahayı patlatır. "Tencere, çömlek ile tanış. Rome, sen ciddi misin?"

"Ha-ha," diye karanlık bir şekilde mırıldanırım, flütünü alıp büyük bir yudum alırım.

Evie bana somurtkan bir bakış attı. "Peki. Pislik ol. Ben de randevumdan bana başka bir bardak almasını isteyeceğim. Bazılarımız gerçekten *eğlenmek* istiyor..."

"Pardon, ne?" diye homurdanırım, gözlerimi kısarak.

"*Randevu* mu?" "Benim randevum. Senin, Roman. Tarzan nerede?"

Kasıtlı olarak ekstra kaba ve karikatürize edilmiş, ama arkamdaki sesin kim olduğu konusunda hiç şüphe yok.

...Çünkü o lanet ses, geçen gece kulağıma küfürler yağdırdığından beri kafamda kalıcı olarak yerleşti.

Ormanda.

Sesin sahibi beni yere yatırıp kalçalarını benimkilere sürtünce.

Ama Şu anda, o ses, o eller ve onlara ait olan adamla ilgili kendimle yaşadığım savaşı düşünmüyorum. Onun dokunuşunun varlığının her karanlık, gizli köşesine elektrik kıvılcımları saçtığını ya da o gece ne kadar utanç verici *bir Şekilde* sertleŐtiğimi düŐünmemeye çalışırken düşünmüyorum.

Tek bir Şey düŐüyorum: Lanet olası kız kardeşime o lanet mesajları gönderen, ona küçük sürtük diyen ve o gece *lanet ormanda onunla buluŐmak* isteyen herif *Val*.

...Ve Şu anda karşımda, kız kardeşimin lanet *randevusu* olarak duruyor.

Hayır, Şu anda ne kadar heteroseksüel olduğumu kendime hatırlatmıyorum. Onun lanet kafasını koparmayı düŐüyorum.

Evie yanımdan sıyrılıp Val'e sokuluyor ve damarlarımdan saf bir cinayet patlaması geçiyor.

"Val, babamın bana oğullarıyla evlenmemi teklif etmeye çalışan tüm ürkütücü arkadaşlarını savuŐturmak için bu geceki planlarını iptal edecek kadar tatlıydı. Ne kadar da nazikti..."

"Bir içki daha alacağım," dişlerimi sıkarak söylüyorum. Gözlerim, kız kardeşimin yanında duran o pisliğın üzerine tehlikeli bir Şekilde kısıılıyor. "Neden *benimle gelmiyorsun*?"

Val kaşlarını kaldırdı. "Ben... sanırım yapabilirim?"

"Uzun sürmesin," diye inler Evie, etrafına bakarak. "Köpekbalıkları etrafımızı sarıyor."

Kalabalığın içinden zorla geçmeye çalışırken, öfkemi zehirli radyasyon gibi yayıyorum. Salondan diğeri uca ulaşıp, kutlamalardan uzaklaşarak koridora doğru yürürken, o pisliğin beni takip ettiğini hissedebiliyorum.

"Sanırım bar geri..."

Val homurdanır, ben aniden dönüp onu boğazından yakalar ve kütüphaneye doğru ilerlerim. Onu arkamdan çekip kapıyı çarparak kapatırım. Onu rafa doğru ittiğimde, öfkeyle diğeri elimi yumruk yaparken, gölgeler ve ay ışığı hırlayan yüzümde parıldar.

"Ne..."

"Ne halt ediyorsun, orospu çocuğu?!" Dişlerimi sıkarak, elimi boğazına sıkıca geçirip yumruğumu kaldırarak hırlıyorum.

Val sadece gülümser, kaşlarını kaldırır. "Eh, eğlenceli birine dönüşüyorsun..."

Onu öne doğru çekip arkasındaki kitaplara çarptım.

"*Evie* ile, seni pislik!"

Yüzünde tam bir şaşkınlık ifadesi belirir, gülümsemesi kaybolur. "Ne?"

Gözlerimi onun gözlerine dikiyorum. "Lanet olası kız kardeşimden uzak dur, yoksa Tanrı şahidim olsun, seni..."

"Sen ne diyorsun *Ian*!?" diye tıslar. "Evie benim *arkadaşım*."

Kahkaha atarım. "Tekrar dene, orospu çocuğu."

Kaşları daha da çatılır. "Roman, gerçekten neden bahsettiğini anlamıyorum. Ama kız kardeşinle birlikte *olmaya* çalıştığımı ima ediyorsan..." Yüzünü buruşturur. "*Hayır* dostum. Tanrım, *hayır*."

İçimde bir şey donar. Ve yavaşça, her şey yerine oturur.

Siktir.

Evie'nin telefonunda o mesajı gördüğümünden beri, tüm bu durumu Val'in aktif olarak kız kardeşime asılmaya çalıştığı şeklinde yorumluyordum.

...Ama belki de ağaçları görmekten ormanı göremiyorum.

Ekran adları kullanıyorlardı. O zamandan beri geri dönüp Club Venom'u araştırdım ve görünüşe göre bu, son zamanlarda çevrimiçi eşleştirme hizmetine genişleyen, ultra özel, sadece üyelere açık bir kink kulübü.

...Ve kulübün *en önemli özelliği* anonimlik.

Vücudum gerildi, elim hala Val'in boğazını sıkıyordu.

Kahretsin.

Olasılık çok düşük. Ama ya... *ya eğer...* o da anonim olarak oradaysa ve kardeşim de oradaysa? Ve birbirlerini tanımadan eşleşmişlerse?

Siktir. Siktir. SİKTİR LAN.

"Ee?!" Val, gözlerini kısarak bağırır.

Belki de *çok* ileri gittim.

Elimi boğazından çekip yumruğumu indiriyorum.

"Boş ver," diye homurdanarak kapıya doğru geri adım attım.

"Hayır, hayır, burada işimiz *henüz* bitmedi."

Bir saniye önce kapıya doğru yürüyordum. Bir saniye sonra, güçlü bir el beni yakaladı ve omzumu çekerek beni geriye doğru

neredeyse ayaklarım yerden kesiliyor. Vücudum kitaplığa sertçe çarptığında homurdanıyorum, Val beni kitaplığa sıkıştırırken, elleri başımın iki yanına sıkıca yerleştirilmişken, ciğerlerimdeki nefes bir anda dışarı çıkıyor.

Nabzım deli gibi atıyor. Boğazım kapanıyor. Onun kokusu — sedir, deri ve adaçayı — duyularımı dolduruyor ve içimde bir tetikleyiciyi harekete geçiriyor, beni onu yere yatırıp kulağıma nefesini üflediği geceye geri götürüyor.

"Üç yıldır onunla arkadaş olduktan sonra birdenbire kız kardeşine romantik bir ilgi duyacağımı düşünmene *ne* sebep oldu?"

Sıkıca yutkunup çenemi sıkıyorum. "Hiçbir şey. Benim hatam. Bırak beni."

Val kahkaha atar. "Beni buraya savaşa hazırmışsın gibi sürükleyen sensin, pislik herif. Bir cevap alana kadar buradan gitmiyorsun."

Gözlerimi kısıyorum. "Bırakalım bu konuyu."

"Bırakmayalım ve bırakmadığımızı söyleyelim." Aramızdaki mesafeyi kapatıp göğsünü göğsüme dayadığında, yüzü birkaç santim uzaklıkta, omurgamdan bir titreme geçer.

Bir saniye dişlerimi sıkarım. Siktir et.

"Sen... Sen Club Venom uygulamasındasın," diye homurdanırım.

Val yüzünü buruşturur. "*Tabii ki*, pislik. Sen de öyle, garip bir şey için lanet bir kız kılığına giriyorsun..."

"Değilim."

Gözlerini devirir. "Evet, ne dersen..."

"Ciddiyim. O lanet uygulamada değilim."

Bana bakar. "Kafana yumruk mu yedin? Yoksa bu, geçen gece seni ormanda yere yatırdığımda sertleşen sikiyle ilgili seçici hafıza kaybı mı? Çünkü bilgin olsun, hafıza kaybı şaka değil..."

"Bak, şimdi anlıyorum ki hepsi anonimdi. Ama sen benimle mesajlaşmıyordun," diye terslerim. "Kız kardeşimle mesajlaşıyordun."

Val donakalınca oda sessizliğe büründü. Yavaşça kaşları gittikçe derinleşti ve sonra ağızının köşeleri aşağı doğru kıvrılmaya başladı.

"*SİKTİR!*"

Val kükreyip benden uzaklaşırken, başımın iki yanından kollarını çekip parmaklarını koyu saçlarının arasına geçirince irkildim.

"Siktir lan!" Aniden belinden eğilir ve öğürür gibi bir ses çıkarır. "Tanrım, siktir lan..."

Bir süre sonra Val başını sallar ve ayağa kalkar, yüzü solgun, öfkeyle parmaklarını yine dağınık saçlarına geçirir.

"*Evie* o sitede ne halt ediyordu?!" Kafamı sallarım.

"Hiçbir fikrim yok."

"*Tanrım.*" Gözlerini sıkıca kapattı. "O benim kardeşim gibidir!"

"Evet, *o* benim kardeşim," diye hırıldadım.

"Yani..." Val bana dönüp baktığında yüzü tiksinti ile buruşur. "Demek bu yüzden ormandaydın... Kim olursa olsun onu dövme istedin..." Yüzünü buruşturur ve öğürür. "Kusacağım lan. *Siktir.*"

"İkimiz de," diye homurdandım.

Kendini toparlar, başını geriye atar ve derin bir nefes alır. Cebinden bir paket American Spirits çıkarır ve bir tanesini dudaklarının arasına sıkıştırır.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" "Ya bu ya da kusmak, dostum."

Sigarayı dudaklarından çekip çöp kutusunun olduğu yere doğru fırlatırım. "O zaman kus, pislik. Burada sigara içemezsin."

Bana öfkeyle bakar ve dramatik bir şekilde gözlerini devirir. Sonra dönüp parmaklarını tekrar saçlarına geçirir ve bana tekrar bakar.

"*Demek* bu yüzden oradaydın." "*Tabii ki,*" diye mırıldanırım.

"Merak ettiğin için değil."

Ağzımı sıkıca kapatıp kaşlarımı çatıyorum.

"*Hayır.*" "Ama öylesin, değil mi?"

Val yavaşça bana dönüp baktığında, daha önce hissettiğim aynı elektriksel karıncalanma omurgamdan yukarı doğru yayılır. Ay ışığının gümüş rengi parıltısı yüzünün yarısını aydınlatır ve ona şeytani bir görünüm verir.

"Ne?"

Kaşlarını kaldırır, ağzının köşeleri hafifçe yukarı doğru kıvrılır. "*Meraklı,*" diye mırıldanır.

Cevap vermedim. Ona sırtımı döndüm ve kapıya doğru yürümeye başladım. Sonra beni arkadan sertçe yakalayıp, döndürüp kitap raflarına çarptığında nefesim kesildi.

"*Sen* ne halt..."

"Bence öylesin," diye homurdanır Val, mavi gözleri parıldayarak, keskin çenesinde gölgeler belirir. "Kontrolü ele aldığımda kıvrandığın ve inlediğin şekilde..."

Kafamda bir uğultu başlar - nabız gibi atar, kıvrılır, her düşüncemi durdurur. Boğazım çalışır, çaresizce yutmaya çalışır. Ve neden *lanet olasınca* cildim güneş yanığı gibi karıncalanıyor ve batıyor?

"Ben... ben inlemedim..."

"Evet, *inledin*," diye homurdanır, vücudu benimkine yaslanırken, yumrukları başımın iki yanına gider.

Kaslarım gerilir. Nabzım hızlanır ve atlamaya başlar. Ve... Tanrım... sikim sertleşmeye başlar.

Gerçekten, *gerçekten* çok sertleşiyor.

Hızla başımı salladım, ellerimi Val'in göğsüne koyup onu ittim. "Benden uzak dur," diye tısladım.

Ama kıpırdamıyor. Ve dürüst olmak gerekirse? İtmem çok zayıf.

Ne oluyor lan?

"Ben... ben *eşcinsel* değilim," diye sessizce boğulurum, onun kesintisiz mavi gözlerinin parıltısına karşı hızla gözlerimi kırıştırırım.

Omzunu kaldırır. "Ben de değilim."

"Yani erkeklerle yatmıyorum."

Dudaklarında kendini beğenmiş bir gülümseme belirir.

"Sikişceğini kim söyledi?"

Kalbim şiddetle atmaya başlar, cildimden bir sıcaklık yayılır.

"Dışarıda *kız* arkadaşınla tanıştım," diyor Val, sesi dumanlı ve kaba, duyularımı ateşleyen kıvılcımlar saçıyor.

"*Nişanlım*," diye bir şekilde ağzımdan geçiririm. "Yani... neredeyse nişanlım. Resmi olarak..."

"Evet, umurumda değil."

Kalbim hızla atarken, o sözleri benim kişisel alanımda homurdanıyor, sedir ağacı, adaçayı ve deri kokusu burnumu dolduruyor.

Ellerini indirir. Ama göğsünü benimkine dayadığı yerden bir santim bile geri çekilmez.

"İkinizin arasında büyük bir kimya var," diyor kuru bir şekilde. Elleri göğsünün önünde birleşirken sırtıyor. "Tonlarca kimya," diyor sırtarak.

"Fark ettiğine şaşırdım," diye mırıldanıyorum. "Evet,

biseksüelliğin hangi kısmını anlamıyorsun dostum?"

Sırtıyorum. "Her delik deliktir, değil mi?"

"Senin sözlerin," diye müstehcen bir şekilde sırtıyor. Sonra kaşlarını çatıyor. "Dürüst olmak gerekirse, bu beni fahişe gibi gösteriyor."

"Öyle değil misin?" diye karşılık veriyorum. "Evie'den senin hakkında duyduğum tek şey, kaç tane seks arkadaşın olduğu."

Val gözlerini devirir. "Peki sen orada iffetli bir hayat mı yaşıyorsun, Roman?"

Kibirli bir sırtıyla gülümserim. "Genç, zengin ve bekâрім. Gayet iyiyim."

Val sırtıyor. "Öyle mi? Çok kızla yatıyor

musun?" Omuzlarımı kaldırıyorum. "Dediğim

gibi, ben..."

Bir dakika bir *hayır* izin bir sızlanmaya izin
vermiyorum lanet
inilti bile çıkmasına izin vermeden.

Bir sonraki anda, *ben*.

Titriyorum, lanet sesi geri çekerek, o boynuma doğru eğilirken, gözlerim kapanırken nefesiyle kulak mememi okşuyor. Vücudu benimkine sürtünüyor, sert, kıvrımlı kaslarımız birbirine değiyor. Kalçaları dönüyor, bana doğru itiyor ve *lanet olsun*, hissediyorum.

Onun penisi.

Sert, şişmiş ve benimkine çarparak zıplıyor.

"Bir şeyi telafi ediyormuşsun gibi geliyor," diye homurdanıyor. "Ve geçen gün hissettiğim kadarıyla..."

Benim sikim utanç verici, korkutucu bir hızla kalınlaşırken, o ereksiyonunu benim sikime sürterek inliyor. Benim sikim anında tam uyarılma noktasına gelip şişerken, onun şişkinliği smokin pantolonumuzun içinden benimkine sürtünürken, kafamdaki her sinir ucunda elektriksel hisler dalgalanıp patlıyor ve ben başka bir iniltiyi geri tutuyorum.

"Ve şu anda hissettiğim şey..."

Bana göz kırptığında titriyorum.

"Eh, bu erkeklerin telafi ettiği olağan bir şey değil, değil mi? Öyleyse," diye mırıldanır, sözlerinin cildimi gıdıklaması için boynuma yaslanır. "*Şimdi* sadece biraz merak ediyorum. Bu ne?"

"Benden uzak durmalısın!" Soğuk bir sesle tükürdüm, sesim yükseldi, bir şekilde irade bulup göğsüne şiddetle ittiğimde. Bu sefer, ya gerçekten ciddi olduğum için ya da onu hazırlıksız yakaladığım için, benden bir adım geriye sendeledi, boğazım 'da dolanan ilmek gibi bakışları gevşedi, sonra bana bakışını sabitledi.

"*Sen* de kafandakileri toparlamalı ve kendine karşı dürüst olmalısın," diye tersledi.

Sersemlemiş bir halde onu itip geçiyorum, adımlarım sendeliyor ve düzensiz, nabzım hızla atıyor, kapıya doğru sendeleyerek ilerliyorum.

Bu sefer beni durdurmaz.

Kapıya vardığımda, bir saniye durup, gözlerim bulanıklaşır. Titrek bir nefes alıp ona dönerim. "Nişanlıma dönmem gerek."

Val, geniş göğsünü kollarını kavuşturarak sırtıyor, kitap rafına yaslanırken mükemmel dudaklarında kendini beğenmiş bir sırıtış yayılıyor.

"Önce o sertleşmenin geçmesini sağlasan iyi olur."

BU. Lanet. Adam.

Roman'ı takip ederken bu üç kelime kafamda tekrar tekrar yankılanıyor.

... Tamam, bu gereksiz yere sert oldu. O pisliği *takip* etmiyorum. Birlikte takılıyoruz, sadece birbirimizden yaklaşık 20-30 metre uzakta takılıyoruz ve Roman bizim birlikte takıldığımızı *bilmiyor*.

Ama bu onun sorunu.

Son birkaç gündür neden bunu ara sıra yaptığımı tam olarak bilmiyorum. Her şey, Roman'ın beni kanımı *kaynatacak* ve sikimi eğlenceye davet edecek şekilde taciz ettiği o felaket "nişan" partisinin ertesi günü başladı.

...Ve hemen sonra beni hayal kırıklığına uğrattı. *Ne* pislik herif.

O kütüphaneden fırlayıp çıktıktan sonra, kendimi topladım, sikime oturup sessiz olmasını söyledim, smokinimi düzelttim ve kızaran gelin adayına kendimi tanıtmaya gittim.

Ne diyebilirim ki, içimde sinsi bir pislik var.

Dasha Lukashova'nın gözlerine bakıp, konuşmamız sırasında kibarca gülümserken, nişanlısının büyük sikinin benimkine karşı titrediğini ve zonkladığını çok iyi bildiğim için, kendimi beğenmişlik hissetmek istedim.

Ama o konuşmadan elde etmeyi umduğum o boktan üstünlük hissi hiçbir zaman gerçekleşmedi. Bunun başlıca nedeni, onunla konuşmaktan gerçekten *hoşlanmamdı*.

Meğer, Roman ne kadar kendini beğenmiş, eğlencesiz, gizli bir sik kurcalayıcı olsa da, sahte nişanlısı bir *melekmiş*. O havalı, zeki, kültürlü ve - sürpriz - balenin büyük bir hayranı. Böylece, gizlice yüzünü ovma planlarım hızla, Zakharova'nın prova yaptığı ve sahne aldığı Mercury Tiyatrosu'nu ona gezdirme teklifine dönüştü.

Ve birikmiş öfkemi Roman'dan almak için onu takip etmeye başladım.

Ya da, ne diyorsak onu.

Rızası olmadan uzaktan takılmak. Bu da olur.

Şimdiye kadar, onun programını oldukça iyi öğrenmeye başladım. Onun lezzetli kaslarını düşünürsek, bu hiç de şaşırtıcı değil, programında yoğun bir spor salonu programı var. Onu dört gün üst üste, şehir merkezinde bulunan *çok* özel ve gülünç derecede pahalı bir spor salonu olan Equilibrium'a kadar takip ettim. Ve bu, "takılma" zamanımızı baltaladı, çünkü üye olmayanları lobiden öteye almıyorlar.

...Ama bugünden itibaren bu artık sorun olmayacak.

Mercury'de harika bir spor salonuna zaten erişimim var. Ama neyse, kendime burada bir üyelik almaya karar verdim. Yani, buhar odası bile var.

Roman kartını okuttuktan ve içeri girdikten sonra lobide bekliyorum, böylece ağırlık çalışmaya başlamadan önce giyinip eşyalarını soyunma odasına koyması için yeterli zamanı oluyor. Sonra ben de aynısını yapıyorum.

Roman'ın spor salonunda tercih ettiği saatlerin güzel yanı, bu kadar erken saatte burada neredeyse hiç kimsenin olmaması. Finansçı arkadaşlar, sanırım öğle arasında ya da iş çıkışı geliyorlar ve gösterişli eşler ise hala uyuyorlar. Bu yüzden serbest ağırlık alanı *tamamen boş*.

"Yardımcı lazım mı?"

Roman, yanına yaklaşıp yüzüne eğildiğimde neredeyse altını ıslatıyor ve elinde tuttuğu deli gibi ağır halteri düşürüyor.

"Ne *oluyor lan?*!" diye bağırır, yüzü kızarır, homurdanır ve kollarını yukarı kaldırır, halteri yerine koyar ve sonra bankta oturur. Bana öfkeyle bakar. "Burada ne işin var lan?!"

"Egzersiz yapıyorum," diye masumca omuz silkiyorum. "*Sen* ne yapıyorsun..." "Ben üyeyim," diye mırıldanıyor, bana dik dik bakıyor.

"Ne çılgın bir tesadüf. Ben de!" Omuzlarımı silkerken ve kollarımı gererken ona bir gülümseme atarım, tişörtümün üst kısmı karın kaslarımın üzerine kayar. "Peki, bir yardımcıya ihtiyacın var mı?"

Roman'ın koyu kaşları çatılır, ağzı incelir, hiç de eğlenmiyor gibi görünür.

"Burası çok özel bir spor salonu."

Ben burun kıvrırım. "Şu haline bak, seni lanet olası sınıfçı. Seni böyle bir züppe sürtük olarak görmemiştim."

Yüzü kararır. "Bana öyle deme." "Züppe mi?"

"Sürtük."

Omuz silkiyorum. "O zaman öyle davranmayı bırak."

Roman aniden ayağa kalkar, yumruklarını sıkar. "Yüzüne yumruk yemek istiyorsan, neden öyle demiyorsun?"

Ona sırtıyorum. "Beni eğlenceli bir şeyle kışkırtma, bebeğim."

Yavaşça başını sallar, kaşlarını çatarak. "Sen deli misin? Ciddi bir soru: deli misin?"

"*Senin* beni deli ettiğimi söylersem çok mu klişe olur?"

Gözlerini devirdi. "Hayır. Sadece sinir bozucu ve zaman kaybı olur."

Ahh, demek hala aynı *nokta*dayız.

"Ne oyun oynuyorsan," diye mırıldanır Roman, tekrar bankta oturur, geriye yaslanır ve halterin altına geçer, "ben çıkmak istiyorum. Şimdi güvenlik çağırmadan defol git."

İç çekiyorum. "Ben *üyeyim*, pislik."

Beni görmezden gelir, ellerini halterin üzerine koyar ve onu raftan kaldırır. Halterin ağırlığıyla göğsüne indirir ve ben hemen onun başının yanına geçip, ihtiyaç duyarsa diye ellerimi halterin hemen altına koyarak spotter pozisyonuna geçerim.

"Senin yardıma ihtiyacım yok," diye homurdanır ve barı yukarı aşağı kaldırmaya başlar.

"Belki de sadece manzarayı seviyorumdur. Bacaklarımdan arasında yatıp bana öyle bakman..."

Roman'ın yüzü kıpkırmızı olur, gözleri biraz büyür, sonra da cinayet işleyen bir bakışa dönüşür. "Cidden, benden uzak dur."

"Neden?"

Roman dişlerini sıkar, kasları gerilir ve şişer, bu da bana *bir şeyler yapar*, o da barı göğsünden yukarı doğru iter. "Çünkü sen..."

Sözünü bitirmez ve ben kıkırdarım.

"Hadi ama, homofobin nerede? Çıkar içinden, dostum."

Roman, barı göğsünden kaldırırken tekrar homurdanır. "*Eşcinsel* diyecektim, aptal."

"İyi. Benim tercih ettiğim etiket bu değil."

Roman çok yüksek sesle homurdanır, barı tamamen yukarı itip yerine koyarken benim sikim seğirir. Oturur, alnındaki teri elinin tersiyle siler, bana bakmak için dönünce geniş göğsü inip kalkar.

"Neden hayatıma girmeye bu kadar ısrar ediyorsun?"

"Çünkü çok eğlenceli olduğu için mi?"

Onun fazla mükemmel ağzı bükülür. "*Erkeklerden hoşlanmıyorum.* Nokta. Daha ne kadar açık olmam gerektiğini bilmiyorum. Ben..."

"Lütfen heteroseksüel deme," diye inlerim. "Dürüst olmak gerekirse, bunu bir daha duyduğumda gülmeden duramayacağım. Ya da kusacağım. Ya da ikisini birden yapacağım."

Roman'ın sakallı çenesi gerilir. "*Bak.* Senin bu lanet olası şakacı saçmalıkların her neyse, ilgilenmiyorum. Tamamen ilgilenmiyorum. Eğer kaçırdıysan, bir kadınla evleniyorum."

"*Ahhh*, evet," diye iç çekerim. "Sakallı kadın. Ne kadar klişe..." "Siktir *git*."

Roman benden uzaklaşır, bankın üzerine uzanır ve tekrar barın altına kayar. Barı raflardan çıkarır ve göğsüne indirir, bu çabayla homurdanır. Tam kaldırmaya başladığı anda,

ellerimi barın üzerine koyup aşağı doğru bastırırım — sert değil, sadece onun karşı koymasını imkansız hale getirecek kadar.

Gözleri fal taşı gibi açılır. "Ne *halt* ediyorsun sen?!"

"Biraz dürüstlük istiyorum, Roman."

"Val, çekil *lan*!"

"Eğer erkeklerden hoşlanmıyorsan..." İç çekiyorum. "Geçen gün sikini bu kadar *sert* yapan şey tam olarak buydu."

O, dişlerini sıkarak, hem bana hem de yerçekimine karşı itmeye çalışırken homurdanır. "*Siktir git*."

"Hatta zonkluyor..."

"Yemin ederim ki..."

"İç çamaşırına ön sıvı sızıyor..." "ÇEKİL!" diye bağırır.

"Mm, patronluk tasladığın zamanları seviyorum."

Roman bağırarak işi kendi eline alır. Barın üzerinde ağırlık kilidi yoktur, bu yüzden yana doğru yuvarlanarak bir ucunu indirir. Anında, o taraftaki plakalar düşer ve keskin bir metalik sesle yere çarpar. Bar hemen diğer tarafa eğilir ve diğer plakalar da aynı şeyi yapar.

Tamam, iyi oynadın.

Roman şimdi boş barı kolayca yukarı itiyor, altından kayarak çıkıyor ve ayağa kalkıyor.

"Senin sorunun ne *lan*?!" diye bağırır, bana çarparak avuçlarıyla beni geri iter.

"Her şey yolunda mı beyler?"

Gözlerimi kırıyorum ve ikimiz de dönüp, antrenör gibi görünen, Equilibrium tişörtü ve çalışan rozeti takan pislik herifi görüyoruz.

Ona gülümserim. "Hiç sorun yok."

"Aslında var," diye homurdanır Roman. "O" —başparmağıyla beni gösterir—"üye değil."

Antrenör bana döner. Gülümserim ve parlak yeni kimlik kartımı spor şortumun cebinden çıkarırım.

"Yeni üye oldum."

Adam kaşlarını çattı ve telefonunu çıkardı, kamerayı kartımın önündeki QR koduna tuttu. Telefonun sesi çaldı ve ekranda küçük yeşil bir onay işareti yanıp söndü, sonra bana sıcak bir gülümsemeyle baktı. "Ah! Equilibrium'a hoş geldiniz, Bay Bancroft!"

"*Dalga geçiyorsun herhalde,*" diye mırıldanır Roman. Eğitmene döner. "Nolan, teşekkürler, ama biraz yalnız kalmak istiyorum ve *Bay Bancroft* bunu imkansız hale getiriyor."

"Nolan" özür dilercesine gülümseyerek bana döner. "Çok üzgünüm, Bay Bancroft, ama görünüşe göre Bay Nikitin bench press'te biraz daha zaman geçirmek istiyor?"

Ya da kendine yalan söylemek istiyor.

"Evet, sanırım burada işim bitti," diye mırıldanarak arkasını dönerim. "Bench press'in tadını çıkar, gerzek. Bakalım o inkarını yakıt olarak kullanabilecek misin."

Öfke yüzümü kaplarken soyunma odasına giriyorum.

Lanet olası pislik.

Biraz fazla olabileceğimi biliyorum... tamam, *çok* fazla. Ama lanet olsun.

Ben biliyorum, *Roman* da biliyor, her çarpıştığımızda nasıl tepki verdiğini. O küçük sızlanmalar ve hiç de küçük *olmayan*, aynı odada olduğumuz her seferinde selam vermek için yükselen ereksiyon.

Cinselliğinle barışmak karmaşık bir şey. Anlıyorum. Ama tanrı aşkına. Yirmi birinci yüzyıldayız. Lanet olası kırklı yıllar değiliz ve o pislik herifin erkeklerden hoşlandığı *açık*.

Daha doğrusu, *benden* hoşlanıyor. Kendimi övmek istemem.

Ve bu sürekli... sadece *inkar* değil, o inkarını yüzüme vurması, sanki ona dokunduğumda onun kocaman ereksiyonunu ve itaatkar küçük inlemelerini *hayal ediyormuşum* gibi... bu çok aşağılayıcı olmaya başladı.

Alnımı dolaplara dayayarak öfkemi ciğerlerimden dışarı veriyorum.

Bu adam beni mahvediyor ve *nedenini* anlamıyorum. Ayrıca neden bu gizli eşcinsel felaketinden uzaklaşmadığımı da anlamıyorum. Kendi sorunlarını çözsün ya da çözmesin, bu beni ilgilendirmez. Beynimde ve hayatımda bu kadar yer kaplamamalı.

O... bir enkaz.

Ve benim bununla uğraşacak vaktim yok.

Şortumu ve tişörtümü çıkarıp kalçama bir havlu sarıyorum ve buhar odasına doğru fırlıyorum. Bu üyelik bana bir servete mal oldu ve eğer gerçekten egzersiz yapma fırsatı bulamazsam, en azından buradayken olanakların tadını çıkaracağımdan emin olabilirsiniz.

Buhar odası girdiğimde çok sıcaktı. İnledim, kaslarımdaki gerginliğin azaldığını hissederek

Boynumu çevirip, ısıyı biraz artırıp, derin bir nefes alarak uzak duvardaki tahta bankta oturuyorum.

...Tam o anda kapı açılır ve Roman, Miley Cyrus'un "Wrecking Ball" şarkısındaki gibi içeri dalar.

Kapıda donakaldı ve bakışları kaslı, dövmele göğsüme, sonra da çizgili, dövmele karın kaslarıma düştüğünde gülümsememi tutamadım.

Yutkunurken boğazı titrer, sadece... ağzı biraz açık kalmış halde çıplak göğsüme bakıyor.

Kaşlarımı kaldırırım. "Bu... umduğum şey mi?"

Gözlerini kırıştırır, şaşkın bakışı hızla benimkilere yöneldiğinde kaybolur. Yüzü koyulaşır ve derin bir şekilde kaşlarını çatar. "*Siktir git.*"

Ben de ona kaşlarımı çatarak bakarım. "Hey, pislik, ben zaten *siktim*. Sen değerli bench press zamanını aldın. Ben burada rahatça dinleniyordum, sen..."

Roman buhar odasında hızla ilerleyip benim alanıma girince ağzımı kapatırım. O birkaç santim ötemde durduğunda boynumu çeviririm.

"Geçen gece düşündüğün gibi değildi," diye tısladı. "*Ben düşündüğün gibi biri değilim. O yüzden siktir git başımdan!*" Parmağıyla çıplak göğsümü sertçe dürttü. "Ve orada *kal!*"

Aniden dönüp kapıya doğru yürüdü.

"Dur olmayı bu lanet ve ve huysuz ve huysuz, o zaman," diye terslerim.

Roman bana doğru dönüyor. "*Anlamadım?*"

"Kes şunu," diye mırıldanıyorum yine. "Hava çok sıcak."

Gözleri kısılr. Nemli, beyaz tişörtü ikinci bir deri gibi vücuduna yapışır, her lanet kasını, çizgisini ve dövmesini gösterir.

Sadece çenesini kapatması lazım.

Çenesini kapatıp *gitmesi* lazım.

Artık bunu yapamıyorum. Artık *dayanamıyorum*. Ve bu pislik bir kelime daha ederse, yemin ederim, ben...

"Siktir..."

Çat.

Roman, tişörtünün yakasından tutup onu döndürdüğümde ve buhar odasının tahta, çitalı duvarına çarptığımda nefesini tuttu. Zaten kırılma noktasına gelmemiş olsaydım —ki öyleyim—boğazından çıkan o *lanet* inilti beni bitirirdi.

"Aslında," diye tıslıyorum, vücudumu onun vücuduna çarparken, terden kayganlaşmış göğüs kasları tişörtünün içinden benimkine baskı yapıyor. Nabzının çılgınca attığını hissedebiliyorum, nefesinin kesildiğini duyabiliyorum, onun erkeksi, lanet olası *lezzetli* kokusu duyularımı ele geçiriyor. "Daha çok siktir *git* gibi."

Ona daha da sertçe bastırıyorum, düzensiz nefes alıp verişini ve kontrolsüz bir şekilde atan kalbini hissediyorum.

...Ve ve kesin, zonklayan, seğiren, *ihtiyaç* lanet olası nabızı benimkine karşı şişiyor.

"Ve seni sikerken," diye hırlıyorum, ağzımı kulağına yaklaştırarak. "*Dasha'nın* asla yapamayacağı şekilde seni boşaltacağım."

Roman *inliyor* — siktiğimin *inlemesi* — ve bu kaçak trende kalan frenler eriyip gidiyor, biz

rayından çıkıp uçarken eriyip
gider. "Sen *benimsin*, enkaz."

"Ben—"

"O yüzden *sikini kapat*."

Ağzım onun ağzına çarparak, mükemmel dudaklarını şiddetli,
acımasız, sarsıcı bir öpücükle ezdi.

...Ve artık geri dönüş yok.

ROMAN

AĞZINI ağzıma çarptığında, sanki bir girdaba düşmüş gibi hissediyorum. Sanki yer altımdan kayıp gitmiş gibi.

Ama lanet olası şey, düşüyormuşum gibi hissetmiyorum.

Uçuyormuşum gibi hissediyorum.

Ağzı ağzıma saldırdığında titriyorum: öpüyor, ısıyor, emiyor. *Yutuyor*. Dudakları, dili ve dişleri çarpışıyor, beni her zamanki gibi yıkıcı gücüyle duvara yapıştırıyor. Ve dili dudaklarımı aşır ağzıma girdiğinde, boğazımdan çıkan gırtlaksı *inilti* - kahretsin, o inilti - kulaklarımda çınlayan çığlık kadar yüksek geliyor.

İçimde vahşi ve acımasız bir şey canlanıyor. Sanki kendimi bir sinema ekranında izliyormuşum gibi, açgözlülükle bakıyor ve bir sonraki hamlemi bekliyorum.

Hâlâ içimde bir parça var — karanlık, berbat bir parça — Val'e düşerken kükreyen ve uluyan bir parça. "Normallik" *isteyen* ve ben, kendime pek çok isim taktığım bu patlayıcı parçamın etrafındaki her duvarı yıkarken, çaresizce statükoya tutunan bir parça.

Karanlık. Hastalık. Yozlaşma.

Val beni öptüğünde canlanan şey.

Sanki mümkün olan en mutlu şekilde boğuluyormuşum gibi hissediyorum. Vücudum yumuşuyor, o bir eliyle çenemi, diğer eliyle kalçamı tutup beni duvara sıkıştırırken, bana sürtünürken eriyip gidiyorum.

Tabii, *tüm* vücudum yumuşamıyor.

Hiç de bile.

Val'in eli kalçamdan şortumun önüne kayarken, tekrar titriyorum, nefes nefese inleyerek ağzına inliyorum. Şişmiş penisimi avuçlayıp, parmakları ince naylonun içinden penisimi kavrarken dudaklarıma inliyor.

Tanrım, hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştım. O beni sıkarken, ben de onun dilini açgözlülükle yalarken, ben inleyerek onun şaftımı yavaşça yukarı aşağı okşuyorum.

"Benim için çok sertleşmişsin, enkaz," diye Val nefes nefese ağzıma doğru homurdanıyor. Elini naylonla kaplı penisimin üzerinde aşağı kaydırıyor, şişmiş başımı okşadığında saf cennette nefes nefese kalıyorum. Penisim zıplıyor ve şortuma ön sıvının sızdığını hissettiğimde ecstasy içinde titriyorum.

"Sanırım biri daha da sertleşiyor," diye homurdanır. "Ve bu şortun içine boktan bir *pislik* yapıyor..."

Biraz daha hızlı okşamaya başlar ve vücudunu benimkine yapıştırdığında, uyluklarımla arasında onun taş gibi sert penisinin nabzını hissedince içimi bir heyecan kaplar.

Tanrım, o çok büyük.

"*Siktir*," diye inliyor Val ağzıma, alt dudağımı emerek. "Sanırım bu büyük sikin dışarı çıkıp oynamak istiyor."

Eli, acı verecek kadar sertleşmiş sikime doğru kayıyor ve dövme­li parmakları şortumun bel kısmına giriyor.

Beynim kısa devre yapmaya başlar. Sanki yine lanet olası bir ergenmişim gibi, ilk kez bir kızla oynaşıyorum, o elini pantolonumun içine sokmaya başladığında titriyor ve gerginleşiyorum.

Ama bir kızla *hiç* bu kadar gergin ve titrek olmamıştım.

Val'in eli şortumun içine kayıyor, parmakları karın kaslarımı geçip düzgünce kesilmiş kıllara doğru ilerliyor, şişmiş sikime yaklaşıyor.

"Ben..."

O duraksıyor ve ben inliyorum, kaşlarım çatılmış, gözlerim yarı kapalı, ağzım açık.

"Bu tereddüt mü?" diye alt dudağıma fısıldadı ve aniden onu ısır­dı. Keskin bir nefes aldım, parmakları penisimin tabanından bir santim bile uzaklaşmadan beni tahrik ederken inledim.

"*Hayır...!*" Kendimi nefes nefese duyuyorum. "*Değil.*"

"Büyük sikini çıkarıp okşamamı mı istiyorsun, enkaz?"

Bana neden böyle seslendiğini bilmiyorum ve umurumda da değil. Tek bildiğim, mümkün olan en korkunç şekilde aklımı kaçı­rıyormuşum gibi hissettiğim ve bu hissin hiç bitmemesini istediğim.

İçimdeki sesler kendime hakim olmam için bağır­sa bile.

Acımasız ol. Merhametsiz ol. Lanet

olası bir *erkek* ol.

Ama şu anda, bu sesler ve bunun ben olmadığımı ikna etme içgüdüşü, Val'in parmakları o çizgiyi geçmek üzereyken damarlarımdan saf hedonistik adrenalin gibi akan patlayıcı hisle boy ölçüşemiyor.

"Evet..."

Ağzı boynumu okşarken inliyor, sonra dudakları arasında kulak mememi emiyor ve ısırıyor, bu da beni tekrar inlemeye ve sikimin zonklamasına ve sıçramasına neden oluyor.

"*Lütfen de.*" "Siktir..."

"*Lütfen de* dedim, Roman..."

"*Lütfen!*" Tanımadığım çaresiz bir sesle haykırıyorum. "*Lütfen, Val...*"

"*Aferin*

oğlum."

Lanet *olsun.*

Bana öyle seslenmesinin yanı sıra, sıcak buhar odasının havasının tenime değmesi ve onun benim zonklayan ereksiyonumun üzerindeki şortumu aşağı çekmesi birleşince... Penisim serbest kalır, karın kaslarıma çarpar ve Val derin bir inilti çıkararak parmaklarını etrafına dolandır.

"*Siktir. Beni,*" diye homurdanır, alt dudağımı ısırır. "Bu siktiğimin *sik...*"

Beni daha sıkı kavrar ve nefesim kesilir. Eli yukarı aşağı okşamaya başlar, başparmağı alt kısmı okşar ve sonra uca doğru kayarak deliği tahrik eder.

Tanrım...

"*İşte oldu,*" diye Val boynuma inleyerek. "Şortuna sızdığını hissettiğim o siktiğimin ön sıvısı işte."

Başparmağını tekrar yarıklarımın üzerinde gezdirir, yapışkan sıvıyı toplar ve ben titrerken onu penisimin alt kısmına sürer. Elini yukarı kaldırır ve ben şaşkın gözlerle, inleyerek başparmağını yalayıp temizlemesini izlerim.

"Siktir, tadı şeker gibi."

Gözleri benimkilere kilitlenir, avucunu dilinin üzerinde gezdirir ve tekrar bana uzanır. Bu sefer, eli tükürükle kayganlaşmış, sikimi kavrar ve okşamaya başlar.

Siktir. Boğazımdan çıkan ses, daha önce hiç çıkarmadığım bir ses. Ve ıslak elini sikimin üzerinde yukarı aşağı okşamaya devam ettiğinde, bacaklarım titremeye başlayınca ses tekrar çıkıyor.

Val derin bir inilti çıkarır. "Vay vay," diye homurdanır. "Sikiştiğin tüm *kızlara* karşı böyle itaatkar ve sızlanan biri mi oluyorsun, kendine olmadığın bir şey olduğuna ikna etmeye çalışarak?"

"*Kapa çenenini,*" diye inlerim.

"*Zorla beni,*" diye homurdanır.

Sikimi daha hızlı okşamaya başlar ve bacaklarım tekrar titremeye başlayınca boğuk bir sesle boğulurum.

"Siktir... Val..." Nefes nefese, o yukarı aşağı pompalarken ve her vuruşunda başımı başparmağıyla okşarken, "Biri duyabilir..."

"O zaman o seksi inlemelerini keselim."

Ağzı ağzıma yapışır, dili içime dalar ve ben yine o dönen girdapta, anlamadığım güçler tarafından savrulurum.

Bir çekiş hissediyorum, sonra uyluklarımın üzerinde pürüzsüz, sıcak bir kas. Aşağı bakıyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Kahretsin.

İnce beline sarılmış havluyu düşürdü. Havlu şimdi ayaklarımızın dibinde yerde ve hissettiğim o sıcak kas?

Onun penisi.

Onun *kocaman*, kalın, damarlı, çok şişmiş penisi.

Val, ben ağzım açık bir şekilde onun penisine bakarken beni yukarı aşağı okşamaya devam ediyor.

"Dokun ona," diye fısıldıyor. "Elini al, sikimi kavra ve sana yaptığım şeyi yap. Kendini okşadığın gibi beni okşa."

Tereddüt ediyorum, parmaklarım seğiriyor. Val benim sikimi sıkıyor, beni inlememe ve sızlanmama neden oluyor.

Yavaşça, elim ona uzanıyor.

Elimi ilk kez başka bir erkeğin penisine dolamak çok garip bir his. Benimkine çok benziyor ama yine de... değil. Damarları farklı desenlerde. Başı biraz daha koyu mor. O biraz daha kalın...

Ve lanet olsun, ona dokunmak beni *can*landırıyor.

Okşamaya başlıyorum ve Val boğazının derinliklerinden inliyor, sonra ağzı tekrar ağzıma yapışıyor.

"*Evet, lanet olsun,*" diye boğuk bir sesle söylüyor. "Kendi penisinmiş gibi, istediğin gibi okşa."

Titriyorum, onu biraz daha hızlı okşuyorum ve o da bana aynısını yaparken tutuşumu sıkılaştırıyorum.

"*Aferin oğlum,*" diye mırıldanıyor Val. "Hadi, enkaz, ben seni okşarken benim büyük sikimi okşa. Ben senin taşaklarını benim için sıkarken o kalın sikini pompalayın."

Kalan son akıl parçalarım da toz olup uçar. Ağzımı ağzına yapıştırırım, dilini yutarım ve utanmadan dudaklarına inlerim. Bir elim onun sikini okşarken, diğer elim bir şekilde yüzünü avuçlar ve saçlarına kayar. Val derin bir inilti çıkarır, beni daha hızlı okşar ve sanki beni bütün olarak yutacakmış gibi çenemi tutar.

Daha sert pompalıyoruz, ikimiz de titriyor ve titriyoruz. Vücudumuz tekrar birbirine çarpmadan önce, onun gömleğimi yarı yırtıp yarı çekerek çıkardığının farkındayım: sert göğüsler birbirine çarpıyor, karın kasları birbirine baskı yapıyor ve siklerimizi ve ellerimizi aramızda sıkıştırıyor. Ter, buhar ve ön sıvı bizi kaygan ve ıslak yapıyor ve kendimi uçurumun kenarında sallanmaya başladığımı hissediyorum.

"Val..." Boğazım düğümleniyor, vücudum hiç olmadığı kadar titremeye başlıyor, ayak parmaklarım ahşap zemine kıvrılıyor.

"Karşı koyma, enkaz. Benim için boşal. O büyük sikinin sıcak spermini sikimin her yerine pompaladığını hissetmek istiyorum. Siktir git, orospu çocuğu. Git ve *benim için her şeyi mahvet.*"

Karşı koymaya çalışıyorum. Gerçekten deniyorum. Ama sesindeki talepkar ton ve beni o kadar mükemmel okşayan güçlü elinin hissi arasında...

Mücadeleyi

kaybettim. Hem

de sert bir

şekilde.

Nefes nefese, çaresizce ağzına inleyerek, testislerim sıkışıp sikim şiddetle seğirmeye ve atmaya başlarken onu şiddetle öpüyorum. Sıcak sperm damlaları

şışmış başımdan fışkırır, benim ve onun karın kaslarına sıçrar, siklerimize ve ellerimize damlar.

"*Siktir*, bu çok seksi," Val, sikini elimde seğirirken inliyor.

Aniden, boşalıyor.

Onu boşalttım.

Ağzımı ağzına bastırıyorum, onu derinlemesine öpüyorum, sikini yukarı aşağı pompalıyorum, onun ve benim spermlerimiz onun kalın sikinin her yerine karışıyor. O sonunda boğulup çekilene kadar onu mastürbasyon yapmaya devam ediyorum, eli benim elimi sararak hızımı yavaşlatıyor.

"*Siktir*," diye tıslar, benim kadar ağır nefes alıp verirken bana bakar. Gözlerimiz kilitlenir ve aniden beni duvara yapıştırır ve beni canlı canlı yemek istercesine öper.

Yavaş yavaş, ağzının hareket ettiğini fark ettim — yalıyor, ısıyor ve ağzımın köşesine, sonra çeneme doğru emiyordu.

Sonra boynuma.

Göğsümü öpüp ısırp yalıyor, kalbimin atışını hızlandırıyor, dilini meme uçlarımdan birinin etrafında döndürüyor.

Devam ediyor. Val aniden dizlerinin üzerine çökene kadar ne olduğunu anlamıyorum.

"Bekle, ne yapıyorsun..." "*Bu.*"

Onun sıcak ağzı uyarı vermeden başımı sardığında hala çelik gibi sertim. Ve o yavaşça benim shaftımı yutarken, bir seferde sikimin yarısını yutarken ve gözlerini benimkilere dikerken...

Artık hiçbir kontrolüm kalmamıştı.

Tetiği çekmek gibi. Yirmi saniye kadar ağzında kaldım, dili alt tarafımı yaladı ve ben tekrar boşaldım.

Çıglık atıyorum, inliyor, titriyor ve sallanıyorum, yapışkan spermim onun ağzına patlıyor - tekrar tekrar, patlama patlama, ip ip, tam anlamıyla nefes nefese kalana kadar.

Yavaşça, gözleri hala benimkilere kilitli, Val ağzını benim sikimden çekiyor. Ayağa kalkıyor ve ne olduğunu anlamadan, çenemi tutup ağzımızı birbirine çarpıyor.

Sıcak sperm dilimin üzerine akıyor. İlk başta geri çekilmeye çalışıyorum ama Val bana izin vermiyor. Beni ağzı ve arkamdaki duvar arasında sıkıştırıp, öpüyor ve benim spermimle, benim sikimi kaplayan onun spermini karıştırarak bana yediriyor.

O çekildiğinde, an zaman içinde askıda kalır. Hayatımın, asla ilerlemek istemediğim bir anlık görüntüsü gibi.

"Şimdi, bu gerçekten o kadar kötü müydü?" Val gülüyor.

Sonra, kart evi çöküyor.

Ve tek hissettiğim şey, derin *bir dehşet*.

Val başka bir şey söylemek için ağzını açarken, ben hiç konuşmadan hızla yanından geçip gidiyorum.

"Roman?"

Sessizce, garip bir şekilde eğilip yerden şortumu ve tişörtümü alıyorum. İkisini de giyiyorum, ona sırtımı dönerek ve cildimin her yerine yayılan bir iğrenme hissi duyuyorum.

"Selam, merhaba, ne oluyor lan?" Val homurdanır.

"Gitmem gerek."

"Uh..."

Arkamı dönmüyorum. Terli tişörtümü göğsüme çekip, ona sırtımı dönmüş halde duruyorum.

"*Tamam mı?*"

"Hoşça kal."

Kapıya uzanmaya başlarım.

"Bunu konuşmak ister misin? Yani, anlamak için..." "Ben iyiyim."

Val arkamda homurdanır. "Hayır, iyisin. Roman..." "*İyiyim* dedim," diye terslerim, hala ona bakmadan.

"Tanrım, Roman..."

"*Ben eşcinsel değilim, tamam mı?!*"

Buhar odası birkaç saniye boyunca sessiz kalır, ta ki onun yavaşça nefesini verişini ve neşesiz, kırılğan bir kahkahasını duyana kadar.

"*Vay canına,*" der kuru bir sesle. "O zaman biri sana 'En İyi Küçük Eşcinsel Sürtük' performansın için lanet olası bir Oscar vermeli."

Gözlerimde ölümcül bir bakışla ve dudaklarımda hırçın bir gülümsemeyle ona dönerim.

"Siktir git."

Val gözlerini devirdi. "Bak, sen bunu sindirmeye çalışıyorsun. Hey, ben *de* oradaydım. Eğer sadece konuşmak istiyorsan..."

Muhtemelen tamamen masum bir şekilde, belki de elini omzuma koymak için bana uzanır. Ama o bunu yapmadan önce, ben geri çekilirim.

Bir hayatta kalma içgüdüğü.

Sanki az önce olanlardan sonra herhangi bir dokunma, biyolojik bir ihtiyaçtan daha fazlasıymış gibi.

Bu, onu... samimi hale

getirir. Bir *erkek*.

"Bana dokunma."

Bunun bir rica gibi, onun duyması ve daha da önemlisi anlaması gereken bir şey gibi gelmesini istiyorum. Ama tamamen yanlış çıkıyor.

Yalvarış gibi gelmiyor. Siktir git

gibi geliyor.

"Huh," diye homurdanıyor Val. "Eh, *bu* eğlenceli."

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, açıklamak için çaresizce bir yol arıyorum.

Ama iş işten geçmiş.

"Senin sorunun ne lan?" diye mırıldanıyor Val.

"Sadece... bana dokunma, tamam mı?!" Sinirlerim parçalanırken patlarım. "Anladın mı?"

Val bana soğuk bir gülümsemeyle bakar. "*Evet*,

sik kafalı." "Ciddiyim..."

"İlk seferinde duydum lan!" diye bağırır Val. "Hâlâ sertleşmişken ve dudaklarında *sperm* varken seni ciddiye almak biraz zor."

Yüzüm güneş gibi yanarken, titrek bir elimi kaldırıp hızla ağzımı silerim, kanıtları ortadan kaldırırım. Şortumu düzeltirken, bu anın üzerimize çöken korkunç bir garip hissi hissederim.

"Ben gidiyorum."

"Evet, *anladım*," Val sıkıcı bir şekilde söyler. "*Hoşça kal.*"

Dönüp gitmek için, nabzım düzensiz bir şekilde atıyor. Kapıya uzanırken, Val arkamda derin bir nefes alır.

"Bak, Roman..."

Bunu yapmak istemiyorum. Ama o kadar karışık ve şok durumdayım ki, vücudum o kadar çok dopaminle dolmuş ki, eli omzuma ağır bir şekilde konduğunda, sanki onunla ringdeymişim gibi tepki veriyorum, az önce cinsel bir deneyim paylaşmışız gibi değil.

Ona doğru dönmem, daha çok kas spazmı gibidir. Ve dirseğimin yüzüne çarptığını hissettiğimde, yeni bir dehşet beni sarar. Val'in burnuna çarptığım yerden fışkıran kanı şok içinde izlerken, yüzümün rengi atar.

"Ne *oluyor*, Roman!"

"Lanet olsun, Val!"

Ben..."

"İlk seferinde duyduğumu söylemiştim, gerizekalı!" Val tükürür, yerden havlusunu kapar ve bana doğru fırlar, ağzından kan sızar ve dişlerini pembe ve kırmızıya boyar.

Gözlerimi kocaman açarak ona bakarken, ağzım açık kalır.

"Val, ben..."

Parmağı göğsüme şiddetle vurur.

"Kendi bokunu kendin hallet, *pislik*."

Buhar odasının kapısını tekmeleyerek açar ve dışarı fırlar.

ROMAN

Bazen, dibe vurduğunda, ardından gelen uçuruma doğru uzun düşüşün sonu gelmeyecekmiş gibi hissedilir.

Metal müzik etrafımda yankılanıyor, bir ejderha gibi kükrüyor, kafamı geriye atıp etrafımda hüküm süren çılgınlığa karşı *bağırırken* kafatasıma çarpıyor. Biri bana çarpıyor, beni yarı döndürüyor. Neredeyse hissetmiyorum bile, hissetsem bile umurumda olmazdı.

Bu gecenin oyununun adı *uyuşmak*. Göm. Kes.

Uyuşturmak. Etkisiz hale getirmek.

Buharlaştırmak. Lanet olası *ötenazi*.

Elimdeki shot bardağını dudaklarıma götürüp içindekini boğazıma dökerken, yakıcı hissin tadını çıkararak daha fazlasını, daha fazlasını, *daha fazlasını* arzularken, bardağı neredeyse hissetmiyorum.

Laz'ın ortağı olduğu vahşi dans kulübü Doomsday, genellikle gittiğim yerdir. Ama böyle olduğumda, yani gerçekten mahvoldüğümde, parçalandığımda, çılgılık attığımda ve boğulduğumda
—oraya gidemem.

Daha ham bir Şeye ihtiyaım var. Daha Şiddetli, sanki göğsüme yumruk atılmış gibi. Ve eğer dövüş kulübü için çok berbat durumdaysam, buraya, Reaper'a gelirim: East Village'ın derinliklerinde bulunan, pis, cehennem gibi bir metal kulübü.

Kendi kanlarıyla boğulurken, şeytanlarının gözlerine bakıp yüzlerine bağırarak haykırabileceğın bir yer.

Canlı bir grup — üç gitarist, bir basçı, iki davulcu ve mikrofona saf ölüm çığlıkları atan bir adam — gotikler, serseriler, tükenmişler, reddedilmişler, canavarlar... burayı dolduran kırık ve lanetliler, ya kendi karanlıklarını kutlamak ya da ondan saklanmak için.

Ve ben *buraya tam olarak* uyuyorum.

Anılar beynime geri dönünce irkiliyorum —saf ecstasy patlaması, ardından beni tamamen yutmaya çalışan karanlık. Onun dokunuşunu daha fazla arzuluyorum — lanet olsun, onun *her* şeyini arzuluyorum. Buna ihtiyaım var. Buna açım.

Ve sonra bunun için kendimden nefret ediyorum.

Soğuk, acımasız, buz gibi bir onaylamama. Utanç. Damarlarımdan kanayan, o kadar derin bir nefret.

Ama aynı zamanda vücudunun benimkine sıkıca yapıştığını hissediyorum. Öpücükleri. Beni sıkıca tutuşu. Boşalması. Ağzı... Lanet olsun, *ağzı*...

Ve sonra tek gördüğüm burnundan damlayan kan ve yüzündeki o ifade. Aynaya her baktığımda bunu görüyorum ve yansımamı parçalamak istiyorum.

Gümüş rengi saçları çılgınca dikilmiş, üzerinde bir sürü grup yaması olan siyah deri yelek giyen bir adam bana çarpar. Vahşice sırtıp onu geri iterim, gözlerimde Şiddet patlar. Bir an için, beni tekrar itecekmiş gibi görünür. Ama

lanet ruhumdan sızan ve gözeneklerimden akan saf zehri gördüğünde, fikrini değiştirir. Avuçlarını kaldırır ve kulüpte çalan gürültülü müziğin üstüne "sakin ol dostum" dediğinden eminim.

Siktir, buna ihtiyacım vardı. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Dönerek, arkamda headbanging yapan başka bir metalciyi itekledim. O da neredeyse benim hissettiğim kadar çılgın bir şekilde sırttı ve iyiliğime karşılık verdi. Sanki yüzüne yumruk atacakmış gibi hırıldadım ve yumruğumu kaldırdım, sanki onun yüzünden geçip, vücudumu ve zihnimi bir çekirge istilasası gibi saran kara boşluğu ve her şeyi yiyip bitiren kanseri de geçecekmiş gibi.

Ama o sadece daha da geniş bir sırtıyla başını geriye atıp uluyor, sonra aniden kolunu boynuma dolayarak göğsüme sertçe vuruyor.

"BURADA!" diye bağırır ve cebinden küçük bir poşet çıkarır. "Hadi gidelim!"

Elinin arkasına, başparmağı ile işaret parmağı arasına bir miktar kokain döker ve burnuna götürür. Kokaini çekince, gözleri sadece uyuşturucuların getirebileceği saf, filtrelenmemiş gerçekliğin narkotik parıltısıyla ışıldar.

Gülümser ve poşeti bana uzatır, ben de avucumun içine büyük bir miktar koyup yüzümü eğdiğimde sevinçle izler.

SİKTİR. EVET.

Alkol her zaman benim sığınağım olmuştur. Hayat beni mahvetmeye çalıştığında, keskin kenarları yumuşatan şey odur. Ama bazen bu yeterli olmaz. Bazen daha hızlı, kim ve ne olduğumu ve kimsenin görmediği, içinde boğulduğum kaosu unutmak için *daha fazlasına* ihtiyacım olur.

Kokain damarlarımın içinde patlar, hücrelerimi ateşler ve içimi sıvı ateşe çevirir. Adam, gözlerim donarken deli gibi sırtarak kükrer. Başını geriye atar ve çılgınlığa doğru ulur.

Ben de aynısını yaparım.

Sonra ikimiz de burnumuza daha fazla uyuşturucu sokuyoruz, ta ki ben köpüren, çılgına dönen, çılgık atan bir ölüm ve yıkım meleği haline gelene kadar, kalabalığın içinden bir boğa gibi ilerleyerek, bana bakmaya cesaret eden herkesin yüzüne kükreyip hırlayarak.

Barda arka arkaya iki shot içip, ağır ağır bara yaslanıyorum, telefonumu çıkarırken yarım bira ile içkilerin peşinden gidiyorum.

Instagram'ı açtığımda cildim karıncalanıyor ve görüşüm odaklanıp bulanıklaşıyor. Bir saniye tereddüt ediyorum, kendime bunu yapmam gerekmediğini söylüyorum. Bunu yapmak *istemediğimi söylüyorum*.

Ama yine de Val'in profiline tıklıyorum.

Kaydırmaya başlıyorum, bakışlarımın Mercury Tiyatrosu'nun sahne arkasında çekilmiş fotoğraflarına açgözlülükle takılmadığını göstermeye çalışıyorum. Kafasını geriye atmış, çılgınca gülüyor, gömleğini çıkarıyor ve oyulmuş karın kaslarının üzerinde muhteşem, karmaşık dövmelerini ve kalçalarının V şeklindeki hatlarını ortaya çıkarıyor...

Gözlerimi kaçırıyorum ama bakışlarımı ondan ayıramıyorum. Kaydırmaya devam ediyorum, muhteşem çene hattını, mükemmel ağzını ve gözlerini hayranlıkla izliyorum...

Karanlık beni yutuyor. Soğuk, sinsî, alaycı bir gölge parmağını bana doğrultuyor ve bana *gülüyor*.

Eşcinsel.

Hanım

evladı.

İbne.

Erkek ol lan.

ADAM OL.

Ve yine de gözlerimi ayıramıyorum. Onun... diğerleriyle çekilmiş fotoğraflarına baktığımda bile. İnce, manken gibi bir adam onu arkadan kucaklıyor, gülümseyen yanağına öpücük konduruyor. İki neşeli sarışın kız, bikinilerinin üstünden göğüsleri dışarı çıkmış halde havuzda onunla birlikte, o kaslı kollarıyla her birini kaldırırken kahkahalarla gülüyorlar, parmakları onun çıplak göğsüne yayılmış.

O lanet olası Fransız manikürlü parmakları tek tek kırmak istiyorum. O yakışıklı çocuğu bulup sigarayı onun lanet dudaklarına söndürmek istiyorum.

Yok etmek

istiyorum.

Tüketmek

istiyorum.

Almak, almak, almak ve lanet olası

ALMAK. İstiyorum... Tanrım, yardım et...

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Onu.

Onu istiyorsun.

Hayır, istemiyorum.

İstemiyorum.

Yalancı.

İstemiyorum...

YALANCI.

Erkeklerden hoşlanmıyorum...

LANET OLASI YALANCI!

Bira bitmiş olduğunu fark edip dönerek barmenden bir tane daha ve bir shot votka alıyorum. İkincisini ilkinden sonra içerek zihnimi yeterince uyuşturuyorum ki, Val'in profiline dokunup başparmağımı direkt mesaj düğmesine kaydırırken, dışarıdan yavaş çekimde izliyorum.

BEN

Özür
dilerim

Hiçbir şey olmuyor. Ne trompetler ne de fanfareler. Hiçbir şey.

BEN

Çok üzgünüm. Seni öyle vurmak istememiştim.

BEN

Hoşuma
gitti.

BEN

Sana vurma kısmı değil. Ondan önceki kısım.

BEN

Sen ve ben...

Telefonu izliyorum, bir şey olmasını istiyorum. Lanet olsun, bir şey olmasını *istiyorum*. Ama hiçbir şey olmuyor. Sihirli bir cevap yok. Geçit töreni yok.

Hiçbir cevap yok.

Bu sefer, iki shot daha istediğimde barmen başını sallıyor.

Siktir et onu.

Barın ucundaki birkaç gotik kıza servis yapmak için arkasını döner dönmez, uzanıp hız rafından votka şişesini alıyorum ve sahnenin önünde çalkalanan ve kaynayan şiddet dolu kalabalığa geri dönüyorum.

Delilik beni tüketiyor. Başımı geriye atıp, derin bir yudum alıp, kalabalığın içinden körü körüne yolumu açarken, damarlarımdaki şiddet alevleniyor.

DAHA FAZLA.

DAHA FAZLASI lazım.

Başımı tekrar geriye atıyorum ve gök gürültüsüne karşı kanlı bir cinayet çığlığı atıyorum. Vücutlar bana çarpıyor, ben de onlara çarpıyorum. Biri dönüp bana vuruyor ve dudağımdan kan fışkırınca, zevkle kükrüyorum, adamı omuzlarından yakalayıp deli gibi gülerek, beni itmeden önce yüzüne kan sıçratıyorum.

Tekrar çılgınlığa. Şiddete.

Kalbimde kabaran sonsuz nefrete. Biri arkamdan omzumu tutar. "ROMAN."

Hırıldarım, yüzüm vahşi bir ifadeyle dönerim, ellerim fırlar ve önümdeki boynu demir gibi sarar.

"ROMAN!"

Eller beni sarsıyor, ben ise sıkıyorum, hırlıyorum, kendimi nefretimi uyuşturan şiddete kaptırıyorum.

Sonra adam yüzüme sertçe vurur.

Kavradığım boğazdan ellerim yeterince gevşer. Kalabalığın içinden şiddetle çekilir ve duvara fırlatılırım. Göğsümden saf bir cinayet arzusu fışkırırken, bir avuç içi bana çarpar ve adımı haykırarak beni tekrar duvara iter.

"ROMAN. BANA BAK."

Siyah ve kan kırmızısı sis hafifçe incelir, görüşüm netleşir ve bana hırlayan yüzün tanıdık bir yüz olduğunu fark ederim.

Bane bana öfkeyle bakıyor, koyu renkli gözleri ölümcül, zar zor kontrol edilen bir öfkeyle dolu, dişleri görünüyor.

Boğazı morarmış...

Siktir.

"Orada mısın, orospu çocuğu?" diye yüzüme bağılıyor.

Gözlerimi kırıştıırıp, uyuşturucunun etkisiyle hala zonklayan duyularımla, sertçe başımı sallıyorum.

"Burada ne yapıyorsun!?" diye müzik sesini bastırarak bağııyorum, vücudum hala kokainin etkisiyle titriyor, gözlerim odaklanamıyor, her yere birden bakıyor.

"Kendini öldürmediğinden emin olmak için!" diye bağılıyor. "Ya da başkası!" Yaklaşırken gözleri kısıılıyor. "Lyra seni daha önce Doomsday'de görmüş." Bana yakından bakıyor. "İyi görünmediğini söyledi, dostum."

Siktir, Doomsday'de miydin?

"Senin için *endişeleniyordu*," diye homurdanır. "Bu yüzden Carmine'i aradı, o da diğer ekip üyelerine mesaj attı." Kaşlarını çatır. "Seni bulmak için tüm şehri aradık, dostum."

"Peki," diye gülümserim çılgınca, ayaklarımın üzerinde sallanarak ve başımı grubun gürültülü müziğine göre sallayarak. Onu iterek geçmeye başlarken, elimi omzuna sıkıca koyarım. "Beni bulursan haber ver."

Bane kolumu tutup beni geri çeker, yüzünde endişeli bir ifade vardır. "Rome, *ne* oluyor lan?"

"Sadece eğleniyorum, hepsi bu."

"Burnun kanıyor."

Omuz silkiyorum. Bane derin bir nefes alıyor. "Hadi ama Rome. Konuş benimle. Bu çok fazla..."

"Ne kadar aşıyor?" diye hırlıyorum. "Her zamanki berbat halimden mi?" Gözlerimin içine bakıyor. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Benim için endişeleniyor musun, Bane?" diye patlarım, deli gibi sırtarak ve kokainle tıkanmış burnumdan damlayan kanın tadına bakarak.

Bir içkiye ihtiyacım var.

Siktir, *yirmi* içkiye ihtiyacım var.

"*Tabii ki* endişeleniyorum," diye tıslar, bana yaklaşıarak. "Siktir, Roman. Bu neyin nesi? Düğün mü? Dasha mı?"

Tek bir soğuk kahkaha atıp omzuna tekrar vuruyorum.

"Uğradığın için teşekkürler, Antonov."

"ROMAN!"

Bane, yanından geçerken dönüyor. Ama bu sefer beni yakalamaya çalışmıyor.

"Lanet olası arkadaşların var dostum! Evie var!" diye bağırır. "Neyle uğraşıyorsan uğraş... Roman... Bununla tek başına uğraşmak zorunda *değilsin!*"

Soğuk bir kahkaha atarak, ona bakmak için yeterince dönüp bakıyorum. "Benim için mi endişeleniyorsun?"

"Evet! Çok endişeliyim!"

"Öyleyse endişelenme!" Gülümserim, arkamdaki gürültülü, öfkeli ölüm kalabalığının içine geri adım atarken kollarımı genişçe açarım. "Ben gayet *iyiyim*!"

Bane'i seviyorum, tıpkı tüm arkadaşlarımı sevdiğim gibi. Kız kardeşimi sevdiğim gibi.

Ama onlar bana yardım edemezler.

Onların bana yaklaşmasına izin veremem, yoksa onları da hasta ederim. Çünkü ben buyum.

Bulaşıcı.

Yozlaşma.

Lanet olası bir kara delik.

Ve artık onun içine kaybolma zamanı geldi.

Bane hala beni izliyor, yüzü gergin ve gözleri parlıyor, ben kalabalığın içinde kaybolurken, kollarımı kaldırıyorum ve kaos, şiddet ve karanlığın oluşturduğu yığının beni sarmasına izin veriyorum.

ROMAN

Özür
dilerim

Sigaramdan yavaşça bir nefes alıp, arkamdaki tuğla duvara yaslanarak, üzerimde yükselen şehri seyrediyorum.

Mercury Tiyatrosu'nun arkasındaki sokak, biz dansçıların gerçek dünyadan çıkıp bir an durup, gecikmiş kira, ilişki sorunları, kendinden şüphe duyma, aile sorunları gibi dışsal şeyleri bir kenara bıraktığımız bir geçiş bölgesi gibidir. Burası, sahne *dışında* kim olduğumuzu bir kenara bırakıp sahnede kim olduğumuzu ortaya çıkardığımız bir yerdir.

Dindar bir insan değilim, asla da olmayacağım. Ama bilemiyorum. Benim için bu sokak kutsal bir yer. Kutsal bir alan.

Hala Madison Avenue ve East

49-Cadde'nin trafiğini ve şehrin genel arka plan gürültüsünü, etrafında beton bir kalp atışı gibi zonklayan bir ses olarak duyabilirsin. Ama benim için yine de huzurlu bir yer.

Bu sabah erken geldim, bu iyi. Bugün burada biraz daha uzun kalmam lazım. Kaşlarımı çatıp, sigarayı yavaşça tekrar içiyorum

Roman'ın beş gece önce gönderdiği, açıkça sarhoşken yazdığı mesajları gözden geçiriyorum.

Onları çoktan okudum. Birkaç

kez, birkaç kez.

Cevap vermek bile istedim.

Ama siktir et onu. Eğlenceli bir şekilde değil. "Onu lanet olası bir topunla benden uzaklara fırlat" şeklinde.

Dudaklarımı büzüyorum ve bir nefes daha çekiyorum, kafamdan Crown Prince Dickhead ile ilgili tüm düşünceleri silmeye çalışıyorum.

Cidden, siktir et onu. Onun sıcak-soğuk, yapacak mı yapmayacak mı, "*Ben eşcinsel değilim*" saçmalıklarıyla uğraşamam ve uğraşmayacağım.

Hiç ilgilenmiyorum.

Hayır.

Hiç.

Gözlerimi kapatıyorum, geçen gün buhar odasında yaşananlar porno film gibi gözümün önüne geliyor, hem de ilk kez değil. Son zamanlarda gecelerimin en önemli atraksiyonu bu oldu, kendimi okşarken, o adamın titreyip *inleyişini*, ağzıma boşalmasını her ayrıntısıyla hatırlıyorum.

Kaslarının kasılması ve seğirmesi. Nefesinin kesilmesi. O seksi inlemeler... *Lanet olsun*, o inlemeler.

Geçen gece Roman'ın beni bu kadar tahrik eden şeyin ne olduğunu anladım.

beni bu kadar tahrik ettiğini anladım. Beni bu kadar tahrik eden şey.

Bu ikilem. Tüm dünyanın onu güçlü, acımasız, sert bir pislik olarak görmesi... ki eminim

böyle olduğunu biliyorum... benimle birlikteyken hariç.

Özellikle, onu boyun eğdiren bir pozisyona getirdiğimde - yere ya da duvara yapıştırdığımda. Nefesim boynunda ve dişlerim kulak memesini yalarken, onun penisi benimkine karşı seğiriyor.

Beni tahrik eden şey *bu*: O, dünya için bir canavar, ama ben onun sikini elimde tuttuğumda, miyavlayan küçük bir kedi yavrusu oluyor.

Ve o sik.

Şahsen, ben kendiminkinin büyük bir hayranıyım. O, dünyadaki en sevdiğim penis ve oldukça sağlıklı bir koleksiyon gördükten sonra bu kararı verme yetkisine sahip olduğumu düşünüyorum. Ama Roman'inki hızla sıralamada yükseliyor ve şimdiden sağlam bir ikinci sıraya yerleşmiş olabilir.

Ve sen onu henüz sikmedin bile...

Kaşlarımı çatıp sigarayı derin bir nefesle içiyorum.

Evet, sen de sikmeyeceksin.

Kararımı verdim: bu iş *bitti*. Bu yüzden onun sarhoş DM'lerine cevap vermiyorum.

Yani, bak, *anlıyorum*. Kim olduğunu düşündüğünle *gerçekte* kim *olduğun* arasında uzlaşma sağlamanın kolay olmadığını anlıyorum, özellikle de toplum hala bunlardan birinin "normal" olduğunu, diğerinin ise olmadığını söylüyorsa.

Kimse azınlıkta olmayı, eskiden yaşadığın "normal kasaba"nın kenar mahallelerine sürülmeyi *seçmez*.

Tekrar söylüyorum, anlıyorum. Kimse bana coming out ekspresine birinci sınıf bilet vermedi. Bunun için savaşmak zorunda kaldım. Bunun için kanımı döktüm.

Ama bazen, *kendin* olmak için özgür olmak için gereken budur.

Her neyse, bu benim mücadelem değil. Onun mücadelesi... Ya da değil, eğer kendisi için o kadar rahat ve konforlu hale getirdiği o lanet dolapta kalmaya karar verirse.

Benim sorunum değil. Benim meselem değil. Benim

ilgilendiğim bir Şey değil. Benim mücadelem değil.

İhtiyacım olan Şey dikkatimi başka yöne çekecek bir Şey... ideal olarak, *cinsel* bir Şey... böylece Roman'ı kafamdan silip atabileyim.

Kaşlarımı atıyorum, bunun kötü bir fikir olduğunu zaten biliyorum, ama yine de her zamanki seks arkadaşlarımdan biri olan Chrissy'ye mesaj atıyorum. Chrissy temelde her zaman seks yapmaya hazırdır, seks yapmaktan neredeyse benim kadar zevk alır ve çok eğlenceli bir klitoris piercingi vardır.

Hemen cevap vermediğinde - evet, saat sabahın sekizi olduğunu biliyorum, ama yine de - aynı mesajı Gerard'a, *diğer* düzenli seks arkadaşıma gönderiyorum.

Gerard, öğürme refleksi olmadığı için eğlencelidir. Ayrıca, biseksüel olmasına rağmen, *ok* kadınsıdır ve sert *bir Şekilde* becerilebilir.

Alt dudağımı ısırarak yavaŐŐa nefes veriyorum.

Sorun Şu ki, bu iki kişi geçmişte çok eğlenceliydiler ve Roman'ı sikim aracılığıyla sistemimden çıkarmak için mükemmel adaylar olsalar da, az önce onlara daha sonra buluŐmak isteyip istemediklerini soran bir mesaj attığım halde...

Aslında ilgilenmiyorum. Öyle ki, bana cevap yazsalar bile, cevap vereceğimden emin değilim.

Siktir.

Onlara mesaj atarak Roman'ı kafamdan silebileceğimi umuyordum. Ama onlara mesaj attığım anda,

sanki omzumda küçük bir figür var, başını sallıyor ve kaşlarını çatıyor.

Brooklyn'in sert, hayal kırıklığına uğramış bir peri olarak beni azarlayıp öfkeyle esasını salladığı bir görüntü aklıma geliyor. Tam o anda telefonum çalıyor.

CHRISSY

LOL şeytandan bahsetmişken. Tam da senden bahsediyorduk.

Başka bir mesaj geliyor. Bu, onun az önce çektiği bir selfie, çıplak, yüzüstü yatmış, kıcı havada ve Gerard'dan başkası onu arkadan beceriyor.

CHRISSY

Gel katılmak ister misin? :D Senin muhteşem sikini içimde istiyorum.

Onların şehvet dolu yüzlerine bakarken sırtıyorum... Yüzleri kızarmış, göz bebekleri genişlemiş. Tamam, sabahın sekizinde neden uyanık oldukları belli. Dün gece aldıkları şeyin etkisiyle hâlâ kafaları güzel — speed ya da kokain, onları tanıyorsam — maraton seks partisini sürdürmek için.

CHRISSY

LOL. Gerard "aynı" diyor LMAO

Cevap vermek yerine sigaramdan yavaşça bir nefes çekiyorum.

Bu cazip olmalı. Cazip olmaktan da öte olmalı. Provaları kaçırmam için yeterince cazip değil. Hiçbir şey için bunu yapmam. Ama onlara birkaç nefes daha çekip, ben daha sonra onlara katılana kadar partiyi sürdürmelerini söylemem için yeterince cazip.

Ama bu teklifin hiç de cazip bir yanı yok. Ve sikim sertleşmeye başladığında, bunun nedeni Gerard ve Chrissy'nin sırayla bana derin gırtlak yapmasını ya da eğilip "*Lütfen, babacığım, benim sürtük deliğimi sik*" demesini hayal etmem değil.

Çünkü fantezi aniden başka birine
başka birine geçtiği içindir.

Ding ding ding... Lanet olası *Roman*. Tanrım.

Siktir. Kahretsin.

Neden o pislik için sertleşiyorum? Hatta, *beni vuran* kişi, tabii ki kasıtlı olarak değil, ama yine de. Neden Roman Nikitin'in bu ve diğer yüzlerce kırmızı bayrağı beni tahrik ediyor?

"Lütfen şu şeyleri artık keser misin?"

Chrissy'ye cevap verme zahmetine girmiyorum, sadece telefonumu yanımdaki metal yangın merdivenine koyuyorum. Sonra başımı kaldırıp sigaramın arkasından Naomi'ye gülümsüyorum.

"Sana da günaydın, bebeğim."

Brooklyn ile olduğu kadar yakın olduğum Zakharova'nın bir başka dansçısı olan Naomi, sigaramı umutsuzca izliyor. "Cidden. İğrenç. At şunu lütfen."

İç çekip, elindeki iki kahveye çenemle işaret ettim. "Duruma bağlı. Onlardan biri bana mı?"

"Tabii ki, kaltak," diye sıırttı. "Ama kanser çubuğunu atarsan."

"Bana ne yapmam gerektiğini söylemeye çalışma, *anne!*" Dramatik bir şekilde iç geçiriyorum. Naomi gözlerini deviriyor. "Kahveyi istiyorsun, istemiyor musun?"

"*Tanrım*, evet."

Sigarayı atıp minnetle elinden kahve bardağını aldım.

"Naber, sürtükler!"

İkimiz de Lyra'nın elinde kahve, omzunda dans çantasıyla sokağın aşağısından yaklaşmasını izliyoruz.

"Ne hakkında konuşuyorsunuz?" Ağır çantayı yere bırakıp, az önce oturduğum yerin yanındaki yangın merdivenine atlayarak homurdanır.

"Val'in iğrenç sigara alışkanlığı," diye homurdanır Naomi.

Lyra yüzünü buruşturur, kızıl saçlarını geri çeker ve hızla dansçı topuzu yapar. "Gerçekten, iğrenç bir şey. Tamamen itici."

"Neyse ki hepimiz için," diye tatlı bir gülümsemeyle, "seni tahrik edip etmediğimi hiç umursamadım ya da..."

"İğrenç!" Lyra kahkahayı bastırarak kahve fincanının etrafına sardığı peçeteyi bana fırlatır ve yüzünü buruşturur. "Neden *bu* kadar iğrençsin?"

"Hadi ama bebeğim," diye alay ettim, gömleğimi kaldırıp karın kaslarımı oynattım. "Bundan bir parça istediğini biliyorsun."

Lyra inler ve gözlerini devirir. Naomi tsk-tsk sesi çıkarır.

"Lyra'nın kocasının bir mafya ailesinin başı olduğunu hatırlıyor musun?" Naomi kıkırdar. "Oh, ve deli olduğu da kesin, değil mi?"

Lyra homurdanır. " demek istiyorum ki, no lie detected, but have you met *senin* adamın mı?"

"Sanki bu küçük grubumuzun ne kadar ensest olduğunu hatırlatılması gerekiyormuş gibi," diye inleyerek yüzümü buruşturuyorum.

Lyra'nın kocası Carmine, Barone ailesinin reisi ve evet, kesinlikle delinin teki. Naomi'nin erkek arkadaşı/muhtemelen yakında kocası olacak olan kişi Carmine'in kardeşi Nico.

...Benim tamamen yetersiz görüşüme göre, o *da* tamamen psikopat.

Bir an için, ikisi arasında bakışlarım kayıyor, onlar sohbet edip dedikodu yaparken, geçen hafta sonu dördünün birlikte yedikleri akşam yemeğinde olan bir şey hakkında gülüyorlar.

Benim sahip oldukları şey bende yok. *Hiçbir* zaman olmadı. Ve onlar bunu çok kolay buldular.

Aile. Ortak bir bağ. Sevgi.

Yani, Vaughn var, yanlış anlamayın, hiç tanımadığım bu kardeşi keşfetmiş olmaktan çok mutluyum. Ama... bizim için bu yavaş bir süreç. Yakınız, ama hala çok yakın değiliz. Bunun bir kısmı ayrı geçirdiğimiz yıllardan kaynaklanıyor, ama kardeşim Obsidian Syndicate'in onun ailesi *olduğunu* çok net bir şekilde ifade ediyor ve bunun bir de söylenmemiş bir devamı var: Syndicate ve o kardeşlik, benden ve *bizim* kardeşliğimizden önce geliyor.

Eh, ne yaparsın.

Peki ya aşk?

İçimden güldüm.

Aşk sadece duyguların, lanet olası beyin kimyasının ve daha fazlasını isteyen şehvetin bir karışımıdır. Yine de Naomi ve Lyra için mutluyum... ve Milena ve Brooklyn için de. Onlar bunu çok kolay buldular: benim kim olduğum için bulamayacağımı bildiğim şeyi.

Bu tuhaf bir şey değil.

Benim bir sorunum.

Dürtüyle, bir elim diğer koluma geçer, ön kolumdan dirseğime, sonra pazıma doğru kayar. Parmaklarım

o tek noktadaki kaotik mürekkep yığınının üzerinde kayıyor...

Elim düşer ve ben her şeyi geri yutarken gözlerimi kırıştıtırırım.

Yine, bu *benimle ilgili* bir şey. Bu yüzden kendime hiçbir zaman gerçek bir şeye yaklaşmama izni vermiyorum.

Eğlenceli, kolay, rahat ve basit olsun. Ciddi bir şey olmasın.

Birinin telefonu çalıyor. Cebime uzanıyorum, sonra telefonumu yangın merdiveninde bıraktığımı hatırlıyorum.

...Tam o sırada Lyra *çığlık atar*.

"VAL!" Kahkahalarla gülmeye başlar, ama yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardır. Hızla yanındaki merdivenlerde duran telefonda uzaklaşır — *benim* telefonumdan — gözlerini sıkıca kapatıp yüksek sesle kıkırdarak. "Ne!?"

Naomi patlar.

"Biri ona iki pislüğün fotoğrafını göndermiş!"

Gülümsedim ve Lyra'dan telefonu almak için uzandım. "Tamam, sakın ol, bırak da ben..."

Oh.

O bunu kelimenin tam anlamıyla kastetmişti. Crissy başka bir fotoğraf daha gönderdi.

"Başkalarının telefonlarına bakmak kabalıktır, Lyra," diye alay ediyorum.

O inler ve gözlerini kapatır. "Sabahın sekizinde insanların sana *göt deliği* selfie'leri göndermesine neden olacak kadar sürtük olmak da kabalıktır!"

Dramatik bir şekilde iç çekerim. "Burada *çok* yargılanmış hissediyorum," diye mırıldanırım. "Ne zamandan beri sapkınlıkları utanç kaynağı olarak görüyoruz?"

"Bilmiyorum," Lyra sırtıttı. "Belki *biraz* utanç sağlıklı olabilir?"

Ona orta parmak gösteririm, o da kıkırdar. "Bilgin olsun, seni ilgilendirmez ama, bu hafta sonu uslu bir çocuktum. Çok az yaramazlık yaptım."

Aslında *sıfır*, tabii Roman Nikitin'i kirletmek için aklımdaki tüm yolları düşünürken tek başıma yaptığım birçok mastürbasyon sayılmazsa.

"Aman Tanrım, dünyanın hala döndüğünden emin miyiz?" Naomi, alnında dramatik bir endişe ifadesiyle sorar.

"Her neyse," diye gözlerimi devirdim. "Sadece hayatınızın geri kalanında *tek* bir erkekle yetinmek zorunda kaldığınız ve şimdi benim ilişkilerimden dolayı olarak zevk almak zorunda olduğunuz için sinirli olabilirsiniz."

Naomi eğlenerek kaşlarını kaldırır ve beni geçip Lyra'ya bakar.

"*Yerleştiğim* kısmını duydun, değil mi?"

Lyra sırtlıyor. "Kızım, ben *her zaman* evde aldığım ile yetineceğim."

"Evet," Naomi kıkırdar. "Ben yetineceğim hemen
yerleşeceğim yer en "

"Tamam, tamam, *Tanrım*," diye inliyorum. "Şimdi kim iğrenç davranıyor? İkinizin de benim için kardeş gibi olduğunuz kısmı hatırlıyor musun?"

"Evet, evde A+ penis alan kız kardeşler!" Lyra, Naomi ile high-five yaparken histerik bir şekilde gülerek bağırır.

Onlara ekşi bir bakış attım. "Bitti mi artık?"

"H e y , o fotoğrafla sen başlattın," diye kıkırdar Lyra.

Naomi yüzünü buruşturur. "Bu fotoğrafı görmem gerekiyor mu? İki sevgilin aynı anda kışlarının fotoğrafını mı gönderdi sana?"

"Kelimenin tam anlamıyla aynı fotoğrafta," diye gülerek Lyra.

Naomi iç çeker ve başını sallar. "Bu bir yardım çağrısı mı? Kötüye gidiyor musun?"

Lyra ciddileşirken ona orta parmak gösteriyorum. "Oh, Evie gelmeden önce..." Kaşlarını çatıp sesini alçaltıyor. "Dönüşümden bahsetmişken... Geçen gece bir anlığına Doomsday'deydim." Kaşları çatılıyor. "Orada Roman'ı gördüm."

Çenem gerilir. "Öyle mi?" diye fısıldarım.

Hala kaşlarını çatmış halde başını sallar. "Evet..." Dudakları bükülür. "İyi görünmüyordu. Kavgaya çıkarmaya çalışıyormuş gibi. Ve *sarhoşt*. Yanına gittim ve ona merhaba dedim ama beni görmezden geldi. Çok ürkütücüydü."

Naomi'nin kaşları çatıldı. "Bu... iyi değil."

"Eh," omuz silkiyorum, "belki de kimse yüksek sesle söylemek istemediği şey tam da budur: ciddi bir alkol sorunu olan huysuz bir pislik."

"Val!" Lyra bana sert bir bakış attı. "Ne?"

"Yani," omuz silkiyor, "belli ki bir şeyler yaşıyor, ya da... bilmiyorum... biraz şefkat göstermeye ne dersin?"

"Bunu dikkate alacağım," diye homurdanırım.

Roman'ın ne yaşadığını tam olarak bildiğimden emin olduğumu onlara söylemiyorum. Çok yakından ve çok iyi biliyorum.

Bir parçası, kim ve ne olduğunu tam olarak biliyor. Ve geri kalanı buna isyan ediyor ve bu gerçeği kabul etmeyi reddediyor.

Açıkçası, buna kendini nefret etmek denir ve o pisliğin bu konuda hiçbir parçası olmak istemiyorum.

"Uh..." Boğazımı temizliyorum. "Ne kadar *kötüydü*?"

"*Kötüydü*," diyor Lyra, sesinde ciddi bir endişe var. "Süper berbat, kızgın, üzgün... Bilmiyorum. Carmine'i aradım ve o da, kendisi ve arkadaşlarının onu bulmaya çalışacaklarını ve iyi olduğundan emin olacaklarını söyledi."

Çocuklar. Carmine ve Nico Barone, Nero De Luca, Bane Antonov ve genellikle Laz Kislev de. Bunlar Roman'ın Team Straight arkadaşları, aralarında bir tür bağ var gibi görünüyor, ama ne olduğunu bilmiyorum. *Bir keresinde,* Nero ve Milena birlikte olduktan sonra Nero'nun evinde düzenlenen bir partide, bu grubun "mahkeme" hakkında fısıltıyla konuştuklarını duydum, ama bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum.

Her neyse, Roman ve onun sorunlarıyla kendileri ilgilenebilirler.

"Evie geliyor," diye mırıldanır Naomi, dans çantasını elinde sokaktan gelen masum arkadaşımıza el sallamak için dönerek. "Konuyu değiştirelim. Onu endişelendirmek istemiyorum." Bize döner. "Yarın ne yapıyoruz? Bugün cuma."

Lyra canlanır. "Belki Doomsday? Laz'ın Madrid'den gelen harika bir DJ'in orada olacağını söylediğini duydum galiba." Bana dönüp göz kırpar. "Onu araştırdım. *Çok* tatlı ve tam senin tipin."

Harika. Şu anda benim tipim "cinselliğiyle rahat" olanlar, yani "Roman Nikitin olmayanlar".

Tek yapmam gereken, alkol sorunu olan kafası karışık herifi görmezden gelmek ve onu sistemimden silmek.

Çocuk oyuncağı.

Bitti.

Naomi shot bardağını masanın üzerinden bana doğru kaydırırken burnum kırıyordu.

"Siktir git."

Doomsday'deki VIP kabinine yanıma otururken yüksek sesle gülüyor. Bu kulübün neden Zakharova ekibinin hafta sonu takılma yeri *haline* geldiğini gerçekten bilmiyorum. Tamam, biliyorum: çünkü *Roman*, Bane, Nero, Carmine ve Nico ile takılan Laz Kislev, bu yerin ortaklarından biri. Laz *ayrıca* benim ulaştığım seviyelere yaklaşan bir erkek fahişe, ki bu... bir şey ifade ediyor.

Aramızdaki fark, benim Zakharova'nın kızlarını kız kardeşlerim olarak görmem, Laz'ın ise onları potansiyel fetihler olarak görmesi.

Yani, bu konuda iğrenç biri değil, ama diyelim ki onu gözümün önünden ayırmıyorum.

Kızlarımdan hiçbirinin o pislikle takılmasına izin vermem.

Her neyse, Doomsday'de bizim ekibin en büyük avantajlarından biri, Laz'ın hepimizi kalıcı konuk listesine

listesine eklemiş olması, yani asla sıra beklemememiz ve istediğimiz zaman VIP bölümünde ücretsiz bir masa almamız.

Bu noktada, Lyra, Naomi, Milena ve Brooklyn'in hepsinin *kesin* olarak sözlü olduğu düşünülürse, Laz'ın hangi balerin ağacına tırmanmaya çalıştığını bile bilmiyorum - Laz bile onlara asılmak için yeterince aptal ya da cesur değil. Evie var, ama bence o fahişenin dikkatini çekmek için fazla masum. Dove de var ama... dürüst olmak gerekirse, onu bilmiyorum.

Dove, ekibimizin nispeten yeni bir üyesi. *Benim* geçmişimin gizemli ve belirsiz olduğunu düşünüyorsam, bu kızınki bir üst seviyede.

Onun, Marchetti İtalyan mafya ailesinin başı Cesare Marchetti'nin en büyük kızı olduğu açık bir sır değil. Ama aynı zamanda *yıllarca* New York'tan kayboldu ve kimse nereye gittiğini veya neden geri döndüğünü bilmiyor.

Söylentiler hapishaneden rehabilitasyona, manastıra kadar her şeyi söylüyor. Yani... Seçim sizin.

Yani, o *deli gibi* iyi bir dansçı, tüm şirketteki en iyilerden biri, hatta en iyisi bile olabilir, ve bunu hafife alarak söylemiyorum. Yani nerede olursa olsun, dans etmeye devam edebilmiş.

"Tekila mı? Ciddi misin?" Laz'ın hangi arkadaşına asılmaya çalıştığına dair tüm soruları bir kenara bırakıp, shot bardağına sert bir bakış attıktan sonra, bakışlarımı Naomi'nin kendini beğenmiş yüzüne geri çevirdim. "Kafan mı güzel?"

Yine güldü. "Yani, bu konuda bu kadar sinirleneceksen, sana kızılıcık ve maden suyu getirebilirim..."

"Bebeğim, sorun şu ki, tekila içtiğimde külotum *çıkıyor*," diye sııttım.

Gözlerini devirir. "Bizi buradan kovdurmaya çalışma, tamam mı?" "Hey, benzini sen getirdin, psikopat."

Karşımızda oturan Milena, sarı saçlarını geriye atıp güldü ve *eminim* ki votka olan bir shot bardağını kaldırdı.

"Haklı. Neden ona tekila içiriyorsun?" "Kendi eğlencem için mi?" Naomi kıkırdar.

"Ooo, ne içiyoruz?"

Brooklyn ve Dove dans pistinden çıkıp kabine otururken başını kaldırıp bakıyorum. Brooklyn Naomi'nin arkasından bana bakıp sırtıyor.

"Telefonunda başka pislikler var mı?" diye burun kıvrır. "Dostum, standartlarını yükseltmelisin."

Dove kaşlarını çatarak gümüş rengi pembe saçlarını düzeltir — yalan söylemeyeceğim, o görünümü denemek istiyorum — yerine geri koyar. "Sanırım bir şeyi kaçırdım?"

Dove'u severim ve tekrar söylüyorum, o *inanılmaz* yetenekli. Ama biz hiç gerçekten anlaşılmadık. Kısmen, erkekler konusunda biraz duvar örmüş durumda. Ama geri kalanı? Kim bilir.

"Val, o bir turbo sürtük..."

"Ben *buradayım*," diye mırıldanıyorum.

Milena bana bir öpücük gönderir. "Yani, o *züppe* herif..."

Onaylayarak başını sallarım. "Çok daha iyi. Devam et."

Gözlerini devirip Dove'a döner. "İki manyak ona mesaj attı..."

"Göt herifler," diyor Brooklyn kuru bir sırıtışla. Bana bakıp iç geçiriyor. "Evet, ben de diğerleriyle aynı fikirdeyim"

sen standartlarını yükseltmelisin dostum." Diğerleri kahkahalara boğulurken ben sırtıyorum.

"*Her neyse*," Naomi gülüyor. "Tekila içiyoruz." "Ya da votka," diye düzeltir Milena.

Naomi iki shot bardağını Brooklyn ve Dove'a doğru iter. "Sizi yakaladım çocuklar."

Brooklyn inler. Dove sadece gülümser ve omuzlarını. "Ben iyiyim. Yine de teşekkürler."

"Emin misin?"

Çenesini sallıyor. "Evet, her şey yolunda."

Merak ediyorum.

Geri kalanımız şerefe diyerek içkilerimizi içeriz.

Alkol konusunda tuhafım. Yani, sosyal ortamlarda içki içmeyi *severim*. Ayrıca, ara sıra bazı hafif uyuşturucuları da *severim*. Ama ikisi olmadan da gayet iyi olabilirim.

Bazı insanların sosyal kaygılarını aşmak, biraz çekingenliklerini yenmek ve gerçekten eğlenebilmek için uyuşturucuya veya alkole gerçekten *ihtiyaç duyduklarını* anlıyorum. Sosyal ortamlarda içki içen içe dönük insanlar tanıyorum, çünkü bu ortamlarda içki içmemek onlar için imkansız.

Ama ikisi olmadan da yapabilirim derken, ikisi olmadan da dışarı çıkıp *çılgın* bir gece geçirebileceğimi kastediyorum.

Sanırım buna "hayattan zevk almak" diyorlar.

Tam o sırada, masaya tanıdık bir yüz daha belirir.

"Evie!" Milena, gülümseyerek kabinden atlayıp arkadaşımıza sarılır. "Gel otur!"

"Uhh..." Naomi, elindeki neon pembe, akvaryum büyüklüğündeki kokteyle kaşlarını çattı. "O ne?"

Evie geniş bir gülümsemeyle, "Bardaki çocuklar benim için aldılar! *Çok şirin*, değil mi?"

"Evet, sevimli, *alkol zehirlenmesi* anlamında," diye mırıldanırım, Milena ise başını sallar ve kokteyle uzanır.

"Hey!"

Milena, Evie'nin elinden kocaman bardağı alır. "Evie," diye iç geçirir. "Hadi ama."

"Ama kokusu çok güzel!"

"Tatlım, bir kadeh şaraptan bile sarhoş oluyorsun, *bu da*," Milena iç çekerek, cehennemden çıkmış Barbie kız öğrenci kulübü jungle juice'ını parmağıyla işaret eder, "seni gerçekten öldürebilir."

"Ayrıca, A, hangi lanet adamlar?" diye homurdanırım. "Ve B, bunu sana kim verdi, barmen mi, yoksa onlar mı?"

Evie ağzını açar, düşünür, sonra kapatır. "Onlar mı?"

"Evet, bu kesinlikle olmaz." Ayağa kalkarım, Naomi'nin yanından geçerim ve Milena'nın elinden içkiyi alırım. "*Kimse* roofie colada içmesin, anlaşıldı mı?"

Evie'nin yüzü soluyor. "Ama onlar çok nazikti!"

"Oh, eminim öyledirler." Milena derin bir şekilde kaşlarını çatarak bana dönüp kolumu sıkar. "*Teşekkür ederim*," der.

Ben sertçe başımı sallayıp içkiyi bara götürdüm. Menüdeki en iğrenç içki olduğu için barmen onu kimin sipariş ettiğini çok iyi hatırlıyordu.

"Bir dakika kadar önce çıktıklarını gördüğümünden eminim," diye kulüp müziğinin sesini bastırarak bağırır. "Ama güvenliğe kaseti incelemesini söyleyeceğim." She points to a camera near the ceiling, angled

bara doğru. "İçine bir şey koyup koymadıklarını görebileceğiz."

"Sonra ne olacak?"

Kaşlarını kaldırdı. "Laz'la arkadaşsın, değil mi?" "Biz... tanışıyoruz."

O sırttı. "Diyelim ki, o adamların içkiye bir şey kattığını görürse, bir daha buraya gelirlerse sağlıkları için *çok kötü* olur."

Laz, senin hakkındaki fikrimi biraz değiştirebilirim. Birazcık.

Ona teşekkür edip VIP bölümüne geri dönüyorum. Yarı yolda, cebimdeki telefonum titriyor.

BİLİNMEYEN

Lütfen. Bak, gerçekten
üzgünüm

BİLİNMEYEN

Yüzüne dirsek atacağım

Çenem geriliyor. Kim *bilinmeyenin* kim olduğu gizemi çözüldü. Neredeyse görmezden geliyorum. Çünkü bu lanet yolculuktan indim... değil mi? Ama görünüşe göre, indirmedim.

Yazmaya başlarken içimdeki sesin bana zayıf, azgın bir pislik dediğini görmezden geliyorum.

BEN

Sana numaramı verdiğimi hatırlamıyorum.

BİLİNMEYEN

Evie'nin telefonundan
aldım

BİLİNMEYEN

Üzgünüm, umarım sorun
olmaz.

Lanet olsun. Belli ki sarhoş. Ama bu onu böyle
bir bana bana büyük, sert,

bu *bir*

maço Roman yumuşak ve itaatkar hale geldiğinde. Yani, bu herif, kız kardeşinin telefonundan numaramı çaldıktan sonra, olaydan sonra, kelimenin tam anlamıyla af diliyor.

Bu biraz sevimli.

Aynı zamanda, kendime aksini söylemek istesem de, gerçekten çok *seksi*.

Her halükarda, kendimi onun numarasını telefonuma eklerken buluyorum.

BEN

Ya öyle değilse?

Onunla dalga geçiyorum, çünkü, şey, eğlenceli.

ROMAN

üzgünüm

ROMAN

Sadece seninle konuşmam
lazım

BEN

Birinin izni olmadan numarasını alıp ona mesaj atmak
spamdır ve bu bir suçtur, dostum.

ROMAN

lol. Ailemin ne iş yaptığını hatırlıyorsun, değil mi?

Ekrana doğru geniş bir gülümsemeyle bakıyorum.

Touché, enkaz.

BEN

tamam, bu benim istediğim tehdit
değildi

ROMAN

LOL

BEN

Ee? Konuşuyoruz. Konuş.

ROMAN

Tanışmak mı? Yüz
yüze mi?

BEN

Belki de tekrar burnuma yumruk yemek istemiyorum.

Evet, hala onunla tamamen dalga geçiyorum. Dirseğin kazara olduğunu biliyorum. Ama aynı zamanda onun hala bu konuda çok üzgün olduğunu ve o adamı benim için biraz kıvrandırma fikri... çok heyecan verici.

ROMAN

Val, çok üzgünüm. Lütfen.

BEN

Tama
m

ROMAN

Benimle buluşur
musun?

Dişlerimle dudağımı ısıriyorum, sikimin kalınlaşmaya başladığını hissediyorum.

Cazip, Roman. Çok, çok cazip.

Ama o gelmeyecek elde onu o kolay
tamamen lanet olasıca

Ben

Ben vuruşu atlattım. Bu, sırf sen azgınsın diye hemen kalkıp sana koşacağım anlamına gelmez.

Roman hemen yazmaya başlar ve ben üç noktanın tekrar tekrar görünmesini, kaybolmasını, görünmesini, kaybolmasını izlerim. Ta ki...

ROMAN

Sadece özür dilemek
istiyorum

BEN

lol
tamam

ROMAN

Bu olanlarla ilgili değil. Yani... dirsek vuruşundan önce olanlarla.

BEN

lol "ne oldu".

Ne yaşındayız, on iki mi? Büyük çocuk kelimelerini kullan, Roman. Bu, "buhar odasında öpüştüğümüz ve birbirimizi mastürbasyon yaptığımız zaman"la ilgili değil. Ya da "senin için itaatkar, azgın küçük bir sürtük olduğum zaman"la ilgili değil.

Ne olduğu ile ilgili. Siktir

git.

BEN

Sana mastürbasyon yaparken sikinin ne kadar sertleştiğini ve bunun için ne kadar inleyip sızlandığını yetişkinler gibi konuşamıyorsak, o zaman ne hakkında konuşacağımızı bilmiyorum.

O lanet noktalar, o ne söyleyeceğini nihayet bulana kadar bir sürü kez belirip kayboluyor.

ROMAN

Sen bana asıldın

Ağzım açık kalır.

Evet, bu iş bitti.

Mesajlaşmayı kapatıp telefonumu cebime koyuyorum, sonra VIP alanına geri dönüp masamıza oturuyorum.

"Her şey yolunda mı?" Brooklyn kaşlarını kaldırır.

Başımı sallarım. "Evet, Laz'a anlatacaklar."

"Tanrıya şükür," Dove somurtuyor. "O, pisliklerin icabına nasıl bakılacağını biliyor gibi görünüyor."

Gözlerimi Dove'dan biraz daha uzun süre ayırmıyorum.

Şimdi hangi ağaca havlıyorsun, Laz...

"Hey *hey*, parti severler!"

Yukarı bakınca tanıdık, sırttan birkaç yüz görüyorum, daha fazla insan standımıza doğru geliyor: Miguel ve James, onlar da Zakharova ile dans ediyorlar. Tate, bir süre benim oda arkadaşımdı ve James ile oldukça yakın arkadaşlar. Ve...

Siktir. Gerard.

Bu sabah, muhtemelen hala kafası uyuşturucu etkisindeyken Chrissy'yi siktiği, *tam anlamıyla* pislik bir selfie çeken Gerard. Tate ile biraz dostça davrandığını hatırlıyorum, ama neden burada? *Ugh.*

Tam bir pislik gibi konuşacağım ama seks arkadaşlarım tam da öyle: *seks* arkadaşları. Gerçek arkadaşlar değil. Benim sikim ve onların bir veya birkaç deliği ile ilgili bir durum olmadığı sürece takıldığım arkadaşlar değil.

Naomi, Miguel ve James'e sarılmak ve Tate'e merhaba demek için ayağa kalkar. O, Naomi'nin yanından geçip, benim yumruğuma çarpmak ve sırtıma vurmak için eğilirken, gizlice yüzünü buruşturur.

"Üzgünüm dostum. Tam anlamıyla evimin önünde seni bekliyordu." Tate kaşlarını oynatır. "Hala yapışkan, acınası olanları mı tercih ediyorsun?"

Gerard ve Chrissy bütün gece bana bariz olanı mesaj atıp durdular.

Onları Roman'ı görmezden geldiğimden daha fazla görmezden geldim.

"Selam millet." Milena, her zamanki gibi çekici—istediğinde Miguel ve James'e gülümser. "Selam, Tate."

"Selam, Milena," diye sırtıttı. "Hâlâ o çocukla birlikte misin?" "Kesinlikle," diye kibarca gülümsedi.

O iç çeker. "Ve o hala deli, sanırım?" "*Çılgın*,"

diye sırtıyor.

"Harika," diye başını sallar. "Harika, harika, harika. Denemeye değerdi, değil mi?"

Milena ateş eder bana bir sinirli bir sonra Gerard'a Gerard'a döner. "Merhaba. Ben Milena."

"Gerard," diye gülümser.

Naomi'nin kaşları çatılır. "Gerard..." Gözleri büyür, yüzü pembeye döner. "*Aman Tanrım...*" Bana dönüp bakar, gözlerinde saf bir inanmazlık vardır. "*Gerard* burada mı?"

"*Bildirdiğin için teşekkürler*," diye fısıldarım, müzik çalarken diğerlerinin duyamayacağı bir sesle.

Brooklyn kaşlarını çatar. "Bekle, Gerard derken..."

Evet, 3... 2... 1... içinde anlayacak.

"*Oh—GERARD!*" diye bağırır, gülmemeye çalışır ama başaramaz.

Gerard kaşlarını çattı. "Bir şey mi kaçırdım?"

"Bu sabah Chrissy'ye attığın mesaj biraz viral oldu," diye mırıldanırım.

Yüzü kızarır, ama sonra sırtarak omuz silker. "Yeni boyattım, bayanlar."

"*Aman Tanrım...*" Naomi, yüzünü ellerine gömerek inler. "Bir içki daha istiyorum. Başka isteyen var mı?"

Evie elini kaldırmaya başlar ama Milena onu sertçe indirir.

Naomi ve Tate bara doğru yola çıkar ve diğerleri büyük, kavisli VIP kabinine yerleşir. Gerard yanıma oturmak için özellikle çaba gösterip elini bacağıma kaydırduğında dişlerimi sıkarım

Gerard kasıtlı olarak yanıma oturup elini bacağıma kaydırınca sessizce inlerim.

"Bana hiç mesaj atmadın," diye somurtarak beni d rter. Elini sertçe iteklerim.

"Doğru," diye homurdanırım.

Daha da somurtuyor. "*Neden?*" diye sızlanıyor.

"Seni görmezden geliyordum," derim düz bir sesle, bu nedense onu güldürür ve kolunu bana dolamaya çalışır.

Hayır, olmaz.

Telefonum titrediğinde onu itekledim, cebimden çıkardım ve kaşlarımı kaldırdım.

ROMAN

Sana telafi edeyim.

Bir saniye dişlerimi eziyorum. Sonra yavaşça nefes veriyorum. Tamam, bu oyunu oynayacağım.

BEN

Nasıl.

ROMAN

Sana bir içki ısmarlamakla başlayayım mı?

BEN

Zaten i kim var, teşekkürler.

ROMAN

Neredeyse bitirmi sin gibi görünüyor.

Ne oluyor *lan*?

Etrafa bakınıyorum, kulübü taramak için boynumu keskin bir şekilde çeviriyorum. Diğ r partilileri,  p  en çiftleri, kalabalık barı, hareketli dans pistini, DJ kabinini görüyorum...

Bekle.

Bakışlarım tekrar bara döner. Roman duvarın yanında duruyor, ayakları üzerinde biraz sallanıyor, gözleri donuk ama bana bakıyor.

"Kimi arıyorsun, bebeğim?"

Gerard kucağıma biraz daha yerleşince irkilirim ve hafifçe geri çekilirim.

"Kimseyi. Siktir git."

O gülüyor. "Çok *acımasız*sın."

Onu görmezden gelip dikkatimi tekrar Roman'a çeviriyorum.

BEN

Burada ne yapıyorsun?

Telefonunun ışığıyla aydınlanan yüzü, Gerard'ı gördüğünde ekşiyor.

ROMAN

O kim?

Yüzümde bir sırıtış belirir.

BEN

Kıskanıyor
musun?

ROMAN

sadece lanet bir soru

BEN

Belki de senin yarım yamalak özrünü umursamamamı
sağlayan odur.

O pisliğin yüzünün büküldüğünü izliyorum, düşünürken, tekrar yazmaya başlamadan önce.

ROMAN

Gerçekten üzgünüm. Bu ben
değilim.

BEN

Dövüş kulüplerinde gördüğüm kadarıyla, bu tam olarak
tam olarak sen.

ROMAN

Ben DÖVÜŞLERDE dövüşürüm. Sadece insanları
dövmem. İşle ilgili değilse dövmem.

İşle ilgili. Tanrım.

Bu adam işinin bir parçası olarak kemikleri kırıyor, yüzleri kanatıyor
ve genel olarak insanları mahvediyor.

...Bunu *rahatsız edici derecede* seksi buluyorum.

BEN

Tamam, neyse. Bıktım artık.

ROMAN

Lütfen.

Bunu söylemeyi *gerçekten* bırakması lazım.

ROMAN

Lütfen bunu telafi etmeme izin ver

ROMAN

gel benimle bir içki iç

Acımasızca gülümsüyorum.

BEN

Neden buraya gelip bana ikram ettiğin içkiyi içmiyorsun?

BEN

Ah, ne aptalım. Sen bunu asla
yapmazsın.

Roman'ın ayakları üzerinde sallanmasını, yazarken, silerken,
yazarken, silerken dudaklarını gergin bir şekilde kıvrmasını
izliyorum.

Tekrar tekrar ve tekrar tekrar...

Siktir et.

"Çekil."

Gerard kıkırdar. "Bu yüzden buradayım." Elini kasıklarına indirir, ama ben onu itip, nefesini kesecek kadar sertçe bileğini büküyorum.

"Hey!"

"Eğer havamda olsaydım," diye ona hırlıyorum. "Seni çoktan sokağın ortasında eğip, sikimi kışına sokmuş olurdum."

Açgözlü bir şekilde sırtıyor.

"Ama öyle *olmadığımı* gördüğüm için..." Başımı eğiyorum. "Siktir git."

Gerard'ı üzerimden itip kabinden çıkıyorum, herkese içki almaya gittiğimi söylüyorum.

Roman, ona yaklaşırken yüzündeki sarhoş, aptalca sırtışı silemiyor.

"Profesyonel bir tavsiye," diye homurdanarak onun önünde durdum. "Öyle gülümsemek seni çaresiz gösteriyor."

Sırtışı titrer ve kaybolur.

"Üzgünüm."

Ona sertçe bakarım. "Ee?"

Roman boğazını temizler. "Bak, gerçekten üzgünüm eğer... Yani... Ben..."

"Boşaldıktan sonra düzleşmekten muzdarip miydin?"

Yüzü kararır, gözleri etrafta dolaşır. Sanki DJ'in sesinden bizi *kimse* duyabilirmiş gibi.

Ayrıca, sanki kimsenin umurunda gibi.

Nefesini verir. "Ben... Bunu daha önce hiç yapmamıştım."

Ben müstehcen bir şekilde göz kırparım. "Sana söylemiştim: kendi sikini sıvazlamak gibi."

Roman'ın yüzü kızarır.

"Val, ben... ben *eşcinsel değilim*, tamam mı?"

Gözlerimi deviririm. "Oh, iyi. Bozuk plak hala bozuk."

Kaşlarını çatıyor. "Bak, özür dilemeye *çalışıyorum*..."

"Daha çok çabala o zaman. Henüz içkimi bile içmedim."

Roman somurtuyor. "Siktir, özür dilerim."

O dönüp kolayca bara doğru ilerlerken, ben orada eğlenerek onu izliyorum. Bir dakika sonra iki shotla geri dönüyor.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum ve votka kokan bardağı alıyorum. Bardağı burnuma yaklaştırmadan Roman bir dikişte içkisini bitiriyor.

Ona bakıyorum.

"Bunu yapman doğru mu?"

Bana şaşkın bir ifadeyle bakar. "Burası bir *bar*."

"Hayır, demek istediğim..." Biraz sallandığını fark ettim. Yüzünün kızardığını gördüm.

"Zaten birkaç tane içtin, değil mi?" diye

homurdanırım. Roman kaşlarını çatar. "Ee?"

"Yok bir şey. Sadece soruyorum."

"Hafta sonu," diye omuz silkiyor. "Eğleniyorum." "Belli oluyor."

Benim içkimi gözetliyor ve içimdeki çılgın bir ses, bana içip içmeyeceğimi sorup, içmek için izin isteyip istemediğini merak ediyor.

Bunu yapmaması için içkiyi bir dikişte

içiyorum. "Hemen dönerim..."

"Rom..."

O çoktan gitmiş, bir çömlek dükkanındaki boğa gibi bara doğru itişip kakışarak. Bir dakika sonra, ikimize de birer bira getirerek geri gelir.

Birini alıyorum ve o da şişesini benimkine çarpıyor. "Ee... aramız iyi mi?" Ona yakından bakıyorum. "Henüz değil."

Şaşkın görünüyor. "Ben..."

"Sana bir şey soracağım," diye sakın bir şekilde devam ediyorum. "Ve dürüst bir cevap istiyorum, yüzde yüz şaka yapmıyorum."

Roman sırtıttı. "Tamam..."

Onun kişisel alanına girip yaklaştığımda, ağzım kulağına değecek kadar yaklaştığımda gözleri biraz büyüdü.

"Son birkaç gün içinde, o büyük, muhteşem aletin buhar odasını düşünerek kaç kez sertleşti?"

Roman kıpkırmızı olur ve bir yudum bira içer. "Val, ben..."

"Sakın söyleme," diye inlerim, gözlerimi devirerek. "Sana bunu söylemekten nefret ediyorum, ama bir erkeği mastürbasyon yapıp, seni öpmeden önce hala sert olan sikinden senin ve onun spermlerini yalamasına izin vermek, *her türlü eşcinsellik*, dostum."

Roman'ın ağız b      , boğazı fazla mesai yapar ve ağır ağır yutar. Alt dudağı dişlerinin arasına çekilir ve lanet olsun, ağızımı onun ağızına yapıştırmamak, o dudağı dişlerimle ele geçirmemek için *tüm gücümü* kullanmam gerekir.

Ayrıca, bana öyle bakmayı kesmesi gerekiyor. Sarhoş olduğu açık. Ama *o kadar da* sarhoş değil. Yani, bu "Roman kafayı yemiş, aklını kaçırmış ve bu konuyu zorlamak çok şüpheli" bir durum değil.

Ama cinselliği konusunda çizdiği sınırın hemen kenarında duran kadar sarhoş.

Roman boğazını temizledi. "Ben... sadece özür dilemek istedim." Nefes verdim. "Sorun değil. Kazara olduğunu biliyorum."

Yarı gülümsüyor, ki bu gerçekten çok sevimli. "Yani... Artık aramız iyi mi?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım."

Kaşlarını   atar. "Bu evet gibi gelmiyor."

Hadi oradan, Sherlock.

Roman ağır ağır yutar, o lanet dudağı dişlerinin arasına gömülür.

"Söyle bana..." Tereddüt eder. "Durumu düzeltmek için ne yapabileceğimi söyle."

Kalbim kulaklarımda g  m g  m atıyor. Tüm vücudum a  g  zl   bir enerjiyle titriyor.

Bana   yle bakmayı bırakması lazım.

Ve *kesinlikle* bana o muhtaç, yalvaran ses tonuyla böyle şeyler söylemeyi bırakmalı.

"Söyle bana ne..."

"Kemerini çıkar."

Roman'ın tüm vücudu gerginleşir, ama gözleri büyür ve ağzı biraz açılır.

Birayı büyük bir yudumla içer. "Ne?"

Ona yaklaşırken biraz titriyor, gözlerinin içine bakarak elinden birayı alıp dönerek, onu ve kendiminkini yanımızdaki masaya koyuyorum.

"Duydun beni. Kemerini çıkar ve bana ver."

Birkaç saniye daha tereddüt eder, göğsü inip kalkar, gözleri benimkilerle buluşur. Sonra başını sallar ve ağır ağır yutar.

"*Tamam.*"

O eğilip siyah deri kemerini çözdüğünde iniltiyi zorlukla bastırıyorum. Kemerini siyah pantolonundan çıkarıyor, yarım saniye tereddüt ediyor, sonra bana uzatıyor.

"Arkanı dön. Masaya dön," diye fısıldarım.

Roman'ın yüzü kızarır.

"N-ne?"

Ben daha da yaklaşınca nefesi kesilir, gözlerim onunkilerden hiç ayrılmaz.

"*Arkanı dön*, masaya bak ve ellerini arkanda birleştir. *Hemen.*"

Hiçbir şey hiç tereddüt bu bu Siktir ben bir bir hevesle titreyerek yüksek topuklu ayakkabılara doğru dönüyor.

"Eller..." diye homurdanıyorum.

Başını sallar, titrek bir nefes alır ve ellerini sırtının alt kısmına, lezzetli kıçının hemen üstüne kaydırır.

Ön hazırlık yapmadan kemeri alıp, çaprazlanmış bileklerinin etrafına doladım ve sıkıca çektim.

Ve o orospu çocuğu *inliyor*.

Nefes nefese kalmaz, homurdanmaz, ya da rahatsızlık duyarak direnmez.

Lanet olasıca *inliyor*.

Ona doğru eğilirken, sırtına bastırdığımı hissettiğinde titremesini ve ağzım kulağına yaklaştığında nefesinin tekrar kesilmesini zevkle izlerken, ağzımın köşesine sinsi bir gülümseme yayılır.

"Kontrolü bırakmayı seviyorsun," diye kulağına fısıldarım.

Roman kaskatı kesilir, nefesi boğulur ve kesik kesik olur. "H-hayır, sevmiyorum."

"Dört saniye öncesini hatırlatayım, kollarını tuttuğumda ve kontrolünü elinden aldığımda *inlemiştin*."

Sırt kasları gerildi. "Ben... yani... normalde... ben..."

Kemerin ucunu tutup çekerim, bileklerini daha da sıkı bağlarım.

Ve tatlı bebek İsa, adam yine *inliyor* — bu muhtaç, acılı, *seksi* ses, benim sikimi anında çelik gibi sertleştiriyor ve pantolonumun içinde zonklatıyor.

"Her zaman kontrolü elinde tutan sensin, değil mi?" diye kulağına fısıldarım. Kemerini bir kez daha hızlıca çekerim ve boğazından bir inilti çıkar.

"Roman...?"

"*Evet*," diye ağzından ağır onun geniş göğsü
yükselip ve alçaldı.

"Kızlarla olan tüm sahte ilişkilerinde *üstün olan* sensin, değil mi?"

Yutkunur, başını yarı çevirip bana bakar. "Bütün erkekler
üstte değil mi?"

Ah, seni tatlı yaz çocuğu.

"Her zaman değil. Ama heteroseksüel ilişkilerde... evet, genellikle
öyledir."

Ben tekrar , zevkle ses sesin yine
yuvarlanan titrek titrek ağzından

"Bir kızla birlikteyken," kulağına homurdanıyorum. "Dominant olan
sen misin?"

Hızla başını sallar. "*Evet*," titrek bir sesle söyler.

"Bundan hoşlanıyor musun?"

Roman yine dudağını emdi. "Ben... bilmiyorum? Evet?"

"Çok inandırıcı," diye kıkırdadım.

Ben onu onun kemerini tekrar onu
boğazındanboğazından *son* derece tatmin edici bir inilti çıkardı.

"Bence biraz hakimiyet arzuluyorsun." Karanlık bir kahkaha atarak
eğilip dilimi boynunun yanından yukarı doğru sürükledikten sonra
kulak memesini ısırdım. "Ne kadar da itaatkar."

Roman'ın kaşları derin bir şekilde çatıldı. Arkasını döndü, kolları
hala arkada bağlıydı, gözleri genişçe açılmış, ışıklar ve müzik hala
etrafımızd dayken gözlerime bakıyordu. Ağzını açmadan önce
boğazı titredi.

"Bu..." Titrer. "Yani, pasif demek..."

"Senin *sikilen* taraf olduğun anlamına gelir," diye homurdandım.

Roman titrer, göğsü hala hızla inip kalkar ve yüzünde hafif panik ifadesi vardır.

Tamam, onu yeterince işkence ettim... şimdilik. İhtiyacım olan son şey, kulübün ortasında panik atak geçiren bir eşcinsel.

Sessizce onu döndürürüm, kemeri gevşetip çıkarırım, sonra ona veririm ve göğsüne hafifçe vururum.

"Biz... iyi miyiz?" diye mırıldanır.

"Mmm... Hala düşünüyorum."

Bu adamla dalga geçme isteğine karşı koyamıyorum.

"Bu arada," diye ekliyorum, "ben erkekler tuvaletine gidiyorum. Hiçbir yere gitme, enkaz. Seninle çok eğleniyorum."

Başka bir şey söylemeden arkamı dönerim. Yüzündeki o kaybolmuş ifade beni olması gerekenden *çok* daha fazla tahrik ediyor ve eğer bu gece herkesin önünde onu öpmeden eve gitmek istiyorsa, buradan çıkmam gerekiyor.

Normal tuvaletler berbat durumda, burası cuma gecesi popüler bir kulüp olduğu için. Neyse ki VIP tuvaletleri *çok* daha güzel.

Ben de oraya gidiyorum, masamızı ve yapışkan, zavallı Gerard'ı geride bırakarak.

Oraya vardığımda, ellerimi soğuk suya sokup yüzüme biraz su sıçrattım. Aynaya baktım, içimde adrenalin ve açlık kükrerken nefesimi sakinleştirmeye çalıştım.

Ne halt ediyor bu adam?

O lanet olası ateşle oynuyor, yaptığı şey bu. Bana öyle bakmaya ve öyle *inlemeye* devam ederse, bundan sonra olacakları durduramayacağım.

"Ne olursa olsun" tabii ki "onu en yakın duvara ya da en yakın düz yüzeye yapıştırıp kafasındaki karışıklığı sikerek gidermek" anlamına geliyor...

Banyo kapısı arkamda açılır. Kafamı kaldırdığımda, aynada Roman'ın gözleriyle karşılaşınca sikim zıplar.

Çok kararsız görünüyor. Biraz sarhoş ve gergin. Çok *seksi*.

"Ben..." Ben ona dönünce, ağır ağır nefes alıp veriyor. "Ben... Yani..."

"Şey, şey, şey," mırıldanıyorum fısıldarım
sessizce. "Bak kime merak
meraklandı."

ROMAN

Üç saat önce:

Yumruğum antrenman torbasına çarptığında, darbenin etkisi kolumda patlar ve omzumdan geçerek göğsüme kadar yayılır. Sola kaçırım, hayali rakibime başka bir kroşe yapıyormuş gibi yaparım, eğilirim, zikzaklar çizerim ve tekrar saldırıya geçerim.

Yumruk. Yumruk. YUMRUK.

İdeal olarak, bastırılmış enerjimi ve içimdeki karanlığı, gittiğim yeraltı dövüşlerinden birinde gerçek bir rakibe karşı ortaya çıkarmalıyım. Tarihsel olarak, bu şekilde öfkemi dindirir, içimdeki yozlaşmayı bastırırdım — beni bazen çok zayıf yapan o lanet olası kusur.

Ve evet, Val'in yanındayken içimde yükselen şeyi *kusur* ya da *yozaşma olarak* adlandırmanın ne kadar saçma olduğunun farkındayım.

Ama neyse. Kendinden nefret etmenin harika dünyasına hoş geldin.

Yumruğumu sallarken duruyorum, yumruğum torbaya hafifçe dokunuyor ve sonra torbaya yaslanıp kollarımı etrafına doluyorum. Göğsüm zor nefes alıp verirken, ter çıplak sırtımdan ve kollarımdan damlalar halinde akıyor.

Kendime söylemek istediğim o kadar çok şey var ki. Yüzlerce kez tekrarladığım, denenmiş ve doğru olan o kadar çok mantra var ki.

Ben eşcinsel değilim.

Erkeklerden

hoşlanmıyorum. Ben

kadınları seviyorum.

Ben heteroseksüelim.

Ama hepsi, tüm gücüm, kudretim ve kontrolüm gibi, o orospu çocuğunun yanındaiken paramparça oluyor.

Onu düşündüğümde bile.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve dişlerimi sıkıyorum.

Aynaya bakıp kendime erkeklerden hoşlanmadığımı söylemek gittikçe zorlaşıyor, çünkü geçen gün olanların korkunç, canlı görüntüleri kafamda çınlayıp duruyor ve dünyamı altüst ediyor.

Kanımı ateşe çeviriyor. Sikimi

çeliğe çeviriyor.

Çünkü boktan gerçek şu ki, *bunu çok sevdim*. Hem de çok.

Val'in elinin sikimi okşadığı sırada,
daha önce hiç boşalmadığım kadar sert boşaldım.

Bana sürekli ilgi göstermesinden dolayı.

Onun sikini okşarken benim sikimi okşadığı için çok sert boşaldım.

Onun dudakları benim sikimi sarmışken ikinci kez boşaldım, o kadar sert boşaldım ki neredeyse bayılacaktım.

O gün olanlardan sonra, kazara ona vurduğum için özür dilemek için attığım mesajları görmezden geldikten sonra, biraz çıldırdığım için, "rotamı düzeltmem" gerektiğine karar verdim.

Sonunda, *çok* az sayıdaki "tekrar"larımdan biri olan Tiffany'yi aradım. Geçmişte onlarca kez birlikte olduk: Ben berbat durumdayken onu ararım, o da gelir ya da nerede olduğunu söyler, genellikle soyunmadan sevişiriz ve sonra ya ben ya da o hemen ayrılırız. Hayatlarımızdan, ne düşündüğümüzden ya da hissettiğimizden bahsetmeyiz. Aslında, hiç sohbet dediğiniz bir şey yaptığımızdan emin değilim.

Bu mükemmel.

Ve *bunun* tam da ihtiyacım olan şey olduğunu düşündüm. Bu yüzden onu aradım — tabii ki sarhoşken — ve evime davet ettim. Ama kapıdan içeri girip ceketini çıkardığı ve dönerek bana altındaki dantelli, şeffaf iç çamaşırını gösterip göz kırptığı anda... birdenbire ilgimi kaybettim.

Tamamen.

Daha önce kendimi kaptırdığım tüm kadınsı özellikleri - büyük, dolgun göğüsleri, yuvarlak kalçaları, uzun, ipeksi saçları, dolgun dudakları...

Hepsi beni resmen *soğuttu*. Tam anlamıyla ereksiyon katiliydiler.

Sanki çok *yumuşak*mış gibi. Çok kıvrımlı. Çok zayıf. Çok...
kadınsı.

Lanet olsun.

Kendi kafamda bile söylemek istemiyorum, ama neyin eksik olduğunu ve beni tahrik edecek olan şeyin ne olduğunu biliyorum.

Sert kenarlar. Keskin çizgiler. Kaslar ve oluklar. Sakallı bir çene. Sert, parıldayan gözler. Daha da sert bir penis.

Tanrım.

Tekrar nefes veriyorum, antrenman torbasına böbreklerine ucuz bir vuruş yaparken homurdanıyorum ve sonra su içmek için dönüp şişeyi alıyorum. Eldivenlerimi çıkarıp bir kenara atıyorum ve şişeyi alıyorum.

Erektile disfonksiyon olasılığını düşündüm. Ya da düşük testosteron?

Hayır. *Val'in* benim penisimi okşadığı müstehcen rüyalardan gece yarısı uyanınca bu ihtimaller uçup gidiyor. Dizlerinin üzerine çöküp bana bakıyor, şişmiş penisimi dudaklarıyla sarıyor. *Beni* kendime zorluyor...

Titriyorum ve yutkunuyorum.

Evet, düşük testosteron ya da penisimin çalışmaması ihtimali yok. Çünkü o rüyalardan uyandığımda, çeliği bükebilecek kadar sertleşiyorum.

...Sert, seğiren ve siktiğimin ön sıvısı akıyor, o kadar ki kendimi bitirmek bir seçenek bile değil, *zorunlu hale* geliyor.

Bir yudum daha su içip telefonuma bakıyorum. Ekranda bildirim yok, ama yine de açıp mesajlarımı kontrol ediyorum.

Ondan hiçbir şey yok.

Hiçbir şey.

Siktir.

"Kazandın mı?"

Stepan babamın evindeki spor salonuna girerken irkilirim, sonra gülümseyerek ona dönerim.

Evet, hala Equilibrium'da üyeliğim var.

Hayır, birkaç gün önceki olaylardan sonra oraya adımımı atamadım.

"Eh, berabere," omuz silkiyorum ve antrenman torbasına başımı sallıyorum. "O orospu çocuğunun sol kroşesi çok güçlü."

"Lanet solaklar," Stepan sırtıttı. "Her seferinde seni yakalarlar."

Sonra kaşlarını çattı. "Sen genelde Midtown'daki o lüks salonda çalışmıyor muydun? Resepsiyonda çalışan seksi kızlar ve o hoş buhar odası olan yer?"

Rahatsız bir şekilde yutkunuyorum. "Uh-huh," diye homurdanıyorum.

Omuz silkiyor. "Babanın spor salonuna bir şeyim yok ama..."

"Yenileme çalışmaları yapıyorlar," diye yalan söylüyorum.

"Ahh," Stepan başını sallar ve boğazını temizler. "Solakla rövanş maçından önce konuşmayı kesmek istemem, ama baban seni yukarıda görmek istiyor."

Stepan'ın bana attığı tişörtü yakaladım. "Ne hakkında?"

"Bilmiyorum Roman," diye iç çeker. "Muhtemelen tahtına çıkmanla, Demir Masa'daki koltuğunla bir ilgisi yoktur. Eminim sadece gününün nasıl geçtiğini öğrenmek ve dün gece Islanders maçını izleyip izlemediğini sormak istiyordur."

Tişörtü çekiştirirken kaşlarımı çattım. "Şaka ona geri döndü. Ben hokey izlemem."

Stepan başını sallar. "Amerika, pek çok büyük Rus *pakhanının* oğullarını bu muhteşem spor olan buz hokeyinden uzaklaştırmış, bu suçtur."

"Sıkıcı ve soğuk. Kavga izlemek istersem, gerçekten yumruk atmayı bilenlerin olduğu boks maçlarını izlerim."

Rusça mırıldanır. "Sıkıcı mı? Hokey savaşçıların sporudur. Erkekleri erkek yapan spordur. Seni güçlü yapar! Sert!"

Kıkırdayarak gülüyorum. "Bunun için futbol var, Stepan."

Elini sallayarak beni başından savar. "Bah—Amerikan futbolu. Ayak çalışması yok ve oyun her üç saniyede bir duruyor." Bana sırtarak bakar. "Seni şimdi babanın yanına götürüyüm mi?"

"Tabii ki."

* * *

"Zaman çizelgesini öne almalıyız."

Ben, Stepan, babamın en önemli beş *avtoritesi* ve Pavel'in kendisi. O, bir eliyle masaya vurarak somurtuyor, diğer eliyle ise kristal votka bardağını dudaklarına götürüyor.

"Lukashov'a ulaşıp bir bakayım..." Stepan yavaşça konuşmaya başlıyor.

"Yap," diye homurdanıyor babam. "Vaughn Bancroft, Cosimo'yu parmağında oynatmadan önce bu evliliğin imzalanıp mühürlenmesini istiyorum."

"Sangrini tarafsızlığıyla ünlüdür, değil mi?" Babamın kaptanlarından biri olan Boris cesaretle sorar. "Ve kendi çocuğu yok. Onunla ittifak kurmanın yolu, vaftiz kızı Dasha'dan geçiyor," diye omuz silkiyor. "Ve *pakhan*, bunu hallettin, değil mi?" Gülümsüyor ve uzanıp omzuma sertçe vuruyor. "Roman burada acı çekmeyecek, değil mi?"

Ellerini göğsünün önünde, sanki kocaman bir çift göğüs sıkıyormuş gibi tutar ve odada, tahmin edilebileceği gibi, kahkahalar patlar.

Babam gülümser, ama sonra başını sallar. "Kim bilir. Belki Cosimo... bilirsin..." diye sırtarak gevşek bir bilek hareketiyle işaret eder. "Bir *pidorazdır*, ha?"

Kaptanlar birbirlerine bağırarak, babamın gevşek bileğini ve kaba eşcinsel hakaretini taklit ederler.

"Sence Cosimo erkeklerden hoşlanıyor mu, patron?" diye gülerek sorar başka bir kaptan, Andrey.

"Kim bilir," diye omuz silker babam. "Ama... Vaughn sinsi bir piç kurusu. Cosimo eğer..." Yine gevşek bir el bileğini kaldırır. "Belki Vaughn da *pidoraz* olmaya karar verir ve Cosimo'yu kışından siker, ha?"

Daha fazla yuhalama ve bağırışlar. Yüzüme zoraki bir gülümseme takınırım.

Babam aniden somurtup Rusça küfürler savurur. "Vaughn *pidoraz* olmayabilir," diye homurdanır, "ama kardeşi öyle.

Evelina'mla dans eden o hanım evladı."

Çenem aniden o kadar gerginleşir ki dişlerim ağrır. Elim koltuğumun kol dayanağında yumruk haline gelir ve içkimin bir yudumunu aldığımda ağızımda acı bir tat hissederim.

Babam kaşlarını çattı.

"Stepan." "Patron?"

"Araştır."

Stepan'ın kaşları çatılır. "Neye...?"

"Cosimo. Onun kışından becerilip becerilmediğini bilmek istiyorum."

Stepan kaşlarını kaldırarak hafifçe eğlenir. "Patron, onun kadınlardan hoşlandığından oldukça eminim..."

Ben de öyle, ve onu pek tanımıyorum. Ama inanılmaz derecede zengin ve akıl almaz derecede güçlü. Ayrıca Bratva'nın genelde olduğu gibi, eski usul, zehirli erkeklik çemberinin bir parçası da değil. Eğer eşcinsel olsaydı, Cosimo'nun bunu saklama ya da egzotik yerlerde sık sık görüldüğü kadınların arkasına saklama ihtiyacı hissetmesi için hiçbir neden yoktu.

"Peki, kesin olarak öğren," diye tersler Papa. "Hemen."

"*Da, pakhan,*" diye kısa bir şekilde başını sallar Stepan.

"İyi. Ama lanet olsun, eğer öyleyse..." Papa kıkırdar. "*Siktir olalım.* Bratva'da onu küçük bir orospu gibi sikmek için bir göt deliği bulamayız."

Kaptanlar kahkahalara boğulur. Stepan otomatik olarak gülümser ve bana bakarak omuz silker.

Toplantı bittiğinde, Baba beni durdurur. "Henüz gitme, Roman."

"Tabii ki, Papa."

İkimize de birer içki daha doldurur ve benimkini bana uzatır, sonra tekrar masasının arkasına oturur.

"Bu adresi yaz."

Kaşlarımı çatarak başımı sallarım. Babam Bay Ridge'deki bir adresi hızlıca söyler, ben de onu telefonuma not olarak yazarım.

"Bu ne?"

"Yeni bir güvenli ev. *Kimsenin* ne yaptığımı bilmesini istemediğim zamanlar için, kayıt dışı." Babam boğazını temizler. "Norton Avenue projesi hakkında çok iyi olabilecek bazı haberleri tartışacağız."

Kaşlarım kalkar.

Bane'in babası ve benim babam, Queens'te büyük bir inşaat projesine ortaklaşa *büyük* yatırım yaptılar: otel, lüks daireler, lüks mağazalar ve kaliteli restoranlar içeren bir gökdelen.

"Ne kadar iyi haberler?"

Babam öne eğilirken boğazını temizler. "Sana söyleyeceğim şeyi kimseye söyleme."

Başımı salladım.

"Sonunda o kumarhaneyi alabiliriz."

Düşük bir ısıklık çaldım. *Kahretsin*, bu çok büyük bir olay. Proje, her iki aile için de para kaynağı olacak. Ancak, halihazırda planladıklarının üzerine, babam en üst dört kata lüks, yüksek bahisli bir kumarhane yapılmasını *ısrarla* istedi.

Tek sorun, New York'un kumar lisansı vermeyi sevmemesi. Özellikle de kötü şöhretli Rus mafya üyelerine.

"Bir yol bulmuş olabilirim Roman," dedi babam karanlık bir gülümsemeyle. "Bazı... *kişisel* baskı noktaları olan bir kumar komiseri. Ama Nikolai'yi de ikna etmem lazım. Lanet olası bir nedenden dolayı başından beri buna karşı çıkıyor."

Başımı sallıyorum. "Bu... çok önemli."

"*Da*," diye homurdanır. "Dinle, Roman..." Gözlerini bana diker. "Nikolai'yi bu işe ikna ettiğimde, ilerleyeceğiz." Masaya parmaklarını vurur ve sonra beni işaret eder. "Bu komisyon üyesinden kumar lisansını almaktan sorumlu olmanı istiyorum, tamam mı?"

Gülümsemeyi zor tutuyorum. "Elbette, baba."

Babam, daha iyi bir kelime bulamadığım için, bir pislik. Bunun farkındayım: pislikliği sadece diğer insanlara yönelik değil. Ben de her zaman bunun tüm yükünü çekiyorum.

Ama bazen, gelecekte, *benim* tahtı devralmamdan bahsederken... Bilmiyorum, ondan bana karşı hafif bir gurur hissi yayıldığını hissediyorum ve bu hissi elimden geldiğince sıkı sıkı tutuyorum.

"Mükemmel." Boğazını temizler ve bana biraz daha yaklaşır. "Ee, iyi miydi?"

İçkimi yudumlarken kaşlarımı çattım. "Neyin iyi miydi?"

"Geçen günkü randevun."

Bir an için tüm vücudum uyuşur ve soğur. Sanki buzdan yapılmış bir bıçak kalbime saplanmış gibidir. Yüzüm solgun bir şekilde ona bakarım.

Babam kıkırdar. "O kız. Tiffany, değil mi?"

Tanrım.

Yavaşça nefes veririm, göğsüm biraz ısınırken gözlerimi kırıştırırım. Buhar odasındaki Val'den bahsetmiyor.

Siktir...

"Ne?" diye boğuk bir sesle soruyorum.

Babam kıkırdar. "Binanın ön kapısındaki adamlarım, geçen gece onun orada olduğunu söylediler." Bana sırtarak göz kırpar. "Eğlendin mi?"

Bir yudum daha alıyorum, kaşlarım çatılıyor. "Adamların artık beni mi gözetliyor?"

Babam gözlerini devirir. "Ne kadar hassassın. Casusluk yapmıyorlardı. *Kıskançlardı!*" diye bağırır, gülerek. "Muhtemelen oğlumun dışarıda öyle seksi kızlarla yattığını duyunca gurur duyacağımı düşündüler, ha?"

Kıkırdayarak, kadehini bana doğru kaldırıp kadeh tokuşturur.

"Ama..." Kaşlarını çatıyor. "Bu konuda daha akıllı davranmalısın. Düzenlenmiş olsun ya da olmasın, Dasha yakında senin karın olacak, *tamam mı?* Ve onun babası..." Dudakları inceliyor. "Belki de diğer kızların senin yatağını paylaştığını öğrenmekten benim kadar heyecanlanmayacaktır."

Yavaşça nefes verip çenemi eğiyorum. "Anladım. Bir daha olmayacak."

"Tekrar olabilir, sadece bu konuda daha akıllı davranman lazım," diye homurdanır. "Annen hayattayken ben de her fırsatta sikimi soktum, sanmıyorum da?"

Gözlerimi kısar ve çenemi sıkarım, ama o bunu görmez. Ya da görse bile umursamaz. Bunun yerine güler ve masaya vurur.

"Sadece *daha kurnaz* olmalısın, Roman, tamam mı?" "*Da*, Baba," diye mırıldanırım.

O başını sallar, ama sonra kaşlarını çatar. "Peki ya müstakbel karınla birlikteyken?" Bana parmağını doğrultarak kaşlarını daha da çatıyor. "Daha iyisini yap. Düzenlediğim o partide... Sen bir rezilliktin."

Onunla neredeyse hiç konuşmadın, yanına bile yaklaşmadın. Bir süre ortadan kayboldun. Ne, garsonlardan biriyle mi yattın?" Alaycı bir şekilde sorar. "Daha iyi ol, evlat."

Çenemi indiriyorum. "Olacağım, baba."

"Öyle olsan iyi olur. O senin karın olacak ve sana soyumuzu devam ettirecek bir varis verecek!"

Babam yine parmağını bana doğrulttu.

"Senin rolünü yap, evlat. Beni hayal kırıklığına uğratma."

* * *

Babamın arka bahçesindeki havuzun kenarında dolaşırken hava kararmış, bir elimde içki, diğerimde telefonum var. Lamborghini'min anahtarları cebimde şingirdayarak bu gece ne yapacağımı düşünüyorum.

Yüzümde somurtkan bir ifade var, ama bunun nedeni babamın saçmalıkları değil. Buna alışkınım. Hayatım boyunca onun "miras ve soy" saçmalıklarıyla uğraştım, "arkadaşım" gibi davranıp kızlar hakkında sanki dostmuşuz gibi konuşması, sonra da bana hükmetmeye çalışıp işleri batırmamamı hatırlatması da cabası.

Hepsi beni hiç etkilemiyor.

Yüzüm kararır.

Ama o lanet olası *pidoraz* yorumları olmasa da olurdu.

Nefes verip, bardağımdaki votkayı bir dikişte içiyorum.

Telefonum aniden çalar ve kalbim gırtlığıma kadar çıkar. Ama çok hızlı bir şekilde baktığımda, nabzım tekrar yavaşlar.

O d e ğ i l . *Hala* bana mesaj atmamış olan. Brooklyn.

BROOKLYN

Roman! Ne yapıyorsun? Hepimiz Doomsday'deyiz. Gel!
Seni özledim!

Sessizce gülümsüyorum.

Tarihsel olarak kadın arkadaşlarım pek olmamıştır, özellikle de kız kardeşim aracılığıyla tanıştıklarsa. Ben "erkek erkeği"yim: futbol, boks, kızlar, arabalar... bu tür şeyler. Ama Brooklyn ve benim ilginç ve dürüstçe *harika* bir arkadaşlığımız var. Ve birkaç ay önce, berbat bir şekilde kavga ettik ki...

Muhtemelen hayatımı kurtaran bir kavga.

Havuzun içine bakarken yutkunuyorum, su altı ışıkları üzerime ve ağaçlara akuamarin bir parıltı saçıyor.

Çok fazla içtiğimi biliyorum. Bazen, sadece gecenin ve eğlencenin tadını çıkarmak için içiyorum. Ama bazen, karanlık ve içimde savaşılan parçalar beni parçalamaya başladığında, içki içmek zorunda kalıyorum.

O gece de durum böyleydi.

Babam şehir dışındaydı ve Evie ile ben evde bir parti vermeye karar verdik. O ve arkadaşları çoğunlukla kendi işlerini yaptılar, ben ve arkadaşlarım da bizimkileri. Ama sonra saat geç oldu, Evie'nin arkadaşları evlerine ya da başka barlara gittiler, kardeşim yatmaya gitti sanırım ve arkadaşlarım da ayrıldılar.

Sarhoştum. Hayır, öyle değil. Kafam *çok* kötüydü.

Kafam
karıştı.

Yalnızdım.

Ve... bilmiyorum. İçim içime sığmıyordu.

Eşcinsel buluşma uygulaması Grindr'ı indirdiğimi zar zor
hatırlıyorum. Bunun bir hata olduğunu, bunun ben olmadığımı,

Eşcinsel olmadığımı.

Ama birdenbire kendimi havuzun kenarında, sarhoş, yalnız ve
çıplak göğsümün fotoğrafını profilime yüklerken buldum.

Saniyeler içinde cevap geldi.

"Hey bebeğim, bu gece kalın sikini boğazına alacak biri mi lazım?"

Bildiğim kadarıyla, bu benim tek panik atak geçirdiğim andı. Tam
anlamıyla bir *çöküş*.

Çok gerçekçiydi. Kendime söylediğim ben ile her zaman
gömdüğüm ben arasındaki savaş şiddetli bir çatışmaya
dönüşmüştü.

Sonra bayıldım, ya da... bir şey oldu.

Ve bir anda, birinin adımı bağırarak beni havuzun sığ kısmından
çıkardığını fark ettim.

Brooklyn.

Brooklyn, bilinmeyen bir nedenden dolayı hala evdeydi.

Brooklyn, telefonumda açık olan Grindr uygulamasını kesinlikle
görmüştü.

Brooklyn, gömleğine kusmuş ve beni havuzdan çıkarırken babamın reçeteli oksikodon şişesini düşürmüştü.

İkimiz de birbirimize cevaplar için baskı yapmadık. Ama o gece söylenmemiş bir şey vardı: ikimiz de bir gün daha yaşamayı seçmiştik.

Ve bunun için onu sonsuza kadar platonik olarak seveceğim.

BEN

Belki. Ama bu gece kötü bir arkadaş olabilirim.

BROOKLYN

Daha da fazla neden var! Hadi ama dostum, yüzünü özledim.

BEN

lol. Tamam, belki. O tarafa gidersem sana haber veririm.

BROOKLYN

Yaşas
ın!

"İşte buradasın."

Gözlerimi kırıştıırıp dönünce kız kardeşimi gördüm ve kaşlarım havaya kalktı. O da gülümsedi ve kıyafetine bakarak biraz kızardı. "Çok mu abartılı?"

Normal bir insanın bakış açısından mı? Hayır.

Aşırı koruyucu bir ağabeyin bakış açısına göre? Kesinlikle evet.

Kaşlarım çatıldı. "Dışarı mı çıkıyorsun?"

Kız kardeşim başını salladı. "Evet, kızlarla buluşmaya gidiyorum. Çok abartılı değil mi?"

"Kesinlikle fazla."

Gözlerini devirir. "Sana ağabeyim olarak sormuyorum."

İç çektim. "Harika görünüyorsun," diye mırıldandım isteksizce. "Nereye gidiyorsun?"

"Kıyamet Günü'ne, başka nereye gidebilirim ki?"

Doğru. Brooklyn az önce bana tam olarak bunu mesaj attı. Dürüst olmak gerekirse, oraya gidiyorlarsa içim daha rahat. Kıyamet Günü çılgın bir yer, ama oradaki tüm güvenlik personeli kız kardeşimin kim olduğunu biliyor — orada herhangi bir adam pisliklik yapmaya kalkışır, kolları kırılacak ve kızı saniyeler içinde bodrumdaki bir sandalyeye bağlanacak, *benim* oraya gelip ona kız kardeşime pisliklik yaparken ne halt ettiğini soracağımı bekleyecek kadar *iyi biliyorlar*.

Bir şeyi hatırlayınca kaşlarımı çattım.

...Evie'nin telefonunda gördüğüm o konuşma hakkında hala onunla konuşmadım.

Ama o da, ben odasına girdikten sonra mesajların aniden silinmesinden ve profilinin gizli hale getirilmesinden bana hiç bahsetmedi.

...Belki de bu konuyu asla gündeme getirmemek konusunda karşılıklı bir anlaşma yaptık. Açıkçası, bu en iyi çözüm gibi görünüyor. Tatlı, masum kız kardeşime, bir sapık web sitesinde ne halt ettiğini, ormanda bir yabancıyla seks yapmak için buluşmayı ayarladığını nasıl soracağımı hiç bilmiyorum.

Siktir. Belki de "küçük kız kardeşim" in kendi kararlarını verebilen yirmi bir yaşında bir kadın olduğunu kabul etmem gerekiyor.

"Yani, çok fazla *değil*."

Kafamı sallıyorum. "Harika görünüyorsun, Eves."

Gülümsüyor. "Teşekkürler. Kızlar beni biraz gevşetmeye çalışıyorlar."

"O süreçte kimliğini kaybetme yeter," diyorum gülümseyerek.

O da başını sallar. Sonra boğazını temizler. "Hey, iki sorum var. Şu anda meşgul müsün ve ne kadar sarhoşsun?"

Omuz silkiyorum. "Meşgul değilim ve bu sadece ikinci içkim."

Bana büyük, yapmacık bir gülümseme atıyor, bu da bir iyilik istediği anlamına geliyor.

"Söyle bakalım," diye iç geçirip gülümsüyorum.

"Beni Doomsday'e götürebilir misin? *Lütfen*?"

"Neden ben? Seni her yere götürebilecek, emrinde tam bir *ordu* bulunan, seni çok koruyan Rus mafya babası var."

Evie omuz silkiyor. "Birincisi, senin arabası çok güzel. Ve babamın adamları..." Dudaklarını büzüyor. "Onlar ürkütücü ve korkutucu."

Gülümserim. "Mesele de bu, Evie. Onlar seni korumak için *ölmeye* bile hazır sadık adamlar."

"Yine de ürkütücü ve

korkutucular." "Stepan öyle değil."

Evie iç çeker. "Stepan harikadır. Ama aynı zamanda beni kulüplere götürmekten beş kademe daha üstün bir maaşı var." Doğduğundan beri beni istediğini yaptırmak için kullandığı bakışı atar bana. "*Lütfen*, Rome?"

Derin bir nefes alıp kolumu omzuna doladım. "*Tamam*. Evet."

"Teşekkürler!" diye bağırır. "Kimler olacak?"

"Oh," diye omuz silkiyor. "Kızlar. Miguel. James."

Zakharova'daki tüm erkekleri, eşcinsel ya da heteroseksüel, incelemiştir. Yani, hadi ama: kız kardeşim haftada seksen saatini

bu insanlarla geçiriyor.

Miguel ve James benim için sorun değil. Miguel'in sadık olduğu bir kız arkadaşı var; James eşcinsel ve o da ciddi bir ilişkide.

"Oh, ve Val. Tabii ki."

Çenem gerilir.

"Ooo, içeride bir şey unuttum!" Dönerek, çantasını ve telefonunu ellerime tutuşturur. "Bunları bir saniye tutabilir misin? Teşekkürler!"

Sonra pembe bir kasırga gibi unutmuş olduğu şeyi almaya gider.

Telefonuna iki saniye bakıyorum, sonra açıp Val'in adını tıklıyorum ve bana hiç vermediği numarasını rehberime kaydediyorum.

Bir dakika sonra Evie geri gelir. "Gitmeye hazır mısınız?"

"*Evet.*"

Erkekler tuvaletinde ona dönerek, kulaklarım çınlayarak bakıyorum. Siktir, kaybolmuş bir kuzu gibi görünüyor. Kocaman, tuğla gibi yapılı, esmer, seksapeli tavan yapmış bir *kuzu*.

Tüm bu zıtlıklar yine beni vurur: 1,95 metre boyunda, kaslı, ultra erkeksi Bratva varisi, yeraltı dövüş kulüplerinde kavga eden ve kahvaltıdan önce cinayet işleyebilecek gibi görünen...

...Beni çaresizce istiyor, *bana ihtiyaç duyuyor*, kontrolünü tamamen kaybetmek istiyor gibi bana baktığında gözlerindeki o aç, itaatkar bakışla tezat oluşturuyor.

Ona tam olarak ne yapması gerektiğini söylemek için.

Ona ne kadar iyi bir çocuk olduğunu söylemek.

Ama artık bu iki uçlu davranışa daha fazla katlanamıyorum: Bir dakika önce, o benim elimde hamur gibi, inliyor, sızlanıyor ve kendini kaybediyor. Bir dakika sonra, kendinden nefret eden, gizli kalmış pislik tarafı ortaya çıkıyor ve biz yine başa dönüyoruz.

"Burada ne halt ediyorsun Roman?"

Boğazı yukarı aşağı hareket ediyor, ağzı sıkı, gözleri bana dikilmiş.

"Ben... bilmiyorum."

Ona siktirip gitmesini ve kendi başına çözmesini söylemeye *çok* yakınım.

Onun benden uzaklaşmasını *istediğim* için değil. Hiç de öyle değil. Ama bu konuda onun rehberi olamam.

Bu yüzden yalnızım. Bu yüzden geçici, eğlenceli ve geçici ilişkilerden hoşlanıyorum. Bundan daha fazlasını yapamıyorum, bunun nedeni acımasız koruyucu aile sisteminde geçirdiğim çocukluğum, karanlıkta yaşayan canavarlar, bağımlı ve terk edilmiş ebeveynlerim, hatta belki de hafızamı kaybettiğim gün kafamda bir şeyler yerinden oynamış olması olabilir.

Ama o bana, sanki ormanda gerçekten kaybolmuş gibi, gözlerinde o lanet olası *ihitiyaçla* baktığında, ve ben onun ağaçların arasında tek rehberi olabileceğim zaman, ve o dudağını dişlerinin arasına alıp ısırıldığında?

Ben lanet olası bir
tutsakım.

Silahsızlandırılmışım.

Mahvolmuşum.

Bir parçam, ona doğru ilerlemeye başladığımda onun korkup dönüp *kaçmasını* umuyor. Onun büyüsunü bozmak, ona biraz sağduyu aşlamak ve belki de en iyi seçeneğinin onların ve kendisinin istediği gibi biri olmak olduğuna karar vermesini istiyorum.

Sert, maço bratva varisi. Kafası

karışık olmayan biri.

Her yönüyle "olması gerektiği" gibi olan biri: kontrolü elinde, bir kadınla nişanlı ve *heteroseksüel*, bu konuda hiçbir şüphe veya kafa karışıklığı olmayan biri.

Ama o orospu çocuğu kaçmıyor. Sadece orada duruyor, bana bakıyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, dişleri alt dudağını ısırıyor, bu da benim kalbimin çarpmasına neden oluyor.

Ben yaklaşırken titrek, gergin bir nefes alıyor, ta ki tam karşısına gelip gözlerine bakana kadar. O da bana o çaresizce özlem dolu küçük bakışıyla bakıyor.

Kokuyu içime çekiyorum: narenciye ve bergamot, içinden geçen temiz, erkeksi bir nota beni kendine çekiyor. Parmaklarım gömleğinin yakasına kıvrılana kadar elimi kaldırdığımı bile fark etmiyorum.

Boğazından boğuk bir ses çıkar.

Beni buraya takip etmemeliydin, enkaz, yüzüne bağırmak istiyorum. Buradan girdiğin gibi çıkmayacaksın.

Roman nefesini tutar, gözleri fal taşı gibi açılır, ben onu bir kabine doğru sürüklerken. İkimiz de içeri girene kadar peşimden gelir, ben kapıyı kapatıp kilitlerim.

Dünya dönmeyi bırakır, biz orada donmuş halde durur, birbirimizin gözlerine bakar, birbirimizin havasını solur, vücutlarımız birbirine sıkıca yapışır.

Nabzını hissedebiliyorum. Sinirlerinin uğultusunu ve titremesini hissedebiliyorum.

Bunu ne kadar çok istediğini hissediyorum.

Kocaman penisi pantolonunda o kadar sertleşmiş ki, benimkine değdiğini hissediyorum.

"Kontrolü ele almamı söyle Roman," diye sessizce homurdanıyorum. "Yap şunu. İkimizin de istediğini bildiğimiz gibi kontrolü ele almamı söyle lanet olası."

Roman *inliyor*.

"*Lütfen*," diye boğuk bir sesle, ağır ağır nefes alıp vererek, kaslı göğsü inip kalkarken. "Val..."

"Uslu bir çocuk gibi lanet olası kelimelerini kullan."

İnliyor, nefesi boğazında takılıyor. Gözleri yüzümde dolaşüyor, dudakları açılıp kapanıyor. "*Lütfen kontrolü ele al*," diye nihayet boğuk bir sesle söylüyor.

Karanlık, acımasız, her şeyi yutan bir gök gürültüsü içimde yankılanır. Bu adamı *mahvedeceğim*.

"Kemerini tekrar çıkar."

Keskin bir nefes alır ve hareketsiz kalır, gözleri şişer. Onun alanına doğru eğilirken sırtıyorum, cildinin kokusunu ve ondan yayılan saf arzuyu içime çekiyorum.

"*Şimdi*," diye karanlık bir sesle homurdanırım.

Roman'ın elleri kemerine düşer. Sinirden ya da belki heyecandan titrerler, kemeri hızla çözer ve pantolonunun halkalarından çıkarır, sonra bana uzatır.

Zaten o kadar sertleşmişim ki acıyor.

"Dizlerinin üzerine çök."

Onun gözlerindeki tam teslimiyeti gördüğümde, içimden bir güç dalgası geçer ve karanlık, aç bir arzu beynimi yakar.

Genelde bu kadar emir verici, bu kadar dominant değilim. Ama derinleştikçe, Roman'ın düşündüğümde daha itaatkar olduğunu fark ediyorum.

Daha istekli. Kendinden mahrum bıraktığı bu şeye çaresizce aç.

Ne kadar muhtaç, itaatkar ve kaybolmuş görünürse, *onu* o kadar çok *tüketmek* istiyorum.

Onu yakalamak.

Onu hemen burada, şu anda eğip, onu sarsmak, inlemesi, yalvarması ve titremesi için onu o kadar sert sikmek istiyorum ki, *Tanrı'yı* görsün.

Ama Roman'ın boğazının sallandığını, şakakındaki damarın attığını gördüğümde ve sonra onun yavaşça, gözünü kırpmadan önümde diz çökmesini izlediğimde?

O zaman tamamen ve gerçekten kaybolan ben oluyorum.

Ona bakıyorum, bana bakışındaki hevesli, çaresiz boyun eğmeyle kafayı buluyorum.

"Sikimi çıkar."

Roman'ın gözleri şişer ve ağzı biraz açılır.

"Uslu bir çocuk ol, pantolonumu aç ve *sikimi çıkar*," diyorum tekrar. "Senin için çok sertleşmiş durumdayım, enkaz."

Neredeyse çok ileri gittiğimi, onun kapasitesinin ötesine geçtiğimi düşünüyorum.

Ama sonra, şaşırtıcı bir şekilde, ellerini kaldırır ve titreyerek kemerime getirir. Gözleri donuklaşır, kemeri açar, sonra pantolonumun düğmesini çözer. Büyük, dövmeli elleri, fermuarımı açarken hafifçe şişkinliğimin üzerinde gezer.

Gözleri fal taşı gibi açılmış, bana kısa bir süre bakar, sonra tekrar bakışlarını indirir.

Fermuar aşağı iner ve pantolonumu açmaya başlar. O lanet alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıp parmaklarını boxerımın beline kaydırırken, ben de nabzım hızlanarak onu izlerim.

"Evet, aynen öyle," diye homurdanıyorum, parmakları bel bandının içine kayarken.

Ellerini yavaşça indirirken titremesini izliyorum, kumaşı alt karın kaslarımdan aşağı kaydırıyor, aşağıya doğru uzanan kıl çizgisini ortaya çıkarıyor.

V-çizgilerinin olukları, sağ kalçamdaki anka kuşu dövmesi.

Gözleri, sanki tamamen büyülenmiş ve etkilenmiş gibi, yavaşça ortaya çıkardığı vücuduma bakıyor.

Bel bandı, şişmiş penisimin tabanına ve oradaki kısa, kesilmiş kıllara kadar kayıyor, onun bakışları da onunla birlikte.

Çekmeye devam ediyor, daha aşağı, daha aşağı, gözleri genişliyor ve ağzı daha da açılıyor, kalın penisim santim santim görünür hale geliyor.

Boxerımı tamamen aşağı çekiyor, bel bandını şişmiş başımın üzerinden kaydırıyor ve penisimin serbest kalmasını sağlıyor. Roman, penisim onun kaybolmuş kuzu yüzünün hemen önünde sallandığında, hevesle, açgözlülükle *inliyor*.

"Okşa onu," diye karanlık bir sesle mırıldanıyorum. "İyi bir çocuk gibi okşa onu. *Senin o* muhteşem sikinin okşanmasını istediğin gibi, hatırladın mı?"

Tereddüt ve yavaş, çekingen hareketler bekliyorum. Bunun yerine, Roman'ın büyük eli anında yükselir ve dövmeli parmakları sikimi kavradığında, testislerimi titretiren derin bir "uhnnngh" sesi çıkarır.

Sikimi sıkıyor, büyük elinin parmakları sikimin gövdesini kavrarken birbirine değmiyor bile, bu o kadar aşırı derecede seksi bir görüntü ki karın kaslarım geriliyor.

Elini ileri geri hareket ettirmeye başlar, büyük, koyu renkli gözlerinin önünde beni mastürbasyon yapar.

"Ne..." Titreyerek sesi biraz kırılır. "Sırada ne var?" diye sessizce homurdanır, sesi alçak ve boğuktur.

"Okşamaya devam et. Ağzını aç, dilini çıkar ve bunu yaparken başımın üzerinde gezdir."

O seksi "uhnnngh" sesi yine boğazından çıkar. Biraz tereddüt eder, nefesi hızlı ve sığdır, sızan başımın üzerinde yumuşak ve sıcak bir şekilde alay eder.

Dudaklarını ıslatır, sadece benim sikime saygıyla *bakar*, bu da onu kaldırıp öpüştürmek istememe neden olur.

Ama bunu yapamadan, Roman ağzını indirir, dilini çıkarır ve yavaşça sikimin üzerinde gezdirir.

Siktir.

Roman'ın sıcak, ıslak dili başımın üzerinde dönüp dururken, ben tıslayarak homurdanır ve başımı geriye atarım. Dilini uçtaki deliğin üzerinde çekinerek gezdirir ve ben homurdanıp, sikim seğirip diline ön sıvı sızdırınca, adam *inler*.

Oh, bundan zevk alacağım. Ona

öğretmek.

Onu eğitmek.

Onu

sahiplenmek.

Benim.

"Ağzını aç, enkaz," dişlerimi sıkarak homurdanırım, dilinin karnımda zevk dalgaları yaratmasıyla. "Ağzını aç ve ellerini başının üzerine koy."

Bana bakıyor, titriyor, kapüşonlu gözlerinde sorular var. Sadece başımı salladığımda, kızarıyor ve yavaşça söyleneni yapıyor. Kollarını kaldırıyor, elleri başının üzerine geliyor.

"Bileklerini çaprazla."

Kulaklarımda kan uğulduyor, kaslarım yakıcı bir ihtiyaçla seğiriyor. Roman'ın kemerini bileklerine dolayıp sıkıca çektiğimde, şişmiş başından ön sıvı damlıyor ve sikim zonkluyor. Roman titriyor ve kemeri keskin bir hareketle çektiğimde, boğazından bir inilti dökülüyor.

"Beklediğin şey buydu, değil mi?" diye homurdanırım. "İsteddiğimi *almamı*. Kontrolünü. İtaatini. Lanet olası *ağzını*."

Roman'ın kaslı uylukları birbirine sıkışır ve ben, benim açgözlü küçük sik fahişem gibi kıvranırken pantolonundaki *kocaman* şişkinliği görünce inlerim.

"Aç," emrediyorum.

Dediğim gibi, genelde üstte olan benim. Ama bu, "genelde" olduğum her şeyi hızla aşıyor.

Ve hepsi onun suçu.

Beni onu tamamen kırmak istememe neden oluyor. Tamamen kontrolü ele almak ve onu *kullanmak* istiyorum. Ve kafamdaki o karanlık, tüketen yere doğru attığım her adımda, o da beni takip etmeye açıkça istekli.

Roman'ın ağzı açılır ve ben kemeri sıkıca bağlarken, o büyük, seksi gözleriyle bana bakarken ellerini başının üzerinde çapraz tutarken, boğuk bir nefes alır. Kalçalarımı öne doğru kaydırırım ve kalın başım dudaklarının arasında kayıp ağzına girerken, *Roman* benden önce inler.

Tanrım, siktir.

Boyumun ağzını genişletmeye zorladığını hissedebiliyorum, ama o bunu *çok isteyerek* yapıyor...

İnlememi bastırırken, ağzının sıcaklığında boğuluyorum.

Kahretsin.

Çenesi genişliyor ve dudakları şişmiş başlığımı sardığında, Roman tekrar inliyor — hevesli, yüksek bir uğultu, penisimde titreşimler yaratıyor. Dili başlığımın etrafında dönüyor, ucundaki deliği okşuyor ve ön sıvımın dilinin her yerine akmasına neden oluyor.

Hayır. Artık *alay etme aşamasını* geçtik.

Kemerini çekerek kollarını başının üzerine uzatıyorum. Yumruğumu duvara bastırıp kollarını sabitleyince inliyor. Penisimin etrafında daha da yüksek sesle homurdanıyor, dilini yarık üzerinde gezdiriyor.

Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına *ihtiyacım var*.

"Ağzını aç, enkaz," dişlerimi sıkarak söylüyorum. "Şimdi bu açgözlü küçük ağzını *sikmeye* başlayacağım."

Gözleri benimkilere kilitlenir. Yarım saniye boyunca, içindeki o aptal sesin, heteroseksüellik görünüşünü korumaya çalışan son parçalarıyla parladığını düşünebiliyorum. Herhangi bir şekilde "sikilmek" fikrine tereddüt eden son kalıntılar.

Ama sonra, gözlerindeki o bakış parladığında olduğu kadar çabuk, onun eridiğini görüyorum. Sanki onu zorladıkça ve kontrolünü elinden aldıkça, bana olan ihtiyacı daha da güçlü, daha da vahşi ve daha da güçlü hale geliyor.

Roman derin bir inilti çıkarır ve ben kalçalarımı sallayıp sikimi ağzının derinliklerine kaydırduğımda, daha da yüksek sesle inler. Ben de aynısını yaparım, çenemi sıkarım, gözlerimi onun gözlerine kilitlerim, o

benim sikimi boğazının derinliklerine alan bir orospu gibi.

Tıslayarak geri çekilirim, dudaklarının beni ağzında tutmaya çalıştığını izlerim, sikim onun tükürüğüyle parıldıyor. Homurdanarak tekrar içeri girerim, kendimi boğazının derinliklerine gömerim, sikim ağzının köşelerinden damlayan tükürüğünü görünce zonklar.

Kemerini daha sıkı çekiyorum, kollarını daha da yukarı çekiyorum, onu daha fazla boyun eğme pozisyonuna zorluyorum. Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda, ham, karanlık, ihtiyaçla *yanıyor*. Elleri uzanıyor. Bana karşı koymuyor. Bana *uzanıyor*.

Ne oluyor *lan*?

Sahiplenici bir vahşilik beni ele geçirir. Kemerini sıkı tutarım ama aynı zamanda bileklerimi bükerek aşağı uzanır, parmaklarımın onun parmaklarıyla dolanmasına izin veririm.

Kahretsin.

Beni daha sıkı kavrar, gözleri parıldarken, şişmiş, zonklayan sikimin etrafında inler.

"*Siktir,*" diye tıslıyorum. "*Siktir, enkaz, ağzın çok iyi hissettiriyor. Sert, kalın sikimi iyi bir çocuk gibi yutuyorsun.*"

Geri çekilirken kalçalarımı sallıyorum, kaygan, parlak sikimi dudaklarından kaydırıp hemen geri sokuyorum. Bunu daha önce hiç yapmadığını ve ne yaptığını gerçekten bilmediğini biliyorum. Ama lanet olsun, ağzı *harika* hissettiriyor ve tam da bu deneyimsizliği, sikimi emip yalayıp inlemesi, taşaklarımı sıkılaştırıyor ve gözlerimi geriye çeviriyor.

İnleyerek ağzını daha sert, daha hızlı sikmeye başlıyorum, kafamı boğazının en arkasına kadar itiyorum. Biraz öğürünce geri çekilmeye çalışıyorum, ama Roman derin bir iniltiyle boynunu öne doğru uzatıyor, sanki beni olduğum yerde tutmak istiyormuş gibi.

"*Siktir*, bebeğim," diye boğuluyorum, karın kaslarım geriliyor, sikim daha da kalınlaşıyor, imkansız derecede sertleşiyor, onun seksi ağzı sikimi emdikçe aklım bulanıyor. "Beni boşaltacaksın. Sikimi senin sürtük boğazına boşaltacaksın."

Onun boğuk, hayalet gibi inlemesi, gözlerinin geriye dönmesi beni uçurumun kenarına itiyor. Bir iniltiyle kemeri sıkıca çekiyorum, kalçalarımı öne doğru itiyorum ve başının arkasını kabin duvarına sıkıştırıyorum. Ağzına giriyorum, sikimi dilinin üzerine tekrar tekrar vuruyorum. Aniden, uçuruma çakılıyorum.

Roman, sikim seğirip zonklarken, sıcak spermimi dilinin üzerine ve açgözlü boğazına boşaltırken derin bir inilti çıkarır.

Hâlâ yutmaya çalışırken, bileklerindeki kemeri çekerek onu yukarı kaldırıyorum. Onu duvara çarparak ağzımı ağzına yapıştırdığımda nefes nefese kalır. Onu şiddetle öperim, dilimi ağzına sokar ve dilinden spermi alıp, ereksiyonu uyluğuma çarparak aramızda ileri geri geçiririm. Bileklerindeki kemeri çekerim, sonra avucumu kocaman sikine kaydırırım.

"Seni tamamen yutacağım..."

Aniden, banyo kapısı açılır ve Roman'ın boğazından boğuk, dehşet dolu bir ses çıkar ve o hareketsiz kalır.

Bir kız ve bir erkeğin sesi üzerimize düşer. "Sen çok *kötüsün*," diye fısıldayarak kıkırdayan kız, yüksek topuklu ayakkabılarıyla erkekler tuvaletine girer.

"Siktir, bebeğim, sadece seninle yalnız kalmam gerekiyordu," diye inler erkek arkadaşı, kızı tekrar kıkırdatır.

"Kokaini getirdin mi?" "Tabii ki."

Roman taş gibi hareketsiz kalır.

...Ama aynı zamanda taş gibi *sertleşmiş* durumda ve o muhteşem sikinin artık pantolonunda kalmasına izin veremem.

Onu tekrar öpüyorum, alt dudağını dişlerimin arasına alırken gözlerindeki çılgın bakışın tadını çıkarıyorum. Beni itmeye başlıyor ama onu görmezden geliyorum, dudağını tekrar emip bırakıyorum.

"*Onlar duyabilir...*"

"*Bırak duysunlar*," diye dudaklarına karşı sessizce homurdanıyorum.

Başka bir şey söylemeden dizlerimin üzerine çöküyorum. Roman'ın ağzı açılıyor, gözleri *fal taşı* gibi açılıyor ve ben pantolonunu çekip içini karıştırırken bana dehşet ve şehvet karışımı bir bakışla bakıyor. Sessizce inliyorum, parmaklarımı onun sikine dolayarak elimde pompalıyorum, ipeksi çelik ereksiyonu seğirip zıplarken parmaklarımın arasında nabzını hissediyorum.

Parmaklarım beline kayar, pantolonunu ve iç çamaşırını aşağı çeker. Penisi dışarı fırlayıp ağır ağır sallanırken dudaklarını ısırır.

Sıra bende.

Roman bu konuda yeni olabilir.

...Ben değilim.

Bu yüzden ağzımı açtığımda, içimi ciddiye alıyorum.

Roman boğulur, n kolunu ağzına kapatır ve gözlerini sıkıca kapatır, penisi ağzımın içinde kaybolurken. Onun etrafında inlerim, ıslak bir şekilde yalarım ve boğazımın arkasındaki kasları gevşeterek onun daha da derine kaymasına izin veririm. Devam ederim, burnum onun karın kaslarının altındaki kısa saçlarına değene kadar onun boğazıma yavaşça girdiğini hissedirim.

Roman titriyor, kelimenin tam anlamıyla *titriyor* ve parmakları kabin duvarlarına tırmanırken, dışarıdaki çift kıkırdıyor ve kokain çekiyor. Elimi uzatıp onun elinden birini tutuyorum, parmaklarını saçlarıma kaydırıyorum, ta ki o parmaklarını yumruk haline getirene kadar.

abuk ğreniyorsun.

Aferin sana.

Onu birkaç kez daha yutuyorum. Sonra aniden, kafama çok kötü bir fikir geliyor.

Roman, ağzım hala onun penisini sarmışken, cebinden telefonunu çıkardığımda ne olduğunu anlamıyor.

"*Val!*" diye tıslar, telefonu kapmak için uzanır. Onun almasına izin veririm ve yavaşça kafasından kayarım, dilimle yarıkla oynarım.

"*Kilidi a,*" diye onun penisinin etrafında ağzımı hareket ettirerek, aşağı kayarak onun ağır testislerini yalarım. Roman inler, ağır ağır nefes alır, başını duvara yaslar.

"*Neden...*" Ben onun testislerinden birini ağzıma aldığımda inlemesi neredeyse durur.

"*Sadece yap.*"

O da öyle yapar, ben dilimi onun güzel penisinin alt kısmına doğru kaydırırken elleri titrer. Titreyen ellerinden telefonu alırım ve o ne yaptığımı anlamadan kameraya dokunur, selfie moduna geçer ve penisinin yarısını ağızıma alırım.

Kalın penisini dudaklarımla sıkıca saran fotoğrafları arka arkaya çekerken telefon sessizce tıklıyor. Salyamı penisinin gövdesinden aşağı akıtıyorum, dilimi dışarı çıkarıp penisinin başına dokunarak bir fotoğraf daha çekiyorum.

"*Rica ederim,*" diye sırtarak, telefonu cebine geri koyup penisini boğazımın derinliklerine alıyorum.

Roman derin bir inilti çıkarır, sonra onu ağızımdan çıkardığımda duyulabilir bir ses çıkar. Kabinin dışındaki kıkırdamalar kesilir. Roman'ın yüzü bembeyaz olur ve beni itmeye başlar.

Hayır, olmaz.

Bu lanet olasıca şey *olmayacak*.

Bunun yerine, yüksek sesle inleyerek, ıslak bir şekilde penisini yalayıp tekrar boğazıma alıyorum.

"*Kurt!*" kabinin dışındaki kız tıslar ve kıkırdamaya başlar. "Kurt" homurdanır.

"Siktir, üzgünüm çocuklar," diye gülüyor. "Biz çıkıyoruz. İyi eğlenceler."

Roman kalp krizi geçirecekmiş gibi görünüyor. Bunu, neredeyse yakalanma korkusuna değil, benim A+ boğaz oyunuma bağlıyorum.

Ama tuvaletin kapısı arkalarından kapanır kapanmaz, frenler kalkar.

Ve ben *sertleşiyorum*.

Derin bir inilti çıkararak onu sonuna kadar yutuyorum, boğazımla sıkıyorum. Roman, kanımı kaynatacak bir zevk çılgılığı atıyor. Spazmlar geçiriyor ve ben onun zonklayan sikini ağızımda inlerken elleriyle saçlarımı avuçluyor.

Aniden, boşalır.

Sertçe.

İnlerim, penisi boğazıma kalın, tatlı, yapışkan sperm damlaları pompalamaya başladığında yutarım, yanaklarımı çukurlaştırır ve tekrar tekrar fışkıran kocaman penisini emerim.

Sonunda dudaklarımı ondan çektiğimde, sanki nöbet geçirecekmiş gibi görünüyor. Ayağa kalkıyorum ve o bir şey söylemeden, soru sormadan ya da aniden tekrar *heteroseksüel* olduğuna karar vermeden, yüzünü tutup ağızımı ağızına yapıştırıyorum.

Daha önce ağızı benim spermimle doluyken onu öpmeme izin vermişti. Ama bu sefer, benim ağızım *onun* spermleriyle dolduğunda, sanki bu çok fazla gibi donup kalır.

Evet, çok yazık.

Saçlarını tutup geri çekiyorum, dudaklarımı dudaklarına yapıştırıp onun spermlerini ona yedirirken, o da inleyen, mızızızlanan bir ses çıkarıyor.

"*Ne kadar iyi olduğunu tat,*" diye homurdanıyorum, dillerimiz birbirini okşarken ve okşarken.

İlk başta biraz direnir. Ama çok geçmeden, dili benimkiyle hevesle dolanır, kendi yapışkan spermlerini ağızımdan yalar ve emer.

Geri çekildiğimde yüzü kızarmış ve gözleri fal taşı gibi açılmış. Hayalet görmüş gibi. Dudakları öpücüklerimden şişmiş ve spermle parıldayan bir şekilde bana bakıyor.

"Ben... ben hiç..."

"Biliyorum," diye mırıldanıyorum. "Ama bu konuda çok iyisin," diye homurdanıyorum, ellerimi onun lezzetli kıcının üzerinde gezdirip onu kendime çekiyorum. Onu tekrar öpüyorum, öptüğümde çıkardığı inlemelerin tadını çıkarıyorum.

Sonunda onu bırakıyorum, ikimiz de pantolonlarımızı giyip kendimizi düzeltiyoruz. Tezgahta yıkadığımız sırada aynadan ona gizlice bakıyorum. Beni yakalıyor ve yakışıklı, erkeksi yüzünün kızarması ve kızardığını görmek hoşuma gidiyor.

"Ne?" diye homurdanıyor, sonra yanına kayıp kıcını tekrar sıkıca kavrayıp onu sertçe öptüğümde nefesini tutuyor.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım, gülümseyerek. "Sadece bunu ne zaman tekrar yapabileceğimizi merak ediyorum."

Daha da kızarıyor. "Ama... yani... biz az önce..."

"İkinci raunt için hazırım," diye

homurdanıyorum. "Sen?"

Hemen gözlerini devirmez, kaşlarını çatmaz ya da her zamanki "Ben eşcinsel değilim" tavrına geçmez.

"Ee?"

Boğazı hareket eder. "*B-belki*," der sessizce. Sikim

anında şişer.

Evet, lanet olsun.

İnleyerek onu döndürüp kalçalarını tezgaha sabitlerim. Onu öne doğru iterim, ellerini aynaya düz bir şekilde dayarken sikimi onun kıcına sürterim. "Sana gösterecek daha çok şeyim var."

Gözleri geriye yuvarlanır, nefesi kesilir ve dudaklarından o seksi inilti çıkar. Elimi öne doğru kaydırırım.

"*Yine sertleştin,*" diye inleyerek ereksiyonunu okşuyorum. "*Siktir,* enkaz, seni yiyip bitireceğim..."

"Neden bana sürekli öyle diyorsun?"

O hareket eder ve ben onu yarı dönmesine izin veririm, ama onu benimle tezgah arasında sıkıştırılmış halde tutarım.

"Ne?"

Kaşları çatılır. "Enkaz. Ya da daha önce de *küçük* enkaz demiştin." Kaşlarını daha da çatıyor. "Beni hafifçe aşağılıyormuşsun gibi geliyor."

"Hakaret değil," diye mırıldandım, belinden tutup onu tezgaha sıkıştırdım. *Siktir*, onun karın kaslarının hissini ve kaslı, oluklu kalçalarının dokunuşum altında kıvrılmasını seviyorum.

"O zaman ne demek istiyorsun..." "Çünkü sen beni mahvediyorsun."

Roman hareketsiz kalır. Gözlerini kırpar ve boğazının hareketini izlerim. "N-ne?"

"*Sen,*" diye homurdanırım, parmağımı göğsüne batırarak, "*beni* mahvediyorsun. Bu yüzden, *küçük* enkaz."

"Boyum 1,93 metre," diye homurdanır.

"Evet, 'küçük' kelimesi *gerçek anlamda* değil, pislik," diye sııttım. Elimi aramıza sokup kalın ereksiyonunu avuçladığımda nefesini tuttu. "Yani... *tabii ki.*"

Roman pancar gibi kızardı. *Evet,*

benim için KIZAR, bebeğim. "Bu

bir sevgi ifadesi."

Koyu renkli gözleri benim mavi gözlerimi tutar, dudağı yine dişlerinin arasına çekilir.

"Kulağa..." "Sevimli

geliyor. Evet."

O somurtuyor. "Sevimli *istemiyorum*. Ya da tatlı. Ya da... *sevgi dolu sözler*."

"Çünkü sen kocaman bir huysuz musun?"

Gözlerini devirir. "Çünkü ben bana sevgi dolu isimler takacak birini arayan lanet bir kız değilim."

Ben dramatik . "Hiç o sert yaklaşım beni çok tahrik ediyor ki... Haydi ama!"

Ama Roman çoktan beni itip kapıya doğru ilerliyor.

"Kimse sana kadınsı demiyor, psikopat," diye homurdanıyorum, kolunu tutup beni yüzüne dönmesini sağlıyorum. "Sadece sevimli bir isim."

"Sevimliyle *işim* olmaz," diye homurdanıyor.

"Çok yazık," diye sırtıyorum. Ve o beni durduramadan, ağzımı ağzına yapıştırıp onu derin bir şekilde öpüyorum.

Ve lanet olsun, huysuz piç kurusu da *bana karşılık veriyor. Hala umut var, gerzek*.

"Evet, çok yazık," diye mırıldanıyorum tekrar, ondan uzaklaşırken, onu kızarmış ve nefessiz bırakarak. "Çünkü öylesin. Şimdi..." Göğsümün derinliklerinden inleyerek, ereksiyonumu ona sürtüyorum. "Sanırım ikinci raunt hakkında konuşulmuştu?"

Roman titrer, yanakları tekrar kızarır. "Ben... önce bir içki daha içmem lazım."

O benden uzaklaşıp kapıya doğru dönerken kaşlarım çatılır.

"Yani, içkiye *ihtiyacın* yok."

"Tamam, o zaman içki *istiyorum*," diye omzunun üzerinden seslendi.

Siktir. Bu pek de küçük olmayan piç kurusu yine zırhını giyiyor, "Ben heteroseksüelim" duvarını yeniden örüyor. Açıkçası, sözde heteroseksüel ağzını siktiğimde açgözlü küçük bir sik fahişesi gibi inlediğini düşünürsek, bu biraz saçma.

"Wreckage..."

"Adım *Roman*," diyor sıkı bir sesle, tekrar bana dönüp ters ters bakıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "*Tamam*. Roman.

Siktir git." "Artık gidip içkimi içebilir

miyim?" "Buyur git, huysuz."

Bana bir kez daha bakar. Ama ağzının köşelerinde saklanan gülümsemeyi, gözlerinin parıldamasını, yüzünün hala kızarmış ve kızışmış olduğunu görmediğimi sanıyorsa... O zaman aptalın tekidir.

Önce onun çıkmasına izin verdim, sonra onu takip ederek arkasında yürüdüm ve telefonuma baktım. Ama aslında, benden iki metre ötedeki *ona* mesaj atıyordum.

BEN

Spermlerinin tadı çok lezzetli, enkaz.

ROMAN

Kes şunu. Bir içki alıp kız kardeşimin masasına gideceğim.

BEN

Oradaki kimsenin, az önce benim sikimi boğazına kadar alıp dilimin üzerine boşaldığını anlatan mesajları görmesini istemiyor musun?

ROMAN

Val. Cidden lan.

BEN

Beni ciddi şekilde SERTleştiriyorsun, enkaz.

O, öfkeyle hem mesaj yazmaya hem de kalabalığın arasından bara doğru ilerlemeye çalışırken, ben sırtarak onu izliyorum. Hızla arkasına yaklaşıyorum ve kışını tuttuğumda telefonu neredeyse düşürüyor.

"*Ne oluyor lan!*" diye bağılıyor, bana dönüp gömleğimi avuçluyor.

Ben sadece sırtıyorum.

"İkinci raunt dans pistinde mi olacak?" diye homurdanıyorum. Ona bir adım yaklaşıncı yüzü kızarıyor. "*Seni sapık piç kurusu...*"

"*Roman!!!*"

Milena'nın sesiyle irkildim. Roman'ın eli gömleğimden düştü ve ikimiz de döndük.

Ciddi bir sorun var.

İlk başta, tek gördüğüm arkadaşımın bize doğru koştuğu. Sonra Laz ve Bane'i görüyorum, aralarında tamamen baygın olan Evelina'yı tutuyorlar.

"Ne oluyor lan?!"

Roman, kulübe doğru koşarken sesini yükseltiyor, ben de hemen arkasından gidiyorum.

"Ne oldu lan?!" diye bağıırır.

"Sanırım ona uyuşturucu vermişler!" Milena çığlık atar, yüzünde panik ifadesiyle yanıma koşar ve kolumu tutar. "O sadece... uykulu görünmeye başladı ve sonra bayıldı..."

Aniden Evie uyanır, sadece doğrulacak kadar, sonra ikiye katlanır ve Roman'ın ayakkabılarına kusar. İler,

ama sonra başını kaldırır, odaklanamayan gözlerle Roman'a bakar ve yüzünde sırlıklam bir gülümseme belirir.

"Rooooooman..." diye kıkırdar. "Sanırım senin havalı ayakkabılarını mahvettim."

Hızla nefes verip öne doğru adım atarak çömelip yüzüne bakarım.

"Ona ilaç verilmemiş," diye homurdanırım.

Gözleri benimkilerle buluştu ve tekrar sırttı.

"Heeeeey, Val..." diye kıkırdar. "Buraya gel. Sana bir sır vereceğim..." Sesi kesilir, sonra hemen gözlerini kapatır ve Bane ile Laz'ın arasına yığılır.

Ayağa kalkıp ona dönünce Roman somurtuyor. "Sarhoş olmuş."

Milena derin bir nefes alır. "Tanrıya şükür." Dönüp Roman'a bakar ve yüzünü buruşturur. "Çok üzgünüm, Rome. Nasıl bu hale geldiğini bilmiyorum! Onu hep gözetliyorum..."

"Sorun değil, Milena," diye homurdanır Roman. İleri adım atar, kız kardeşini kollarının arasına alır ve göğsüne yaslar. "Onu eve götüreceğim."

"Arabam hemen ön tarafta," der Bane. "Harika.

Gidelim."

Roman'ın yanına yaklaşmaya başlarım, ama o aniden durur ve döner.

"Ben hallederim," diye homurdanır, gözleri benimkilere kilitlenir, gözlerinde karanlık bir döngü vardır.

"Ben de gelirim..."

"Sen burada kal."

Kaşlarımı çattım. "Dostum, o benim arkadaşım..."

"Ve o *benim kardeşim*," diye homurdanır, gözleri sertleşir.

Sonra başka bir şey söylemeden, dönüp kulüpten fırtına gibi geçer, Evie'yi kollarında taşır, arkadaşları da hemen arkasındadır.

ROMAN

"O NASIL?"

Laz ön koltukta dönüp bana bakarken, ben de uyuyan kız kardeşime bakmaktan başımı kaldırıyorum.

"İyi," omuz silkiyorum. "Yani, yarın kendini berbat hissedecek, ama iyi."

Yavaşça nefes veriyorum, kız kardeşimin baygın halini ve Milena'nın ona uyuşturucu verildiği için histerik davranışlarını görmekten hâlâ sarsılmış durumdayım.

Evie uyuşturulmamıştı. O sadece yarım bardak içkiyle sarhoş olan, lanet olası bir hafif siklet. Tanrı bilir, bu hale gelmek için ne kadar içki içti.

Gizlice içti diyorum çünkü arkadaşları, özellikle Milena, bu nedenle dışarı çıktıklarında ona her zaman göz kulak olurlar. Evie'nin naifliği ve içki içememesi konusunda bazen *çok* endişelendiğim için buna minnettarım.

Ona dönüp baktım, kaşlarım çatıldı.

Lanet olsun, Evie.

Kız kardeşimi çok seviyorum, ama yapma ama. Yarım bira bile zorla içtiğini *biliyor*.

Kaşlarımı çatarak, başımı çevirip Bane'in siyah Rolls-Royce Spectre'sinin renkli camlarından yanıp sönen şehrin neon ışıklarına bakıyorum.

Yanımda uyuyan Evie'nin ritmik sesini dinliyorum. Yavaş yavaş, onun için duyduğum endişe azalıyor ve başka biri için endişelenmeye başlıyorum.

...*Kendim* için.

Bana ne oluyor böyle?

"Geçici zayıflık anlarım" benim gerçekliğim haline geliyor.

Karanlık, bağımlılık yapan bir ihtiyaç, uyuşturucu gibi.

Ve kendime bunun sadece sarhoşluk ve cinsel istek olduğunu, ya da dışsal bir uyarana karşı tamamen biyolojik bir tepki olduğunu, ya da Val söz konusu olduğunda o anda aklıma gelen başka bir bahane olduğunu söyleyip durdukça, bunlar tam olarak oldukları gibi görünmeye başlıyor:

Saçmalık.

Bu gece, sığınacak bir yalan bile yok. Sarhoş değildim, gerçekten.

Bu gece, *onu* lanet olasıca *istedim*.

Kıskançtım da, kucağında oturan o lanet herifin gördüğü ilgiden kıskançtım. Günlerce görmezden gelindikten sonra, bunu görmek beni...

Kızgın.

İncitti. Sinirlendirdi. Sahiplenici hale getirdi.

Tanımadığım bir adamı kışkandım, sırf o adamın kucağında oturduğu için, ki o adamı umursamadığımı kendime her türlü yolla telkin etmeye çalışmıştım.

Ona ilgi duymadığımı.

Onun sadece bir anlık bir görüntü olduğunu.

Matrisimdeki bir hata olduğunu. Şimdi o hatanın

ben olduğumdan eminim.

Çünkü erkeklerden hoşlanmadığımı kendime ne kadar çok söylemeye çalışırsam, o kadar çok *belirli* bir adamı düşünmeye devam ediyorum.

...Ve ona ilgi duymuyormuş gibi davranmanın ne kadar boşuna olduğunu. Çünkü ilgi duyuyorum. *Hem de çok.*

Yani, o çok güzel. O lanet olası gözleri. Ona rock yıldızı havası veren uzun, dağınık siyah saçları. Moda mankeni çene hattı ve elmacık kemikleri. Dansla şekillendirilmiş, dövme vücutu.

Bu gecenin anıları yüzümün önünde küçük havai fişekler gibi patlarken, rahatsız bir şekilde yutkunuyorum.

Banyo. Onun beni o kabine çekmesine izin verdim. Ağız ağzımda. Elleri vücudumda, dokunuşu içimde bir ateş yakıyor ve beni daha önce *hiç* olmadığım şekilde tahrik ediyor.

Dudakları tenime değiyor. Kulağıma pis sözler fısıldıyor.

... Dudaklarım onun penisinin etrafında.

Her şey bir anda geri gelince hızla gözlerimi kırptırıyorum.

Kahretsin, *bu gece bir penis emdim.*

Tereddüt etmeden. Lanet olsun, bunu *istedim*. Ve bunu yaparken, kalın ereksiyonunun gergin dudaklarımdan ve dilimden kayıp boğazıma ön sıvısını dökerken, daha fazlasını istedim.

dudaklarımdan ve dilimden kayarken, boğazıma ön sıvısını dökerken, *daha fazlasını* istedim.

Onun kontrolü ele geçirip gücümü elinden almasını hissetmek, ironik bir şekilde, bana daha önce hiç hissetmediğim bir güç ve kontrol verdi.

"Tanrım, siz ikiniz."

Laz'ın sesi, az önce olan her şeyin anılarından beni koparıyor. Ben de *sikim taş* gibi sertleştiğini fark edince donup kalıyorum.

Bane arkadaşımıza bakmak için dönüyor. "Ne?"

"İkiniz de somurtup mız mızmızlanıyorsunuz. Nedenini bilmek istiyorum."

Bane kaşlarını çatıyor. "Kafan mı güzel?" Omzunun üzerinden, kız kardeşim sarhoşluktan uyuyakaldığı yere doğru başparmağını sallıyor.

Laz gözlerini devirir. "Tamam, Evie çok içti. Ama iyi bir gece uykusu, biraz Advil ve yağlı bir kahvaltıdan sonra kendine gelir. Siz ikiniz cenazeden çıkmış gibi görünüyorsunuz."

Kafamı sallıyorum. "Ben öyle değilim."

"Öylesin." Laz sırtır. "Yani..." Bane'in koluna dokunur, Bane hemen onu iter. "Biliyorum, bu kız yüzünden kafası karışık."

Bane'in keskin çenesi gerilir, dövmeli parmak eklemleri gerilir ve direksiyonu sıkıca kavrar. Orta parmağını kıvrıp açar, yanındaki parmağın yanını okşar.

Bane duygularını gizlemekte iyidir, her zaman öyleydi. Yani, lanet olsun, çocukluğumuzdan beri tanışıyoruz ve gençken başına büyük *bir olay* geldiğinin farkında olsam da, ne olduğunu bile bilmiyorum.

O... pek açık sözlü, paylaşımcı bir tip değildir.

Tek bildiğim, arkadaşımın içinde sıkı sıkıya kilitli tuttuğu, neredeyse hiç "belirgin" olmayan bir karanlık olduğu.

Ama parmakla ovmak?

İşte bu. Bu bir ipucu.

"Ben öyle demedim," diye homurdanarak Laz'ın ısrarına cevap verir Bane. "Ama bu, haklı olmadığım anlamına gelmez."

Bane'in çenesi daha da sıkılaşıır. Bir parmağı diğerini okşar. "Bırak şunu, Laz," diye homurdanırım.

Laz iç çeker ve başını koltuğa dramatik bir şekilde geriye yaslar. "*Peki*. Emo pislik ol," der ve Bane'e dönerek sırtar.

...Ama Bane yemi yutmaz.

"Peki ya sen?" Drama ve heyecana her zaman aç olan Laz, uyuyan kız kardeşimin yanındaki arka koltukta oturan bana bakmak için dönüyor.

"Ha?"

"Sen de şu anda somurtkan bir küçük sürtüksün. Kız saçmalıkları mı?"

Omuz silkiyorum ve pencereden dışarı bakmak için dönüyorum.

Val ile daha önce hissettiğim coşku azalıyor. Şimdi sadece endişe var.

Olanlar hakkında.

Ve ne zaman tekrar olacağı...

"Roman."

İrkiliyorum ve gözlerimi Laz'a çeviriyorum. "Ne?"

Kafasını sallar. "Harika. İkiniz de aptallar, kadınları putlaştırdınız ve şimdi halinize bakın. Emo pislikler."

Bane, dikiz aynasından bakışımı yakalar ve sessizce gözlerini devirir.

"Gördün mü," diye devam eder Laz, vaaz vermeye devam eder. "Bu yüzden bekar kalıyorum."

"Oh, sebebi bu mu?" Bane alaycı bir gülümsemeyle diyor. "Ben de senin kişiliğinin kadınları uzaklaştırdığını sanıyordum."

"Hey, sen de siktir git, gerizekalı," der Laz, Bane'e orta parmağını göstererek. "Hayır, beyler, ben bunu bir bilime dönüştürdüm. Sadece bir gece, tekrar yok, finito. Karışıklık yok, telaş yok."

"Ah, evet," Bane alaycı bir şekilde gülümser ve yine gözlerini devirir. "Birini seks oyuncağı olarak kullanarak anlamsız, geçici bir fiziksel rahatlama. *Herkesin* istediği şey," der kuru bir şekilde.

"Son dakika haberi," diye karşılık verir Laz. "Bu, bizim gibi en iyi çağındaki her erkeğin istediği şeydir. Yani, bazen sadece istekli bir delik ararsın, değil mi Rome?"

Yine pencereden dışarıya, yanımızdan hızla geçen şehri seyretmeye başladım. Val ile olanlar da bu muydu? Anlamsız bir rahatlama mı? Ben sadece...

Yüzüm kızarıyor.

İstekli bir delik mi?

Karanlık içimi kaplıyor, nabzımı hızlandırıyor ve sikimi titretmeye başlıyor.

Neden bu düşünce seni bu kadar tahrik ediyor?

Çünkü tahrik oldum. Son derece sapkın bir şekilde, Val'in istekli ağzı, oyuncağı, itaatkar oyuncağı olma fikri... *tahrik edici*.

Gerçekten, *gerçekten* tahrik edici, tıpkı beni dizlerimin üzerine çöktürüp, başımı duvara dayayarak ağzımı sikip beni kontrol altına alması gibi.

Kollarımı yere bastırıldığı veya kendi kemerimle bağladığı zaman hissettiğim aynı acı veren, ihtiyaç duyulan his.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum, ya da neden bu kadar şiddetle sarıldığım kontrolün birdenbire elimden alınması bu kadar heyecan verici.

"Roman."

"Ne?" diye ters bir sesle Laz'a dönerek soruyorum, o da hemen gözlerini deviriyor.

"Tanrım, siz ikiniz." Başını sallar ve öne, yola bakar. "Size söylüyorum, ikiniz de benim seviyeme gelmelisiniz."

"Senin senin anlamsız anlamsız, boş seksin
anlamsız, anlamsız,

"Gördün mü? Zaten öğrenmeye başladın," diyor

Laz sırtarak. "Ve yine de, buradasın..."

Laz somurtuyor, sarsarak bir başparmağını Evie'ye
Evie'ye "Çünkü ben şövalye ruhlu bir pisliğim,
sikik."

"Tabii," Bane alaycı bir şekilde güler.

Laz omuz silker ve koltuğuna yaslanır, parmaklarını başının arkasında birleştirir. "Bilgin olsun, elimde birkaç koz var."

Bane kıkırdar. "Hayal gücün *çok zengin*..."

"Hayır, madem bu kadar ilgileniyorsun," diye mırıldanır Laz,
"Evelina ile dans eden o serseri kızı gözlüyorum. Pembe çizgili sarışın mı? Dove Marchetti mi?"

Hiçbir uyarı olmadan, araba kırmızı ışıkta şiddetle durur. Evelina'yı ve kendimi zamanında tutunurum, ama Laz öne doğru uçar ve yüzünü ön panele çarpmadan önce zar zor kendini tutar.

"*Dostum!*" diye bağıırır, Bane'e dönerek. "Ne yapıyorsun lan?! Yüzüne dikkat et!"

Bane'e dikkatini vermesi gerektiğini söylemek üzereydim. Ama sonra yüzündeki karanlık, öfkeli ifadeyi ve gözlerinin arkasında gizlenen vahşiliğı gördüm ve fikrimi değıştirdim.

"Hey, Antonov," diye sessizce homurdanarak, dikiz aynasından onun dikkatini çekmeye çalışıyorum. "İyi misin?"

"Işık düşündüğümde daha hızlı değışti," diye homurdanır, önüne bakarak.

"O zaman lanet olası yola dikkat et. Tanrım," diye iç geçirir Laz, boynunu çevirerek. "Neyse, Dove. *Harika* bir kış. Peki ya o ağız?" diye inler. "Sikmek için *yaratılmış...*"

Araba ileriye doğru sarsılır ve Laz koltuğına geri savrulur.

"Orospu çocuğı! *Yola* bak!"

* * *

BANE VE LAZ, uyuyan Evie ve beni babamızın evine bıraktıktan sonra, Tanrı bilir ne hakkında tartışmaya devam ediyorlar. Ön kapıdaki korumalar, kız kardeşimin durumundan açıkça endişeli görünüyorlar, ama ben onu kucağıma alıp içeri taşırken, sadece yorgun olduğunu söylüyorum.

"Ne oldu böyle?" Stepan kaşlarını çatarak kanepeden hızla ayağı kalkar. Dizüstü bilgisayarını kapatır ve adresine koşar. adresinde ben duraksar adımın ortasında yolumda kütüphaneyi

kütüphane—Stepan'ın "ofisi alanı" seçimi tercih
burada ev ev

"O iyi," diye homurdanıyorum. "Sadece yorgun."

Stepan kaşlarını çatıyor. "Burada 'ın alkol ve kusmuk kokusunu alabiliyorum. Ne oldu lan?"

"Step, gerçekten önemli bir şey yok. Sadece çok fazla içti." Gözlerim kayar. "Babam..."

"—bunu bilmesine gerek yok, anladım," der Stepan küçük bir gülümsemeyle.

"Teşekkürler," diye mırıldanırım.

"Zaten burada değil. Antonov Bey ile güvenli evde."

Çenemi merdivenlere doğru sallarım. "Onu yatağa yatıracağım."

Stepan gülümser. "Sen iyi bir kardeşsin, Roman."

Yukarıda, yarı baygın haldeki Evie'ye en azından biraz gargara yaptırırım. Ama kendi kız kardeşimi gecelik ya da pijama giydirmeyeceğim, bu yüzden o sersemlemiş bir şekilde gözlerini açmadan önce onu kulüp elbisesiyle yatağa yatırmaya başlarım.

"*Rome...?*"

"Buradayım," diye gülümsüyorum. "Eve sağ salım geldin. Gözlerini kapat."

"Ben..." Kaşlarını çatıyor, gözleri kapanıyor. "Sana kustum."

"Önemli değil. Çok içtin."

"*Sen de çok içtin...*" diye mırıldanır, başını yastığa yana yatırır ve kaşlarını çatır. "Üzgünüm."

"Önemli değil."

Haklısın.

Gözlerini aralıyor ve battaniyeyi kaldırıp kendine bakıyor.
"Değiştirmeliyim..."

"Bekle."

Şifonyerinden bir tişört ve eşofman altı alıp ona veriyorum, sonra kapıya doğru yürüyüp dışarı çıkıyorum.

"Rome?"

Odaya geri döndüğümde Evie yatağa geri dönmüş, tişörtünü ters ve içini dışına giymiş. Yeterince yakın. Yanına gidip battaniyeyi üzerine çekiyorum, sonra çıkmak için hazırlanıyorum.

"Bekle..."

Kız kardeşimin eli elimi bulur ve ona dönüp bakmamı sağlar.

"Evet?"

Evie yatakta kıpırdanıyor, gözleri biraz açılıyor. "Mutlu musun, Rome?"

Omuz silkiyorum. "Tabii?"

"Hayır, yani... *gerçekten* mutlu musun?"

Gözleri tekrar kapanır ve ben gülümserim, saçlarını yüzünden geri çekerim.

"Sanırım öyleyim, Eves," derim sessizce.

Bunu yapabilecek durumda mıyım, kim bilir?

"Umarım öylesindir," diye mırıldanır. "Mutlu, demek istiyorum."
Derin bir nefes alır ve inler. "Kustum..."

"Olur böyle şeyler," diyorum gülümseyerek, battaniyeyi ona daha sıkı sararak. "Sorun değil..."

"Herkes benim çok iyi olduğumu düşünüyor," diye mırıldanır, başını yastığa gömer.

"Eves, bana güven," diye iç geçiriyorum, "kimse senin biraz fazla içtiğın için senden kötü düşünmez..."

"*Ya yanılıyorlarsa?*"

Uyku onu çekmeye başlarken, sözler dudaklarından zar zor çıkıyor.

"*Sırlarım var, Rome,*" diye mırıldanır. "*Ya iyi biri değilsem...?*"

Uykuya dalarken sözleri hafif, ritmik nefeslere dönüşüyor.

Acı bir gülümsemeyeyle yorganın üzerinden omzunu sıktım. "İyi geceler, Evie."

Aşağıda kütüphaneyi boş buluyorum, bu genellikle Stepan'ın kendi evi olduğunu hatırladığı ve günün yirmi dört saatini burada telefonuna veya dizüstü bilgisayarına yapışık geçirmek zorunda olmadığı anlamına gelir.

Kendime biraz votka doldurup büyük bir yudum alıyorum.

Ya iyi değilsem?

Evie, belli ki sadece sarhoş. Onun "sırrının" o lanet Club Venom uygulamasına girmesi olduğunu zaten biliyorum. Hala ona bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bu noktada muhtemelen söylemeyeceğim.

Hiçbir şey çıkmadı. Stepan, bu evin teknolojisini yeterince iyi biliyor ve bana son birkaç haftanın internet trafiğini gösterebiliyor. Evie'nin telefonunda o konuşmayı gördüğüm geceden beri kimse Club Venom uygulamasını kullanmamış. Yani... bu iş bitti.

Ya ben iyi biri değilsem?

Evie'nin bu konuda endişelenecek hiçbir şeyi yok. O iyi; endişe verici, biraz da kaygı verici derecede

iyi. Peki ya ben?

Gözlerimi sıkıca kapatıp bir yudum daha alıyorum, votka boğazımı yakıyor.

"İyi" olmak, kendine ve seni sevenlere yalan söylememektir. "İyi" olmak, gizlice dolaşmak, alkolle kendi nefretini boğmak ve *lanet bir adamla* riskli seks oyunları oynamak değildir.

"İyi" olmak, aynaya bakıp gördüğün her şeyi nefret etmek ve Val Bancroft'u son derece çekici bulmadığını kendine ikna etmeye çalışmak değildir. Bu da demek oluyor ki...

"Roman!!"

Stepan, bir elinde telefon, diğer elinde silahla odaya koşarak girerken, ağızındaki votka boğazıma kaçar ve irkilirim.

"Baban," diyor gergin bir sesle.

Kalbim duruyor.

"O iyi olacak. Nikolai Antonov da. Ama güvenli evde bir patlama oldu. Bir yangın bombası. Gel, seni hastaneye götüreceğim."

Onun peşinden koşarak, bana uzattığı silahı alıp şarjörü kontrol ettikten sonra pantolonumun arkasına sokarım. Ana salona koştuğumuzda, orada Nikitin'in ağır silahlı küçük ordusunu görünce, onun omzunu tutarım.

"Bu ne lan?"

Stepan bana dönünce yüzü solgunlaşır. "Kız kardeşinin güvenliği için." Çenesi gerilir. "Saldırının Obsidian Sendikası'nın işi olduğundan oldukça eminiz."

"O ÇOK KÖTÜ!"

Naomi'yi takip ederek kadınlar soyunma odasına girerken, Milena da hemen arkamda.

Saat oldukça geç, ama sanat yönetmenimiz Madam Kuzmina, tam anlamıyla mükemmel olmayan her şeyi kişisel bir hakaret olarak görüyor. Bu gece, bu Stalinist yaklaşımı, Naomi, Milena ve beni geç saatlere kadar *La Bayadère*'den *pas de trois*'yu çalıştırmak için tuttu. La Bayadère, savaşçı Solor (yani ben), prenses Gamzatti (Naomi) ve tapınak dansçısı Nikiya (Milena) arasındaki aşk üçgenini anlatan bir Rus balesi.

Ve inanın bana, kendimi mahvolmuş hissediyorum.

"Sadece onun Rus doğası olduğunu söylemek istiyorum," diye inliyor Milena, dolapların yanındaki bankta çökmüş duran Naomi'ye bakarak. "Ama o bunu başka bir boyuta taşıyor."

"Onu kışkırtman da yardımcı olmuyor, Val," diye homurdanıyor Naomi, bana karanlık bir bakış atarak.

"*Moi?*" Onlara en çekici gülümsememi göstererek, ellerimle yüzümü çerçeveleyip dramatik bir şekilde kirpiklerimi kırıştırıyorum.

"Evet," diye mırıldanırlar, bana öfkeyle bakarak.

Milena arkasını döner, taytını ve leotardını çıkarır ve üzerine bir havlu sarar.

Yine, bu kızlar kardeş gibidir. Ya da tamamen - ve gerçekten *tamamen* - platonik arkadaşlardır. Bir süreliğine, Zakharova'daki diğer erkekler provadan sonra hemen ayrılıp evde, spor salonlarında veya başka yerlerde duş almaya alışkındılar ve dürüst olmak gerekirse, erkekler soyunma odasında tek başına kalmak yalnız ve sıkıcı oluyordu.

Bu yüzden ben de bunu kullanmaya başladım. Bu kesinlikle cinsel bir şey değil ve kimseyi rahatsız etmemek için elimden geleni yapıyorum. Örneğin Dove etrafta olduğunda erkekler soyunma odasını kullanıyorum, çünkü benimle aynı alanı paylaşmaktan hoşlanmadığını anlayabiliyorum.

"Belki de onun buz gibi dış görünüşünü eritmek için cazibemi kullanmaya çalışıyorum. Bana teşekkür etmeli: bu sayede emeklilik evine girmeden önce bir randevu ayarlayabilir."

Şaka yapıyorum. Magda Kuzmina, yaşından çok daha yaşlı *görünme* özelliğine sahip. Bunun bir kısmı, işine karşı taviz vermeyen yaklaşımı. Ayrıca, dalgalı siyah elbiseler ve şallara olan düşkünlüğü ve parmaklarını kaplayan gümüş yüzükler, ona bir Roman falcısı görünümünü veriyor.

Genel kanı, onun kırklı yaşların sonlarında olduğu yönünde. Ama beni yeterince kez azarladığı için gerçeği biliyorum. Otuz beş yaşında bile olsa şaşırdım.

Milena ve Naomi'nin önce duşa girmesine izin verdim. Onlar duşta iken, ben de bankta oturup mesajlarımı açtım.

ME

Bugün seni özledik!

EVELINA

Teşekkürler! Orada olmamak çok garip geldi!

BEN

Her şey yolunda mı?

EVELINA

Evet. Yani, sanırım? Kimse bana hiçbir şey söylemiyor!

"Hiçbir şey". Komik olmaya çalışmıyor. Sadece gerçekten öyle konuşuyor. Kız sinirlendiğinde mesajlarında küfür bile edemiyor. Onu bu yüzden seviyorum.

BEN

Ne oldu?

Evelina bu sabah hepimize mesaj attı, biz arka sokakta toplanırken, bugün tiyatroya gelemeyeceğini söyledi. İlk başta hepimiz onun akşamdan kalma olduğunu şaka yapmaya başladık, ama sonra bir mesaj daha attı ve gelememesinin sebebinin "aptal mafya saçmalıkları" olduğunu söyledi. Çeviri: Evde tutuluyordu.

Doğal olarak, babası Marko Kalishnik Kalishnik Bratva'nın başı olduğu için Milena'ya neler olduğunu bilip bilmediğini sordum. Ama o da hiçbir şey bilmiyordu.

Hatta Roman'a da mesaj attım — dün gece Doomsday'de olanlardan sonra sinirlenip "ama ben heteroseksüelim" dediği için mantığımın aksine — ama bana cevap vermedi, mesajımı okudu ve cevaplamadı.

Adi herif.

EVELINA

Hiçbir fikrim yok! Babam ve Roman sabah dört gibi eve geldiler ve bağırışmalar beni uyandırdı.

EVELINA

Babamın kıyafetleri yanmış ya da tutuşmuş gibi görünüyordu, ama bana hiçbir şey söylemedi! WTF!!

"WTF" o kızıdan duyabileceğiniz en kaba kelime. Muhtemelen F'nin fudge (şekerleme) anlamına geldiğini sanıyordur.

EVELINA

Şimdi kendi evimde tutsak durumundayım. Babamın adamları silahlı ve her yerde dolaşıyorlar, ve odamdan bir adım bile dışarı çıkarsam beni takip etmesi gereken ÜÇ kişi var. O yüzden çıkmıyorum, lol.

Sonra masada oturan bir çizgi film köpeğinin gifini gönderdi, odanın ve köpeğin yandığı ve köpeğin "sorun yok" dediği gif.

BEN

Kahretsin, üzgünüm. Seni kurtarmamızı mı istiyorsun?

EVELINA

lol Evet derdim, ama muhtemelen biri hepinizi vurur.

Kaşlarımı çatıyorum. Evelina'nın provayı kaçırmaması *hiç* olmaz. Peki ya babası ve Roman'ın sabah dörtte eve gelmesi, babasının kıyafetlerinin "yanmış ve kömürleşmiş" olması? Ve şimdi Nikitin malikanesinde silahlı adamlar devriye geziyor?

Başka bir mesajlaşmaya geçiyorum.

BEN

Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için tekrar kontrol ediyorum. Evie, şu anda evinde işlerin biraz çığıırından çıktığını söylüyor.

Cevap yok.

BEN

Dostum, en azından cevap verebilirsin...

Mesajlarım "teslim edildi"den "okundu"ya geçiyor. Sonra hiçbir şey olmuyor.

Orospu çocuğu...

BEN

Beni okundu olarak bıraktığını görebiliyorum, biliyorsun

BEN

KABA...

BEN

Yoksa dün gece hayatının en iyi oral seksinden sonra hala kendine gelmeye mi çalışıyorsun?

BEN

Anlıyorum. Daha önce de "çok iyi" olduğum için şikayetler almıştım. Olur böyle şeyler.

O da bunları okuyor. Hala bir şey yok.

ME

Dün gece söylemediysem, harika bir penisin var. Kesinlikle A+. Testislerine de bayılıyorum.

BEN

Gelecek yüzyılda lanet olası mesajlarıma cevap ver, belki onları tekrar ağzıma alırım.

BEN

Bunu yaptığımda hoşuna gitmediğini söyleme. Sanırım birlikte olduğun kızların hiçbiri ne yaptığını bilmiyordu, değil mi?

"Okundu" bildirimine ve hiç cevap gelmemesine öfkeyle bakıyorum.

BEN

Dostum, bunları okuduğunu GÖRÜYÖRÜM. Ya pisliğin tekisin ya da mesajlardan çok tahrik oldun ve dün geceyi hatırlayarak o muhteşem aleti okşamakla meşgul olduğun için cevap veremiyorsun. Bu durumda, A) kaba davranıyorsun, ama B) fotoğraf gönder :P

O da bunu okuyor. Ve tabii ki cevap yok. Tamam, bu *çok* çabuk eskidi.

BEN

Aslında daha önce hiç bir erkeği emmediğine inanmıyorum.

BEN

Bu işte çok iyidim. Aklımı başımdan aldın, enkaz.

Bir sonrakini neredeyse göndermeyecektim. Ama siktir et, neden olmasın.

BEN

Sen çok iyi bir küçük sik yalayıcısın ve dizlerinin üzerinde çok seksi görünüyorsun.

Mesaj: okundu. Mesaj:

cevaplanmadı. Tanrım.

Kahretsin.

Aklıma bir fikir gelir. Taytımı yarıya kadar indirip, Roman'ı şok ederek cevap vermesini sağlamak için telefonumu, yarı ereksiyon halimden zevkli, sanatsal bir fotoğraf çekecek şekilde konumlandırırım.

"Oh, hayatta olmaz."

Arkamdan gelen sesi duyunca irkilirim, taytımı yukarı çekerim ve telefonumu kilitlerim, sonra Naomi'ye masumca gülümserim. "Ne?"

"Ne?" Bana sert bir bakış atar, havluyla sarınmış, elleri belinde. "Ne diye lan? Küçük seks arkadaşlarından birine penis fotoğrafı göndermek istiyorsan, başka bir yerde yap."

"İğrenç!" Milena, Naomi'nin yanından geçerken gülüyor, o da havluya sarılmış. "Dostum, bunu burada yaparsan, buradan *sonsuz* kadar kovulursun. Gerçekten. Ayrıca..." Kafasını sallıyor. "Kimse penis fotoğrafı istemiyor."

"Aynı fikirde *değilim*," diye sırtıtıyorum.

Gülmemeye çalışarak gözlerini devirir ve dolabını açmak için arkasını döner.

"Ayrıca, o *penis fotoğrafı* değildi," diyorum öfkeyle. "Zevkli, sanatsal bir çıplak fotoğraftı."

"Tanrım," Naomi iç geçirir, benden uzaklaşıp eşofman ve kapüşonlu sweatshirt giymeye başlarken gülüyor.

"*Lütfen*," diye sırtıyorum. "Yüz dolara bahse girerim, telefonunu karıştırırsam, Nico'nun piercingli küçük dostunun birçok yakın ve kişisel fotoğrafını bulurdum."

Naomi bana doğru dönüyor, ağzı açık kalıyor.

Milena gömleğinin düğmelerini iliklerken kıkırdar. "Kızım, sarhoşken piercing olayını ağzından kaçırdın, hatırladın mı?"

Naomi inler, yüzünü kısa bir süre ellerine gömer ve sonra bana bir bakış atar. "Eh, telefonuma dokunamazsın." Dudakları hafifçe gizli bir gülümsemeye kıvrılır. "Ve bilgin olsun, bu durumda *küçük* olan hiçbir şey yok."

Milena ve ben, arkadaşımız kızarıırken kahkahalara boğuluruz.

"İşte benim kızım," diye gülümserim, başımı sallayıp dönerek belime havlu sararım. Taytımı çıkarır ve duşlara doğru yürürken kendi kendime gülümserim. Zakharova'ya katılmadan önce bunların hiçbirisi yoktu: arkadaşlar, dostluk.

Ve mesele şu ki, *buna ihtiyacım var*. Bu kızlara, bu aidiyet duygusuna, neredeyse bir aile gibi, ihtiyacım var. Bu mutlaka bir maske değil, daha çok bir güvenlik battaniyesi gibi. Ama şüphe yok ki: bu yakınlık, hayatta kalmak için ihtiyacım olan bir şey.

Çocukluğumun yankılarını bastırmak için.

İstismarı.

Kavgaları.

Hafıza kaybını.

Hafıza kaybımın ironisi, hayatımdaki gerçek korkunçlukların ondan *sonra* gelmiş olması. Berbat erken çocukluk ve yok olan ebeveynler? Evet, hepsini ve onları unuttum. Ama daha sonra, gece bakım evinde yaşadığım cehennemden kaçış yok.

Amnezi bunun için çok erken geldi.

Elimi, sol kolumdaki kaotik mürekkep izlerinin üzerinde dalgın dalgın gezdiriyorum, sonra irkiliyorum ve elimi çekiyorum. Artık boş olan soyunma odasında kurulanıp giyiniyorum. Sonra telefonuma bakıyorum. Hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Roman'dan tek bir cevap bile gelmemiş.

O penis fotoğrafını göndermeyi düşünürüm, ama sonra Roman'ın bu sessizliği ve beni okuduktan sonra cevap vermeme saçmalığı için ödüllendirilmeyi hak etmediğine karar veririm, bu yüzden göndermiyorum.

Boş tiyatro salonundan arka kapıya doğru yürürken, burada kalan son kişi benim. Dışarı çıktığımda hava kararmış ve arkamda kapının kilitlendiğinden emin olmak için arkama dönüyorum.

O anda arkamdan bir darbe alıyorum ve yüzüm kapıya çarpıyor.

İnleyerek yüzümü buruşturuyorum, ama bu ilk kez saldırıya uğradığım ve ilk kavgam da *değil*.

Yanlış adamı seçtin, orospu çocuğu.

Vahşice sırtıyıyorum ve dirseğimi geri çekip yumuşak eti vurarak acı içinde bir inilti koparıyorum. Bunu tekrar yapıp dönerek piçi yere indirip kışının üstüne oturtuyorum.

Ne oluyor lan?

Roman yerden kalkarken şok içinde ona bakıyorum, yüzü öfkeli, gözleri tehlikeli bir şekilde kısılmış, bana karşı duruyor.

"Dostum, ne halt ediyorsun..."

O benim karnıma vurunca tekrar homurdanırım, beni ikiye katlayıp yere devirir.

Oh, şimdi işler *ciddileşti*, pislik.

Roman, ön kolumu yüzüne çarptığımda bağılıyor ve dizimle testislerini *zar zor* ıskalıyorum - onları zarar vermek ne yazık olurdu. Bizi yuvarlıyorum, birbirimizden uzaklaşıp tekrar yüzleşmeden önce ona tekrar yumruk atıyorum.

"*Sen,*" diye hırlar, büyük, dövmele ellerini yumruk yaparken ölümcül bir bakış atar. "*Sen öldün.*"

Neler olduğunu hiç anlamıyorum. Ama ona "iyi küçük sik yalayıcı" dediğim için bu tepki *biraz* fazla gibi geliyor.

Yani, bu lanet olası bir *iltifattı*.

Onun sevdiği yeraltı dövüşlerini birkaç kez izledim ve Roman'ı dövüşürken gördüm. İyi bir boksör. Ama mesele de bu: O bir *boksör*, kirli *sokak dövüşçüsü* değil.

Arada fark var.

Hakemli bir ring maçında Roman tam bir terör. İri, korkusuz, nasıl hareket edeceğini ve vücudunu nasıl kullanacağını biliyor ve lanet bir yük treni gibi vuruyor.

Ben ise "fena sayılmayacak" bir boksörüm, ama kavgada tam bir canavarım. Sokak kavgalarında ring yok, hakem yok ve *kimse* kurallara uymuyor. Tek adaletsiz kavga, kaybettiğin kavgadır. Bu, diğer çocuklar yeni çocuk olduğum, dans ettiğim veya eşcinsel olduğum için beni dövmeye geldiklerinde, koruyucu ailemle yaşadığım yıllarda bana iyice kazınmıştı.

Yani, şu anda ringde olsaydık, başım belada olurdu. Ama sürpriz bir sokak kavgası mı?

O zaman *başla* bakalım, bebeğim.

Roman bana saldırıyor. Soluma kaçarak, onun canavarca yumruğunu atlatıyorum ve sonra dirseğimi omzunun arkasına vuruyorum

omzuna dirseğimi vuruyorum. O homurdanıyor, sonra dizimi böbrek bölgesine vurunca daha da yüksek bir acı çığılı atıyor. Dirseklerimi sırtının ortasına vuruyorum, bu da onu tekrar hırlatıyor, sonra onu itip dans ederek uzaklaşıyorum.

O dönüyor, yüzünde saf öfke var. Yanına bakıyor ve yüzünü buruşturuyor, sonra bana inanamayan bir şekilde bakıyor. Yemin ederim

—*Yemin ederim*—kurallara uymadığımı söylemek üzere.

Ama bunun yerine, tekrar bana saldırıyor.

Bu sefer çeneme hafif bir darbe alıyorum. Bu, gözlerimin önünü karartıyor ve beni çok sinirlendiriyor. Bu yüzden yumruğumu yüzüne vurmakta, bacağına sertçe tekme atmakta ve sonra ikimizi de döndürerek kolunu arkasına sıkıştırıp yanımızdaki tuğla duvara çarpmakta hiç sorun görmüyorum.

"*Yeter artık!*" diye bağıyorum, dişlerimi sıkıp Roman'ı kollarımın arasında hareketsiz tutarken.

"*Seni lanet olasıca...!*"

"ROMAN!!!" diye bağıyorum, kolunu omuz ekleminden daha da sertçe çekerek onu inlettiriyorum. "*Kes şunu* lanet olası!" diye tısılıyorum, o da ayağını benim ayağıma bastırmaya çalışıyor. "Senin sorunun ne lanet olası!"

"*Sen!*" diye bağıırır.

Bu sefer gerçekten ayağıma tutuyor, bu da benim bir anlığına dikkatimi ve tutuşumu kaybetmeme yetiyor. Ama yumruk atamadan önce, bileklerini yakalayıp onu duvara çarpıyorum.

"*DUR!*" diye bağıırırım yüzüne. "Bu ne lan!?"

"Babam, seni pislik!" diye tükürüyor. "Ölebilirdi!"

Gözlerimi kırıştıtararak ona bakıyorum. "Senin..." Kaşlarım çatılır. "Siktir, Roman, ne oldu senin..."

"Kardeşinin adamları onu ve Nikolai Antonov'u havaya uçurmaya çalıştılar!"

Bir saniye boyunca zihnim uyuşur. Sonra kaşlarımı çatıp başımı sallarım. "Ne? Hayır, o yapmadı..."

"*Tabii ki yapmadı!*" Roman, benim tutuşumdan kurtulmaya çalışarak bağırır. "Babam ve Bane'in babası güvenli bir evdeydiler. *Kimse* yerini bilmiyordu. Yine de *kardeşinin* adamları onları bulmayı başardılar ve..."

Kahretsin. Aniden, Evie'nin neden bütün gün odasına kilitlendiğini anladım.

"*Tanrım,* Roman," diye homurdanırım. "Çok üzgünüm. Seninki nasıl..."

Yumruğunu zar zor kaçırıyorum, homurdanarak tekrar kollarını yakalayıp duvara çarpıyorum, tüm ağırlığımla üzerine çıkıyorum.

"KES ŞUNU!" diye bağırırım.

"Hayatta olmaz!" diye bağırır. "O güvenli evi kimse bilmiyordu," diye tıslar. "*Kimse.* Ama adresi telefonumda kayıtlıydı."

Ona bakıyorum. "Ve beni suçluyorsun çünkü...?"

"Çünkü dün gece telefonum sendeydi," diye tısladı. "Sen... sen..."

Telefonunu alıp onun sikini yalarken çekilmiş birkaç ateşli fotoğrafımı çektiğimde.

Onu bakarken tamamen şaşkın bir şekilde gözlerimi kırıştıtırırım. "Ben..."

"O lanet olası sapıkça fotoğrafları çektiğinde," diye mırıldanıyor.

"*Dur biraz,*" diye homurdanıyorum, hala vücudumu ona bastırarak. "Beni James Bond mu sanıyorsun? Seni baştan çıkardığımı mı... ki, spoiler uyarısı, bunun için fazla bir şey gerekmez..."

Bana doğru hamle yapar, benim tutuşumdan kaçmaya çalışır. Ama vücudum onu duvara daha da sıkı sıkıştırır.

Kalplerimiz birlikte hızla atıyor.

"Sen..."

"*Cidden,* ateşli fotoğraflar çekerken ve, bilirsin, *sikini emerken,*" diye bağırırım, "sihirli bir şekilde, telefonunda benim bilmediğim bir güvenli evin adresini bulduğumu ve bir şekilde *onu bulduğumu* mu düşünüyorsun?"

"Ölebilirdi!" Roman, benim tutuşumdan kurtulmaya çalışarak hırlar.

"Ve özür dilerim!" diye bağırırım. "Ama benim bununla hiçbir ilgim yoktu!"

Roman homurdanır, beni yarı iterek geriye doğru savurur, ben de ona çarparak onu duvara sıkıştırırım, göğsüm göğsüne yapışır.

"Seni bu hale getiren o mu?" diye hırıldarım.

Roman bana somurtarak bakar. "*Ne?*"

"Sanırım seni bu kadar sapkın yapan ve kendinden nefret etmene neden olan, babanın eski usul Rus homofobisi, değil mi?" diye bağırırım.

Ona daha da yaklaşıyorum ve... *oh lanet*

olsun... Eminim ki *sertleşmiştir.*

Roman'ın yüzü kararır. "Ben değilim..."

"Dün gece iyi bir çocuk gibi sikimi yuttun," diye tısladım, yüzüne yaklaşarak. "Daha fazlasını istedin, sikim ağzını doldururken inleyerek yalvardın. Ve

bunu yaparken pantolonuna ön sıvı sızdırmadığını iddia etmeye kalkışma."

"Çekil lan..."

Boğulur, ben onun bileğini bırakıp elimizi aramıza soktuğumda gözleri şişer. Haklıydım.

Sertleşmiş, sikini pantolonuna bastırıyor. Elimi üzerinde gezdirdiğimde, sikim titriyor, zıplıyor ve daha da sertleşiyor.

Roman bana bakıyor, ağzı açık kalmış, ben de pantolonunun üzerinden sikini hızla okşamaya başlıyorum.

"Seni bu kadar sertleştiren ne, enkaz..." diye homurdanıyorum, dudaklarımı boynuna indiriyorum. Roman hareketsiz kalıyor, nefesi boğazında takılıyor. Serbest eli göğsüme gidiyor, ama beni geri itmiyor.

Sadece gömleğimi yumruğuyla sıkıyor.

"Ben... ben..."

"Kavga mıydı? Şiddet mi?" diye kulağına fısıldarım. "Beni bu kadar arzulamanın sebebi bu mu? Çünkü, lanet olsun bebeğim, o hissi bilirim."

Onu daha da sertçe sarsmaya başlıyorum, kavganın tamamen içinden çıktığını ve onu duvara sıkıştırdığımda bana karşı titrediğini seviyorum.

"Yoksa beni karanlık bir sokakta şaşırtmak istemenin gerçek nedeni bu mu..." diye mırıldanıyorum, şişmiş ereksiyonunu pompalarken nefesim boynunu okşuyor. "Çünkü bu büyük siki oynamasını çok istiyordun..."

Elim hareket etmeye devam ediyor, onu hızlıca pompalıyorum. Gözleri geriye dönüyor, çenesi gevşiyor ve vücudu bana karşı titremeye başlıyor.

Onu şu anda pantolonunun içinde boşaltabilirim ve bu çok seksi olur.

Ama yapmayacağım.

Bana saldırdıktan sonra olmaz.

Ancak yapacağım şey, bir şeyleri netleştirmek.

"Benim için boşalmak mı istiyorsun?" diye kulağına hırlıyorum, sikini sıkıp daha hızlı pompalarken. "Benim için pantolonuna boşalmak mı istiyorsun?"

Roman çaresizce inliyor.

Zıplayan sert sikini bir kez daha sıkıp, kolumu üç kez daha hızlıca pompalıyorum. Ve sonra, sikinin daha da sertleşip elimde seğirmeye başladığı anda?

...onu bıraktım.

Sikinden. Ondan. Kendinden emin bir şekilde gülümseyerek uzaklaşırim.

"Kendine ne isim taktığın umurumda değil, pislik," diye tısılıyorum. "Eşcinsel, biseksüel, heteroseksüel, ne olursa olsun."

Roman, ben onun kişisel alanına geri adım attığımda, yüzü kızararak ağır ağır yutar.

"Ama etiketleri bir kenara bırak," diye homurdanırım ve ağzımı tekrar kulağına yaklaştırırım, "sen sik için *gerçekten sertleşiyorsun*, orospu çocuğı."

Roman'ın boğıazı titrer ve ben uzaklaşırken bana vahşi gözlerle bakar.

"*Siktir git*," diye boğıuk bir sesle söyler.

"Hayatta olmaz," diye hırlıyorum. "Ve inan bana, kendine bakıp kim olduğunu itiraf edene kadar bu durum değışmeyecek."

Karanlıkta, şehir etrafımızda uğuldarken, birbirimize öfkeyle bakarak orada durduk.

Roman'ın gözleri buz gibi olur. "Benden uzak dur lan."

"*Seve seve*, orospu çocuğu," diye hırıldıyorum, sonra dönüp sokağa doğru fırlıyorum.

Gerçekten de memnuniyetle.

ROMAN

Telefonuma somurtarak bakıyorum.

Siktir.

Tüm bildirimlerimi "açık" olarak ayarladığımı iki kez kontrol etmeme ve son iki dakikada hiçbir bildirim *almamama* rağmen, yine de mesajlarımı açıp onun adına dokunuyorum.

Ben: Dün gece sana öyle davranmamalıydım. Kızgındım.

Ben: Özür dilerim.

Ben: Evet, kardeşinin patlamayla bir ilgisi olduğunu düşünmek için nedenler vardı. Ama seni hemen suçlamakla hata ettim.

Ben: Val, özür dilerim.

Ben: Hey, yine ben. Çok üzgünüm.

Ben: Üzgünüm. Lütfen cevap ver.

Dört gece önceki mesajları tekrar okurken utanç duyuyorum, sarhoş oldukça mesajlarım giderek daha da özensiz hale gelmişti.

Nefes verip, telefonu babamın evindeki odamdaki yatağa bırakıp üzerine yığıldım.

Kahretsin. Onun yerinde olsam ben de bana mesaj atmazdım. Ya da gece geç saatlerde sarhoşken gelen aramalara cevap vermezdim. Ya da aynı gece mesaj yağmurunun ardından ona gönderdiğim *utanç verici* bulanık fotoğrafa cevap vermezdim — ben, üstsüz, arka bahçedeki jakuzide, kameraya... bir tür yüz ifadesi yaparken.

Tanrım. O benim seksi olmaya çalışmam mıydı?

Yine *utanç verici*. Ve hiç cevap vermemesi bunu daha da pekiştiriyor.

Ona öyle davranarak ve onu... her neyse, onu suçlayarak kendimi utandırdım. Ve sonra olanlarla kendimi on kat daha fazla utandırdım.

Aferin sana dostum.

Normalde bunu umursamazdım. Kızların önünde onlarca kez kendimi rezil ettim. Eve götürmeyi umduğunuz bir kızın önünde kusmak pek gurur verici bir an değildir. Onu eve götürdükten sonra, çok sarhoş olduğunuz için, eh, *o anın gereğini yerine getirememek* de öyle.

Böyle bir şey olduğunda, omuz silker, bir içki daha içer ve hayatıma devam ederdim.

Ama bu Val'de işe yaramıyor. Bunu "sallayıp atamıyorum". "Devam edemiyorum". İçki içip unutmak bile istemiyorum, çünkü geçen gece ona saldırdığımda oldukça sarhoştum ve içki içmek bana bunu hatırlatıyor.

Yani, hala içiyorum. Ama gerçekten istemiyorum.

Sonuç olarak: Bu olayı kafamdan atamıyorum. *Onu* kafamdan atamıyorum.

İnleyerek yatakta dönüp telefonumu tekrar elime aldım.

Hâlâ cevap yok. Ama yine de onun adına dokunup yazmaya başlıyorum.

Aptal gibi.

Ben: Özür dilerim. Beni çok etkiledin ve sana karşı hissettiğim çekim kafamı karıştırıyor. Bütün bunlar benim için yeni ve başka bir erkeği isteyen bir erkeğin nasıl hissetmesi gerektiğini bilmiyorum. Nasıl yetiştirildiğimle, senin bana hissettirdiklerin arasında nasıl bir denge kuracağımı bilmiyorum. Lütfen beni affet ve bana yardım et.

Yani, *bunu göndermiyorum*

tabii ki.

Ama yazmak iyi geliyor, hemen silsek bile.

"Rome?"

Evelina kapımı çalarken sesiyle beni çağırıyor. "Açık."

Kız kardeşim içeri giriyor, giydiği açık pembe kıyafetle muhteşem görünüyor.

"Kravatın eğri," diyor kaşlarını çatarak bana doğru yürürken. Bir süre kaşlarını çatarak kravatla uğraşır, sonra sonunda gülümsüyor. "İşte. Artık yakışıklısın."

Ben alaycı bir şekilde gülümserim. Evie iç çeker.

"Şey..." Bana zayıf bir gülümseme atıyor. "Onlar... burada." "O

zaman pencereden kaçma zamanı mı?"

Kıkırdarak kolumu tutar ve beni ayağa kaldırır. "Daha çok, gelecekteki karın için çekici olmanın zamanı."

* * *

"BU İĞRENÇ."

Bogdan Lukashov, kocaman bir biftek parçasını ağzına tikiştirip şiddetle çiğnerken kaşlarını çatıyor. Bir yudum votka ile yıkadıktan sonra başını sallar ve masanın diğer ucundaki babama çatalını sallayarak işaret eder.

"İğrenç ve bir savaş ilanı. Vaughn Bancroft olduğundan emin misin?"

Babam karanlık bir yüzle başını sallar. "Eminim. Ama somut bir kanıt yok." Sertçe başını sallar. "Ve olsa bile..."

"Onun peşine düşmek Cosimo ile ilişkilerini bozabilir, evet," diye homurdanır Bogdan. "Durumunu anlıyorum dostum."

Bratva siyasetinin çıplak dürüstlüğüne sevmemek elde değil. *Kimse* bu evliliğin, gücü pekiştirmek ve Cosimo Sangrini ile bağlantı kurmaktan başka bir şey olmadığını iddia etmiyor, gelinin babası bile.

Bu arada...

Dikkatimi babamdan, masanın karşısında oturan Dasha'ya çeviriyorum. Muhteşem görünüyor: ona mükemmel uyan, koyu saçları ve mavi gözleriyle güzel bir kontrast oluşturan, seksi ve zarif arasında mükemmel bir denge kuran muhteşem sarı bir elbise giymiş.

Düzenlemeler bir yana, bu muhteşem kadının karım olacağını bilmek bana *bir* tür heyecan vermesi gerekirdi.

Ama öyle değil.

Hiç de bile.

"Ölebilirdin, Pavel!" Bogdan, New York strip'ten bir lokma daha alırken homurdanıyor.

Neredeyse ölecekti de. Neyse ki, babamın güvenli evinde, babamın kumarhane lisansı için baskı yapmaya çalıştığı şüpheli kumar komiseri hakkında görüşmek üzere bir araya gelen babam ve Nikolai Antonov, yangın bombası patladığında sigara içmek için dışarı çıkmışlardı. İkisi de düşen enkazdan oldukça yanmışlardı, ama ikisi de yaralanmamıştı.

Dasha, ardından gelen rahatsız edici sessizliği bozar. "Evelina..."

"Lütfen, Evie yeterli," der kardeşim neşeyle, masanın diğer tarafındaki müstakbel gelinime gülümseyerek.

"Senin adın Evelina," diye homurdanır babam, bardağından bir yudum alırken kız kardeşime sert bir bakış atar.

Dasha sadece gülümser. "Peki, *Evelina*, Zakharova nasıl? Baleye *bayılırım*."

"Ahh, evet," Bogdan gülümser. "Dasha gençken kendisi de oldukça iyi bir balerindi!"

Dasha gözlerini devirip eliyle onu uzaklaştırır ve Evie'ye döner.

"Tabii ki senin kadar iyi değildi," diye gülüyor. "Ama dans etmeyi çok severdim."

"Her zaman tekrar başlayabilirsin," Evelina omuz silkiyor. "New York'ta senin gibi insanlara ders veren bir sürü yer var... baleti seven ama bir süredir yapmayan eski dansçılar. Çok eğleneceksin."

Dasha parlak bir gülümsemeyle, "Öyle mi? Kulağa çok eğlenceli geliyor! Ayrıca, buradayken Mercury'de bir gösteri izlemem gerekiyor," der.

Evleneceğim kadın bu kadar *iyi* ve havalı olmasaydı, bu lanet olası evlilik konusunda kızmak çok daha kolay olurdu.

Kız kardeşime bakıyorum, Dasha'ya gözlerinde yıldızlar parlayarak gülümsediğini görünce dişlerimi sıkıyorum.

Evelina *hep* bir kız kardeşi olsun istemişti. Küçükken, ben pisliklik yaptığımda ya da onun oyuncaklarından birini çaldığımda intikam almak için bana şöyle derdi: "*Keşke bir kız kardeşim olsaydı.*"

Biraz büyüdüğünde, ama hala çocukken, babamın bir düzine kadar kız arkadaşından biriyle gördüğünde heyecanlanır, babamın tekrar evlenip evlenmeyeceğini ve kız kardeşi olma hayallerinin sonunda gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini merak ederdi.

Şimdi, belki de dileği gerçek olacak. Kız kardeş, yenge... Evie için pek bir fark yaratacağını sanmıyorum. Yakında kız kardeşi *olacak*, çekici, güzel ve havalı ablasına gülümseyerek bakıyor.

"Ee..." Dasha Evie'ye gülümser. "Erkek arkadaşın var mı?"

Kız kardeşim fuşya rengine döner. "Oh... hayır," diye kekeler. "Hayır, ben..."

"Benim küçük prensesimin erkek arkadaşı yok," diye homurdanır Pavel. "Onun yanına yaklaştırdığım tek erkekler, onunla dans eden periler." Yüksek sesle güler ve Bogdan da ona katılır.

Evie derin bir şekilde kaşlarını çatarak bana bakar. "Şimdi değil" demek istercesine hafifçe başımı sallarım. Ama içimde, beni bile şaşırtan bir öfke kaynıyor.

"Senin etrafında dolaşan şu çocuk..." Babam homurdanır. "Şu küçük eşcinsel çocuk."

"*Baba!*" Evelina sessizce söyler. "Böyle konuşamazsın."

O gülüyor. "Pfft, söyledim işte. Küçük zıplayan. Valerie. Valencia."

"Val."

Onun adı dilimden dökülürken göğsümdeki öfke şiddetle kıvrılır. "Onun adı *Val*," diye soğuk bir sesle bağırırım.

Babam bana bir bakış atar ve omuz silker, ağzına daha fazla yemek tıktırır. "Her neyse. Kimden bahsettiğimi biliyorsun. Eşcinsel olan."

"O biseksüel."

Babam keskin bir bakışla bana bakar.

Siktir.

Neden *böyle* bir şey söyledim ki? Ne halt yedim de...

"Anlamadım?" diye gürlür.

Boğazımı temizlerim. "O biseksüel, baba."

Kaşlarını çatar. "O da ne demek?"

"Bu... Bu, erkekleri ve kadınları sevdiği anlamına geliyor," diye mırıldanır Evie.

Babamız burun kıvrarak, geniş bir gülümsemeyle bir yudum daha votka içti.

"*İkisini de!*" diye gülerek Bogdan'a dönüp sırttı. "Azgın küçük piç her ikisini de istiyor, ha!"

O ve Bogdan kahkahalara boğulurken, Evie, Dasha ve ben hiçbir şey söylemeden masanın karşısında rahatsız bakışlar atıyoruz.

"Böyle bir oğlun olduğunu hayal edebiliyor musun?" Baba, Dasha'nın babasına bakarak iç çeker. "Bu sana ne kadar utanç verici olurdu?"

Elimi kucacımda yumruk yapıyorum. Ön koluma hafif bir dokunuş hissediyorum ve döndüğümde Evie'nin bana merakla baktığını görüyorum. Hemen yumruğumu açıp omuzlarımı silkiyorum.

"Boynum tutuldu," diye mırıldanırım.

Aniden bir telefon çalar. Evie kızarır ve telefon tekrar çalarken yanındaki sandalyeden onu kapmak için acele eder.

"Üzgünüm!" diye bağırır.

"Masada değil, prenses, bunu biliyorsun," diye homurdanır babam. Evie'nin gözleri fal taşı gibi açılır.

"*Aman Tanrım!*" diye boğuk bir ses çıkarır ve elini ağzına götürür. Ayağa fırlar, yüzü solgun ve dehşet içindedir. "Baba! Üzgünüm, ama gitmem gerek!"

"Hayatta olmaz," diye homurdanır babası. "Otur ve..."

"Bir arkadaşım kaza geçirdi!"

Dasha nefesini tutar, eli de ağzına gider, benim kalbim hızla çarpar.

"*Kim?*" diye sorarım. "Kim..." "Val."

Sanki yer altımdan kayıp gidiyor gibi hissediyorum. Sanki zemin ayaklarımın altında *çöküyor* ve beni bir uçuşuma yuvarlakıyor gibi.

Hayır.

"*Ne?*" Boğazım boğuluyorum boğuluyorum, dengesiz garip
dönerek ayaklarım ayaklarımın üzerine. "Ne...
ne oldu..."

"Motosiklet!" diye bağırdı. "Biri ona çarptı! Şu anda Mt. Sinai'de!"
Yüzünde acı dolu bir ifadeyle tekrar babamıza döndü. *"Lütfen, baba!"*

Gözlerini devirdi, sonra elini sallayarak nefes verdi. "Tamam, tamam.
Tamam."

Elimi onun koluna koyuyorum. "Seni ben götürürüm."

SİKİŞTİR BENİ, her *yerim* ağrıyor.

Başım, sırtım, omzum, elim. Lanet olası *taşaklarım* bile ağrıyor, bu da bu geceye çöp kutusuna çöp eklemek gibi bir şey.

Neyse ki bacaklarım ve ayaklarım zarar görmemiş. Biraz yol sıyrığı, çıkık bir omuz, birkaç kırık kaburga ve sağ uyluğumda kocaman bir çürük.

Ve bir beyin sarsıntısı. Beni en çok korkutan da bu. Zaten hafızanın önemli bir kısmını kaybetmişsen... şey...

Ama yaşayacağım. Daha da önemlisi, doktorlara göre üç dört hafta sonra yine *dans edebileceğim*. Kaburgalarım biraz iyileşip morluklar ve sıyrıklar geçtikten sonra, eski halime dönebilirim.

Tanrıya şükür.

Şimdi, bu geceye gelelim.

Dikkatsizce mi sürüyordum, yola ve diğer sürücülere yeterince dikkat etmiyor *muydum*?

Evet.

Bunun nedeni, lanet olası bir adamın sürekli aklımda olması ve kafamdan çıkmayı reddetmesi *miydi*?

Belki. Muhtemelen.

Kesinlikle.

Ne pislik herif.

Milena, Naomi, Dove, Miguel, James, Brooklyn, hatta Kir— Brooklyn'in Nikolayev Bratva'yı yöneten ve aynı zamanda Zakharova ve Mercury Tiyatrosu'nun sahibi olan psikopat ve çok daha yaşlı erkek arkadaşı da buradalar. Kir ve Brooklyn buraya ilk gelenlerdi ve arkadaşlarım benim için ciddi şekilde endişeleniyor olsalar da, beni VIP katına nakletmek için hastanenin büyük bir bağışçısı olarak nüfuzunu kullanmakta ısrar eden oydu. Ayrıca kendi kişisel doktorunu da beni muayene etmesi için gönderdi ve Londra'dan en iyi nörolojik cerrahını beni muayene etmesi için getireceğini söyledi... Dr. Crowley, görünüşe göre dünyaca ünlü birisi.

Yüksek mevkilerdeki lanet olası arkadaşlar, değil mi?

Sinir bozucu bir şekilde, kendi kardeşim burada değil. Yine de bana birkaç mesaj gönderip, iyi olduğuma sevindiğini söyledi.

Yemin ederim, o lanet herif...

Bir yandan, varlığından haberdar olmadığım bir kardeşim olması harika. Öte yandan... bir kardeş gibi *davransaydı* çok iyi olurdu.

Herkes bana yalakalık yapıyor, iyi olup olmadığımı ve yastıkların yeterince yumuşak olup olmadığını kontrol ediyorlar — spoiler: yumuşaklar. Hastanenin VIP katı çok güzel, çok teşekkürler Kir.

Ama herkes benimle ilgilenirken, ben kırık telefonumu alıp belirli bir kişiye dokunuyorum.

Roman'ın son mesajlarını tekrar okuduğumda kaşlarıım çatıldı, özellikle de jakuzide, alkolün etkisiyle çekilmiş, çok seksi ve lanet olası bir atıştırmalık gibi görünen fotoğrafı.

Hâlâ ona cevap yazmadım. Bu sefer olmaz. Atıştırmalık olsun ya da olmasın, *hayır*.

Hayatımda ona ya da onun saçmalıklarına ayıracak zamanım ya da yerim yok. Bundan sonra hayatımdan uzak dursun.

"VAL!"

Kapı açılır ve Evie cehennemden kaçmış pembe bir yarasa gibi odaya girer.

"Sana sarılabilir miyim?!"

Kollarımı açarak gülümserim. "Tabii ki, Eves. Çok isterim."

Kollarını bana doladığında ve kaburgalarımın hoşuna gitmeyecek kadar sıkı sarıldığında yüzümü buruşturuyorum. Ama yine de ona sarılıyorum, yüzümde bir gülümseme belirliyor.

...Ta ki onun omzunun üzerinden bakıp kapıda gizlenen, çok fazla iyi görünen kişiyi görene kadar. Sanki güzel bir akşam yemeğinden gelmiş gibi giyinmiş, kapı çerçevesine yaslanmış, diğeri eliyle şişkin pazı kasını ovuşturuyor.

"Ben... ben onu getirdim," diye sorduğum soruyu cevaplamadan homurdanıyor.

O buradaydı.

Ve lanet olsun...

Bundan nefret

etmiyorum.

Hiç de.

Evie, emmem için yeterince buz parçası ve ağrı kesici olduğundan emin olmak için diğerlerinin korosuna katılıyor.

Spoiler: Şu anda ağrı kesiciler bana çok *iyi* geliyor.

Ama hepsi yatağımın etrafında toplanmış, endişelenip kaygılanırken, bakışlarım onların ötesine, *ona* kayıyor.

O bana hiçbir şey söylemiyor, ben de ona hiçbir şey söylemiyorum. Yüksek sesle değil.

Ama bakışlarımız arasında parıldayan söylenmemiş sözler? O başka bir hikaye.

Ve o burada.

Geldi.

Sonunda hemşirem Tracy içeri girip, daha fazla test yapabilmeleri için herkesin gitmesi gerektiğini söylüyor. Herkes vedalaşıyor ve Tracy onları dışarı çıkarmaya başlıyor.

"Aslında..." Roman'ın bileğini çeker. "Bir saniye sana ihtiyacım var."

Çenem sıkışır.

O benim işim, kaltak.

Vay canına. Bu da nereden çıktı?

"Üzgünüm," diye özür diler Tracy. "Bu yatağın tekerlekleri sıkışıyor ve hareket ettirmem gerekiyor..."

"Sorun değil," der Roman o derin, seksi bariton sesiyle. Evie'ye döner, Evie gülümser. "Diğerleriyle birlikte bekleme odasında olacağım. Orada görüşür müyüz?"

Roman başını sallar ve Tracy ile birlikte odaya geri döner.

"Sol alt köşedeki," diye iç geçirir ve yatağının o köşesini gösterir. "Sorduğum için üzgünüm, ama sen... şey..." Ona bakarken biraz kızarır ve sırtarak gülümser.

Geri. Siktir. Git. Orospu.

Roman rahatça güler. "Sorun değil. Nereye gidiyor?"

"Odanın diğer tarafına, pencereye biraz daha yakın bir yere. Makine ulaşabilsin diye."

"Anladım."

Roman, Tracy'yi nazikçe kenara çekip yatağın ayak ucunu tutar. Dişlerini sıkıp yatağı sertçe çekince kol kaslarının *şişmesini* heyecanla izlerim. Sonra yatağı, içinde ben varken gerekli yere doğru sürükler. "Burası

nasıl?"

"*Mükemmel!*" diyor Tracy. Elini Roman'ın koluna koyup kıkırdıyor.

Kahrolası *kıkırdama*.

Sürtük...

"Burada olduğun için çok mutluyum!" diye coşkuyla söyler ve kolunu sıkar. "Çok güçlüsün!"

Roman sadece gülümser.

Ben ağır ağır nesnelerin düşen yörüngeden
yörüngeden ve Tracy'yi Jello'ya indiren.

"Sormak istemiyorum ama..." Dişlerini sıkıyor. "Bir ricada daha bulunmam gerekiyor. Bir dakika burada bekler misiniz? Arkadaşınızın taramaları için röntgen teknisyeniyle görüşmem gerekiyor, ama henüz monitöre bağlı olmadığı için onu yalnız bırakamam. Sorun olur mu?"

Gözlerim Roman'a kayar. Yutkunur.

"Hiç sorun değil," diye patladı. "Evet." Gülümsedi. "Elbette onunla kalabilirim."

"Harika, teşekkürler. On dakika kadar sonra dönerim."

Kapı arkasından kapanır ve sonra yalnız kalırız: ben bu hastane yatağında, o da hemen yanımda duruyor.

"Ee..." Gergin bir şekilde güldü. "Tracy biraz flörtöz, ha..." "Burada ne işin var Roman?" diye homurdandım.

Gülümsemesi titrer ve kaybolur. "Ben... kız kardeşimi getirdim."

Evet, aradığım cevap bu değildi.

"Harika," diyorum kuru bir şekilde.

"Ve... senin için endişelendim."

Kalbim bir an durur ve gözlerim onun gözlerine kilitlenir. Bunu gerçekten yüksek sesle mi söyledi?

"Neden," diye homurdanırım. "Neden benim için endişelendin?"

Gözlerini kaçırıp başının arkasını ovuşturur. "Ben... Bilmiyorum. Çünkü ben bir insanım? Empati kuran bir insan?"

Sırıtiyorum. "O empati, insanları öldürmeni veya dövmeni engelliyor mu?"

"Pek sayılmaz."

Kaşlarım kalkıyor. "O zaman çok duygulandım."

Aptalca, sevimli bir gülümsemeyele sıırıtiyor, sonra ona göz kırptığımda kızarıyor.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorar, ciddi bir ifadeyle.

"Sert bir şekilde binilip ıslak bir şekilde bırakılmış gibi, ve bu hiç de eğlenceli değil."

Roman gülümser. "Ne oldu?"

"Bir pislik yolumu kesti. Direksiyonu kırdım, kayarak Broadway ve Houston'ın köşesindeki bir yaya geçidi direğine çarptım."

"*Tanrım*," diye homurdanır. "Siktir, üzüldüm."

"Evet..."

Sözlerim kesilir ve oda sessizliğe bürünür.

"Bak, ben..."

"Yapma."

Roman kaşlarını çatır. "Özür dilemek istiyorum..." "Bana saldırdığın için mi? Bana *vurduğun* için mi?"

"Ben..." O, yere bakarak iç çeker. "Bu çok kötüydü." "Tabii ki."

Gözleri benimkilere dikilir. "Sen de epey iyi vurdun."

"Eh, sen dayanabilirsin."

Dudaklarım gülümsemeye çekilir, onun dudakları da öyle.

"Sen at bir lanet lanet iyi yumruk diyor sessizce mırıldanır.

"Teşekkürler. Biliyorum."

Gülümser. "Böyle dövüşmeyi nerede öğrendin?"

"Koruyucu ailede."

Kafasını sallar. "Doğru, Evie bundan bahsetmişti." Kaşları çatılır ve dövmele ellerini yatağının kenarına koyduğunu izlerim. "Zor olmuş olmalı."

Omuz silkiyorum. "Bale yapan eşcinsel bir çocuksan, kavga etmeyi çok çabuk öğrenirsin. Ama aynı zamanda... sanırım... bunu seviyorum. Kavga etmeyi, yani. Garip, değil mi?"

Roman başını sallar. "O kadar da garip değil. Yıllardır boks yapıyorum... Bilmiyorum... Kendi kendime yardım etmek, terapi ya da her neyse." Omuzlarını silker. "Sokak dövüşlerini de hep sevmişimdir."

"O zaman senin o sevgi dolu vuruşunu bir iltifat olarak kabul edeceğim." Sessizce güler.

"Peki..." Boğazını temizler. "Şimdi ne yapıyoruz?"

"Tracy dönmeden önce bana sünger banyosu yapmaya vaktin vardır herhalde."

Yüzü kızardı. "Demek istediğim..."

"Ne demek istediğini biliyorum," diye mırıldanıyorum. Derin bir nefes alıyorum. "Şimdi *bizimle* ne demek istediğini."

Roman'ın yüzü kızarır ve ellerine bakar, ellerini çarşafı buruşturmaya başlar.

"Şey... Ben... Bilmiyorum. Evet, sanırım."

"*Sanıyorsun*, yoksa kastettiğin buydu."

Yavaşça gözlerini benimkilere çevirir. "*Demek istediğim bu*," diye fısıldar.

"Sor soruyu Roman," diye homurdanırım.

Gözleri odanın her yerine bakarken hızlıca nefes verir. "Ben —Siktir, bilmiyorum. Bu ne?" "*Bunu*

tanımla."

Gözleri sonunda bana odaklanır. "*Bu*," diye mırıldanır, önce beni, sonra kendini işaret eder.

Omuz silkiyorum. "Gerçekten hiçbir fikrim yok. Ama..."

Elini tuttuğumda gerginleşir ama geri çekilmez.

"Ama her ne ise hoşuma gitti," diye homurdanırım, elimi sıkılaştırırım. Elini çevirir ve yavaşça, dövmeleli parmaklarımız birbirine dolanır.

"*Ben de*," diye mırıldanır. Kaşları çatılır. "Ama ben gerçekten eşcinsel değilim, Val."

Tanrım, lanet olsun.

"Senin sikini emerken inlemelerin, homurtuların ve saçımı çekmen aksini söylüyor dostum."

Roman'ın yüzü *morarır*, çenesi düşer ve sanki ben dağdan tabletleri getirmişim gibi bana bakar.

"Ben... ben sadece..." Duraklıyor. "Bu sadece dışsal bir uyarıcı..."

Gerçek bir kahkaha atarım. "Şu anda ciddi misin sen?"

"İyi hissettiriyor, hepsi bu," diye patlar.

"Hayır, Roman," diye homurdanırım, elini daha sıkı tutarım. "Hepsi bu kadar *değil*. Asıl mesele bu. Bir *kız* seni dizlerinin üzerine çöktürüp ağzını amına dayarsa da aynı şeyi hissedeceğini mi söylüyorsun?"

Öfkeli ve tiksiniş arasında bir ifade takınır.

"Şimdilik etiketleri bir kenara bırakıp, neyse o olsun, ne dersin Roman?"

Ne dediğimi bildiğimi söyleyebilirim. Heteroseksüelleri tanıyorum, biseksüelleri de tanıyorum. Ve *bu*

piç kurusu, biseksüel olmaya yetecek kadar kendine veya cinselliğine güvenmiyor.

Hayır, Roman Nikitin *kesinlikle* eşcinsel. En azından *benim* için eşcinsel, ki benim için önemli olan tek şey bu. Çünkü ben ona belki, muhtemelen, lanet olası bir şekilde takıntılıyım.

Roman'ın kaşları çatıldı. "*Evleniyorum*, Val."

"Onunla yatıyor musun?" Bunu söylerken gözlerimde bir parıltı var ve o orospu çocuğunun bunu gördüğünü *biliyorum*.

"Hayır," diyor Roman, başını sallayarak. "Ona hiç dokunmadım."

"O *sana* dokundu mu hiç?" diye homurdanırım, gözlerimdeki ışıltının biraz daha acımasızlaştığını hissedirim, içimde ölümcül bir duygu kıvrılır ve dolanır.

"*Hayır*," Roman başını sallayarak cevaplar. "Hayır, hiç dokunmadım." "*İyi*," diye homurdanırım. "Öyle kal."

Bunu söylediğimde çenesine yayılan küçük gülümsemeyi seviyorum. Sonra dudağını dişlerinin arasına çekiyor.

"Nişanlı olduğum kısmı atlıyorsun..." "Onunla evlenmek *istiyor* musun?"

"Hayır. Tabii ki hayır."

"O seninle evlenmek istiyor mu?"

Roman sırtlıyor. "Sanmıyorum."

"Ama muhtemelen bunu engelleyemezsin." "Val..."

"Roman." Elini sıktığımda yanakları yine kızarır. "Bana bırak."

Kaşlarını çatı. "Dur, bekle..."

Onu yatağı doğı eğılmesinden yararlanarak bana doğı düşmesini sağlayarak onu kendime çekince, o nefesini tuttu. Kendini tuttu, ama bu onu tam yüzüme getirdi.

Elimi uzatıp çenesini kavradığımda titrer.

"Benim için sertleştiğini biliyorum," diye mırıldandım. "Ve ben de senin için çok sertleşiyorum, küçük enkaz."

Gözleri büyüdü. Dudaklarından sevimli, nefes nefese bir *huughn* sesi çıktı.

"Val..."

"Bu senin suçun, Roman. Beni sana bağımlı hale getirdin, lanet olası tadına, kokuna ve teslim olma şekline. Yerine konmayı nasıl arzuladığını."

Ve sonra...

O, her seferinde beni çıldırtan o seksi, derin ve yine de hafifçe inleyen sesiyle *inliyor*.

Boğazı çalışır, nefesi kesilir. "Ben... Evie ile buluşmam gerek."

Başımı sallıyorum.

Evet, gitmeli. Çünkü burada daha fazla kalırsa, bu yataktan kalkıp onu sikmek *için* kendime vereceğim zarardan sorumlu tutulamam.

"Gitmeden önce benim için bir şey yapman gerek."

Kaşlarını çatıyor. "Neymiş o?"

"Ne olduğunu itiraf et."

Roman kaşlarını çatıp itiraz etmek için ağzını açar, ama sonra susar.

Çünkü onu öpüyorum. *Sertçe.*

İlk başta gerginleşir, ama dilim ağzına girip onunla oynamaya başladığında, lanet olsun, *canlanır*. Dudaklarıma inleyerek, benim onu öptüğüm kadar açgözlülükle beni öper ve ayrıldığımızda nefes nefese kalır, yüzünde saf bir ihtiyaç ifadesi vardır.

"Kendine ne dediğin umurumda değil," diye dudaklarına fısıldarım. "Eşcinsel, biseksüel, sorgulayan, *ne olursa olsun*. İstedikçe kadar kendine heteroseksüel olduğunu söyleyebilirsin, umurumda değil."

Çenesini tutup onu kendime çektiğimde inliyor, lanet olası inliyor.

"Ama sen ne olduğunu biliyorsun, lanet olasıca, kesin olarak?"

Roman titrer, başparmağımı alt dudağına sürtüp öptüğümde sessizce nefes alır.

"*Benim.*"

"NASIL HISSEDIYORSUN?"

Her şeyi göz önünde bulundurursak? Kendimi *harika* hissediyorum.

Kir, hastanede bana VIP muamelesi yaparak gerçekten büyük bir iyilik yaptı. Odam çok büyük ve manzarası harika, yemekler muhteşem, yatak beş milyar farklı şekilde ayarlanabiliyor ve Brooklyn, Naomi ve Evie gibi arkadaşlarım beni ziyaret edip rahat olduğumdan emin olmak için bana ilgi gösteriyorlar. Hatta Madame Kuzmina bile bu sabah beni arayıp, umarım yakında ayağa kalkarım dedi.

Görünüşe göre cehennem donmuş.

Brooklyn'in sorusuna cevap vermek gerekirse, ben harikayım. En azından harika olmam gerek. Öyleyse neden bir şeylerin eksik olduğunu hissediyorum?

Ve bunun, Roman'ın iki gece önce hastaneye yatırıldığım gecedan beri geri gelmemesiyle nasıl bir ilgisi olduğunu neden bu *kadar iyi* biliyorum?

Normalde, ertesi sabah taburcu edilirdim. Ama hafıza kaybı geçmişim nedeniyle, beni iki gece daha gözlem altında tutuyorlar.

Ayrıca, Kir buraya o kadar çok para veriyor ki, birine yer ayırmalarını istediğinde, kırmızı halıyı serip onu şımartıyorlar gibi bir izlenim edindim.

"Tamam," Brooklyn'e gülümseyerek omuz silkiyorum.

"Gerçekten."

"Seni bir gece daha tutmalarına sevindim," diyor Evelina, elimi tutup nazikçe sıkıyor.

"Yani..." İlk dairemden daha büyük olduğuna yemin edebileceğim bu lüks odaya bakarak gülümsüyorum. "Gerçekten şikayet edemem." Brooklyn'e başımı sallıyorum. "Lütfen Kir'e tekrar teşekkür et. Ona gerçekten borçluyum."

Omuz silkiyor ve eliyle beni uzaklaştırıyor. "Hayır, borçlu değilsin."

"Ona borcumu ödemek için yapabileceğim hiçbir şey yok *mu*?"

"Val, sorun değil."

"Ev yapımı kurabiyeler?"

Gülerek gözlerini devirdi. "İmzalı

8x10 parlak fotoğraf?" Brooklyn

yüksek sesle burnunu çektirdi.

"Kucak dansı?"

"*Hey*. Fazla zorlama."

Onun hemen kaşlarını çatmasına gülümserim. "Tamam, peki ben BDE'ye benim için kucak dansı yapmana *ne dersin*?"

Somurtkanlığı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Bunu yapabilirim."

"Ne zaman tiyatroya döneceksin?" Evelina nazikçe sorar, kaşlarını çatarak. "Fizik tedavi göreceksin misin?"

Sadece kardeşin yaparsa...

Kafamı sallıyorum. "Hayır. Sağ bacağıma ekstra ağırlık antrenmanı yapıp stabilizatörleri güçlendireceğim, çünkü darbeyi oradan aldım. Ama iki hafta içinde geri dönebilirim." Kaşlarımı çatıyorum. "Beni boş ver. Baban nasıl?"

Omzunu kaldırır. "O... iyi, sanırım. Neyse ki yaralanmadı, Bane'in babası da öyle. Ama..." Ağzı bükülür. "Son zamanlarda çok huysuz ve kötü davranıyor. Ve öfkesi daha da kötüleşti..."

Elini tutuyorum. "Üzgünüm, Evie."

Brooklyn iç çeker. "Hey, ben bir latte alacağım. VIP katındaki kahve dükkanı *harika*. Siz bir şey ister misiniz?"

Kafamı sallarım. Evie de öyle.

"Hemen dönerim."

Evelina, Brooklyn'in gitmesini izler. Kapı kapanınca bana döner, kaşları çatılmıştır.

"İyi misin?" diye nazikçe sorarım.

Tereddüt eder, doğru kelimeleri bulmaya çalışır gibi görünür, ya da konuşup konuşmamaya karar vermeye çalışır gibi.

"Evie..."

"Dün gece babamın ikinci adamı Stepan ile konuştuğunu duydum," diye birdenbire patlar, hala gözlerime bakmadan. "Patlama hakkında." Dudaklarını dişlerinin arasına çeker. "Senin..." Durur ve yutar.

"Hey." Ben oturuyorum otururum ve onu onun elini tut. "Sen söyleyebilirsin bana bana her şeyi söyleyebilirsin. Cidden."

"Babamla kardeşin arasında *iyi* olmayan bir şey olduğunu biliyorum. Bir tür iş meselesi, sanırım?"

Sangrini bağlantısını ve Dasha Lukashova'nın bir zamanlar Vaughn ile nişanlı olduğunu kastediyor.

"Evet, ben... " Kafamı sallıyorum. "Vaughn'un işlerine karışmamaya çalışıyorum. Ama ne oldu?"

Titrek bir nefes alır ve sonunda endişeli gözlerini benimkilere çevirir. "Babam... Saldırının arkasında kardeşin ve Sendika'nın olduğunu düşünüyor."

Sırtımdan soğuk bir ürperti geçer. Suçlamadan dolayı değil, ilk tepkimin bunu inkar edip "Vaughn asla böyle bir şey yapmaz" dememek olmasından dolayı.

O bunu yüzde yüz *yapardı*.

Hâlâ ağabeyimi tanımaya çalışıyorum ve ömür boyu telafi etmemiz gereken çok şey var. Ama son birkaç ayda onun hakkında birkaç somut gerçek öğrendim. Bunlardan biri, Sendika'nın her şeyden önce geldiği. Nokta. Sendika ve çıkarları her şeyden önemlidir ve diğer her şey, uzun süredir kayıp olan küçük kardeşi de dahil, ikinci planda gelir.

Peki kardeşim, kendisi ve Obsidian Sendikası'nın çıkarları için birini *öldürmeye* gerçekten kalkışır mıydı?

Sihirli sekiz top "muhtemelen" diyor, bu da beni son birkaç ayda onun hakkında öğrendiğim ikinci noktaya getiriyor:

Vaughn *aslında bir sosyopat olabilir*.

Kelimenin tam anlamıyla.

O şiddetli, öfkeli bir canavar değil, ama mesele de bu. Sessizce, zekice hesap yapıyor. Ne söyleyeceğini, nasıl davranacağını, duruma göre nasıl daha güçlü ya da daha itaatkar görüneceğini *tam olarak* biliyor. Gözünü kırpmadan birinin egosunu besleyebilir ya da birini öldürme listesinden silebilir ve ikisi için de uykusunun bir anını bile kaybetmez.

Kısa cevap?

Bence Vaughn, Pavel Nikitin'i bombalamaya *gayet* muktedir.

"*Tanrım*, özür dilerim." Evie'nin yüzü buruşur. "Bu çok kaba bir davranıştı..."

"Gerçekten değil."

"Hayır, demek istediğim, içeri girip kardeşini suçlamaya başladım..."

"*Hey*." Elini tutup gülümsüyorum. "Hiç sorun değil. Alınmadım. Onunla konuşayım, tamam mı?"

Yavaşça başını sallar. "*Tamam*," der sessizce. Sonra kaşları yine çatılır. "Ama... Sence o gerçekten böyle bir şey yapabilir mi?"

"Kim *ne* yapabilir, Bayan Nikitin?"

Evelina irkilir, bakışlarım onun üzerinden geçerken omurgası birden dikleşir.

Vaughn kapının eşiğinde duruyor. Evie yavaşça ona dönerken boğazı hareket eder.

"Ben..." Tek hece boğazında takılır, kardeşim ona soğuk, buz gibi ve - evet, dürüst olacağım - biraz da dengesiz bir bakış atar.

"Bekliyorum, Evelina," der sessizce.

"Kız konuşması," diye homurdanırım. "Evie bu seksi adamla bir ilişki yaşıyor ve bazı soruları var."

Evie kaşlarını çatarak bana şaşkın bir şekilde bakar. "Ben hiçbir şey görmüyorum..."

"*Gerçekten* seksi bir herif," diye yüksek sesle telaffuz ettim.
"Kocaman bir aleti var."

Evelina, bakışları benimle kardeşim arasında gidip gelirken, hırkasının rengi kadar pembeye döner.

Vaughn hiç de rahatsız görünmüyor. "Anlıyorum." Evie'ye döner.
"Bayan Nikitin, kardeşimle özel olarak konuşmak istiyorum."

Ona sert bir bakış attım. "Sıranı bekleyebilirsin..."

"Hayır, ben..." Evie hala kızarak zayıf bir gülümsemeye, "Zaten gitmem gerek. Prova var," diye omuz silkiyor. Bana gülümsüyor.
"Bir şeye ihtiyacın olursa..."

"İlk arayacağım kişi sen olacaksın, söz veriyorum," diye göz kırparım. "Hey, seksi sevgilinin kocaman sikiyle iyi eğlenceler."

Yüzü tam anlamıyla kıpkırmızı olur, gözleri bana dikilir, sonra nefesini alır ve dönüp gider. Vaughn'a zayıf bir gülümsemeye başını eğerek yanından geçer.

"Bayan Nikitin."

Adımları kesilir ve titreyerek kapının yanında durur.

"Babanız için üzüldüm," diye sessizce homurdanır. "Umarım o... talihsiz olaydan sonra iyidir?"

Evelina'nın omuzları gerilir, elleri yanlarında sıkışır. Tereddütle dönmeye başlar, yüzü solgun bir şekilde bana, sonra Vaughn'a bakar.

"*Teşekkür ederim*," diye boğuk bir sesle söyler. "O..."

"İyi. Gayet iyi," diye sıkıca homurdanırım, doğrudan Vaughn'a bakarak. "Evie'nin gitmesi gerekiyor, ama ilgine çok teşekkür ederim *kardeşim*."

Vaughn, Evelina'ya soğuk bir gülümseme atar ve bu, Evelina'yı gözle görülür şekilde titretir. Evelina bana gizlice bir bakış atar, sonra hızla odadan çıkar.

"Seni *orospu çocuğu*," diye homurdanırım, yataktan fırlayarak.

Siktir et bacağıma. Siktir et kesiklerimi ve morluklarımı. Siktir et beyin sarsıntımı ve göğsüme bağlı sensörleri. Vaughn'a saldırırım, ama o da bana doğru gelir, omzumdan yakalar ve kol mesafesinde tutar.

"*Sakin ol*," diye homurdanır, yüzü kararır. "Kendine zarar vereceksin, aptal."

"O da neydi *lan!*" diye tıslayarak parmağımı kapının yönüne doğru uzatırım.

Bana boş boş bakar. "O politikaydı, kardeşim."

"Hayır, o sindirmeydi ve sen benim arkadaşıma karşı bir pislik gibi davrandın

aptal gibi davrandın," diye öfkeyle söylüyorum.

Vaughn iç çekip başını salladı. "Bana bir iyilik yap ve otur, tamam mı?"

Beni yatağa geri götürür ve yatağın kenarına oturmam için yardım eder.

"İşte, oturdum lan," diye bağırırım. "Şimdi Evelina ile sorunun ne olduğunu söyle bana."

Kaşlarını kaldırır. "Hiçbir şey." Omuzlarını silker. "Ancak babasıyla işler daha karmaşık hale geliyor."

"Sen miydin?!" diye tıslarım.

Vaughn'un ifadesi sıkılmışlık ve eğlence arasında bir yerde.

"Pavel Nikitin'in güvenli evini havaya uçurup, onu ve Nikolai Antonov'u neredeyse öldürmekle benim bir ilgim var mı demek istiyorsun?"

"Senin *karışıp* karışmadığını sormuyorum, pislik," diye hırlıyorum.
"Sen *mi yaptın* diye soruyorum."

Bir an sessiz kalır, bana merakla bakar, yüzü tamamen ifadesizdir.

"Bunu yapabilecek biri olduğumu mu
düşünüyorsun?" "Evet."

Düşünceli bir şekilde bana bakıyor. "Hızlı cevap."

"Bu soruyu ilk kez düşünmüyorum," diye karşılık verdim.

Vaughn gülümser, mükemmel dikilmiş koyu gri takım elbisesinin yakalarını düzeltir.

"Obsidian Sendikası, önemsiz mafya dramalarıyla uğraşmaz, Val."

Soğuk bir kahkaha attım. "Önemsiz mi? Onun babasını neredeyse öldürüyordu." "Pavel Nikitin ile *tanıştın mı?*"

"Evet," diye homurdanırım.

Vaughn kıkırdar. "Gerçek bir prens, değil mi?"

"Sırf pislikler diye insanları havaya uçurmazsın," diye homurdanırım. "Ne kadar talihsiz olursa olsun."

"Pavel ve ben aynı uzun vadeli hedefe odaklanmış olabiliriz. Ama..."

"Bu Dasha Lukashova ile mi ilgili?" diye mırıldanırım. "Öyle mi? Nesin sen, Roman ile evlendiği için duygusal davranan terk edilmiş eski sevgili mi?"

Vaughn geniş bir gülümsemeyle kıkırdamaya başlar. "Sence ben duygusal bir tip miyim?"

"Bazen senin nasıl biri olduğunu *tam olarak* söylememi ister misin?"

"Kalpsiz, hesapçı, kontrol ihtiyacıyla hareket eden, Makyavelist ve narsist eğilimleri olan ve insanlığa karşı psikotik bir kin besleyen biri mi?"

Kaşlarımı çatıyorum. Vaughn daha da geniş gülümsüyor.

"Yaklaştım mı, Val? Yoksa eklemek istediğin başka bir şey var mı?"

"Bence hemen hemen hepsini söyledin," diye homurdanırım.

Kardeşim iç çeker ve yatağın üzerinde oturduğum yere gelir. Eğilir, ellerini dizlerime koyar ve gözlerimin içine bakar.

"Pavel'in güvenli evinde olanlarla hiçbir ilgim yok, Val. Yoğun nüfuslu kentsel alanların ortasında binalara yangın bombası atmak benim tarzım değil. Dürüst olmak gerekirse, çok fazla karışıklık yaratıyor."

Ona ihtiyatla bakarım. "Sen de bu işin içinde miydin?"

Kafasını sallar. "Hayır. Sendikadaki başka kimse de yoktu. Bu endişelerini giderir mi?"

Ona sertçe bakarım. "Öyleyse neden Evie'yi kandırıp, yaptığını ima ettin?"

Sessizce gülümser. "Çünkü küçük kara tohumlar ekip, onların zihninin en paranoyak kısımlarından fırlayan kabuslara ve canavarlara dönüşmesini izlemek benim en iyi yaptığım şeydir, Val."

"Evelina'dan uzak dur," diye tıslarım. "O, Pavel'le oynamaya çalıştığın oyunun bir parçası değil. O, sınırların dışında. *Bütün* arkadaşlarım öyle, ama o özellikle. Anladın mı?"

Başını yana eğip bana yakından bakı , omuzlarını silkiyor.
"Anladım."

"Ben ciddiym, Vaughn. Evie, Pavel ile oynadığın satranç oyununda bir piyon değil. Anlaşıldı mı?"

Gülümser ve ayağa kalkarken dizime hafifçe vurur. "Anladım. Şimdi memnun musun?"

Dişlerimi eziyorum. "Yemin et."

"Neye?"

Kaşlarımı çattım. "Şey üzerine... Bilmiyorum... Çocukluğumuz üzerine."

O sırtıyor. "Çocukluğumuzun *neyi* kutsal ki?" "Yanlış adama soruyorsun."

Gülüyor. "Peki. Çocukluğumuz üzerine yemin ederim... Tam olarak neye yemin ediyorsun?"

"Ne sen ne de Sendika o bombalamayla hiçbir ilginiz yok."

Vaughn bir elini kalbinin üzerine koyar ve diğer elini yemin eder gibi kaldırır. "Yemin ederim, ölürsem, gözüme iğne batır. Yemin ederim, Val."

Kısa bir baş sallarım. "Peki... tamam o zaman."

O, odadaki içkisini içmek için dönerken minnetle gülümser. "Güzel ev."

"Teşekkürler. Ve geldiğin için teşekkürler... sonunda," diye mırıldanırım.

Vaughn bana yaklaşıp elini omzuma koyarken ağzını büküyor. "Daha önce gelmeliydim. Özür dilerim. Ben... bu tür şeylerde yeniyim. Yirmi yıldır kardeşim *yoktu*."

"Benim de yoktu, aptal," diye homurdanırım, sırtarak. "Bunu unutmayalım, olur mu?"

"Anlaştık."

ROMAN

O DELİ.

Kalbim hızla atıyor, telefonumda beliren mesajı tekrar okurken tüylerim diken diken oluyor.

VAL

Senin sikini rüyamda gördüm.

Daha önce de kızlar bana seks mesajları göndermişti — çıplak fotoğraflar, flört mesajları, her neyse. Bu oyunun bir parçası ve ben de ortaya çıktığında bu oyunu oynuyorum, itiraf ediyorum, biraz zorladığımı hissetsem bile.

Val ile olan *bu... şey*, görmezden gelmek, önemsememek, sadece biyolojik bir tepkiymiş gibi davranmak, sarhoş olduğumu söylemek ya da başka aptalca bahaneler uydurmak gittikçe zorlaştıkça, bununla yüzleşmeye çalışıyorum.

Gerçek şu ki, bana dokunduğunda ya da bana öyle baktığında... hoşuma gidiyor.

Çok.

O kadar çok hoşuma gidiyor ki, tek istediğim bu ve o gittikten sonra ya da onu itip "kendimi bulmaya" çalışan öfkeli bir genç gibi fırlayıp gittikten sonra tek düşündüğüm bu.

Yirmi dokuz yaşımdayım lan. Hiçbir şeyi "anlamaya" çalışmamam gerekir. Şimdiye kadar kim olduğumu bilmem gerekir. O pislik hayatıma girmeden önce *biliyordum*.

Ama şimdi bu... şey kafamın arkasında gizlenmiş, aynaya baktığımda bana bakan, kulağıma "ibne" ya da "pidoraz" fısıldayan bir şeyle baş başa kaldım.

Sen bir hanım

evladısın.

Zayıfsın.

Senin gibi sapkın düşünceleriyle Bratva'ya liderlik etmeye uygun değilsin.

Lanet olası bir ERKEK ol.

Ve kafamdaki ses beni içten içe parçalamaya çalışmadığında bile, beni yakıp yıkmaktan yorulduğunda bile, hala orada, uyumaya çalışırken sessizce fısıldıyor.

Eşcinsel misin?

Evet... ÖYLE

misin?

Ve ben hiçbir zaman bir cevap bulamıyorum. Evet değil. Ama hayır da değil.

Bilmiyorum.

Telefonum yine çalıyor. Bir bakıyorum ve yeni mesajı görünce yüzüm anında kızarıyor.

VAL

Sikim seni özlüyor, enkaz.

Lanet olsun. Bu lakabı *sevmemem* gerek. Ama... sevmiyorum.

"Çünkü beni mahvediyorsun."

Kimse bana takma ad takmamıştı. Yani, kızlar bana bebeğim, seksi falan derdi. Ama bunlar asla

küçük heyecan hissettirmedi.
göğsümden göğsümde
kivrılan, kivrılan bir his uyandırdı.

hissettirmedihissettirmedi.
veya tetiklediderinlerde

Telefonum yine çaldı ve bu sefer çenem yere düştü.

VAL

Gördün
mü? ;-)

Görüntü telefonumun ekranını doldurur ve içimde çiğ bir ihtiyaç hissedirim.

Bu, onun penisinin resmi.

Onun *çok* sert, kalın, kocaman sikinin.

Aslında, "penis" doğru kelime değil. Val'in *sik*
gibi bir *penisi* var.

Ve bundan sonra aklıma gelen ilk düşünce "ve çok da güzel bir sik"
olduğunda, içimdeki şey hırlıyor ve gülerek işaret ediyor.

BEN

Bunu bana neden gönderdin?

VAL

İdeal olarak, seni tahrik
etmek için

VAL

Nasıl yaptım :D

Dudaklarımı ısıyorum, nabzım düzensiz bir şekilde atıyor.

ME

O kadar da iyi değil. Bana bir etkisi yok.

VAL

Yalan söylediğinde çok tatlısın

Cevap yazarken aptal gibi sırtıtmamı dikkatlice görmezden
geliyorum.

BEN

Üzgünüm. Bana yazık oldu.

VAL

Seni hiç tahrik etmiyor mu...

BEN

Hayır.

VAL

Şimdi nasıl?

Tanrım.

Bir sonraki görüntü, yine onun penisinin bir fotoğrafı. Ama bu sefer kamerayı biraz daha uzakta tutmuş, böylece onun karın kaslarını, kalçalarına doğru uzanan v-hatlarını, dövmelelerini ve diğer elinin penisinin tabanını kavrayıp sıkıldığını da görebiliyorum. Penisinin başında beyaz bir damla ön sıvı damlıyor.

Ve benim penisim hemen seğiriyor.

Kalınlaşıyor. Büyüyor. Pantolonumun önünü şişirmeye başlıyor.

BEN

Hala hiçbir şey yok.

VAL

lol,
yalancı.

Başka bir resim geliyor. Bir yatakta yatıyor, ama belli ki hastane yatağı değil, ve onun penisinin hemen ön plandaki görüntüsünün ötesinde çıplak tuğlalar, yüksek fabrika pencereleri ve kirişli tavanlar görüyorum.

BEN

Hastaneden çıktın mı?!

VAL

Siktir, o fotoğraftan çıkardığın sonuç bu mu?

Gölümsüyorum.

VAL

Bu arada, iyi kaçtın. Sonuncusundan fiziksel bir tepki aldın mı?

BEN

Bir bakayım. Hayır, üzgünüm.

Tanrım, sanırım flört ediyorum.

VAL

Son teklif

Bu sefer bir video. "Neredeyse oynat düğmesine basmayacaktım" ya da "telefonu bir kenara koydum ve cesaretimi topladıktan sonra geri döndüm" demek isterdim.

Gerçek şu ki, oynat düğmesine daha hızlı basamazdım.

Ve vay *canına*.

Ekranda Val, muhteşem sikini okşarken son derece erkeksi ve seksi bir şekilde iniliyor. Büyük, dövme eli sikinin tabanını sıkarken, sikinin *büyük* bir kısmı hala dışarıda kalıyor. Şişmiş başından ön sıvı serbestçe akıyor ve seğiren sikinden yavaşça damlıyor. Elini aşağı kaydırarak büyük, ağır taşaklarını avuçluyor ve sikinin nabızı atıp başından daha fazla ön sıvı sızdığında, boğazımdan çıkan sesin ihtiyaç duyulan bir *inilti* dışında başka bir şey olduğunu iddia edemem.

VAL

iyi mi?

Kocaman ereksiyonum uyluğuma çarparak zonklarken koltuğumda kıpırdanıyorum.

BEN

Hiçbir şey. Üzgünüm.

VAL

kanıtla.

Gözlerimi kırıyorum.

BEN

Ne?

VAL

Kanıtla lan. Eğer benim sikim seni tatmin etmiyorsa, seninkinin şu anda ne kadar sert olmadığını gösteren bir fotoğrafını çek. O zaman eşcinsel olmadığını anlarım.

BEN

lol, eşcinsel olmadığımı kanıtlamak için sana sık fotoğrafı göndermek hiç mantıklı değil.

VAL

Tamam. Neyse. Yakalandım. Açıkçası sadece muhteşem sikini tekrar görmek istedim.

Sıcak bir titreme içimi kaplar, penisim seğirir ve uyluğuma çarpar.

VAL

Sakin ol, enkaz. Hiçbir şekilde bana böyle bir şey göndereceğini düşünmüyorum.

Ama bunu düşünüyordum...

VAL

Ee... Sahte evliliğini iptal ettin mi?

BEN

Bu ciddi bir soru mu?

VAL

Mm... sayılır? Sen onunla evlenmek istemiyorsun, o da seninle evlenmek istemiyor. İkinizin de bunu neden yapmak istediğini anlamıyorum.

VAL

Ve unutmayalım ki, sen DICK için sertleşip ağırırsın.

Isı içimi yakıyor.

ME

Tabii ki durum bundan daha karmaşık ve hayır, ben yapmadım.

VAL

Sorun yok. Sana endişelenmene gerek olmadığını söylemiştim. Ben hallettim.

Omuzlarım gerildi.

BEN

Neden sana çılgınca bir şey yapmamamı söylemem gerektiğini hissediyorum?

VAL

lol Beni tanıdığın için mi?

Yavaşça sohbetimizi geriye doğru kaydırıyorum. Gözlerim fotoğraflarda takılıyor ve videoyu tekrar izlediğimde, ereksiyonum pantolonumda acı verici bir şekilde şişiyor.

Tanrım, benim neyim var böyle?

VAL

Orada ilgini mi kaybettim?

BEN

Hayır.

Üzgünüm.

BEN

Evin çok güzel görünüyor.

VAL

Teşekkürler. Yeni bir ev. Buzdolabını henüz pek doldurmadım ama burası benim evim.

Birkaç saniye sessizlik olur, ta ki...

VAL

Gel de gör.

* * *

VAL Kapiyı açtığında SIRITIR. "Vay vay vay..."

Lanet olsun. Neden bu hem alay hem de davet gibi geliyor?

Evet, geldim. Kendime, bu onun buzdolabının dolu olmadığına dair yaptığı bir yorum olduğunu söyledim. Ben sadece... bilmiyorum... iyi bir komşu falanım.

"Bir arkadaş".

Tabii.

Çünkü arkadaşlarımin evine gitmeden önce her zaman duş alırım, tıraş olurum ve beş farklı kıyafet denerim.

"Bir şey düşünme," diye homurdanarak onu itip muhteşem dairesine giriyorum. Market poşetlerini kaldırıyorum. "Sana bir şeyler getirdim."

"Ah, şövalyelik öldü derler."

Gözlerimi devasa açık alandan ayırmadan, çatı katı oturma odasının altında inşa edilmiş mutfak alanına doğru ilerlerken, onun bakışlarının üzerimde dolaştığını görmezden geliyorum. Val, poşetleri yere koyar koymaz hemen içlerini karıştırmaya başlar. Tortilla paketi, rendelenmiş peynir, adobo sosunda marine edilmiş biftek, avokado...

"Bana burrito malzemeleri mi getirdin?!"

Gülümserim ve omuz silkerim. "Burritolar harikadır."

"*Katılıyorum,*" diye başını sallar, yiyecekleri yere koyar ve diğer çantaları karıştırmaya devam eder. Büyük bir votka şişesi çıkarırken bana bir bakış atar.

Yine omuz silkiyorum. "Ne? Neyin var neyin yok bilmiyordum."

"Evet," Val sırtıyor. "Ağrı kesicilerimi yutmak için bir şişe *votka* olmadan kalmak istemezdim. Bu... güvenli görünüyor."

Gözlerimi devirdim. "Bilmiyordum..."

"Evimde içki olmayacağından endişelendin..."

Ona bakarken çenemi sıkıyorum. "Söylemek istediğin bir şey mi var?"

Omuzlarını silkiyor. "Bir sürü şey var, ama duymak istemezsin." "Dene bakalım."

Val bir an bana bakar. "Tamam, siktir et. Çok içiyorsun." "Ben *Rus'um*."

Kaşlarını kaldırır. "Cevabın bu mu?" "Bir sorunun mu vardı?"

Nefesini verip içini çekti. "Belli ki konuşmak istediğin bir şey değil."

"Tartışacak ne var bilmiyorum. İçki içmeyi seviyorum. Vur beni."

"Bence sorun, sadece içki içmekten hoşlanmaman olabilir. içki içmekten *hoşlanmaman olabilir*."

"Biliyorsun, eşyalarımı alıp gidebilirim," diye homurdanırım.

"Gitmemen daha iyi olur."

Onun samimi ve açık sözlü tavrı yüzümü kızartır.

"Başka yorumun var mı?"

Val gülümser ve başını sallar. "Hayır, şimdilik yok."

"Harika."

Onun market alışverişlerini yerleştirmesine yardım ediyorum. Sonra dönüp evini iyice inceliyorum. *Gerçekten çok güzel.*

"Bu daire *harika*, bu arada."

Val buzdolabına yaslanarak sırttı, kollarını göğsünde kavuştururken biraz yüzünü buruşturdu. "Değil mi?"

"Vaughn?"

Yüzü aniden asılır. "Ben sadaka almam."

"Oh, ben..." Sözlerim ağzımda dolanıyor. "Ben ima etmiyordum..."

"Aslında ediyordun."

Gülümseyerek başımı eğiyorum. "Sadece... bu daire bir dansçının maaşıyla ulaşamaz bir yer, değil mi?" Başımı kaldırıp gözlerimi ona çeviriyorum. "Peki, kardeşin..."

"Ara sıra onun için çalıştığım için bana maaş ödüyor," diyor Val keskin bir sesle.

Vaughn'un dağ evinde geçirdiğimiz o geceyi hatırlıyorum, Val orada... Ne olduğunu bilmiyorum. Muhafızlardan biri miydi? Obsidian Sendikası'ndan biri miydi?

"Ne tür işler?"

Tembel bir gülümsemeyle gözlerini devirir. "Bana ders verme, Roman. Ailenin geçimini nasıl sağladığını biliyorum."

"Sadece merak ettim," diyorum çabucak.

"Rahat ol, yakın zamanda kiralık katil olmayacağım," diye göz kırpmıyor. "Güzel kafanı yorma, enkaz."

Siktir lan.

Neden bu isim bana giderek daha çekici geliyor?

Val tezgahdan son birkaç kutu fasulyeyi alır ve buzdolabının üstündeki dolabı açmak için döner. Sonra yüksek sesle yüzünü buruşturur, yüzü acıdan çarpılır.

"Siktir."

Farkına bile varmadan mutfağı geçip yanına gitmişim. "İyi misin?"

"Evet, sadece..." Somurtarak aniden gömleğini çıkarıyor, hem de tam önümde.

Güzel, kaslı omuzları gerilir ve kollarını kaldırıp belindeki bandaja bakarken kollarındaki dövmeler dalgalanır.

"Lanet olası bandajlar," diye homurdanır. "Hep gevşiyorlar ve lanet olası bir şekilde derimi çekiyorlar." İç çeker. "Gidip değiştirmeliyim. Sen rahatına bak."

Val yanımdan geçerken, parmaklarım onun koluna değecek kadar yakın geçer. Sonra loftun ana açık alanını geçip koridora doğru yürür, muhtemelen odasına. Mutfakta beklerim ve kendime bir içki doldururum, yavaşça yudumlarken ana alanda dolaşır, tuğla duvarları ve dev fabrika pencerelerini kıskançlıkla seyrederim.

"Siktir! Lanet olsun! Orospu çocuğu!"

Tepki önceki kadar hızlı gelir. Bir saniye önce hareketsiz dururken, bir saniye sonra sanki yanan bir binadan bir kedi yavrusu kurtarılacakmış gibi koridorda koşuyorum.

"Merhaba."

Yatak odasının kapısında tökezleyerek duruyorum. Val, yerden tavana kadar uzanan bir aynanın yanında duruyor, güzel gövdesi, kaburgalarına bandaj sarmaya çalışırken garip bir şekilde bükülmüş.

Ve çıplak.

Tamam, *çıplak* değil, ama mutfakta attığı gömleği olmadığı gibi, şimdi pantolonu *da yok*. Aynanın önünde, kışının her santimini saran dar siyah bir boxer şortla duruyor. Ve aynanın yansımasında görebildiğim ön tarafında...

Yüzüm kızarıyor.

Sertleştiğini *sanmıyorum*, ama penisi lanet olası *kocaman*, boxerının önünden dışarı çıkıntı

yapıyor. Tanrım, vücudu.

Lanet olası bir sanat eseri. Heykel gibi, zayıf, ama aynı zamanda çok kaslı. Ben tank gibi yapıyım, ama *lanet olsun*. Bu orospu çocuğunun karın kasları başka bir seviyede. Derisi üzerinde dönen dövmeler, resme daha da yasak bir sıcaklık katıyor.

Göğsü ve omuzları üzerinde, boynuna kadar. Kaslı kollarına kadar. Gözlerim yavaşça her santimini tarıyor, burada orada belirli bir dövmede duruyor — kaburgalarının yanındaki ejderha. Kalçasındaki anka kuşu. Hatta bir kolunun arkasında garip bir tane — kaotik ve rastgele mürekkeple çizilmiş gibi görünen bir şey.

"Beğendiğin bir şey mi gördün?"

Yüzüm sıcaklıkta zonkluyor, gözlerim onun penisini ve yüzünü sırayla izliyor.

"Ben..."

"Buraya gel."

Oda sessizliğe büründü. Val yavaşça bana döndü, son bandajını kaburgalarının etrafına sardı ve yerine bantladı. Başını yana eğdi, vücudundaki her kas yavaşça saldırıya hazırlanan bir yılan gibi kıvrıldı.

Yavaşça, külotundaki şişkinlik kalınlaşmaya, sertleşmeye ve uzamaya başlar. Titrer ve sonra şişer, ta ki önümde kaya gibi sertleşene kadar.

"Dedim ki..." O keskin mavi gözleriyle bana bakar, avucunu yukarı çevirir ve iki parmağını kıvrır. "*Gel. Buraya.*"

Sanki transa geçmişim gibi. Ya da uyuşturulmuşum gibi. Ama değilim. Sadece kendi irademle, hevesle, o beni çağırdığında ona doğru yürüyorum.

Durmak için hiçbir gücüm yok.

Durmayacağımı biliyorum. "Ben... yaralandığımı sandım..."

"Öyle mi sandın?"

Ondan bir adım uzaklıkta duruyorum. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor, oda titreşiyor ve ısıyla doluyor, sanki aramızda elektrik akımı çınlıyor ve cızırdayan bir ses var.

Başımı sallıyorum, başım ağır ve yavaş, uzuvlarım gergin ve endişeli. Göğsüm sıkışıyor.

...Penisim şişiyor.

"Gerçekten bu yüzden mi buraya geldin, enkaz?" diye fısıldadı.

Aramızdaki son mesafeyi kapatır, göğsü benimkine değdiğinde nefesim kesilir.

Onun nefesini soluyorum. Onun lezzetli, temiz, erkeksi kokusunda boğuluyorum. Kalçaları sallanıyor ve kalın sikini benimkine sürtünce boğazımdan çıkan iniltiyi durduramıyorum.

"Sertleşmişsin," diye mırıldanıyor.

"Ben..." Yutkunuyorum. "Ben... bir içkiye ihtiyacım var..."

"Hayır, ihtiyacın yok."

Kemerimi tutup açıyor. Kafam dönüyor, nefesim hızlanıyor, o cesurca kemeri çıkarıyor. Parmak uçları tişörtümle pantolonumun bel kısmı arasındaki açıkta kalan deriyi okşuyor, hemen altına kayıyor ve düğmeyi açıyor.

Fermuarımı aşağı çekerken her bir dişinin içimde titreştiğini hissediyorum.

"Ben..."

"Sana lanet bir içkiye ihtiyacın yok, enkaz," diye homurdanır, elini çenemin üzerinde gezdirir. Parmakları saçlarıma dolanır, yüzünü benimkine yaklaştırmak için saçımı çeker. "*Bana* ihtiyacın var."

Ağzı ağzıma yapışıyor ve ben eriyorum. Mükemmel, yumuşak ama hiç de kadınsı olmayan dudakları ısıyor ve emiyor, dili içeri girmeyi talep ediyor. Sonunda dilim ağzıma girince inliyorum, kendi dilimle dönüp dans ediyor, ta ki o anda kendimi kaybedene kadar.

Saçımın arkasını çekerek beni kendisine daha sıkı çekiyor, eli boxerimin şişkinliğine kayıyor.

"*Siktir*, senin sikini seviyorum," diye dudaklarıma inliyor. "*Ona ihtiyacım var.*"

Boxerımı aşağı indirip kalın ereksiyonum serbest kaldığında nefesim kesildi.

"*Siktir*, enkaz," diye homurdanır, elini etrafıma dolayarak, ben yüksek sesle inerken sikimi yumruklar. "Bu *sik*," diye tıslar.

Ne olduğunu bile anlamadan, elimi aşağıya kaydırıp onun ereksiyonunu kavradım. Tanrım, o kadar büyük ki, elim onun külotunun önündeki müstehcen şişkinliğin üzerinde kayarken

ön kısmı üzerinde kayarken, avucumda onun titrediğini hissediyorum. Yapışkan, ıslak ön sıvısı elimi dolduruyor ve ben inliyorum.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

Külotunu aşağı çekiyorum ve parmaklarımı onun sikine doladığımda titriyorum. O kadar büyük ki, elim onu saramıyor bile ve o beni okşamaya başladığında, ben de ona aynısını yapıyorum, onun ritmine uyuyorum.

"*Siktir, Roman,*" diye inliyor ve beni tekrar öpüyor. "Sen..."

Bu sefer *onu* susturan benim, dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum. Val derin bir şekilde homurdanıyor, beni öperken göğsümde erkekçe bir uğultu duyuyorum.

"Seni istiyorum," diye hırıltıyla söylüyor, dişleri dudaklarımı tırmalıyor. "*Ben tamamen seninim,*" diye boğuluyorum.

"*Biliyorum.*"

Onun bizi geriye doğru ittiğinin farkında bile değilim, kot pantolonum ayak bileklerime düşerken ayaklarım kayıyor. Arkamda yatağın kenarını hissediyorum ve o beni aniden yatağın üzerine ittiğinde nefesim kesiliyor.

O, külotunu uyluklarından aşağı indirip tekmelediğinde, ona saf bir şehvetle bakıyorum. Tamamen çıplak bir şekilde önümde duruyor, muhteşem, kocaman penisi karın kaslarına doğru kıvrılıyor.

Tanrım, o çok güzel.

Hiçbir erkeği "güzel" olarak görmemiştim, ama onu tanımlamak için başka bir kelime bulamıyorum.

O bana uzanırken, sessizce nefes alıp veriyorum, göğsüm inip kalkıyor. Kot pantolonumu tek tek bacaklarımdan çıkarıyor, bir kenara atıyor, sonra parmaklarını dizlerimdeki boxer şortuma geçiriyor. O da onu aşağı çekerken, ben de hızla tişörtümü çıkarıyorum.

Sonra, sadece birbirimize bakıyoruz - ben yatakta uzanmış, o bacaklarımın arasında duruyor - ikimiz de çıplak, sert ve *açgözlü*.

"Ben..." Duruyorum. "Ben... ben..." Kaşlarımı çatıyorum. "Şimdi ne olacağını bilmiyorum."

"Şimdi, enkaz," Val yatağa geçerken homurdanır, bacakları benim bacaklarımın iki yanında, eli tembelce sikini okşar, "*Seni sikeceğim*."

Kahretsin.

Vücudum sarsılır ve titrer, cildim zonklar.

"Ben... nasıl olur..." Durdum, sonra tekrar denedim. "Neden *seni sikmek* seni sikmiyor?"

Val'in dudakları şeytani bir şekilde kıvrılır. "Bir erkeği sikmeyi biliyor *musun*?"

Yüzümün ısındığını hissediyorum.

"Bir kızı sikmeyi biliyorum... ohhh..."

Elini sikime dolayarak yavaşça yukarı aşağı okşamaya başladığında, beni elinde hamur gibi yumuşatan bu hareket karşısında nefesim kesilir.

"Lütfen bunun aynı şey olduğunu düşündüğünü söyleme..."

Cevap veremedi, ağzını indirir ve şişmiş, acı verecek kadar sert sikimin başını diliyle yalarken nefesim kesilir.

"Şimdi ne oluyor, enkaz..." Bana bir kez daha yavaşça yaladıktan sonra vücudumun üzerinde kayarak üzerime eğildi, göğsünü benimkine indirirken siklerimiz birbirine sürtündü, dudaklarımız neredeyse birbirine değiyordu.

"...seni sikiyorum. Ve yaptıktan sonra?"

Onun penisi benimkine sürtünürken boğazımdan boğuk bir zevk
ığlığı kopar.

"Asla eskisi gibi olmayacaksın."

Birbirimize patlayıcı bir şekilde çarpışmamızda bir çılgınlık var. Ağzı ağzıma saldırıyor, elleri bileklerimi yakalayıp başımın üzerine sabitliyor.

Ama beni gerçekten sersemleten, benim bu konuda duyduğum çılgınca, patlayıcı *hevesim*. Yani, daha önce de seks *istemiştim*. Kızlarla eve gitmiş, heyecanı ve gerilimi hissetmiştim.

Ama hiçbirisi bunun kadar yoğun olmamıştı. Hiç.

Val'in dişleri boynuma batıp *sertçe* ısırıldığında nefesim kesildi ve dudaklarımdan bir çığlık çıktı.

"Siktir..."

"Ohhh, henüz değil. Daha *yeni başladım*, enkaz," diye homurdanıyor ve boynuma tekrar saldırıyor. Eli benim sikimi kavırıyor, ben onun altında kıvranıp inerken sıkıyor, vücudum kendi isteğiyle kavisleniyor ve ona bastırıyor, onun vücudunun benimkine sürtünmesine ihtiyaç *duyuyor*.

Val göğsümden aşağı kayıyor, ağzıyla göğsümü yalıyor, ısıyor ve emiyor, daha fazlasını istememe neden olan izler bırakıyor. Bir meme ucumu ısıyor, sonra diğerini, ben inleyip kalçalarımı ona sürtünce sırtım tekrar kavisleniyor.

"*Hevesli* çocuk," diye karın kaslarıma doğru homurdanıyor, aşağı doğru kayarken dilini üzerlerinde gezdiriyor. "Bu büyük, sert penise dikkat etmemi mi istedin?"

"Lütfen..."

"O kelimeyi senin lanet ağzından duymaktan asla bıkmayacağım."

Daha aşağı kayıyor, parmaklarını sikime dolayarak onu yukarı itip karın kaslarıma sürtüyor. Gözleri benimkilerle kilitleniyor, dili dışarı fırlayıp testislerimi okşuyor ve ben dişlerimin arasından tıslıyorum.

"Bunlar bana çok dolu geliyor, bebeğim," diye inliyor, ağzıyla taşaklarımı okşuyor ve birini dudaklarının arasına alıyor. Keskin bir nefes alıyorum, o ıslak bir şekilde emdiğinde kalçalarım sallanıyor. "Onlardan her bir damlayı emip çıkaracağım."

Çenem gevşiyor, o dilini penisimin altından santim santim yukarı doğru sürüklerken, ağzı aniden başımın üzerine ve penisimin etrafına kayıyor.

Siktir...

Val benim sikimi boğazının derinliklerine alırken inleyince, ben de jöle gibi eriyorum. Daha derine itiyor ve ben, onun benim başımı gerçekten yuttuğunu hissedince, boğuk bir iniltiyle gözlerim şaşı oluyor.

Bunu daha önce kimse başaramamıştı. Kızlar denedi, ama benim boyutumla, hiç yaklaşamadılar.

Şimdi, Val'in dudakları, nabız gibi atan tabanı sarana kadar aşağı kayarken, burnu düzgünce kesilmiş kıllara değene kadar, saf mutluluk içinde izliyorum.

"*SİKTİR!*" diye bağıryorum, inleyerek başımı geriye atıyorum.

Val etrafımda inliyor, ağzını yukarı, sonra aşağı, sonra yukarı kaydırıyor, dilini başımın üzerinde dans ettiriyor, ben ise altımdaki yorganı kavriyor ve balıkçının kancasındaki solucan gibi kıvrılıyorum.

Ağzı testislerime kayıyor, birini, sonra diğerini emip yalarken, ben titreyene kadar beni mastürbasyon yapıyor, nefes almaya çalışırken uyluklarım kasılır.

Sonra *daha aşağı* iner.

"*Oh, lanet olsun...*"

Benim ağzımdan inilti çıkınca o kıkırdar. Dili testislerimin yanından, altındaki yumuşak derinin üzerinden kayar ve sonra...

Boğuk bir çığlık dudaklarımdan patladığında gözlerim açılır. "*S-s-sikiş!!*"

Val'in dili kış deliğimi okşarken, dünyam *içime çöküyor*. Onun ıslak dili beni açarken, ben paramparça olurken kıcımın kenarlarında dönüp dururken, gözlerim geriye doğru yuvarlanıyor.

O benim kıcımı yalarken, dudaklarımdan tanımadığım sesler çıkıyor ve daha önce hiç hissetmediğim şok dalgaları içimi sarsıyor. Dili kayıyor ve dönüyor, sonra sertleşiyor ve deliğe bastırıyor, ben kıvranıp titreyene kadar, bacaklarım daha o onları yukarı ve yana itmeden daha geniş açılıyor.

"Oh, bunu *seviyorum...*" diye haykırıyor testislerime. "Kimse buraya gelmedi, değil mi?"

Sadece anlamsızca inleyip, başımı sağa sola sallayabiliyorum.

"Eve defalarca getirdiğin kızların hiçbiri, dilini kış deliğine sokarak seni böyle inlemeye

"

"Asla..." diye haykırıyorum, nefes nefese, titreyerek.

İhtiyacım var.

"Bu onların kabalığı," diye homurdanıyor. "Ve onların kaybı. *Ama benim kazançım.*"

"Rahatla, enkaz," diye homurdanıyor, bacağıma. "Rahatla ve beni içeri al."

"Rahatla, enkaz," diye uyluklarıma doğru homurdanır. "Rahatla ve beni içeri al."

Parmağı yavaşça içeri girer, ilk sıkılıktan geçer ve daha derine kayar. Parmağının kıcıma girmesinin tamamen yabancı ama akıllara durgunluk veren hissi karşısında gözlerim geriye döner, ta ki aniden gözlerim fal taşı gibi açılana kadar.

"SİKTİR!"

Parmağı içimdeki bir noktaya dokunduğunda tüm vücudum titrer ve sarsılır. Val inler ve bunu tekrar yaptığında sesim sadece bir hırıltı olur.

"Daha fazla!" diye nefes nefeseyim. "Siktir, Val..."

"İşte bu," diye homurdanır, parmağını kıcıma sokup çıkararak, *o noktayı* tekrar tekrar parmağının ucuyla okşar. Görüşüm bulanıklaşır, vücudum yatakta gevşer. Yine sikimi ağzına alır, tekrar içeri iterek o noktaya baskı uygularken beni derinlemesine emer ve yemin ederim ki neredeyse boşalacağım.

O da bunu hissetmiş olmalı, çünkü yavaşlar, ağzını benden çeker ve parmağını kıcımdan çıkardığında protesto etmek için inlememe neden olur.

"Uh-uh, bebeğim," diye homurdanıyor. "Henüz boşalamazsın. Benim sikim bu sıkı küçük deliğin derinliklerine girene kadar olmaz."

Yatağın yanındaki masadan bir şişe kayganlaştırıcı alır. Eline sıkarken onu izlerim, sonra şişmiş sikinin üzerine biraz daha sıkar. Gözlerim büyür ve bir eliyle sikini okşarken, diğer elini bacaklarımın arasına kaydırmasını izlerken gergin bir şekilde yutarım. Kaygan parmağı deliğimi ovuşturup yavaşça içeri girerken ağzımdan bir inilti çıkar.

"*Unngh*," diye inlerim, Val'in parmağı içeri girip çıkarken, yavaşça kendini okşarken gözlerim geriye döner. İlk parmağının yanına ikinci parmağını da sokar ve içime battıklarını hissettiğimde nefesim kesilir.

"*İşte böyle*," diye inledi o seksi, lanet olası homurtuyla. "Bana açıl, enkaz. Sikimi alacaksan, seni tamamen açmam lazım."

Onun parlak, şişkin sikini kaygan eliyle yavaşça yukarı aşağı okşadığını izlerken inlerim.

"Ve benim sikimi alacaksın, değil mi bebeğim?"

Tek yapabildiğim başımı sallamak, gözlerim onun buz gibi mavi gözlerinde kaybolurken.

Val parmaklarını yavaşça kıcımdan çıkarır ve onları sikime doladığında titrerim. Üzerime doğru hareket eder, gözleri benimkileri yakalar.

Kalçalarının benimkilere sürtündüğünü hissediyorum, bacaklarım onun için daha da açıldıkça kalçalarını kaldırıyor. Sonra hissediyorum ve nefesim kesiliyor: sikini - kaygan, kalın ve sıcak, kalçalarımın arasında kayıyor ve aralarındaki buruşuk deliğin ortasına geliyor.

"*Siktir*," diye inliyor Val. "Benim için çok sıkı, Roman." O itmeye başladığını hissedince nefes nefese inliyorum.

"Siktir... *bunu bir daha söyle...*" Boğuluyorum.

Val homurdanır, kışımın onun için açılmaya başladığını hissederken biraz daha iter.

"Ne diyorum, bebeğim?"

"*Adımı...*" diye inlerim, gözlerim geriye dönerken kafası içime girmeye başlar.

"Neden açılıp benim sikimi iyi bir çocuk gibi almıyorsun, *Roman.*"

Siktiğimin LANET OLSUN.

O bunu söyler söylemez, sırtım kavislenir, başı halkamdan geçer ve içime kayar. Yüksek sesle nefes alırım, gerilirim, ama sonra kendimi nefes almaya zorlarım. Tekrar iter, devasa sikinin bir santimi daha kışımda kaybolurken basıncı artırır.

"Tanrım..."

"Hayır, bu sadece ben senin kışındayım, bebeğim," diye mırıldanır, kasları gerilir ve kasılır. Sikiinin bir santimi daha içime girer ve dünyam bulanıklaşmaya başlar.

Yavaşça gevşemeye başlıyorum. Ve gevşediğimde, kocaman penisi içime daha da derinlemesine giriyor. Şişmiş başının içimdeki *o noktaya* bastırdığını hissediyorum ve çığlık atıyorum, penisim şiddetle titriyor, seğiriyor ve nabız gibi atıyor, ön sıvı penisimden aşağı damlıyor.

Lanet olsun, daha önce hiç bu kadar sert olmamıştım. Daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Daha önce hiç *kimseyi* bu kadar *istememiştim*.

Val kalçalarını sallayarak, üzerime eğilirken daha da derine giriyor, benim sikim onun karın kasları ile benimkiler arasında sıkışana kadar kendini indiriyor ve dudakları ağzımın üzerinde kayıyor.

İleri doğru ittiğinde inliyor ve kalçalarının kıcıma bastırdığını hissettiğimde, tamamen içeri girdiğini anlıyorum.

Titriyorum, penisim deli gibi seğiriyor ve atıyor, ama o ona dokunmuyor, hareket etmiyor bile.

"Siktir, *Roman*," diye dudaklarıma doğru homurdanıyor.

Elini aramıza kaydırıp parmaklarını çelik gibi sert sikime doladığında çığlık atıyorum.

"Biliyor musun, heteroseksüel bir erkek için, kıcına kocaman bir penis sokulduğunda sikin *gerçekten çok sertleşiyor*."

Neredeyse gülecektim, ama kalçalarını sallayıp sikini yine içimdeki o noktaya sürttüğünde, çenem gevşedi ve inledim.

"*İşte böyle*," diye homurdanır, dudaklarımı ısırır. Kalçalarını geriye doğru sallar, sikini yavaşça dışarı çıkarır, ta ki halkam onun başını sıkıca sarana kadar. Dilini ağızıma daldırırken tekrar içeri girer ve ben çığlık atarım.

Kalın, kaygan sikiyle deliğime girip çıkarken, benim sikimi de aynı ritimle okşamaya başlar. Kollarımı boynuna dolayana kadar bunu yaptığımı fark etmiyorum bile, Val daha da sert öpüşürken inliyor.

"*Siktir*, bebeğim," diye boğuk bir sesle söyler, nefeslerimiz karışırken dili benimkiyle dans eder. "Evet, aynen öyle, küçük enkaz," diye inler. "Tatlı kıcınla beni sağ. Ben senin bu muhteşem sikini okşarken, sikimi sağ, bebeğim."

Bana sertçe giriyor, ben çığlık atarken o noktaya tekrar vuruyor, sırtım onun büyük omuzlarına yapışırken kavisleniyor. Kaslı vücudu kıvrılıyor ve dalgalanıyor, bana girerken, kaygan parmakları şişmiş sikimi yukarı aşağı okşarken, sanki gerçekten patlayacakmışım gibi hissedene kadar kıcıma tekrar tekrar giriyor.

Kalın sikini tekrar tekrar derine sokarken, bacaklarım titriyor ve ayak parmaklarım kıvrılıyor. Nefesim düzensiz ve hırıltılı hale geliyor, terli göğsüm onun göğsüne karşı inip kalkarken, o beni daha hızlı okşuyor ve daha sert sikiyor.

"Val!" diye boğuk bir sesle haykırıyorum, gerçeklik dönüyor, parçalanıyor ve kenarları bulanıklaşıyor. "Ben... *oh siktir, ben... ben...*"

"Senin de benimle aynı anda boşalmanı istiyorum, enkaz," diye inliyor, hızlı ve derin bir şekilde içime giriyor, taşakları kıcıma çarpıyor, ön sıvısı sikimden serbestçe damlıyor. "Senin kışın taşaklarımı sıkarken, bu büyük, muhteşem sikin elime boşaldığını hissetmeme izin ver. Hemen şimdi, bebeğim."

O ağzını ağızıma indirirken inledim, alnlarımız birbirine değdi, o alt dudağımı dişlerinin arasına aldı.

"*Benim için boşal, Roman.*"

Orgazm lanet bir yük treni gibi vurur. İçimde var olduğunu bilmediğim derin bir yerden başlar, sonra sikimden, kollarımdan ve bacaklarımdan, omurgamdan ve saçlarımdan patlar, ta ki ağızımı ağızına bastırıp *boşalırken* dudaklarına çığlık atana kadar.

Penisim onun elinde şiddetle zıplıyor ve şişmiş başımdan kalın damlalar halinde sperm fışkırırken çığlık atıyorum. Saf bir coşku içinde kıvraniyorum, Roman hala beni sikiyor, spermim karın kaslarıma ve onun eline sıcıyor.

"*Siktir, Roman...*"

Sonra onun penisinin içimde daha da şiştiğini hissediyorum, çok derine giriyor, seğirmeye, zonklamaya ve nabız gibi atmaya başlıyor. Val'in spermi kıcıma akıyor, ağzını ağızıma yapıştırıyor ve benim penisini tekrar tekrar okşuyor, spermimi penisin üzerinde yukarı aşağı yayıyor, ta ki sonunda titreyerek durana kadar.

Sonra onun dudakları benim benimkini ve
tüm tüm lanet *dünya*
kayboluyor, kendimi onlara kaptırırken.

* * *

"NE HALT EDİYORSUN SEN?"

Val, hala çıplak halde, elinde iki bardak su ve bir paket cipsle yatak odasına geri dönerken başımı kaldırıp ona bakıyorum. Pantolonumun düğmelerini ilikleyip tişörtümü alıyorum, sonra tekrar giyiyorum.

"Ben..."

Bana bir bakış atar, gözlerini devirir. "*Gidiyor* musun?"

Omuzlarımı kaldırırm, gülümsemesi kaybolur.

"Ciddi misin?"

Boğazımı temizledim ve aşağı baktım. "Evet?"

"İstediğin zaman kalabilirsin," diye mırıldandı.

"Gitmeliyim."

Ona bakmıyorum ama kaşlarını çattığını hissedebiliyorum. Ayakkabılarımı giyip kemerimi taktıktan sonra saçlarımı parmaklarımla tarayıp ona dönüyorum.

Hâlâ çıplak.

Hâlâ güzel.

Ondan uzaklaşmak çok zor. Ama...

gitmeliyim.

Seks bir şeydi - "dışsal bir uyarıcı" olarak değil. "*Ne lan bu?*" şeklinde. "Seksi yeniden tanımlayan" bir şekilde.

Çünkü bu, hiç şüphesiz, şimdiye kadar yaşadığım en iyi seksti. Benim sikilmemin ne anlama geldiğini henüz keşfetmeye hazır olduğumdan emin değilim. Ama durum bu.

Hayır, seks yüzünden ayrılmıyorum.

Gidiyorum çünkü şimdi gitmezsem, bir daha asla gidemeyeceğimden emin değilim. Ve bu öyle bir şey değil, ya da olamaz.

Seks bir şeydir. Kalmak, seksden daha fazlası olduğu anlamına gelir. Ve bunu yapabilir miyim, bilmiyorum.

"Sadece... bir şey için eve gitmem gerekiyor."

Val bana bakar, kaşlarını biraz çatıp omuzlarını silker. "Tamam. Önemli değil."

Dişlerimi sıkıyorum.

Bu benim için çok önemliydi. "Evet, sanırım ben..."

"Roman."

Yatağın yanındaki masaya atıştırmalıklarımızı koyarken bana sırtıarak bakar ve sonra bana doğru yürür. Çıplak vücudu bana yaslanınca titrerim, eli saçlarımın arkasına kayar.

"Ben senin kimlik krizi yaşayan tek gecelik kızlarından biri değilim, tamam mı? Gitmen gerekiyorsa, sorun değil."

Yutkunuyorum.

"Tamam." "Harika."

"O zaman... ben gideyim..."

"Mmm, henüz değil."

Başımın arkasını tutar ve ağzını ağızıma yapıştırır, beni derin bir şekilde öper, dilini ağızımda gezdirirken ben dudaklarına inlerim. Öpücük kim bilir ne kadar sürer, sonra yavaşça uzaklaşır, ben ise uzaklaşmamasını dilerim.

"İşte. Artık gidebilirsin," diye homurdanır.

ROMAN, uzun, nefes nefese bir inilti çıkarır ve spermi duş kabininin fayanslı duvarına sıçrar. Penisi elimde titrer, ben onun testislerinden spermi sıvazlarken parmaklarıma karşı nabız gibi atar.

Dışlerimi omzuna geçirip inlerken, penisim onun içinde patlar ve o beni sıkıca kavrarken, kendi spermimi onun kışının derinliklerine boşaltırım.

"Siktir..." diye inlerim, parmaklarım onun başının iki yanındaki fayansları aşağı doğru sürükler ve sonra kollarımı indiririm. Kollarım onu sararken göğsüm onun kaslı sırtına bastırır, ikimiz de titriyor ve nefes nefeseyiz.

"Sen *beni öldüreceksin...*" diye onun cildine karşı homurdanıyorum, omzunu tekrar ısııyorum, onun titremesini ve inlemesini seviyorum.

Bu, son bir buçuk haftada Roman'ı beşinci, hayır, altıncı kez siktiğim zamandı.

Bu, biraz lezzetli bir rutin haline geliyor.

"Buzdolabında yeterince yiyecek var mı diye bakıyorum" gibi tamamen masum bir mesaj atıyor... sanki on beş dakika içinde istediğim her türlü yemeği kapıma getirebileceğim bir şehirde yaşamıyormuşuz gibi.

sanki on beş dakika içinde istediğim her türlü yemeği kapıma teslim ettirebileceğim bir şehirde yaşamıyormuşuz gibi.

Ama o bunu yaptığında, ben de ona ayak uydurup "Emin değilim. Açlıktan ölebilirim" ya da buna benzer dramatik bir şey söylüyorum.

Bir saat sonra, bir torba dolusu yiyeceklerle geliyor ama şimdiye kadar bu yiyeceklerin çoğu, ben onun kıyafetlerini çıkarmadan ve ya onun sikini boğazıma sokmadan ya da benimkini onun kıcına sokmadan buzdolabına girmeyi başaramadı.

Provalar dışında, "rutin" işlere hiç meraklı olmadım. Ama bu?

Buna alışabilirim.

Düşün buharı etrafımızı sararken, ben onun omzunu ısıtırıyor, ona sürtünüyorum ve son damlalarımı onun içine boşaltıyorum. Yavaşça sikimi dışarı çıkarıyorum, beni içinde tutmaya çalışırken geri itişine gülümsüyorum.

İnleyerek sıcak suyun altına giriyorum ve ellerimi saçlarımın arasına sokup geriye doğru tarıyorum. Roman beni çok sevdiğim şekilde süzüyor ama olduğu yerde kalıyor. İkimiz için de bolca yer olduğunu söyledim ama onu son üç kez duşa sürüklediğimde, bana sıkışıp birlikte yıkanmaktansa beklemeyi tercih ettiğini oldukça açık bir şekilde belli etti.

Yani, bunu açıkça *söylemedi*, ama ben kör değilim.

Neredeyse teorimi test etmek için saçlarımı tekrar geriye taradım ve aniden aramızdaki mesafeyi kapattım. Yüzünü tutup onu derin bir şekilde öptüğümde, dilimle ağzını keşfederken o gerildi.

Roman'ın ağzı kapanır ve beni dışarı iter. Geri çekilirim, kaşlarımı hafifçe çatarak, ki o da bunu açıkça görür.

onu tekrar öpmeye gittim. Ama bu sefer, beni durdurmak için elini göğsüme koydu.

"Ne zamandan beri öpüşmekle sorunun var?" diye mırıldandım.

Ama cevabı zaten biliyorum: seks kısmı bitti ve bittiğinde Roman her türlü yakınlıktan kaçınmaya başlıyor.

Sarılmak yok. Dokunmak yok. Yakınlık yok.

Öpüşmek *yok*.

"Sorunum yok," diye omuz silkiyor. "Sadece... senin bitirmeni bekliyorum ki temizlik yapabileyim."

"Buyur," diyorum, kenara çekilip akan suyu işaret ederek.

"Teşekkürler," diye homurdanıyor, yanımdan geçip suyun altına dalıyor.

"Peki, gerçekten. Öpüşmekle neyin var?"

Bana bakarak kaşlarını çatı. "Öpüşmekle bir sorunum yok. Son kırk dakikadır öpüşüyoruz."

"Yani, benim tatlı kıcını siktiğimde öpüşmekle bir sorunun yok, öyle mi diyorsun?"

Roman'ın yüzü, böyle bir şey söyledikten sonra tahmin edebileceğiniz gibi kıpkırmızı olur. Sinirlenmiş olsam da, bu gerçekten çok sevimli.

"Tabii ki yok," diye mırıldanır, oluklu, mükemmel vücudundaki sabunu durularken.

"Peki ya seni sikmediğim zamanlar?"

"Ha?" Bana bir bakış atar. "Neden bahsettiğini hiç anlamadım."

Tabii.

"Bir erkeğin sana derin gırtlak yapması ve *sikmesi* senin için sorun değil. Ama

bir erkeği *öpmek*, ultra heteroseksüel Roman için çok

eşcinselce..." "Hadi ama..."

"Kıçına aldığında yangın hortumu gibi boşalan..." "Senin sorunun ne lan?"

Omuz silkiyorum, şimdilik boş veriyorum.

"Hiçbir şey."

Daha önce böyle adamlar tanıdım. Hatta bir zamanlar ben de *öyleydim*. "Gizli eşcinsel" ya da "heteroseksüel dostlar"... başka bir adamla sevişen, ama sonra *sanki* aşamayacakları ya da aşmak istemedikleri bir "eşcinsel sınırı" *varmış gibi*, sonrasında ortaya çıkan her türlü yakınlıktan kaçınan adamlar. Başka bir erkeği sikmenin ya da sikilmenin eşcinselce *olmadığını*, ama sonra o erkeğe sarılmanın ve onu öpmenin eşcinselce *olduğunu* kendine söylemek için gereken zihinsel jimnastik... şey, aptalca olsa da gerçek bir şey.

Tek kelime etmeden duştan çıkıyorum, Roman işini bitirirken kendimi havluyla kuruluyorum. Su kapandığında ve kapı tekrar açıldığında, başka bir teoriyi deniyorum. Orada durup onu temiz bir havluyla bekliyorum, az önce kullandığım havlu duş kapısının yanındaki kancaya asılı.

Roman'ın yüzü kızarır, gözleri elimdeki temiz, kuru havluya düşer. Sonra dönüp kancadan diğer havluyu alır ve beline sarar.

Tanrım, lanet olsun.

"Yemek yirmi dakika sonra hazır olacak," omuz silkiyorum. "Neden benim eşofmanımı giyip kanepede rahatlamıyorsun?"

Yüzünde yayılan tahmin edilebilir panik ifadesi neredeyse komik.

Neredeyse.

"Rahat ol," diye gülümsüyorum. "Sadece dalga geçiyorum. Asla yemek için kalmayacağını, ya da Tanrı korusun, *burada yatmayacağını* biliyorum."

Roman kurulanırken bana somurtarak baktı. "Ben sadece..."

Eğilip kışını sikmesini yalvarırken porno yıldızı gibi inlemiş olsan bile, bir erkekle geceyi geçiremezsin. Anladım.

"Stres yapma," diyorum sertçe, dönüp banyodan çıkarken.

Odamda bol bir eşofman ve tişört giyiyordum ki Roman'ın arkamdan odaya girdiğini duydum.

"Kalmak *istemediğimden* değil," diyor sessizce. "Sadece..." O omuzlarını kaldırırken ben de dönüyorum.

"Karmaşık bir durum."

"Evet, dolaplar öyle olabilir."

Bana sert bir bakış atıyor. "Hadi ama. Ben sadece..." Omuzlarını silkiyor. "Yani, ben..."

Evet, yine "Ben eşcinsel değilim" lafını söyle, pislik. Neredeyse her gece benim sikimi yalvararak istediğin halde, bu laf pek inandırıcı gelmiyor.

Hayır. Bunu yüksek sesle söylersem, onu bana ve bu... "bu" her neyse ona yakın tutan ipin kopma noktasına itmiş olurum.

Roman odamda dolaşmaya başlar, daha önce fırlattığı çeşitli giysilerini toplar.

Kot pantolonunu ve kapüşonlu sweatshirtünü giyerken, bakışlarımdan titizlikle kaçınır.

"Ee," diyorum, pencereyi açıp pervaza yaslanarak ağzıma bir sigara takıyorum. Çakmağımı çakıyorum, bu onun dikkatini çekiyor. Sigara bakarken kaşlarını çatıyor.

"Yarın aynı saatte? Market bahanesini kullanmana gerek yok. Bana zaten beş galon süt getirdin." Ona bakarken sigarayı içiyorum. "Bu arada, ben laktoz intoleransiyım."

Roman, sigaramı izlerken kaşlarını çatı. "Gerçekten bırakmalısın."

"Bunu dikkate alacağım. Yarın için evet mi demek istiyorsun?"

Gözlerini kaçırır. "Ben... bilmiyorum."

"O zaman yarın benim sikime ne kadar azgın olduğunu göreceğiz."

Roman'ın gözleri benimkilere çevrilir, alev alev yanar. "Aptal gibi davranmanın bir nedeni var mı?"

"Sadece programımı planlamaya çalışıyorum," diyorum kuru bir şekilde. "Dolabın kapısının açık mı kapalı mı olduğunu önceden bilmek iyi olur."

Ağzını sıkılaştırır. "Val, ben..." Yavaşça nefes alır. "Ben..."

"*Erkek olmanın* ne anlama geldiğine dair zehirli görüşlerinle boğuluyor musun?" diyorum soğuk bir sesle. "Evet, biliyorum."

Gözleri kararır. "Buraya gelmek zorunda *değilim*, biliyorsun," diye homurdanır.

"Kimsenin seni zorladığını sanmıyorum," diye karşılık veriyorum.

Roman kaşlarını çattı, çenesi her zaman kalbimin hızlanmasına neden olan o seksi, düşünceli şekilde gerildi.

"Gitmeliyim."

Onu yatak odamdan ana oturma odasına kadar takip ediyorum. Elimi koluna doluyorum ve beni bakması için onu kendime doğru çekiyorum.

"Roman, ben..." Nefes veriyorum. "Bak, anlıyorum, tamam mı? Ben de o yollardan geçtim. Karışıklığı, kimlik çatışmasını ve toplumsal saçmalıkları anlıyorum. Eğer konuşmak istersen..." Gülümsüyorum. "Ve gerçekten *sadece konuşmak* demek istiyorum, ne kadar zor olursa olsun, ben buradayım..."

"Ben iyiyim." Her şey yolundaymış gibi gülümser. *Sanki* bulanık bir kafa karışıklığı havuzunda

boğulmuyormuş gibi. "Peki..." Omuz silkiyorum.

"Teklifim geçerli."

"Anladım." Çenesini sallıyor ve kapıya doğru yürüyor. Kapıyı açmaya başlarken duruyor, bana bakmak için geri dönüyor. Gözleri parlıyor ve ağzı biraz açılıyor, sonra tekrar kapanıyor. "Peki... uh... Belki yarın görüşürüz?"

İç geçiriyorum, kendi kendime gülümsüyorum ve başımı sallıyorum. "Göreceğiz."

"İhtiyacın olan yiyecekleri veya başka bir şeyi getiririm. Bana haber ver yeter."

"Süt istemiyorum," diyorum alaycı bir şekilde.

O da başını sallar. "Anladım. Tamam..."

Sessizlik içinde saniyeler geçerken gözlerimiz birbirine

kilitlenir. "Tamam... hoşça kal."

Hızla dışarı çıkar ve kapıyı arkasından kapatır.

Bu lanet herif.

* * *

"İÇERİ GEL."

"Marki" olmak, yani Obsidian Sendikası'nın başkanı olmanın avantajları vardır. En büyüğü, "müstehcen güç" ile birlikte, elbette *paradır*.

Çok para.

Adirondack Dağları'ndaki geniş dağ "kampı"nın yanı sıra, kardeşim Paris'te bir daire, Roma'da bir daire ve New York'ta çılgın bir camdan yapılmış çatı katı dairesine sahiptir... Central Park'taki beş katlı malikanesini yenilettirirken.

Görünüşe göre kral olmak çok *güzel* bir şey.

Vaughn gömleksiz, eşofman altı kalçalarının üzerinde sarkmış halde, beni penthouse'a davet etmek için kenara çekiliyor. Sersemlemiş görünüyor, ama saat sabahın ikisi ve ben onu on beş dakika önce arayıp uyandırdığım için bu gayet normal.

Kapıyı kapatıp bana bakarken kaşlarını çatıyor. "İyi misin?"

Omuz

silkiyorum.

"Ne kadar

kötü?"

Ona daha önce gördüğüm kabuslardan bahsetmiştim, ama bu hafif bir ifade.

Gecenin ortasında beni yakalayan anı parçaları lanet olası birer *kabus*.

"Pek... iyi değil," diye sessizce homurdanıyorum.

Gözlerim onun devasa, lüks penthouse'unu taramaya başlar ve bakışlarım kanepenin arkasına atılmış dantelli siyah sütyene takıldığında kaşlarım kalkar.

"Siktir, dostum." Başımı sallayarak yüzümü buruşturdum. "Misafirinin olduğunu fark etmemiştim. Biliyor musun, yarın konuşuruz. Ben..."

Omuz silkiyor. "Sorun değil. Hadi. Dışarı çıkalım."

Onu muhteşem mekanın içinden geçerek verandasına kadar takip ediyorum. İçerisi gibi, dışarı da *abartılı*, her yerde büyük toprak saksılarda devasa Japon akçaağaçları var, New York sokaklarının üzerinde yüksekte olmamıza rağmen ormanda olduğumuzu hissettiriyor.

Taştan yapılmış bir çukurun etrafındaki derin koltuklara oturduk. Vaughn koltuğunun yanındaki bir düğmeye dokundu ve gazlı ateş yanmaya başladı.

"Tanrım," diyorum gülümseyerek. "Kokteyl servisi yapan küçük bir robotun da var mı?"

Kardeşim bana nadir gördüğüm bir gülümsemeyle gülümsedi. "Üzerinde çalışıyorum. Ve evet, yapabilirsin."

Cebimdeki sigara paketini parmaklarımla okşarken ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Sigara iç," diye açıklıyor Vaughn. "Bana içebilir miyim diye soracaktın."

"Tamam, Bond filmlerindeki kötü adam havasına fazla kapılmış olabilirsin," diye mırıldanıyorum, paketi çıkarıp bir sigara dudaklarımın arasına sıkıştırıp yakıyorum. Sandalyeye yaslanıp ağaçların arasından gökyüzüne bakarken duman yüzümün etrafında kıvrılıyor.

"Aradığına sevindim Val."

"Cevap verdiğin için ben de memnunum. Uykunu böldüysem tekrar özür dilerim..."

"*Hiçbir şeyi* bölmüyorsun. Bana bu geceki rüyayı anlat."

Kafamı sallıyorum. "Uyandığımda somut bir şey kalmıyor. Sadece... genel bir kıyamet ve dehşet hissi var."

"Uyku hapi denedin mi..."

"İlaç istemiyorum." Kafamı sallıyorum. "Ve... Bilmiyorum. Kabus gördüğümde, hatırlamasam bile, bunların daha önce olanlarla ilgili olduğunu *biliyorum*."

O ne demek istediğimi anlıyor.

"Öncesinde", yani "hafıza kaybımdan önce".

"Bir bakıma..." Kafamı sallıyorum. "En azından berbat beynimin bir kısmının o zamanları hatırladığını bilmek biraz rahatlatıcı." Ona bakıyorum. "Ev. Annem ve babam. Sen ve ben, iki kardeş."

"Hâlâ kardeşiz," diyor sessizce.

Acı bir gülümsemeyle "Biliyorum" diyorum. Sigaramdan yavaşça bir nefes çekiyorum. "Bana annem ve babam hakkında bir şeyler anlatır mısın?"

"*Daha fazla* kabus mu arıyorsun?"

Gülerek, "İyi bir şey."

" bilmiyorum bilmiyorum bilmiyorum var bir iyi iyi diyor homurdanır. "Cidden."

"Hiçbir şey mi?"

Vaughn uzaklara başka yere bakar, sürükleyerek
elini elini yüzünden düşündü. çenesini
okşayarak, düşünerek.

"Bu Noel'de, sanırım sen dört yaşındaydın, babam eve Hot Wheels seti gibi *harika* bir araba yarışı seti getirmişti. Setin içinde, arabaları pistte, virajlarda, döngülerde ve sonra tekrar başlangıç noktasına geri gönderen, pille çalışan küçük bir tekerlek vardı." Kendi kendine gülümsüyor. "Ev soğuktu ve muhtemelen açtık, ama yine de *güzel* bir Noel sabahıydı."

Gülümsüyorum. "Eğlenceli görünüyor."

"Öyleydi. Yani, tabii ki onu çalmıştı, ama eğlenceliydi, en azından sürdüğü sürece."

Ben burun kıvrırım. "Ne yaptı, uyuşturucu almak için mi sattı?"

Vaughn başını sallar. "Hayır, ama eminim öyle yapmayı planlıyordu. O gece dışarı çıkıp kafayı buldu. Annemin erkek arkadaşlarından biri gelmişti ve fiyatlar konusunda tartışmaya başladılar. Annemle babamın odasından öfkeyle çıktı ve geçerken o yarış pistini tüm gücüyle tekmeledi." Ağzı bükülür. "Akü tekerleğini parçaladı ve pisti ikiye böldü. Ve hepsi bu kadar."

Sessizce oturup, ben yavaşça sigaramı içerken çıtırdayan ateşe bakıyoruz.

"Hiç şansımız olmadı, değil mi?" Başını

salladı. "Hayır."

"Sana bir şey sorayım." Ona dönüyorum. "Seninle Nikitin ailesi arasındaki bu mesele..."

"Sana zaten söyledim," diyor. "Bombalamayla hiçbir ilgim yoktu."

"Demek istediğim o değil. Cosimo denen adamla yakınlaşmak için olan genel rekabeti kastediyorum."

"*Cosimo denen adam*, tarihin en eski ve en güçlü yeraltı dünyası kurumlarından birinin mali kaynaklarını kontrol ediyor," diyor Vaughn sert bir şekilde.

"Hayır, anlıyorum..."

"Peki, sorunuz nedir?"

"Bunların herhangi biri Dasha Lukashova ile ilgili mi? Aslında evlenen kişi sendin..."

Vaughn sessizce gülümser. "Beni terk eden sevgilinin intikamını almak için mi bunu yapıyorum diye mi soruyorsun?" Gülümser. "*Hayır*. Dasha ile evlenmeye, onun benimle evlenmeye olan ilgisi kadar ilgim vardı. Cosimo Sangrini ile bu bağlantıyı istiyor muydum? Elbette. Ama bana kalırsa, Roman Nikitin onu alabilir." Dudakları alaycı bir gülümsemeye bükülür. "Ama içimden bir ses, onun tam olarak onun *tipi* olmadığını söylüyor..."

Çenem gerildi. "Ne demek istiyorsun?"

Vaughn omuz silkiyor. "Roman'ın babasından sır sakladığı anlamına geliyor. Bir gün, bu sırlar bir yol olabilir..."

"Sakin bunu yapma."

Sözler ağızından kurşun gibi fırladı.

"Yapma." Kafamı sallarım. "Etki gücü her şeydir, özellikle senin dünyanda, bunu anlıyorum. Ama bu değil."

Vaughn bana bakarken kaşlarını kaldırır. "Yani sen de gördün mü?"

"Roman'ın ne olduğu ya da ne olmadığına bakılmaksızın gördüğüm şey," diye homurdanırım, "*farklı* olduğunu bilmenin acısı ve kendinden nefret etmenin yol açtığı dünyanın görünüşü." Yavaşça nefes veririm. "O konuşmayı hatırlıyor musun? İlk kez yeniden bağlantı kurduğumuzda, senin büyük, gölgeli bir suç imparatorluğunun başı olduğunu anlamaya çalışıyordum."

O başını sallar.

"Sana ne sormuştum?"

Vaughn nefes alır. "Bana Sendika konusunda sınırimın ne olduğunu sormuştun. Yapmayacağım tek şeyin ne olduğunu."

"Peki cevabın neydi?" diye ısrar ettim.

"Çocuklar. Sana, çocukların ebeveynlerinden istediğimi elde etmek için bile olsa, çocukların peşine düşmeyeceğimi ve onlara zarar vermeyeceğimi söyledim."

"Aynen öyle," diyorum. "Peki Roman'a karşı elinde olan bu şey?" Kafamı sallıyorum. "O da aynı kategoriye giriyor. Bunu birine karşı kullanamazsın. Gizli bir metresi ya da kumar borcu değil bu. Onun kimliğinin bir parçası. Bunu rehin tutamazsın."

Vaughn bana merakla bakar. "Kullanamaz

miyim?" "Sana izin vermeyeceğim."

Gözleri yüzümde dolaşüyor, sanki zihnimin içine bakmaya çalışıyor gibi. Ona hiçbir şey vermediğimde, burnundan yavaşça nefes alır ve sonunda başını sallar.

"Peki," diye mırıldanır.

"Yapmayacağım." "Teşekkür ederim."

"Roman Nikitin ve onun kimlik duygusuyla neden bu kadar ilgilendiğini sorabilir miyim?"

Omuz silkerken yüzüm tamamen ifadesiz kalır. "Ben de o durumdaydım. Sırf kendin olduğun için kendinden nefret etmenin nasıl bir his olduğunu bilirim. Bu bir avantaj olmaz, Vaughn. Bu alçakça bir zulüm olur."

Yavaşça başını sallar. "Tamam."

Sigaramı bitirip ateşe atıyorum ve ayağa kalkıyorum. "Sen uyumaya devam et."

O da ayağa kalkarken sırtarak elini omzuma koyar. "Geldiğine sevindim. Gerçekten."

"Ben de."

ROMAN

BEN

Dışarıdayım. Hazır mısın?

EVELINA

En iyi. Kardeşim. EVAAAHH!!! :D

EVELINA

1

saniye

Evie'den provadan sonra eve bırakmamı isteyen bir mesaj aldıktan sonra Mercury Tiyatrosu'nun önüne park ettim. Evie'nin dönüşümlü olarak onu eve bırakan şoförleri var — sanırım bu hafta Mikhail'in sırası — ama babamızın esmer, tek kelimelik cevaplar veren korumalarından birinin sürekli etrafında dolaşmasından rahatsız olduğunu biliyorum.

Beklerken telefonumla vakit öldürüyorum ve kaçınılmaz olarak kendimi Instagram'da buluyorum. Yine kaçınılmaz olarak, Val'in profiline tıklıyorum.

Son zamanlarda bunu çok yapıyorum.

Yüzüm kızarıyor, yeni bir gönderiye bakarken dudacağımı dişlerimle ısıyorum.

Siktir.

Şu anda çok iyi tanıdığım bir yatakta yatıyor, gömleksiz, elinde bir fincan kahveyle kameraya o lanet olasıca müstehcen seksi şekilde sırtıyor. Başlıkta "Uyan ve parla, lanet olasıcık carpe diem!!!" yazıyor.

Gözlerim anında yorumlara kayıyor. Tanrım, bu lanet olası bir susuzluk geçidi. Yorumların yarısı onun yatakta yalnız olduğunu belirtiyor ve bunu düzeltmesi için çeşitli yarı yaratıcı yöntemler öneriyor. Geri kalanlar ise onun vücudu hakkında gülünç derecede abartılı aç yorumlar.

Bir an için, itiraf etmekten nefret ettiğim öfkeli bir duygu, kıskançlık olabilir, içimi kaplıyor. Sonra, bu duygu başka bir şeyle yer değiştiriyor.

Kendini beğenmişlik.

Tabii ki yatak onun dışında boş... çünkü dün gece ayrılmadan önce onu gece yarısına kadar yatakta tuttum.

Kıskanının bakalım, orospu çocukları.

Telefonum Evie'den gelen yeni bir mesajla çaldı.

EVELINA

Üzgünüm! Madam K. benimle bir şey konuşmak istiyor!!!

Ardından bir dizi neşeli ve heyecanlı yüz emoji geliyor. Gülümsüyorum.

BEN

Sorun değil! İşini yap.

Madam Kuzmina'nın istediği zaman bir *tiran* olduğunu duydum. Ama aynı zamanda, birini idam etmek istediğinde bunu herkesin önünde yaptığını da biliyorum. Prova sonrası Evie'yi konuşmak için ayırması aslında iyi bir şey gibi görünüyor.

EVELINA

İçeri girmek ister misin? Ne kadar süreceğini bilmiyorum. Ya da gitmen gerekiyorsa, endişelenme!

BEN

Hayır, bugün boşum. İçeri gelirim. Acele etme.

Mercury Tiyatrosu, Madison Avenue ve East 49(th)

Madison Avenue ve East 49th Street'in köşesinde yer alır. Evie'nin performansını izlemek veya provadan sonra onu almak için buraya onlarca kez geldim, ama her seferinde bu yerin güzelliği beni hayran bırakıyor.

Bugün, topluluk prova stüdyosunda değil sahnede prova yapıyor gibi görünüyor. Bazı dansçılar hala sahnenin çeşitli yerlerinde hareketleri tekrarlıyor, diğerleri ise kenarda oturmuş dinleniyor.

"Roman! Naber dostum?"

Miguel'in geldiğini görünce dönüp gülümsüyorum. Yumruğumu onun yumruğuna çarpıyorum.

"Naber dostum?"

"Fena değil. Evie'yi almaya mı geldin?"

Başımı sallıyorum.

"Güzel." Miguel dönüp üst balkonun ötesindeki, Madame Kuzmina'nın ofisi olduğunu bildiğim küçük pencereyi işaret ediyor. "Ejderhanın ininde."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Bugün nasıldı?"

O inler. "Zordu dostum. Kuzmina *huysuzdu*. Ama bir ziyaretçimiz vardı." Gülümser ve göz kırpar. "Angela sorarsa, ben söylemedim ama *lanet olsun*, kız *çok güzel*. Rus." Dönüp işaret eder.

Çenem gerilir.

"Daria, sanırım adı bu?"

"Dasha," diye homurdanırım, gözlerimi onun durduğu yere, sahnenin kenarına dikerim. Gözleri parıldayarak sırtıyor, dövmeleri ve kaslarıyla göz kamaştıran, gömleksiz, seksi herifin büyüüne kapılmış, sanki onu perdeye dayayıp becerecekmiş gibi onunla konuşuyor.

Val.

"Adı Dasha," diyorum soğuk bir sesle. "Dasha Lukashova."

Miguel'in kaşları çatılır, sonra aniden yüzü solgunlaşır ve gözleri büyür.

"Oh, lanet olsun..." Benden uzaklaşırken dehşete kapılmış görünüyor. "Siktir, dostum, bağlantıyı kurmamıştım. Roman, saygısızlık etmek istemem, nişanlın hakkında öyle şeyler demek istemedim..."

"Sorun değil." Dönüp sırtına bir şaplak atarken zorla gülümserim. "Cidden."

Zayıf bir gülümsemeye karşılık verir. "Çok güzel bir kızın var dostum. Sen şanslı bir adamsın."

"Teşekkürler dostum."

O sahneye geri dönüyor, ama ben koridorda kalıp, Val'in Dasha'yla utanmadan flört etmesini izliyorum.

Aniden dönüyor ve gözleri bana takılıyor. Onun Dasha'nın omuzlarına kasıtlı olarak kalın kolunu doladığını izlerken görüşüm daralıyor.

Sonra bana *sırtıyor*.

"Roman!" diye seslenir, eliyle beni çağırır.

Dasha dönüyor ve beni görünce şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor. "Selam?" diyor, ben onlara doğru yürürken kaşlarını çatıyor.

Sahnelerin solundaki merdivenleri tırmanıp yaklaşıyorum, gözlerim *onun* üzerinde sabit.

"Merhaba," diye mırıldanırım, sonunda Dasha'ya dönerek. "Kız kardeşimi almaya geldim."

Dasha gülümser. "On dakika önce burada olmalıydın. O *harika* biri."

"Ona bildiği her şeyi ben öğrettim," diye derin bir nefes alır Val, Dasha'yı güldürür.

"Romance..." Durur ve Dasha'ya döner. "İnsanların bu adama taktığı lakabı duydun mu? Romance?"

Nişanlım gülerek bana dönüyor. "Bunu bilmiyorum."

"Çünkü o çok romantik bir çapkın," Val sıırttı. "Gerçek bir *aşık*."

Ona soğuk, kırılğan bir gülümsemeyle bakarım. O da bana gülümser.

"Romance, kız arkadaşının *büyük* bir bale hayranı olduğunu biliyor muydun?"

"*Duydum*," diyorum dişlerimi sıkarak, zehirli bakışlarımla ona dönerek.

"Roman!"

Evie, dans kıyafetini çoktan çıkarmış, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle koridordan zıplayarak gelir. Bana çarptığında ona sıkıca sarılırım.

"Nasıl geçti...?"

Gülümseyerek benden uzaklaşır. "*Harikaydı*. Sonra anlatırım."

Dasha'ya döner. "Bugün geldiğine çok sevindim! Sanat yönetmenimiz için özür dilerim. O..."

"Rus mu?" Dasha hafifçe gülerek sorar. "*Çok*,"

Evie kıkırdar.

"Hey, şu anda meşgul değilsen..." Dasha omuz silkiyor. "Sana bir içki falan ısmarlayabilir miyim? Bugün beni provaya davet ettiğin için teşekkür etmek için?"

Kız kardeşim bulutların üzerindeymiş gibi görünüyor. "Evet! Çok isterim

—" Sonra bana dönerek yüzünü buruşturur.

"Ben..." "Git. Eğlenmene bak," diye gülümserim.

"Buraya kadar geldin..." "Hiç sorun değildi."

Dasha bana bakar. "Onu benden çalarsam sorun olmaz, değil mi?"

"Tabii ki."

Bana gülümsüyor. "Tamam, teşekkürler." Dönüyor ve ben zehirli bakışlarla Val'e sarılırken ve ona kocaman bir kucak verirken onu izliyorum. "Ve bugün benim tur rehberim olduğun için çok *teşekkür ederim!*"

Val, kollarıyla onu sararken bana bakar. "Benim *Zevkime*."

Şakaklarım zonkluyor.

Dasha ve kardeşim uzaklaşır, sonra ben o pislikle baş başa kalırım.

"Bir itirafım var."

Ona döndüğümde hala öfkeliyim. "Ne?"

Sonra o benim kişisel alanıma adım attığında şaşkınlıkla nefesimi tutuyorum. Tekrar geri çekiliyorum ve ayağımın altında boşluk hissettiğimde irkiliyorum. Neredeyse sahneden tamamen çıkmışım. Val'in eli uzanıyor, gömleğimi yakalıyor ve beni dikleştiriyor.

"*Teşekkürler,*" diye mırıldandım, yüzüm kıpkırmızı oldu. "Birinin sana göz kulak olması lazım, enkaz."

Ben kızarıyorum daha daha daha daha daha daha "Ne itiraf itirafın neydi?" diye homurdanırım.

"Yeşil sana *yakışıyor.*"

Gözlerim onun gözlerine kilitlenir. "Anlamadım?"

Gülümser. "Dasha'nın bana biraz aşık olduğunu düşünüyorum."

Gözlerimi deviriy o r u m . "Bu beni kıskandırması mı gerekiyor?"

Val kaşlarını kaldırır, başını yana eğirir. "Senin bu kadar heteroseksüel olman ve onun nişanlın olması nedeniyle, *beni* kıskanman gerekmez mi?"

Kahretsin.

O gülümser bir bok yiyen bir "Küçük Freudyen kayma muhabbeti mi, Romance?"

"Neden kıskanayım ki?"

"Tabii ki değilsin."

Ona sert bir bakış attım. "*Değilim.*"

O göz kırpar. "Evet. Az önce de öyle dedim."

Kaşlarım çatılır. "Sen hep bu kadar sinir bozucu musun?"

"Sadece gerçekten sevdiğim insanlara."

Yanaklarım kızarır ve aptal gibi sırtıtmamak için dudağıımı ısırırım ve arkasını dönerim. "Peki... hoşça kal."

Elini pazıma koyar ve beni titretmeye yetecek kadar sıkar.

"Hey, hala eve bırakacak mısın?"

* * *

"ŞEY, TEŞEKKÜRLER... BENİ EVE BİRAZ YÜRÜTTÜĞÜN İÇİN?"

Val'in evine kadar olan yol boyunca tamamen sessiz kaldım. O konuşmadı, ama ben konuştum.

Loftun kapısını açarken bana yarı şaşkın, yarı eğlenceli bir bakış attı.

"Çok centilmensin, enkaz, ama sanırım artık iyiyim — Roman?"

Onu omuzlayarak geçip, öfkenin vücut bulmuş hali gibi dairesine girdim.

Neden bu kadar kızgın olduğumu bile bilmiyorum. Mercury'ye girip onu Dasha ile samimi bir şekilde, lanet *kolunu* onun omzuna atmış halde gördüğümden beri neden öfkeli olduğumu bilmiyorum.

Instagram'da daha önce yaptığı susamış yorumlar kuru odun ve saman gibiydi. Ama *bunu* görmek ve ona saf seks gibi sırtışını görmek, her şeyi ateşleyen kıvılcım oldu.

Val beni içeri takip edip kapıyı kapatır.

"Bak, sessiz biriyle takılmak ne kadar eğlenceli olsa da, tek taraflı konuşma konusunda bugünlük limitime ulaştım galiba.

"

Dönüp ona çarptığımda homurdanır ve onu kapıya doğru iterim.

"Senin sorunun *ne...*"

"*Sen,*" diye diyorum onu onu yakalıyorum yakalıyorum.
yakasından "*Sen* benim lanet sorunumsun!"

Soğuk bir kahkaha atıyor. "Oh, sorun *benim.*" Sırıttıyor. "*Ben.*"

"Bir şeyi lanet olasıca netleştirelim," diye

tıslarım. Val güler. "*Mükemmel* kelime seçimi."

Dişlerimi gıcırdatırım. "Siktir git. Ve ben kıskanç *değilim.* Neden kıskanayım *ki...*"

"Çünkü seni kıskandırmaya çalışıyordum!" diye yüzüme bağırır.
"Bir kilometre öteden bile gözeneklerinden yeşil zehir damladığını görebiliyordum, orospu çocuğu. O yüzden neden rol yapmayı bırakmıyoruz!"

Derin bir nefes alırken titriyorum, nabzım sıvı ateş gibi.

"*Neden?*" diye homurdanıyorum, boğazım sıkışıyor, nabzım kulaklarımda gürültüyle atıyor.

Onun lanet olası yakınlığı beni boğuyor. Cildinin ısı, sedir, deri ve adaçayı kokusu duyularımı sarstı.

Bende uyandırdığı tüm duygular...

"*Neden* beni kıskandırmaya çalıştın?" diye tıslıyorum.

Val'in gözlerindeki buz mavisi, soğuk elmaslar gibi parıldıyor.

"Belki de gerçekten hiçbir şey *yapamayacak* kadar korktuğunu görmek istedim. Lanet olası bir hamle yapmanı! Çünkü, haberin olsun, gece yarısı bana lanet olası *market alışverişi* yapma bahanesiyle buraya gizlice gelmek lanet olası bir hamle yapmak değil, Roman. Bu sadece senin çok korktuğun için..."

"*Korkmaktan*

mı?" "Evet,

korkmaktan..."

Val'in kaşları, onun önünde dizlerimin üzerine çöktüğümde yukarı fırlar, damarlarımdan saf bir ihtiyaç patlar ve onun kemerini çekerim.

"Roman..."

"Kapa çeneni. Sana korkmayı göstereceğim."

Val, kot pantolonunu yırtıp kalçalarından aşağı ittiğimde inledi. Gözlerim, elastik bel bandına ellerimi sokup aşağı çekmeden önce, külotunun önünü şişiren ağır ve hızla büyüyen şişkinliğe takıldı.

Onu tutmak için uzanırken, kontrol edemediğim yumuşak, hevesli, lanet bir inilti boğazımdan çıkar ve bir elimle onun kalın, muhteşem sikini kavrar, yumruğumla pompalıyorum.

Val'in yüzünde şok bir ifade var, ben ona bakarken, tırnaklarımı karın kaslarının üzerinde gezdirip, başının üzerine nefesimi üflemek için eğiliyorum.

Dilimi dışarı çıkarırım ve şişmiş başının üzerinde döndürdüğümde, yarıklarından hemen sızan tatlı ön sıvısının tadı beni inlemeye iter. Val gerilir, karın kasları kasılır ve zevkle inler. Onu okşarken, dilimle başını okşamaya devam ederken gözlerine bakarken, kendi sikim de pantolonumun içinde çelik gibi sertleşir.

"Siktir, enkaz," diye derin bir inilti çıkar. Elleri düşer ve parmakları saçlarımı okşarken titrerim.

"Ne diyordun?" diye mırıldanıyorum, başının altını öperek.

"*Hiçbir şey* demiyordum," diye homurdanır. "Şimdi sikimi ağzına al."

İçimde patlayan güç - sadece ağzımla onun üzerinde kontrol sahibi olduğumu fark etmenin sarhoş edici hissi - bir uyuşturucu gibidir.

Siktir. Kadınlar da aynı durumda böyle mi hissediyorlar? Partnerlerinin dominant erkek enerjisini tamamen kontrol altına aldıklarını mı?

"*Ağzın,*" diye iniliyor Val, vücudu kasılırken. "Siktir, beni ağzına al, enkaz."

Sadece dilimle başını okşuyorum. "Onu sikmeye mi çalışıyordun?"

Dilimin ucuyla penisinin başındaki yarığı okşarken, yapışkan ön sıvısını daha fazla tadarken yüzü buruşuyor.

"*Kimi?*" diye tıslar.

"*Dasha,*" diye

homurdanırım.

"O *senin* nişanlın, orospu çocuğu," diye boğulur.

"Ona ilgisiz olduğumu kanıtladık sanırım."

Çenesi gevşerken ve elleri saçlarımı sıkarken, dilim penisinin başının kenarını yalıyor.

"*Merak ediyorum,*" diye dişlerini sıkarak söylüyor Val.

"Peki tam olarak neyi *merak* ediyorsun?" diye mırıldanırım, dudaklarımla onun penisinin yanını ısırarak.

"O çok güzel bir kız, ama sen ona hiç *ilgi duymuyorsun*, değil mi?"

"Ben..."

"Kendine eşcinsel dışında
etiketlemek isteyen bir adam için..."

"Bunu benimle ilgili hale getirme," diye tıslıyorum, dişlerimi penisinin alt kısmına nazıkçe geçirirken onu irkiltirim. "Onu gözleriyle sikiyordun. Ama sonra, ikimiz de senin ne kadar seçici olmadığını biliyoruz."

Val gerginleşir. "Ne dedin?"

"Kiminle yattığına pek *seçici* davranmadığını söyledim," diye homurdanırım, penisini dilimle okşayarak.

Aniden, beni yakamdan tutup yerden kaldırır. "Ne? Biseksüel olduğum için otomatik olarak Dasha'yı sikmek mi istiyorum?"

"*Herkesle* yatmak istediğini sanıyordum," diye homurdanarak cevap verdim. "Dasha'ya salya akıtarak baktığını yanlış anladıysam beni affet..."

Aniden beni döndürüp kapıya yapıştırdı, yakından bakarak. Elini boğazıma doladığında, sikim *ağrımaya* başladı ve ön sıvısı külotuma sızdı.

"Biseksüel olmak, benim bir fahişe olduğum anlamına gelmez, *orospu çocuğu*," diye dişlerini sıkarak tısladı. "Bu, insanlara olan ilgimin cinsel organlarına bağlı olmadığı anlamına gelir."

Geri çekildim, tüm cesur enerjim birden rüzgarda sönmüş bir alev gibi söndü.

"Ben... özür dilerim," diye mırıldanırım. "Ben demek istemedim..."

Val ağzını ağzıma yapıştırıp, sanki bir ceza gibi öperek dudaklarımı morartınca sözlerim boğulur. Dilini ağzıma sokup, ellerini kemerime geçirip çekerek açarken, dilini döndürüp dans ettirince inlerim. Pantolonumu kalçalarımın biraz aşağı indirip, elini içeri sokup penisimi kavradığında nefesim kesildi. Sıkıca sıktı ve onu serbest bırakıp başımı ereksiyonuna sürtünce inledim.

Val bana doğru eğildi, dudaklarıyla çenemi okşadı, sonra ağzı kulağıma değince omurgamdan aşağı titreme geçti.

"Mesele şu ki, bebeğim," diye mırıldanır. "Ben bir tür fahişeyim..."

Anında gerildim, içimde ham, hırçın bir öfke kıvılcımlandı ve göğsümde kıvrıldı.

Val penisimi sıktığında nefesim kesildi.

"Bu seni kışkandırdı mı, enkaz?" diye mırıldanarak okşamaya başlar.

Ağzımı ısırarak yutkunuyorum, bacaklarım titriyor, o benim ereksiyonumu yumrukluyor. "*Hayır.*"

"Yalancı," Val boynuma karanlık bir kahkaha atar, eli beni alaycı, yumuşak hareketlerle okşar, ayak parmaklarım kıvrılır. Ona tekrar uzanırım, titreyerek büyük sikini elimle kavrar ve onu mastürbasyon yapmaya başlarım.

"*Kıskanmıyorum...*"

"Yani kızlarla yaşadığım tüm *eğlenceyi* düşünmek seni rahatsız etmiyor mu?" diye kulağıma fısıldadı. "Ya da erkeklerle...?"

Patlarım. Onun kadınlarla birlikte olduğu görüntüsü beni yeterince sinirlendirir. Onun başka bir erkekle, *herhangi* bir başka erkekle birlikte olduğunu düşünmek, beni deliye çevirir.

Göğsümden acımasız bir hırıltı çıkar ve Val, sanki sesi tamamen yutmak istercesine boynuma dişlerini geçirip derimi emerek *inler*.

"*Evet*," diye inliyor, sikimi daha hızlı pompalıyor. "Sinirlen, enkaz. *Kıskanç* ol, bebeğim."

"*Siktir git...*"

"Kıskanç olmanı *seviyorum*," diye homurdanıyor.

İnlerim, kalçalarımı onun kalçalarına sürterim, o benim sikimi okşarken benim sikim şişer. Kendi yumruğum onun sikini yukarı aşağı pompalarken, başparmağımla yapışkan ön sıvıyı onun başının üzerine yayarım.

"*Neden?*" diye nefes nefese soruyorum.

"Çünkü o zaman o kızla nişanlı olduğunu bilmenin nasıl *bir* his olduğunu anlarsın," diye hırlar.

"Sen de biliyorsun ki ben aslında..."

"*Öylesin*," diye Val boynuma fısıldıyor, beni daha da sert ısıyor, nabzımın hızlanmasına ve sikimin onun yumruğunda seğirmesine neden oluyor.

"Buraya geliyorsun ve seni tamamen *kendime* istiyorum, sonra da Bratva dünyana ve Dasha ile ayarlanmış Bratva evliliğine geri dönüyorsun, bu da *onun güzel kafasını parçalamak* istememe neden oluyor."

Beni daha hızlı ve daha sert bir şekilde mastürbasyon yaparken, ben kıvrılırken boynumu emip ısıyor.

"*Evet*, Roman, kıskanmanı istiyorum. Çünkü ben *her gün böyle* hissediyorum. Ve bir şeyi unutma," diye vahşice cildime doğru homurdanır. Aniden bizi döndürür ve beni dört ayak üstüne çöktürür, pantolonumu ve boxerımı uyluklarımın ortasına kadar indirir.

Siktir...

"Senin benim olduğunu söylediğimde?"

Arkamda melir, kıma tükürür, sonra ŗıŗmıŗ, kalın sikinin baŗını kıma sürter.

"Demek istediğim, *sen benimim*."

Avuç içi omuzlarımın arasına girer, yanağımı yere bastırır, kımı havaya kaldırır. Val, kalın baŗını deliğime sokarken homurdanır ve ben, ilk kalın santimi içime sokarken inleyip, inleyip, nefes nefese kalırım.

"Ŗimdi... iyi bir ocuk gibi o siktiğimin kını benim için a," diye hırlar, elini ensemin arkasına dolayarak, bir santim daha içime girerken beni inlemeye zorlar, "*ve benim olanı sikmeme izin ver*."

Sikini o kadar sert bir ŗekilde içime soktu ki, ciğerlerimdeki havayı boŗalttı ve boğazımdan zevk çığlığı kopardı. Val derinlemesine girip, kalınlığının her santimini içime sonuna kadar gömdü ve beni sınırlarıma kadar gerdi. Sikini yavaŗa çıkardı, baŗı o noktayı lezzetli bir ŗekilde sürtünerek geçtikten sonra tekrar içeri girdi.

Serbest eli bacaklarımın arasına giriyor, güçlü, dövmeli parmakları taŗaklarımı okŗuyor, sonra onları sikimin etrafına sarıp sıkıca sıkıyor.

"*Benim için kırıl, enkaz*."

Göğsümden ve boğazımdan çıkan sesler, daha önce hiç çıkarmadığım sesler. Dünya bulanıklaŗıyor, nefesim yere çarparak boğuluyor, Val beni *sertçe* sikerken yüzüm ecstasy içinde buruŗuyor. Testisleri benimkilere çarpıyor, kalın baŗı içimdeki o nokt 'da ileri geri sürtünüyor, o da benim seğiren sikimi düzgün, eŗit vuruŗlarla okŗuyor.

"Benim sikim için ne kadar açgözlü bir küçük sürtüksün, bebeğim," diye inliyor, ben erirken içime girip çıkıyor. "Ne kadar iyi bir çocuksun, sanki bunun için yaratılmışsın gibi o kalın sikimi alıyorsun. Öyle mi, enkaz? Benim sikim için mi *yaratıldın*?"

Yere anlamsız inlemelerle, taşaklarım yukarı çekilirken ve sikim onun elinde zıplarken.

"*Ben.*"

O bana vururken ben çığlık

atıyorum. "*Yapamıyorum.*"

Yine.

"*Siktir.*"

Onun kocaman penisi derine giriyor, tatlı ve lezzetli bir ıstırap içinde kıvrılırken ayak parmaklarım kıvrılıyor, yüzüm yere bastırılmış durumda.

"*Duy...*"

"EVET!" Diye bağıriyorum, uçurumun kenarından aşağıya doğru hızla düşerken. "*Senin sikin için yaratılmışım—SİKİŞ!!*"

Boşalmaya başladığımda, ağzımdan kelimesiz inlemeler ve boğuk çığlıklar dökülüyor. Val inliyor, bana daha sert ve daha hızlı giriyor, ben sıcak, yapışkan ipler halinde yere spermimi fışkırtırken benim sikimi okşuyor.

O sadece beni sikmeye devam ediyor. Sikini içimdeki o noktaya *vurmaya devam ediyor.*

Ve ben hala sertim.

"*SİKİŞ!*" Val kükrer, bir eliyle kalçamı tutar, diğer eliyle hala sert olan sikimi okşar. "*Senin sikini seviyorum, bebeğim. Benim için bu kadar büyük ve sert olmanı seviyorum. Seni boşaltıp sonra da*

seni sikmeye devam etmemi seviyorum, enkaz."

İçimdeki o nokta, sanki beni elektrikli bir çubukla sikiyormuş gibi spazm geçiriyor, onun muhteşem sikini kıcımlı defalarca deliyor.

"*Bunu* mu yapacaksın, enkaz?" diye tısladı, eğilip boynumun yanını sertçe ısırdı. "*Benim için bir kez daha boşalacak mısın?*"

Gözlerim geriye yuvarlanıyor. Onun sikini içime sokmasıyla gerçeklik ikiye bölünüyor.

"*Gel benimle, Roman. Gel benimle.*"

Kıçımın derinliklerine gömüldüğü sırada çıkardığı inilti beni uçurumun kenarına itiyor. Daha önce de hissettiğim o güçlü duygu, onu bu noktaya getiren, onu titretip iniltilere boğan, sikinin şişip zonkladığını hissettiğim, sıcak menisinin içime fışkırdığını hissettiğim *kişi* olduğumu bilmek.

Beni parçalayan şey bu.

Bağırıyorum, yere boğulurcasına eğiliyorum ve geriye uzanıp kalçamdaki elini tutuyorum. Penisim onun elinde kasılır, testislerim tekrar sıkışır ve spermim penisimden fışkırarak uyluklarımın, yerin, karnımın... her yerin üzerine sıçrar.

"*Benim,*" diye iniliyor, üzerime eğiliyor, boynumu öpüyor, ısırtıyor ve kemiriyor. "*Bunu asla unutma.*"

* * *

Giysilerimi giyerken onun gözlerinin üzerimde olduğunu fark ediyorum —bu sefer onun gözleri. Daha önce hiç soyunmadığımız için, benim giysilerim yerdeki kir, ter ve

sperm karışımıyla kaplı. Bu yüzden Val duştan sonra bana bir eşofman ve kapüşonlu sweatshirt verdi.

Beni izlediğini hissedebiliyorum, havada asılı kalan söylenmemiş bir soru.

"Merak etme," diye mırıldanıyor. "Sormakla bile bizi başarısızlığa sürüklemeyeceğim."

Gülümseyorum, ama ona görünmesi için biraz dönerek.

"Ben..."

"Kendi ritmine göre yürü," diyor tembel, aşırı seksi bir sırıtışla. "Öyle öğrendim."

Gülümsemem genişliyor. Ve o başka bir şey söylemeden, yanına gidip yüzünü avuçlarım ve onu derin bir öpücükle öpüyorum. Val de beni öpüyor, sonunda ayrılmadan önce onun inlemeleriyle benim inlemelerim karışıyor.

Beni dairesinin kapısına kadar geçirir ve kapıyı açar. Sonra aniden kolunu uzatarak yolumu keser.

"Siktir et." Gözlerime bakarak hafifçe gülümser ve iç çeker. "Sadece *kalır* mısın, gerizekalı?"

Gülümserim ama başımı sallarım. "Ben..."

"Biliyorum, biliyorum." Omuz silkiyor. "Oturma odamın zemininde dört ayak üstünde sikilmek sorun değil. Ama burada kalmak çok gey olur."

Kaşlarımı çatıp başımı sallarım.

"Gerçekten mi?" Ona bir bakış attım. "O yüzden," diye mırıldandım. "Dasha."

Val şaşkın bir şekilde kaşlarını çattı. "Evet, bunu bana açıklamak zorundasın."

"Aptalca, ama..." Nefes veriyorum. "Babam biz küçükken tam bir pislikti."

"Öyleydi mi?"

Gülümserim. "Tamam, hala *öyle*. Ama annemiz hayattayken, o... Yani, onu sağdan soldan aldatırdı, nefes alan her şeyi becerirdi. Ve annem de bunu biliyordu."

Val kaşlarını çattı. "Yaptığımız şeyi Dasha'yı aldatmak olarak mı görüyorsun? Çünkü bu çok abartılı bir yorum..."

"Hayır, öyle değil," derim, başımı sallayarak. "Dediğim gibi, annem onun sürekli dışarıda zamparalık yaptığını biliyordu. Ama sanırım onu üzen tek şey, babamın geceleri eve gelmemesiydi. Mesela, o hafta birlikte olduğu kızla geceyi dışarıda geçirdiğinde."

Val kaşlarını kaldırır ve dudakları küçük bir gülümsemeye bükülür. "Anlıyorum..."

Acı bir gülümsemeye, "Benim boktan kafama hoş geldin," diyorum.

"Hmm..." diye mırıldanır ve beni kendine çeker. "Senin boktan kafanı seviyorum." Beni yumuşakça öper ve ben de onun yüzünü avuçlarım ve ona karşılık veririm. "Acımasız dürüstlük?" O iç çeker. "Bence bu konudaki görüşün çok saçma."

Ben kaşlarımı çattım, o

ise sırıttı. "Ama *saygı*

duyuyorum."

Zayıf bir gülümsemeye "Teşekkür ederim" diyorum.

"Önemli değil. Ama er ya da geç, küçük enkaz," diye mırıldanır ve boynumun yanına öpücük kondurur. Dişleri bana batar ve ben nefesimi tutarım.

"...Seni bu gece burada tutacağım. Seni yatağa bağlamak zorunda kalsam bile."

Ültime tomlara hayır diyemem ve geri adım atamam. Muhtemelen biri Roman'ı bu konuda uyardıydı.

Bence bu, koruyucu ailelerde büyümeyle ilgili bir yan etki. Parkta üç sayılık atış yapamadığın için bir çocuk sana güldü mü? Eve gidip parmakların kanayana kadar o lanet şeyi çalışırdın. Birisi köşedeki evin hayaletli olduğunu mu söyledi? Sen de o eve girerdin.

Çünkü koruyucu aile sisteminde, bu tutum güçlü olanları zayıf olanlardan ayıran şeydir. Bu tutum, avcılarının sizi es geçmesini sağlar, çünkü onlar kırılğan ve acınası birini ararlar ve eğer ikisi de olmadığından emin olursanız, dokunulmadan bir gün daha yaşarsınız.

Sorun şu ki, kimse Roman'a benim ultimatolarla ilgili durumumu anlatmadı.

Bu yüzden bugün *çok* eğlenceli olacak.

Bugün ona bir sürprizim var. Aslında, *bize*.

Yapacağım şeyi beğenmeyebilir. Aslında, kısa vadede beni öldürmek isteyeceğinden eminim. Ama uzun vadede?

Bana teþekkür edecek. Dizlerinin üzerinde. Bir dakika sonra olacağı gibi.

Ağzını benim sikime dolamak üzereyken gözlerinde parlayan o ıııltıyı çok *seviyorum*. İkimiz de azgın tarafın kazanacağını bilmemize rağmen, içinde açıkça bir irade veya ahlak savaşı yaşıyor.

Yine, onunla ilgili beni en çok tahrik eden şeylerden biri de bu: normalde dövmele yumrukları, gözlerindeki vahşı ıııltısı, kan ve şiddete olan sevgisiyle ultra-kızgın bir bratva sert adam olması. Ama benimle birlikteyken, dizlerinin üzerine çöküyor ve benim sikimin etrafında hevesli bir küçük fahişe gibi inliyor.

Onun içindeki o canavarı evcilleştirebileceğimi bilmek, onu bu kadar çok sevmemin sebebidir.

Roman eğilip tişörtünü çıkarır ve gözlerim açgözlülükle gövdesini tararken onu bir kenara atar. Lanet olsun, onun bu yönünü de seviyorum: ultra erkeksi görünümü, dövmele, kasları, yaydığı "erkek erkeğe" havası.

Süper kadınsı erkeklerin büyük hayranı olmadım hiç, ki bunu kadınlarla da yattığımı düşünürsek pek mantıklı gelmiyor. Belki de cinsiyetleri farklı görüyorumdur. Kızlarda, evet, yumuşak, minyon, pürüzsüz, kadınsı bir hava istiyorum. Ama erkeklerde? Onların *erkek* olmasını istiyorum. Tamamen "ayı" falan değil, büyük göbeği ve kalın kolları olan, babasıyla sorunları olan tüm genç erkeklerin çekici bulduğu türden süper kıllı erkekler değil. Zaten Roman hiç de öyle değil.

O daha çok "komşunun bahçesini biçen seksi adam" tipi bir görünüşe sahip. Mezun olduktan sonra motosiklet alıp bir sürü dövme yaptıran tipik bir Amerikan üniversite futbolcusu gibi.

Siktir, ne dediğimi bile bilmiyorum. Önemli değil. Roman'ın dizleri önümde yere değdiği ve

kemerimi açmak için uzandığında, zihnim her zaman
boşalır.

Kanepeye geri çöküp Roman'ın hevesle kot pantolonumu kalçalarımın altına aşağı çekmesini izlerken inliyorum. Penisim boxerimden fırlıyor ve Roman onu yumruklarken, ağzını indirmeden önce yavaşça yukarı aşağı pompalarken zevkle tıslıyorum.

Siktir...

Bir an için, dudaklarının sikimi sarması ve dilinin ucundaki yarığı okşaması verdiği zevkten o kadar kayboluyorum ki saatime bakmayı unutuyorum. Ama baktığımda, Roman beni daha derinden emdiğinde inleyerek, ağzımda bir gülümseme beliriyor.

Eğer o dakikaysa, işler birazdan... "Merhaba! Ben geldim!"

Eğlenceli.

"Aman Tanrım, burayı *seviyorum... oh!*"

İki şey aynı anda olur. İlki, Dasha Lukashova, tam da ona söylediğim gibi, kilitli olmayan kapıdan loftuma girerken neredeyse geriye doğru sendeler ve nişanlısını dizlerinin üzerinde, benim sikimi boğazına kadar almış halde görür.

İkincisi ise Roman'ın neredeyse kalp krizi geçirip ayağa fırlaması ve sonra tam anlamıyla yanımdaki kanepeye düşmesi, yüzü tüm rengini kaybedip gözleri dehşetle açılması.

"Ben..."

"Bu..."

"Hayır..."

Dasha'ya dehşetle bakarken ağzından rastgele kelimeler *dökülüyor*. Dasha ise, hakkını vermek gerekirse, çıldırmıyor, çılgılık atmıyor ya da başka bir şey yapmıyor.

Dürüst olmak gerekirse, öyle olmayacağını biliyordum, bu yüzden bu şekilde davrandım. Evet, onu kolayca oturtup her şeyi açıklayabilirdim. Ama burada şok etkisi önemli. Bu, bir sonraki bölüme geldiğimde, görmezden gelemeyecek kadar deli olduğumu ona gösterir.

"Dasha..." Roman patlar. "Ben... bu değil..."

"Hayır, bu *tam olarak* onun düşündüğü şey, değil mi?" Yüzümde kendini beğenmiş, sırtıkan bir gülümsemeyle sikimi pantolonuma geri sokup ayağa kalkıyorum. "Dasha, *bebeğim*, lütfen otur."

Karşımdaki, kanepeye bakan sandalyeyi işaret ederek gülümsüyorum.

"Seni *orospu çocuğu*..."

"Hepimiz saçmalamayı bırakalım, tamam mı?" Ona dönüp gülümsüyorum. "Dasha, az önce gördüğün şeyin sebebi..."

"*Bana* hemen gelmemi *söyledin!*" diye bağırdı. "Kapının kilitli olmayacağını söyledin..."

"Öyleydi."

"—ve bir yerde kahve içeceğimizi söyledin!" diye bağırır.

Hmm, evet. Ona öyle demiştim.

"Otur, güzelim," diye gülümsüyorum ona. "Lütfen."

O öfkeyle nefes alır ve sandalyeye oturur, hala Roman'a öfke dolu bakışlar atar.

"Öncelikle," diyorum nazikçe, "ona öyle bakmayı kes."

Roman'ın yüzü bana döner, bembeyazdır, geniş gözleri "sen deli misin lan" diye bağırmaktadır.

Belki. Muhtemelen.

Muhtemelen.

Dasha bana soğuk bir bakış atar. "Az önce gördüklerimi birine anlatırsam ne olacağını biliyor musun?"

"Oh, ne olacağını *hepimiz* biliyoruz," diye homurdanırım. "Bu yüzden söylemeyeceğini biliyorum."

Bana bakıyor. "Babası lanet olası..."

"Doğru," omuz silkiyorum. "Ama asıl endişelendiğin o değil, değil mi?"

Ağzını büzüyor.

Evet, çoktan anlamış. Bratva dünyasını *çok* iyi tanımıyorum, ama ne kadar aşırı heteroseksüel olduğunu biliyorum. Yani, evet, Dasha Pavel'e ispiyonlarsa Roman için kötü olur. Ama *onun için* de kötü olur.

Eşcinsel bir adamla önceki nişanı? O dünyada mı? *Evet*, en azından gelecekteki evlilik seçeneklerinin *sınırlı olduğunu* düşünebilir.

"*Neden* bana buraya gelip bunu görmemi söyledin?" diye bağırır Dasha. Gözleri, şok ve dehşet içinde yere bakan, tamamen donmuş Roman'a kayar.

Sorun yok. Bu durumu atlatınca o da düzelecektir. "Çünkü,"

Dasha'ya gülümserim. "Senden bir ricam var." Alaycı bir şekilde güler. "Ciddi misin?"

"Ciddiyim."

"Ne

istiyorsun?"

Dudaklarım kıvrılır. "Düğünü iptal et. Roman'la nişanını boz."

O kahkahayla güler. "Benim dünyamın, *bizim* dünyamızın nasıl işlediğini biliyor musun?!" Katatonik halde duran Roman'ı işaret eder. "Ben öylece..."

"Güvenlik şefinle yatıyorsun, biliyorum."

Sanki onu ayakta tutan kukla iplerini kesmişim gibi. Dasha birden... *sönüyor*, yüzü bembeyaz oluyor ve bana... Roman'ın yere bakışıyla aynı şekilde bakıyor, sanki şanslıysa yer onu yutacakmış gibi.

Ellerimi kaldırıyorum. "Bu bir tehdit değil. Söz veriyorum."

"Ne..." Ağzını büyük bir yudumla yutar, dehşete kapılmış gibi görünür. "*Neden bunu yapıyorsun?*"

"Çünkü," gülümsüyorum, "sana bir anlaşma teklif etmek istiyorum. Roman'la evlenmek istemiyorsun ve -şok edici bir şekilde- o da seninle evlenmek istemiyor. Bunun kişisel bir şey olmadığını herkes anlıyor, değil mi?"

O başını salladı.

"Güzel. Anlaşmayı konuşalım."

Dasha bakışlarını tekrar yere indirir. Ama sonra, yüzünde bir ifade belirir, şaşkınlık ve dehşet yerini...

Gülümserim.

Hesaplayıcı.

Mükemmel.

Dasha hakkında araştırma yaptım. Çok zeki bir kadın. Oxford'da lisans, ardından Wharton'da işletme okumuş. Geçen yıl babasının yaptığı anlaşmaların yarısını o düzenlemiş ve sonuçlandırmış.

"*Onun yapamadığı* için bunu benim bitirmemi istiyorsun," diyor sakın bir sesle. "Çünkü onun babası bunu benimkinden daha çok istiyor."

Burnumu okşadım. "Bingo."

Dasha, Cheshire Kedisi gibi sırtıyor.

"O zaman ayrılma şartlarımı konuşalım."

Aferin kızım.

Roman sonunda şaşkın sessizliğinden çıkar. Gözlerini kırpar, gömleğini arar ve üzerine geçirir. Dasha'ya bakarken kaşlarını çatıyor.

"Ayrılma paketi mi?"

"Roman," diye omuz silker. "Hadi ama. İkimiz de dünyamızın nasıl işlediğini biliyoruz. Babamın benim için ayarladığı nişanı öylece *bozabileceğimi* ve her şeyin normal seyrinde devam edeceğini mi sanıyorsun? Yapabilseydim, bu konuyu ilk öğrendiğimde, aylar önce yapmaz mıydım sence?"

Roman'ın yüzü kararır.

"Bunu bitirmemi istiyorsan - ve bence istiyorsun - bu, sadece babamla konuşmamdan daha fazlasını gerektirecek." Yavaşça nefes alır. "Bu, *ailemi terk etmem* anlamına gelecek."

Bana bakar ve ben başımı sallarım. Bunu zaten biliyordum.

"*Sanırım* bu, babamın artık bana kredi kartlarını serbestçe kullanma izni vermeyeceği anlamına gelir."

Roman kaşlarını çatar. "Lanet olası bir rüşvet mi istiyorsun?"

O alaycı bir şekilde güler. "Sen istemez miydin?" Dasha iç çeker. "Roman, o haklı. Bu evliliği istemiyorum, çünkü kalbim zaten başka birine ait. Görünüşe göre seninki de öyle."

Gülümserim ve Roman'ın dizine elimi koyarım. Bana bakmadan elimi çeker.

"Bu ayrılık paketi için," boğazımı temizlerim. "Bir milyon nasıl olur?"

Ben sadaka vermiyorum. Ama bazı durumlarda, gururumu bir kenara bırakıp, muhtemelen kanepenin minderlerinin arasında duran bir miktarı, aşırı zengin kardeşimden isteyebilirim.

Dasha kaşlarını kaldırır ve gülmeye başlar.

"Bir *milyon* mu? Benim tüm hayatımı bırakmam için..."

"Gerçek rakamlardan bahsedelim."

Roman, dirseklerini dizlerine dayayarak öne eğilirken derin ve gür bir sesle konuşur. Parmaklarını birleştirir, yüzü sakın, keskin çenesi gevşek ama kararlıdır.

Siktir, şu anda tam da doğuştan olduğu gibi kurnaz, hesapçı bir Bratva patronu gibi görünüyor.

Ve lanet olsun, bu çok seksi.

"Çıkış paketin hakkında konuşalım, Dasha," diye homurdanır. "Hem rahatsızlığı hem de zamanını boşa harcadığımı düşünürsek."

Dasha yumuşak bir gülümsemeye Roman'a uzanır ve onun elini tutar. "Zamanımı boşa harcamadın," der sessizce. "Beni kontrol etmediğin nedeni öğrendiğim için mutluyum," der gülerek.

Roman kaşlarını çatar ama hiçbir şey söylemez.

"Şey..." Boğazını temizler, elleri onun elini bırakır. "Seçtiğin yüzüğü gördüm, ama sanırım *sen* seçmedin, değil mi?" Gülümser.

"Stepan," diye mırıldanır Roman. "Stepan seçti."

"Çok güzel. Zevki çok iyi."

"Ona iletceğim," diye homurdanır

Roman. "Ayrıca *oldukça* pahalı görünüyordu?"

Roman sırtıyor. "İki buçuk, sanırım."

Lanet olsun. Ona dönüp bakarım.

Dasha ısıklık çalar. "Vay canına, Roman, ne diyeceğimi bilemiyorum." O alaycı bir şekilde gülümser. "Bence biliyorsun. Bu bir rakam."

Kendi sırtışımı bastırırım. *Kahretsin*, bu şefin işini gerçekten çok iyi yapıyor. Sanırım bu adama olan şehvetimden dolayı, onun ne kadar büyük bir Bratva kralı olduğunu hiç fark etmemiştim. Ama şimdi fark ettim.

Yani, bu orospu çocuğuna daha fazla ilgi duymanın mümkün olduğunu *düşünmüyordum*. Ama işte buradayız.

"Peki, yüzüğün değerini, alıştığım yaşam standardımı ve buradan ayrıldığımızda iş bulmanın zor olacağını düşünürsek..."

"Biz mi?" Roman kaşlarını çattı.

"*Maks*," diye mırıldanıyorum. "Onun güvenlik şefi."

Dasha kızarır ve başını eğirir. Roman sadece başını sallar, sanki kafasında hesap yapıyormuş gibi.

"Üç milyon."

Dasha burun kıvrır. "Lütfen Roman. Beni güldürme. On iki."

Roman gülümser. "Bu ayrılık paketi kapsamında bir Lamborghini filosu mu alacağım? Üç buçuk."

"Roman, bu benim son çarem. Babama *taşınacağımı* söylemeyeceğim. Aileme haber vermeden onlardan kaçacağım. On bir buçuk."

Roman başını eğdi. "Seninle babanın su ve yağ gibi geçinemediğiniz izlenimine kapılmıştım. İkimiz de biliyoruz ki, bunu mahvedersen..."

"*Patlatırsan*. Bu şartlar altında *çok* ilginç bir kelime seçimi, Roman," der Dasha gülümseyerek.

Ben gülerim.

Roman gülmez. "Dört."

Dasha ağzını açmaya başlar, ama Roman aniden elini kaldırır.

"Bu işi bitirelim." Ona doğru bakar. "Sekiz. İkimiz de bunun fazlasıyla adil olduğunu biliyoruz. Sekiz milyon, ve *eminim* Maks'la kaçmadan önce daha fazla paraya ulaşabileceksin. Bu sana yepyeni bir hayat satın alır, Dasha."

Dasha alaycı bir gülümsemeyle ayağa kalkar. Roman da ayağa kalkar. Dasha elini uzatır, Roman da elini tutar.

"*Seninle iş yapmak bir zevkti*," der sessizce. Sonra elini onun elinden çeker ve yüzünü avuçlamak için uzanır.

Dikkat et, kaltak.

Onun ona sarılmasını izlerken dişlerimi sıkıyorum.

"Ben... *teşekkür ederim*," diye fısıldıyor ona.

"Üzgünüm..."

"Özür dileyecek bir şey yok," der Roman nazikçe gülümseyerek. "Ne zaman..."

"Yakında." Yutkunur. "Bazı planlar yapmamız gerekecek..."

"Hesap numaranı bana mesajla gönder, para bu akşam hesabında olacak."

Kız başını sallar, gülümseyerek tekrar elini tutar. "Kayıtlara geçsin diye?" Omzunu kaldırır. "Harika bir *pakhan* olacaksın."

"İyi şanslar, Dasha."

"Sana da, Roman." Bana sert bir bakış atmak için döner, ama sonra bakışı yumuşar. "Ona iyi davran," der bana göz kırparak.

Roman onu kapıya kadar geçirir, ben dişlerimi sıkarım ve bir şekilde onların lanet olası sarılmasını bir kez daha katlanmak zorunda kaldığımda cinayet işlemekten kaçınırım.

Sonra Dasha gider.

Roman yavaşça nefes alır, elleri benim evimin kapısına dayalı, sırtı bana dönük, omuzları gergin ve sıkıdır. Gülümserim ve yanına yaklaşır, sonra kollarımı beline dolarım.

"Sanırım ganimet galip gelene gider..." "*SİKTİR*

GİT."

O bana doğru dönünce, vücudundan yayılan şiddet ve öfkeyle sarsıldım. Dişlerini göstermiş, gözleri *kararmış*, bana dik dik bakıyordu.

"*Sen*," diye tısladı.

Kaşlarımı çattım.

"Anlamadım?" "*Orospu*

çocuğu," diye homurdandı.

Ona bakıyorum. "Um, sana büyük bir iyilik yaptım. Sen onunla evlenmek istemiyordun, o da seninle evlenmek istemiyordu. Ben bu lanet olayı başlattım. Ben hallettim!"

"*Ben* hallettim!" diye tısladı. "Ve sen hiçbir şeyi halletmedin! Sen tüm *hayatıma* bir el bombası attın!"

Kaşlarım çatılır. "Tamam, sakin ol..."

"Sen ciddi misin?!"

"Roman, *sakin ol*. Bu lanet bir zafer," diye bağırırım. "Evet, o benim düşündüğümünden *çok daha fazlasını* istiyordu. Bu benim hatam. Kardeşimle konuşurum..."

"Parayı siktir et!" diye bağıırır, parmağını göğsüme batırarak. "Siktir et sekiz milyonu siktir et mi sanıyorsun?"

"Bence çoğu insan sekiz milyonu *çok* umursar!"

"BU BENİM *HAYATIM*, *OROSPU ÇOCUĞU*!" diye yüzüme bağıırır, omurgamdan soğuk bir ürperti geçer.

"AYNEN!" diye bağıırarak karşılık verdim. "Senin kalın kafana sokmaya çalıştığım şey de bu! Bu senin hayatın! İstemediğin kızlarla evlenme! İkimizin de olmadığını bildiğimiz bir şey gibi davranmayı bırak! *Hayat bunun için çok kısa!*"

Beni itti, gözleri siyah dumanlar saçıyordu, yüzü öfkeden kıpkırmızıydı.

"Bu iş bitti."

Sanki göğsümü cam kesiyormuş gibi hissettim.

"Roman..."

"Her şey *bitti*, orospu çocuğu," diye homurdanır ve arkasındaki kapıyı açar. "Bu saçmalık bitti."

Kapı arkasında çarparak kapanır, göğsümde kocaman bir boşluk ve kulaklarımda geçmeyen bir çınlama bırakarak.

ROMAN

Yumuşak, boğuk inlemeler yeraltı katedralini doldurur. Meşaleler ve mumlar duvarlarda titrek ışıklar oluşturur ve karanlık, şiddetli bir heyecan havada asılı kalır, okyanustaki bir damla kanın köpekbalıklarını çağırması gibi.

Sigara dumanı ve alkolün ikiz kokusu havayı doldurur. Çıplak ya da neredeyse çıplak bedenler, maskelerle yüzleri örtülü, yükselen bir podyumun gölgesinde kıvranır ve dans ederler.

Black Court'a hoş geldiniz.

Her şey Knightsblood'da başladı, New York'un hemen dışındaki, Connecticut'un güneyindeki ormanlık, kayalık kıyılara gizlenmiş, son derece seçkin özel bir üniversitede. WASP kökenli, eski zengin aileler çocuklarını Harvard veya Yale'e gönderir. Bağlantıları olan, yeni zengin aileler ise çocuklarını Northwestern ve Stanford'a gönderir.

...Mafya aileleri ise varislerini Knightsblood'a gönderir, burada *pakhanların*, donların ve *oyabunların* oğulları ve kızları suç dünyasının kralları ve kraliçeleri olmayı öğrenirler.

Bane, Laz ve ben zaten birbirimizi tanıyorduk. Ama Carmine ve Nico Barone ile Nero De Luca ile tanıştığımız yer orasıydı.

Ve beşimiz, Atlantik'in çırpınan dalgalarının üzerinde yüksek bir uçuşumda, soğuk ve karanlık bir gecede tüm bunları orada başlattık.

Buna Black Court adını vermeye karar verdik.

Suç dünyasında çok az "kural" vardır. Bizler, ihlal edilmiş yasaların karmaşası içinde yaşıyoruz. Ama herkesin kutsal saydığı bir şey var: kanla imzalanan bir sözleşme, iki taraf arasında kanla *imzalanan* ve hiçbir koşulda bozulamayacak bir sözleşme. Bunlar kutsal yeminlerdir ve bunlar olmasaydı, her şey anarşi ve kaosa dönüşürdü.

Eskiden dünyamızda *tek* düzen biçimi bu değildi. Babalarımız ve onlardan önceki babalarımız, işleri yoluna koymak için kendi yöntemlerini kullanırlardı. Ama bu saygıdeğer kurumlar — Bratva, mafya, karteller, Yakuza, her kim olursa olsun — hainlerle veya bozulan sözleşmelerle uğraşırken sınırlıdır.

Harekete geçmeden önce her türlü şeyi göz önünde bulundurmak zorundadırlar; örneğin adamlarının ve askerlerinin sadakati. Ticari çıkarları. Çeşitli anlaşmalar.

Kara Mahkeme bu tür şeylerle uğraşmak zorunda değildir.

Asıl mesele buydu: farklı mafya dünyalarından gelen beşimiz, düzeni sağlamak için tüm rekabetleri bir kenara bırakıyorduk.

Özel kaynaklarımızı kullanarak kan yemini bozanları takip ediyor ve kutsal yeminlerini bozanları yargılamak için "mahkeme" kuruyoruz.

Suçlu olanlara bir seçenek sunulur: savaşmak ya da kaçmak.

"Savaşmak" demek, yumruklarını ya da kendilerine sunulan çeşitli silahlardan birini seçip bizden biriyle savaşmak demek.

Ölene kadar.

"Kaçmak" seçeneği ise, özgürlükleri için kaçma şansdır — yeraltı katedral mahkememize bağlı dolambaçlı taş labirentte, içimizden biri onları kovalarken.

Hiç kimse bu iki seçenekten hiçbirinde başarılı olamadı.

Komik bir şekilde, beşimizin taktığı maskeler, Knightsblood'da ilk yargılamamızı yaptığımız gece son anda eklenen bir fikirdi. Şimdi ise, maskeler kimliğimizin ve mahkemenin ardındaki efsanenin bir parçası haline geldi. Burada, bu duvarların dışında olduğumuz kişiler değiliz artık. Artık bizi tanımlayan soyadlarımıza veya bir gün yöneteceğimiz imparatorluklara bağlı değiliz.

Burada, biz sadece maskeleriz.

Tazı. Kuzgun. Kurt. Boğa. Geyik.

Şu anda, maskesi - kıvrık boynuzları ve geriye bakan gözleri olan boğa yüzü - yüzüme yapışmış ve sıcak. Sanki maske bile bu gece kimliğimi gizlemekten daha fazlasını yaptığını biliyor gibi. Bu gece, maske, yüzümün her yerine neon ışıklarla yazılmış olduğundan emin olduğum savaşı duygularıyla dünya arasında bir duvar görevi görüyor.

Mağara gibi katedralin içinde, duruşma öncesi parti başlıyor. Vücutlar kanepelerde kıvrılıyor, maskeli erkekler ve kadınlar alay ediyor, yumuşak inlemeler ve düşük, titrek ışıktaki homurdanmalar duyuluyor.

Çok da uzun olmayan bir zaman önce, ama şu anda *yıllar önceymiş* gibi gelen bir zamanda, beşimiz bu akşamki kutlamaların bu kısmıyla çok daha fazla ilgilenirdik.

Şimdi ise, misafirlerimizin bizsiz eğlenmelerini boş boş izleyen sıkılmış ev sahipleriyiz.

Hound, Raven ve Wolf artık "kapılmış" durumda ve bu gece sergilenen kadın bedenlerine *hiç* ilgi göstermiyorlar - maskeler takmış, yavaşça soyunan, öpüşen, dokunan, dans eden... sikişen muhteşem kadınlara.

Stag? Bu günlerde neyin peşinde olduğunu bilmiyorum, ama o da çevremizdeki kadınlara hiç ilgi göstermiyor. Sanki başka bir şey ya da başka biri tüm dikkatini çekiyormuş gibi.

Peki ya ben?

Şey, ben de son birkaç aydan farklı olarak, son zamanlarda bunlara karşı belirgin bir ilgisizlik duyuyorum.

Dudaklarımdan hava üflüyorum.

İlgi duyuyor muydum? Yani, *gerçekten* ilgi duyuyor muydum? Yoksa çevremdeki herkese canlandırdığım role o kadar mı kaptırmıştım ki, o karakter *haline gelmişim*?

Val'in evinden fırlayıp çıktığımdan beri, son birkaç gündür bu konu aklımdan çıkmıyor.

Hayatım boyunca "heteroseksüel" oldum. En azından kendime heteroseksüel olduğumu söyledim. Kendimi heteroseksüel olarak gördüm çünkü, başka ne olabilirdim ki? Kadınlarla yattım, birçok kadınla, ve gençlik ve yetişkinlik dönemimi kendimi kızlarla yatmaya "zorlayarak" geçirmedim. Son birkaç gün içinde, bu kafamda bir sürü soru işareti yarattı.

Bunlardan biri de... Ben *biseksüel* miyim?

Geri dönüp, kendimi karşımda yaşanan sahneyi izlemeye zorluyorum. Yüzlerinin üst kısmını maskelerle kapatan iki kadın, kanepelerden birinde diz çökmüş, şehvetle birbirlerine sarılıyorlar. Biri zaten çıplak ve diğer kızın elbisesinin askılarını yavaşça, alaycı bir şekilde aşağı çekmesini izliyorum. Elbise dizlerine kadar indiğinde, ikisi yavaşça birbirlerine yaklaşıyor

bir araya geliyorlar, meme uçları birbirine sürtünüyor, göğüsleri birbirine sıkışıyor... öpüşmeye başlarken ağızları açılıyor...

Yani, lanet olsun, bu her heteroseksüel erkeğin porno fantezisi. Ve bu gizli mekanın kralı ve efendisi olarak, oraya gidip anında onlara katılmaya davet edilebileceğimi çok iyi biliyorum.

Ama yapmıyorum.

İstemiyorum bile.

Ve bunu nasıl sindireceğimi bilmiyorum - sanki şu anda bunun için kapasitem varmış gibi, belli *birisi* tüm düşüncelerimi meşgul ederken.

Ona kızgın olmak için her türlü hakkım var. Geçen gün bana yaptığı "iyilik" her neyse, Dasha'nın bizi yakalaması için her şeyi ayarlayarak yaptığı şeyin canı cehenneme.

Bu bir iyilik değildi, aşağılama idi. Kimliğim ve cinsel yönelimim, nasıl ve ne zaman paylaşmak istersem o zaman paylaşacağım *şeylerdir*.

Dasha'nın beni bir erkeği emirken dizlerimin üzerinde görmesini ayarlayarak *benim adıma* bu kararı vermek...

Siktir.

İçimde kaynayan öfkenin, karnımın derinliklerinde biriken ve sikime kadar uzanan bir arzu ile karışmasından nefret ediyorum. O lanet psikopatın yaptığı o numaradan sonra bile, ona karşı öfke duymaya kendimi zorlayamamaktan nefret ediyorum.

Yani, *evet*, kızgıyım. Birincisi, o medyum değil. Belki Dasha'nın bunu nasıl karşılayacağını iyi tahmin etmişti, özellikle de Maks ile olan aşk ilişkisini bildiği için. Ama Dasha'nın sonunda nasıl tepki vereceği kesin değildi.

Kaçıp doğrudan babasına gidebilirdi. Ya da benimkine.

Sadece bu senaryoyu düşünmek bile içimi kaplayan soğuk bir korku beni felç ediyor.

Ya daha fazla para isteseydi? Yani, sekiz milyon benim için *önemsiz bir rakam* değil, ama beni iflas ettirecek bir rakam da değil. Sadece bazı fonlara dokunmak gerekiyor ve bunun bir noktada Stepan'a geri döneceğini *biliyorum*, bu da ona yalan söylemek zorunda kalacağım anlamına geliyor, ki bunu yapmaktan nefret ediyorum.

Ama sonuçta, bana *sıfır* dolara mal olabilirdi ve yine de onun yaptığı şey kabul edilemezdi.

Kim olduğum ve ne olduğum, *benim* takıntılı olduğum, kendimi suçladığım ve acı çektiğim bir konu. O değil. Başka kimse değil.

"Bardağın biraz boş görünüyor, Bull."

Val ile ilgili tüm düşüncelerimi kafamdan silip kapıyı sıkıca kapatıyorum ve bana bakan The Stag'a dönüp bakıyorum.

"Sağlığım ve iyiliğim hakkında endişeli bir yorum mu duyacağım?"

Kafasını sallar. "Hayır, kardeşim," der sessizce. "Bu gece değil." Bardağını benimkine çarpar ve votka şişesini kaldırır. "Aslında reçetenin yenilenmesi gerekip gerekmediğini soracaktım."

Kendi maskesindeki devasa boynuzlar, tekrar başını sallayıp karşımdaki sandalyelerden birine otururken dönüyor.

"Hayır, bu gece vaaz yok," diye homurdanır, eğilip yarısı boş olan bardağıma bolca içki döker. " ile ile uğraşırken."

"Bak,

düzenlenmiş olsun ya da olmasın, Dasha'nın başka bir adamla kaçtığı için üzgünüm."

O günden bu yana bir hafta geçti ve kızın hakkını vermeliyim: *hiç* tereddüt etmedi. Ondan sonra bir kez daha buluştuk, sadece ikimiz. Parayı aldığını doğruladı, bana teşekkür etti ve bana sarıldı, kendi mutluluğumu bulmamı dilediğini söyledi.

Ondan sonra, o ve Maks *ortadan kayboldular*.

Tabii ki bu olay boşlukta gerçekleşmedi. Lukashov ailesi *kaos* içinde, Bogdan savaşa hazır gibi görünüyor. Babamın da daha da kötü bir şekilde kafayı yediğini söylemeye gerek yok, çünkü bu, Cosimo Sangrini ile yakınlaşmaya çalışırken başlangıç noktasına geri döndüğü anlamına geliyor.

Dasha'nın kaçışından kaynaklanan ikinci el şöhret bana yakın bir yerde parlamadığı sürece, umurumda bile değil.

"İkimiz de bunun beni ne kadar üzmemiş olduğunu biliyoruz," diyorum omuz silkerek.

Stag başını salladı. "Biliyorum. Ama yine de." Geniş omuzlarını silktili. "Bizim dünyamızda görücü usulü evlilikler votka kadar yaygındır. Ama Dasha iyi biriydi. Akıllı, seksi..."

"Onu bulup bu övgülerini ona kendin söylemek istersen Romeo," diyorum, "senin için bir sakıncası yok."

O gülerek orta parmağını kaldırdı. "Sadece seni neşelendirmek istiyorum, ya da bu işe yaramazsa..." Elindeki şişeyi kaldırdı. "Seni uyuşturmak mı?"

"Madem ısrar ediyorsun," diye mırıldandım ve bir yudum daha votka için bardağımı uzattım. Bir yudum aldıktan sonra, ona tekrar baktım

"Bana o gizemli kızın kim olduğunu söyleyecek misin?"

"Gizemli kız falan yok." "Gizemli

erkek mi?"

Yemin ederim, maskesinin arkasından bile kaşlarını çatıldığını görebiliyorum. Sonra başını sallar. "Eh... hayır."

"Bana mı öyle geliyor, yoksa bu duruşma öncesi partiler biraz *sıkıcı* hale mi geldi?"

Kurt yanımdaki kanepeye çöküp uzun bacaklarını uzatır ve kolunu kanepenin arkasına atar.

"Yani, hiçbirimiz... bilirsin... yapmayacaksak, bu kızların ne *anlamı* var ki?"

"Kimse seni engellemiyor," Deresi omuz silkiyor.

"*Ben kendimden* bahsetmiyorum, pislik," Kurt homurdanır. "*Ben* durumumdan son derece memnunum, çok teşekkürler."

Geyik başını sallar. "Gerçekten bir Rus kızla birlikte olduğuna inanamıyorum."

Kurt kıkırdar. "Kıskandın mı?"

"Daha çok, hala kafanın ve sikiinin vücuduna bağlı olmasına hayran kaldım." Geyik sırıtıyor. "Tabii Milena senin taşaklarını bir kavanozda saklamıyorsa?"

"Nişanlım hakkında böyle saçma sapan konuşmaya devam et," diye mırıldanır Kurt, "bakalım kimin taşakları vücuduna bağlı kalmayacak."

Geyik ve ben gülüyoruz, Geyik uzanıp Kurt'un dizine hafifçe vuruyor. "Sakin ol, psikopat."

Kurt iç çeker ve kanepeye yaslanır, viski bardağını maskesinin kenarının altına getirip yudumlar. "Ee, siz emo pislikler köşede neye somurtuyorsunuz?"

"Geyik'e gizemli kızı ya da erkeği hakkında soru soruyordum."

Kurt canlanır. "Dur bakalım. Gizemli *erkek* mi?"

"Gizemli erkek falan yok," diye homurdanır The Stag.

"Evet, ama..." Kurt öne doğru eğilir, kulakları ilgiyle dikilir. "Olabilir *mi*?"

"*Erkek* falan yok," diye tekrarlar The Stag.

Wolf bana döndü. "İşte, gördün mü? Erkek yok. Yani, o eşcinsel değil..." The Stag'e döndü. "Bir dakika, öylesin, değil mi?"

"Hayır."

"Biseksüel misin?"

Geyik omuz silker. "Hepimiz biseksüeliz."

Wolf gülümser. "*Kesinlikle* katılmıyorum, kelime oyunu tamamen kasıtlı. Aslında amcığ ne kadar sevdiğim oldukça rahatsız edici. Yani, özellikle bir tanesini. Yani, onu ne kadar sevdiğim gerçekten çok saçma."

The Stag başını sallar. "Evet, çünkü o *Milena'nın* amcığı."

"Evet, bundan sonra nişanlığımın cinsel organlarından bir daha bahsetme, pislik," Kurt hırlar.

"Hey, sen bu konuyu açtın," diye homurdanırım.

"Ama sen de benim demek istediğimi vurguladın," diye ekler Geyik. "Onun cinsel organlarına takıntılısın, çünkü onlar *onun* cinsel organları."

Kurt derin bir nefes alır. "Milena'nın bir penisi olsaydı, ona da aynı şekilde takıntılı olurdu mu demek istiyorsun? Sanmıyorum."

"Ben de sanmıyorum," diye iç çeker Geyik. "Zaten ben öyle demiyorum."

"Peki, ne diyorsun lan?" Kurt homurdanır. Bana döner ve Geyik'i parmağıyla işaret eder. "Neden hep bilmece gibi konuşuyor bu?"

"Seksüelliğin, herkes için," diyor The Stag, "bir dereceye kadar akışkan olduğunu söylüyorum."

"Bu, duyduğum en tuhaf coming out konuşması," diye iç çeker Kurt.

Geyik boynunu çevirir. "Ben açılmıyorum. Ben diyorum ki hepimiz..."

"*Biraz eşcinsel mi?*"

"Sen çocukken düşüp kafanı mı vurdun?" The Stag, The Wolf'a mırıldanır. "Bir spektrum olduğunu söylüyorum. Bazı insanlar bir tarafa çok yakın, bazıları ortada, bazıları ise diğer tarafa çok yakın. Senin heteroseksüel olduğunu anlıyorum, rahat ol."

"Peki ya sen?" Kurt karşılık verir.

"Çoğunlukla," Geyik omuz silker.

Kurt bana hızlıca bakar, sonra tekrar Geyik'e döner. "*Çoğunlukla mı? Biseksüel olduğunu mu söylüyorsun?*"

"Hayır, gerizekalı. Düz olmama rağmen, en azından bir dereceye kadar erkeklerin çekiciliğini takdir edebildiğimi söylüyorum. Bu, onlarla yatmak istediğim anlamına gelmez, ama mesela Brad Pitt gibi birine bakıp onun çekici bir adam olduğunu takdir edebilirim."

Kurt içkisini bir yudum daha alır. "Senin eşcinsel olduğunu nereden biliyorum biliyor musun?"

"*Tanrım*," der The Stag, fısıldayarak. "Çünkü az önce Brad Pitt'e eşcinsel olduğunu söyledin."

"Onunla yapamam," der The Stag, bana bakarak ve The Wolf'a başparmağını göstererek.

"Siz üçünüz neyden bahsediyorsunuz?"

Hound yanımıza gelir, her zamanki karanlık, psikopat enerjisi duman gibi etrafında döner.

"Cinsellik bir spektrumdur," diyorum ona.

Hound bize boş boş bakar ve sonra omuz silker. "Öyle mi?" "Evet.

Stag bize Brad Pitt'e biseksüel olduğunu anlatıyordu."

The Hound omuzlarını . " Yani, o iyi yakışıklı bir adam..."

Kurt ona bakar. "Siktir. Şimdi merak ettim." "*Harika* bir kelime seçimi," diye mırıldanır Geyik.

Kurt ona orta parmak gösterir ve sonra Avcı'ya bakar. "Bir dakika. Sen de o spektrumda *mısın*?"

"Sanırım demek istediği, *hepimizin* o spektrumda olduğumuz," diye homurdanır Tazı.

"Yani... Bir erkekle yatarsın."

Tazı başını hafifçe yana eğdi. "Muhtemelen hayır."

Stag ona başını sallar. "Peki, ya *Lyra* erkek olsaydı? Ona karşı yine aynı şekilde hisseder miydin?"

"Evet," der, tereddüt etmeden.

Wolf koltuğuna yaslanarak parmaklarını boynunda yukarı aşağı gezdirir. "*Huh*. Seks de mi? Yani, Lyra erkek olsaydı, yine de onunla yataydın?"

"Karımı görünüşünün ötesinde bir seviyede seviyorum," diye homurdanır Hound. "İki kafası olsa, bacakları olmasa ya da..."

"Ya da penisi olsaydı?" Kurt araya girer.

Hound iç çeker. "Penis olsa bile. Yani, benim *tercihim* şu anda olduğu haliyle. Ama birdenbire değişse?" Omzunu kaldırır. "Ona olan hislerim hiç değişmez."

Wolf çenesine dokunur ve aniden bana bakar. "Tamam, şimdi bilmek istiyorum. *Sen* bu yelpazede nerede yer alıyorsun?"

Göğsüm sıkışır.

Dışarıdan bakıldığında nerede duruyorum? Ya da kalbimde *aslında* nerede durduğumu biliyorum?

Bu soru beni panik atağa sokmadan önce, The Hound saatine bakar ve The Raven yaklaşır.

"Bu konuşma ne kadar heyecan verici olsa da," diye homurdanır, "zamanı geldi."

Bunu söylediğinde havadaki değişimi hissedebiliyorsun. Duruşma öncesi partiler her zaman belirli bir havaya sahiptir, hiçbirimiz eskisi gibi... *kutlamalara* katılmasak bile. Ama saat ilerledikçe ve parti modundan *duruşma* moduna geçildiğinde, tüm atmosfer dramatik bir şekilde değişir.

Diğerleri, büyük yeraltı katedralinde, üzerinde bir kürsü bulunan taştan yapılmış dairesel zemine doğru ilerlemeye başlar. Ben bir saniye geride kalır, telefonumu çıkarıp Evie'nin yarın odasında bir şeyleri taşımama yardım etmemle ilgili mesajını kontrol ederim.

Yarın odasındaki bir şeyi taşımaya yardım etmemle ilgili mesajını kontrol etmek için telefonumu çıkarırım. Telefonumu sessize alırken, Instagram'dan bir bildirim gelir ve tanıdığım ve takip etmek isteyebileceğim biri tarafından bir fotoğrafta etiketlendiğimi bildirir.

Etiketlenen arkadaşım *Val'*dir.

Tabii ki, tıklıyorum ve gönderi açıldığında ekrana dik dik bakıyorum. Anında tüm vücudum geriliyor.

Val'i etiketleyen adam, o gece onu takip ettiğim... tamam, takip ettiğim... Doomsday'de ile kaplı olan adamın aynısıydı. Birlikte erkekler tuvaletine düştüğümüz ve...

Evet.

Maskenin altında yüzüm kızarıyor, *Gerard'in* az önce paylaştığı fotoğrafa bakarken sikim seğiriyor, hesap bilgilerinden anladığım kadarıyla.

Fotoğrafta Val'in iki yanında, kolları omuzlarına dolanmış sarışın bir sürtükle birlikte görünüyor. Val'in mavi gözleri kameraya delici bir bakış atıyor, Gerard ve o sürtük her iki yanağından onu öperken yüzünde karanlık, emredici bir ifade var.

Fotoğrafın altında "@Chrissygirl19 ve ben dışarı çıktık ve en sevdiğimiz kişiye rastladık!!" yazıyor. Bunun ardından binlerce lanet olası patlıcan emoji ve "RIP deliklerimiz LOLLOL!" yazıyor.

Gözlerim kızarıyor. Ve bu, o küçük pisliğin gönderisini bitirdiği hashtag'leri görmeden önce: #üçlü #büyükadamlardahaiyisekseder #bugeceyeşekolmak #biparty.

"Boğa mı?"

Gözlerimi elimdeki telefondan ayırıp beni izleyen The Hound'a çeviriyorum.

"Başlamak üzereyiz," diye homurdanır. "Her şey yolunda mı?"

"*Evet*," diye homurdanırım ve telefonu cebime atarım.

Nabzım şiddetle atıyor. Burun deliklerim genişliyor ve çenem gıcırıyor. Anlamadığım soğuk bir öfke damarlarıma sızıyor, ta ki kalbim siyah mürekkep pompalayana kadar.

Yükseltilmiş podyuma çıkıp arkadaşlarımin yanına oturduğumu zar zor fark ettim. Kalabalık, orgies ve partilerini bırakıp seyirci oldu, podyumun karşısında, aramızda büyük, taştan yapılmış dairesel bir zemin vardı.

Muhafızlar sanığı sürükleyerek içeri getirdiğinde neredeyse hiç bakmadım. Bobby Rizzo, Farina Mafya ailesinin bir alt patronuydu ve başka bir alt patronu, onun üzerinde bulunan kan damgasından kaçmak için öldürmeye teşebbüs etmekle suçlanıyordu.

Tek yaptığım, sıcak, siyah ateş solumak, Val'in Gerard'la inlemesi ve Chrissy'nin o sürtüğünün zihnimde dolaşmasıyla cildim yanıyor ve kabarcıklar oluşuyor.

"Suçluyum," diyorum, dört arkadaşım la aynı şekilde.

Bobby Rizzo'ya Raven tarafından bir seçim sunulur: savaşmak ya da kaçmak.

O savaşmayı seçer ve kendinden emin bir şekilde bıçakları silahı olarak seçer. Bilinçaltımın boğulduğu siyah katrandan kendimi çıkarmak bir saniye sürer, sonra The Stag bana dirsek atar.

"*Sıra sende kardeşim*," diye fısıldar.

Yukarı bakıyorum, gözlerim yerde yatan Rizzo'yu acımasızca deliyor.

Öyle olsun o zaman.

Bobby kendini hazırlar, boynunu çevirir, av bıçağını sıkıca kavrar ve beni süzerek ölçer. Yaklaşık benim kadar iridir

ve daha önce bıçak kullanmış olduğu belli, bu yüzden burada bir şansı olduğunu düşünüyor.

Spoiler: yok.

Ben Val'in o iki pislikle çılgın, ahlaksız bir üçlü seks yapacağını hayal etmeden önce bile yoktu.

Ama şimdi?

Tanrı Bobby Rizzo'ya merhamet etsin. Çünkü ben etmeyeceğim.

Bana bir iyi yumruk atıyor, ama ıskalıyor. Bu onun en iyi hamlesi.

Hemen ardından silahını elinden alıyorum ve yüzünün renginin solduğunu izliyorum. Sonra kendi bıçağımı bir kenara atıyorum, onu yere yapıştırıyorum ve ona vurmaya başlıyorum.

Tekrar tekrar.

...ve tekrar *tekrar*.

Yüzü püreye döndü. Vücudu çöktü. Kan etrafıma lanet bir okyanus gibi yayıldı ve yumruklarımın onun etine vurduğu ıslak sesler katedrali doldurdu, ta ki bir el omzuma ağır bir şekilde konana kadar.

"*Bull*. BULL."

Tereddüt ettim, kanla ıslanmış yumruğum geri çekilmiş pozisyonda dondu. Gözlerimi kırıştırdım ve Bobby'nin cesedinin yanında duran The Stag'ı gördüm.

"Yeter," The Stag sessizce homurdanır. "O öldü, tamam mı?"

Eskiden Bobby olan kanlı su birikintisine tekrar bakıyorum.

"*Yeter, kardeşim*," diye mırıldanır The Stag tekrar. "Bitti."

* * *

Binama doğru yürürken saatin kaç olduğunu hiç bilmiyorum. Duruşmadan sonra Reaper'a gittim, çünkü buna ihtiyacım vardı. Ama o yer bile kapıda beni geri çevirdi — belki kısmen yüzümdeki çılgın bakış yüzünden, ama neredeyse kesin olarak gömleğimi kaplayan ve hala ellerimi lekeleyen *kan* yüzünden.

Bu yüzden buraya gelirken yol üzerindeki çeşitli barlarda birkaç içki içip her şeyi unutmaya çalıştım.

Cebimden telefonumu ararken, binamın yan tarafına yaslanmış bir silueti fark ettim.

Kot pantolon ve deri ceket giymiş, dağınık, orta uzunlukta saçları yüzünden geriye doğru taranmış, karanlıkta beni delip geçen unutulmaz mavi gözleri olan bir siluet.

Val'den birkaç adım ötede durup, gözlerimizin kilitlendiği anda tüylerim diken diken oldu.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye mırıldanıyorum, ona öfkeyle bakarak.

Val boğazını temizledi ve yavaşça nefes aldı. "Aklıma geldi de, geçen gün Dasha'ya yaptığım şey..."

"Beni öldürebilirdi," diye bağırdım.

O başını salladı. "Onu durdurdum. O yapmayacaktı..." "Sen benim hayatımla kumar oynadın!" diye bağırdım.

Val kaşlarını çattı. "Yaptığım şeyin berbat olduğunu anlıyorum. Ama sen abartıyorsun..."

Ona doğru atılıyorum, yakasından tutup duvara yapıştırıyorum.

"Bu kararı sen veremezsin!" diye bağırırım. "Yaptığın şey..."

"*Seni kurtardım!*" diye bağıır. "Senin için hallededeğimi, düzelteceğimi *söylemişim!* Bunun ne anlama geldiğini sanıyordun?!" diye bağıır ve benim yakamı tutar.

Ona bakıyorum, gözlerimin arkasında öfke yükseliyor. Ama patlamak yerine, yavaşça nefes alıp ona soğuk bir bakış atıyorum.

"Sanırım belki... Bilmiyorum," yenilmiş bir şekilde mırıldanıyorum.

"O zaman kes şunu," diye inler Val, gözleri bana buz mavisi bir ateşle parlar. Eli gömleğimi sıkıca kavrar ve nefesimin kesildiğini, nabzımın çılgınca attığını hissederim. Gözlerim dudaklarına düşer ve cildimde bir sıcaklık hissederim.

"*Düşünmeyi bırak ve sadece sus.*"

Ağzı ağzıma çarptı ve yemin ederim, eridim. Eli kalçamı kavradığında inledim, diğer eli çenemin üzerinden kayarak yüzümü avuçladı. Dillerimiz dans etti ve beni vücuduna doğru çekip, dudaklarına inerken beni daha sert ve daha derin öperken inledim. Sadece *kendimi bırakmak* istedim.

Ama

yapamıyoru

m. "*Hayır.*"

İnleyerek, ellerimi onun sert göğsüne koyup onu benden şiddetle uzaklaştırıyorum, gözlerim kısılıyor.

"*HAYIR,*" diye tekrar homurdanıyorum, titrek parmağımı ona doğrultarak dişlerimi gösteriyorum. "Benden uzak dur."

Val bana sert bir ifadeyle bakıyor.

"Söz veremem," diye mırıldanır, hala bana dik dik bakarak.

"Gitmeliyim."

Onu itip geçerek binamın kapısına doğru yürüdüm.

"Evet, git hadi," Val arkama doğru tükürür. "Konuşmak ya da kendi cinselliğini düşünmekten çok daha kolay!"

"Cehenneme git," diye omzumun üzerinden ters ters cevap veriyorum. "Ben buradan gidiyorum."

"Evet, eminim bir yerlerde senin adını haykıran bir dolap vardır!"

"Siktir git!"

"Yalvarsan bile olmaz, orospu çocuğu," diye bağırır Val. Tam o anda dönüp hızla uzaklaşmaya başladığını görürüm. "Ve haklısın!" diye bağırır omzunun üzerinden, sigarasını dudaklarının arasına sıkıştırırken. "Bizim işimiz *bitti*."

"BİR ANLAŞMAMIZ OLDUĞUNU SANIYORDUM."

Kardeşim, daha önce adamlarının beni götürdüğü evindeki çalışma odasına girerken ona dönüp bakarım.

Evet, tek kan bağım olan kişiyi görmeye gelmenin şu anki durumu bu: "adamları" beni evinin güvenli bir odasında, "zamanı geldiğinde" Marki'yi beklemem için bekletiyorlar.

Müsait olduğunda.

"Ben onun KARDEŞİYİM, orospu çocukları," diye bağırarak istiyorum yüzlerine. "Siz kimsiniz lan?"

Beni buraya çağırdığı gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Sanki ben onun kapısına gelip, o çalışırken sohbet etmek için gelmişim gibi.

"Vay canına, Val," diyorum alaycı bir tonla. "Siktir, seni yarım saat boyunca ofisimde beklettiğim ve *kilitlediğim* için çok üzgünüm, oysa sana gelmen için belirli bir saat veren bendim. Zamanının değerli olduğunu biliyorum ve o zamanı boşa harcadığım için özür dilerim. Bunu nasıl telafi edebilirim?"

Vaughn, lüks ofisinin kapısında durmuş, sanki İngiltere Kralı ile görüşmeden yeni dönmüş gibi üç parçalı bir takım elbise giymiş, hiçbir şey söylemiyor.

"Bu senin repliğin," diye mırıldanıyorum. "Şu anda söylemen gereken şey bu."

Kaşları hafifçe çatılır, burun delikleri genişler.

"Burada sigara içtin."

Bu bir soru değil, bir gözlem. Umurumda değil. "Evet, içtim."

Bana doğru bakar. "Bunu dışarıda yapmanı tercih ederim, biliyorsun."

Gözlerimi deviriyorum. "O zaman bir dahaki sefere beni lanet olası çalışma odanda asi bir köpek yavrusu gibi kilitli tutmak yerine *dışarı çıkmama* izin ver." Ona sertçe bakıyorum. "Bir dahaki sefere haliya işeyeceğim, bilgin olsun."

Vaughn iç çekerek odaya girer ve arkasından kapıyı kapatır.

"Çalışanlarımın uyması gereken katı kurallar var."

Pencerelerden birine doğru yürür ve pencereyi açar.

Hayır, burada sigara içerken birini açmadım. Evet, bu kasıtlıydı. Ben küçük bir pisliğim.

"*Adamlarınızın* biraz gevşemesi lazım," diye mırıldanırım. "Ayrıca, benim kim olduğumu biliyorlar mı?"

Bana bir bakış attı. "Tabii ki."

"Emin misin? Çünkü bana her zaman aile yemeğinde kimsenin yanında oturmak istemediği tuhaf kuzen gibi davranıyorlar."

"Val, biz neredeyse aynı görünüyoruz," Vaughn masasına otururken iç geçirir. "Senin benim kardeşim olduğunu bilmeseler bile - ki biliyorlar - bu çok açık."

Omuz silkiyorum. "Neyse. Her neyse, ne diyordun?"

Ne dediğini ve neden söylediğini biliyorum. Sadece... zaman kazanmaya çalışıyorum.

Vaughn, masasının karşısındaki sandalyelerden birine oturduğumda bana bakıyor. "Bir anlaşmamız olduğunu sanıyordum," diyor yavaşça.

"Ne anlaşmasıymış o?"

Gözlerini devirir. "Gerçekten bunu yapacak mıyız?" Ben hiçbir şey söylemeyince, yavaşça nefes alır ve parmak uçlarıyla masanın kenarına vurur. "Önceden haber versen iyi olurdu, hepsi bu."

Dasha. Dasha'dan ve onun uzun boylu, seksi piç Maks ile birlikte Bratva dünyasından ortadan kaybolmasından bahsediyor.

Vaughn ile ilişkim... *karmaşık*. Bir yandan, o benim kardeşim, hayatta kalan tek ailem. Ve yirmi yıl önce Syndicate ile kaçmadan önce beni o depoda bırakması konusunda ciddi çelişkili düşüncelerim olsa da, onun nedenleri olduğunu biliyorum.

Benim için daha fazlasını istiyordu.

Daha sonra yaşanan korkunç olaylar, koruyucu aileye verilmem ve tüm bunlar için onu suçlamıyorum. Hayatımı sıfırlama fırsatını gördü ve onu değerlendirdi.

Öte yandan, Vaughn benim kardeşimden çok daha fazlası. O, "Marki" ve bunun sadece süslü bir unvan olmadığını fark ettim. Obsidian

Syndicate'te bu unvan onu bir *tanrı-kral* yapar ve bununla birlikte delice bir güç ve sorumluluk gelir.

Ama yeniden bir araya geldiğimizden beri, Vaughn'un kardeşim ve Marki olmasının yanı sıra, dünyayı ve insanları çoğu insanın gördüğü gibi görmediğini de giderek daha fazla fark ettim. Onun için dünya bir satranç tahtası ve içindeki her insan, onun uygun gördüğü şekilde kullanabileceği potansiyel bir piyon.

Ben bile.

Evet, biz kardeşiz. Ama Vaughn'un kardeş *olduğumuz* gerçeğini beni manipüle etmek için kullanmakta hiçbir sakınca görmediğini çok iyi anladım.

Bunun bir kısmı, kimsenin yardımını kabul etmeyi kesinlikle reddetmemden kaynaklanıyor. Vaughn bana şık yeni bir daire "hediye etmek" ve faturalara boğulmamam için para vermek istediğinde, bunları sadece onun için "çalışmam" şartıyla kabul ettim. Böylece, Roman'la ilk tanıştığım gece Vaughn'un küçük akşam yemeğinde Claudia Torvallés'e bakıcılık yapmaya başladım.

Ama daha yakın zamanda, Dasha Lukashova'ya casus cihaz yerleştirmemi istedi.

...Ve ben bunu *yapmadım*.

Muhtemelen bu yüzden Vaughn beni buraya çağırdı, yarım saat boyunca bir odada kilitli tuttu ve şu anda bana bu şekilde bakıyor. *Kesinlikle* bu yüzden "Bir anlaşmamız olduğunu sanıyordum" diye başladı.

Çünkü bir anlaşma yapmıştık ve ben anlaşmanın bana düşen kısmını yerine getirmediğim. "O nerede, Val?"

Omuzlarımı kaldırıyorum. "Dürüst olmak gerekirse? Hiçbir fikrim yok."

Derin bir nefes aldı. "Kaçacağını biliyordun."

Ben hiçbir şey söylemeyince, Vaughn'un kaşları çatılır, ağzı incelir.

"Bence bu o kadar da büyük bir istek değildi, Val," diye homurdanır. "Sadece Bayan Luka'yı takip edebilmek istedim..."

"Herkes senin satranç tahtandaki bir piyon değil, Vaughn," diye homurdandım.

"Aynı fikirde değiliz."

Ona bakarım. "Kendi sözlerini duyuyor musun?"

O nefes verir. "Dasha'nın nerede olduğunu bilmek şu anda çok değerli olurdu."

"O bir *insan*, Vaughn. Lanet olası bir piyon değil," diye karşılık veriyorum. "Başka birini seviyordu ve babasının istediği kişiyle evlenmek istemedi, bu yüzden kaçmanın bir yolunu buldu..."

"Eski nişanlısı tarafından *finanse edildi*," diyor Vaughn kuru bir sesle. "Bunun *olasılığı* ne kadar?"

Kahretsin.

Yüzümde ifadesiz bir ifade tutuyorum ama Vaughn yine de bana soğuk bir gülümsemeyle bakıyor. "Tabii ki Roman'ın ona para ödediğini biliyorum. Ben, her şeyi kaba kuvvetle halleden lanet olası bir Bratva ailesinin reisi gibi mi görünüyorum? Ya da akıllı telefonların en son teknoloji olduğunu düşünen mafya gibi mi? Kaşları derin bir şekilde çatılıyor. "Hayır, Val, ben lanet olası *Obsidian Sendikası*'yım. Her şeyi görürüm, her şeyi bilirim ve..."

"Dasha'nın nerede olduğunu bilmiyorsun."

Dişlerini sıkar ve burnunun köprüsünü çimdikler.

"Katıldığın oyunu oynamayı reddetmen," diye sessizce homurdanır, "sadece bir rahatsızlık."

Kaşlarımı çattım. "Yani?"

"Dasha Lukashova, Cosimo'nun sadakatini kazanmanın sadece bir yoluydu." Omuzlarını silkiyor. "Diğer yol ise basitçe... rakiplerini ortadan kaldırmak."

Çenem gerilir. "Nikitin ailesiyle savaşa girmek mi demek istiyorsun?"

Vaughn yüzünü buruşturur. "Savaş çok karmaşık ve kaotiktir. Savaş, keskin olmayan bir silahtır: ince bilenmiş bir bıçak genellikle çok daha iyi sonuç verir."

O masadan kalkıp pencereye doğru yürürken kaşlarımı çatıyorum. Ne halt ediyor bu adam?

"Biliyorsun, ilk başta, kurduğum entrikaların işe yaramayacağından endişeleniyordum," diye düşünür.

Kaşlarım çatılır. "Ne?"

"O gece Bayan Nikitin gelmediğinde."

Kardeşim sırtıyor. "Club Venom'un, önemli yeraltı dünyası müşterileriyle, uygulamaları için daha iyi bir siber güvenlik sistemi olacağını düşünürsün."

Bu sözler beni buzlu suya dalmış gibi etkiler, ciğerlerimdeki havayı emip alır. Ona bakarım, nabzım hızla atarken yavaşça ayağa kalkarım.

"Beni tuzağa mı düşürdün?" diye soruyorum, gözlerimi ölümcül bir şekilde kısarak.

Vaughn omuz silkiyor. "Ben sadece... kaçınılmaz olanı *yönlendirdim*. O uygulamada bir şey arıyordun..."

"Özel bir şey, seni pislik!" diye tıslıyorum.

Vaughn gözünü bile kırpmıyor. "O da öyle."

Saniyeler içinde odanın diğer ucuna geçip üzerine atlıyorum. Vaughn, onu boynundan tutup kitaplığa çarptığımda karşı koymuyor bile.

"Beni *arkadaşımla bunu* yapmaya mı kurban edecektin?!" diye yüzüne bağırırım. "Evelina Nikitin benim için lanet olası bir *kardeş* gibidir, seni pislik!"

"Ama *yapmadın*," diye homurdanır Vaughn. "*Siktir*, öyle."

Ona bakıyorum, öfke damarlarımdan akıyor. "Hayır, am 'in vazgeçmesi sayesinde oldu!" diye bağırıyorum, içimden bir tiksinti yükseliyor. "Tam olarak planın neydi?! Arkadaşımlı becermemi mi?! Sonra ne olacaktı?!"

"İnsanların arkadaşlık ve yakınlık ihtiyacı diğer birçok şeyden önce gelir, Val," diyor düz bir sesle. "İkiniz de bunu arıyordunuz. Ben sadece noktaları birleştirdim."

"Ya o gece gelseydi?!" diye bağırırım. "Onunla yatmış olsaydım?! O zaman ne olurdu? Nikitin ailesini içeriden yok etmek için kullandığın küçük Truva Atın mı?"

"Vay vay vay. Görünüşe göre biz gerçekten kardeşiz."

"*Siktir git*," diyorum, ellerimi ondan çekip dönerek. Odayı geçerken parmaklarımı saçlarımin arasına geçiriyorum, nefesim hızlanıyor.

"O gece gelmediğinde," diyor Vaughn düşünceli bir şekilde, "Nikitin ailesine girmek için başka bir yol bulmam gerekeceğini düşündüm."

Kalbim durur ve yavaşça ona dönüp bakarken omurgamdan buz gibi bir soğukluk geçer.

"Ama görünüşe göre," diyor sessizce, "yine de bir yol bulmuşum." *bir yol bulmuşum.*"

Midem yerinden çıkıyor.

Vaughn derin bir nefes alır ve masasına geri dönüp arkasına oturur. "Sen ve Roman'ı biliyorum, Val."

Yavaşça başımı sallamaya başlıyorum. "Olmaz lan," diyorum.

O gülümser. "Henüz sormadım bile."

"Ama soracaksın," diye homurdanırım. "Cevap hayır. Roman aracılığıyla o aileye girmek için gizli casusluk, Truva Atı numarası falan yapmayacağım. Hayatta olmaz."

Vaughn kaşlarını kaldırır. "Neden olmasın?"

"Çünkü ben senin gibi değilim!" diye
bağırırım.

O sessizce güler. "Tabii ki öylesin. Biz kardeşiz."

"Belki öyle, ama hayatlarımız *çok* farklı. Sen *bunu* seçtin," diye
bağırırım, odanın etrafına bakarak. "Ben sanatı seçtim."

Kardeşim bana bakar. "Sen de yeni motosikleti, parayı, göz alıcı çatı
katı dairesini seçtin..."

Soğuk bir kahkaha attım. "Yani bunlar beni satın almak için
kullandığın yöntemler miydi?"

Gözlerini devirir. "Bu kadar saf olma, Val." "Siktir
et."

Cüzdanımı çıkarır, içindeki parayı ve loftun anahtarlarını masasına
fırlatır, sonra yumruklarımı sıkıp onun alanına doğru eğilirim.

"*Geri al*," diye homurdandım. "Onları istemiyorum. Ben kimsenin
lanet kuklası değilim, anladın mı?"

Vaughn iç çeker, ve bana bana nakit ve anahtar
ve sonra bakışlarını yüzüme çevirerek. "Onları
sakla," diye omuz silkiyor.

"Hayır."

"Peki ya ben onlara hediye

dersem?" Titriyorum.

Bunu daha önce fark etmemiş olmam çok garip. Yani, evet, Vaughn'un açıkça manipülatif, güç düşkünü ve hesapçı olduğunu biliyordum. Ama şimdi, ilk kez, psikopat doğasının tüm boyutlarını görüyorum. Ne kadar ileri gidebileceğini. Ne kadar karanlık olduğunu. İstedikini elde etmek için yöntemlerinde ne kadar sinsi olmaya hazır olduğunu.

Bunu daha önce görmedim çünkü bir aile istiyordum.

Ve o bunu çok iyi biliyordu.

Gözlerimi kardeşimde kısıyorum.

"Roman'ı kullanarak babasına ulaşmamı istiyorsun."

Omuzlarını silkiyor. "Eğer açık konuşacaksak..."

"Şansın yok," diye hırlıyorum. "O ve ben bittik." "Ne yazık," diyor kuru bir şekilde.

"Vay canına. Buradan bile samimiyetini hissedebiliyorum."

Vaughn nefes verir ve sandalyesine yaslanır. Birkaç saniye boyunca birbirimize bakarız, o soğukkanlı, ben öfkeli.

Sonunda konuşur. "Benim bir canavar olduğumu düşündüğünü biliyorum," diye mırıldanır.

Bunun doğru olmasını istiyorum, ama değil, gerçekten değil.

"Öyle düşünmüyorum," diye homurdanırım. "Seni seviyorum. Sen benim kardeşimsin. Ama... *Lanet olsun, Vaughn,*" diye tıslarım, başımı sallayarak. "Bazen bunu zorlaştırıyorsun."

"Beni sevebilir ve yine de benim bir canavar olduğumu düşünebilirsin." Sırıtiyorum. "*Canavar* çok ağır bir kelime olabilir."

Gözleri benimkilere kilitlenir. "Düşündüğünden daha uygun olabilir."

Bir dakika daha sessizce oturup birbirimize bakıyoruz.

Sonunda kardeşim yavaşça nefes alır. "Ben Sendika tarafından şekillendirildim. O..." Başını sallar. "Her şey bana tam uydu. Ben bu imparatorluğu yönetmek için *doğdum*, Val."

"Karanlık tahtında oturmuş, kötü adam bıyığını okşayarak böyle diyor," diye mırıldanırım.

Vaughn sırtarak başka yere bakar. "Deniyorum, Val. Seni hayatımda istiyorum. *Senin* hayatında olmak istiyorum. Ama Syndicate..."

"Öncelikli mi?" diye şaka yapıyorum.

Kardeşim gülümsemiyor bile. "Şey... evet," diyor omuz silkerek. "Keşke bunu bu kadar kişisel almaman için bir yol olsaydı."

"Deneyeceğim," diyorum sıkı bir şekilde.

Çenesini eğip parmaklarını masanın üzerinde birleştirir. "Dasha Lukashova'nın nerede olduğunu *gerçekten* bilmiyor musun?"

"Hiçbir fikrim yok ve bundan memnunum," diye mırıldanırım.

Kafasını sallar ve başka yere bakar. "Cosimo Sangrini konusunda istediğimi alacağım, Val, başka kim onun gözüne girmeye çalışırsa çalışsın. Bana bu konuda yardım edersin ya da bildiklerimi kullanırım..."

Masaya atlayıp yakasından tuttuğumda homurdanır.

"Bunu olabildiğince basitçe söyleyeceğim," diye hırıldadım. "Birincisi, bu *benim* hayatım. İkincisi, Roman'la işim bitti. Üçüncüsü, bunu iyi dinlesen iyi olur..." Gözlerimi kısarak baktım. "Eğer bir daha, ama *bir daha asla*, o orospu çocuğunu, hayatını ya da tercihlerini *herhangi* bir şekilde, herhangi bir biçimde, herhangi bir şekilde kullanmaya kalkışırsan..."

Kara ateş gözlerimde parıldarken kardeşimle göz göze gelirim.

"Senin lanet imparatorluğunu yerle bir ederim. Anlaşıldı mı?"

Vaughn hemen cevap vermez. Donmuş gibi kalırız, birbirimize bakarak. Sonra yavaşça, dudaklarının köşeleri hafifçe kıvrılır.

"*Anlaşıldı*," diye mırıldanır. Kaşları yavaşça çatılır, bir saniye önceki acımasız tavrının tüm izleri kaybolur. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Val," der sessizce. "Bittiği için üzgünüm."

"Eminim," diye kuru bir şekilde mırıldanırım. "Çünkü bu, dünya hakimiyeti planlarını mahvediyor..."

"Sen *benim kardeşim* olduğun için bittiği için üzgünüm demek istedim," diye mırıldanır.

Elimi yakasından çekerim. "Sorun değil," omuz silkerim. "Ben unuttum."

Vaughn beni izlerken ağzı biraz daha kıvrılır. "O patlamadan yola çıkarak mı?" Sırıtarak, "Nedense, bundan şüpheliyim," der.

ROMAN

"Adamları toplayıp lanet olası Sendikayı sonsuza kadar ortadan kaldırmalıyım."

Babam arkasını dönüp bar arabasından içki doldurmaya başlar. Stepan'a baktığımda o da bana bakar ve "sessiz ol" der gibi neredeyse fark edilmeyecek kadar hafifçe başını sallar.

Babamın öfke nöbetleri sırasında bu genellikle akıllıca bir seçimdir.

Dasha'nın ortadan kaybolmasının ardından son birkaç hafta içinde işler açıkça sarpa sardı.

...*Val* sayesinde.

Bir yandan, yaptığı şey son derece berbat ve pervasızcaydı. Ama diğer yandan?

Bunu *benim* için yaptı.

Bunun iyi yanı, artık ilgim olmayan ve *benimle* de ilgilenmeyen bir kadınla evlenmeyeceğim.

Olumsuz yanı?

"Tam bir savaş çıkacak!"

Evet, öyle.

Babam dönerek içkisini bir dikişte içip Stepan'a parmağını doğrulttu. "Yarın saldırmak isteseydim, kolay bir hedef için en iyi seçenek ne olurdu?"

Stepan kaşlarını çatarak iç çeker. "*Pakhan*, hiçbir istihbarat kaynağım Vaughn Bancroft'un Bayan Lukashova'nın ortadan kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu göstermiyor."

Babam ona kaşlarını *çatarak* bakar. "Senin istihbarat kanallarının *canı* cehennemde." Kendi göğsünü yumruklar. "Hayatım boyunca bu işin içindeydim ve içgüdülerim Vaughn'un bu işin arkasında olduğunu söylüyor. Ya değilse bile?" Karanlık bir gülümsemeyle ekler. "Kaos belirsizliği doğurur. Belirsizlik insanları dikkatsiz yapar. Şimdi saldırmak için *mükemmel* bir zaman."

Stepan kaşlarını çatıyor. "Patron, tüm saygımla, ama senin iki numaran olarak, sana tavsiyede bulunamam..."

"Tavsiyelerini siktir et, Stepan," diye homurdanır Papa. " , biraz cesaretlen!"

Boğazımı temizlerim. "Bence Stepan haklı, Baba. Obsidian Sendikası, bizim gerçekten takdir edemediğimiz kadar *güçlü*. Avrupalı müttefikleri, Rus müttefikleri..." Kaşlarımı çatarım. "Onlarla savaşmak intihar olur."

Babam sessizce bana bakıyor, hiçbir şey söylemiyor. Yavaşça içkisini bitirip bardağı masasının köşesine koyuyor ve bana doğru yürüyor.

"Baba..."

Elinin tersi aniden ağzımın köşesine çarptığında homurdanırım, başım yana doğru savrulurken gözlerimde ateşler çıkar.

"Ne *halt* ettin sen, ha?!" diye bağırır bana, ben de ona dönüp dişlerimi göstererek bakarım. "Neden kaçtı

kaçtı?! Seni becerirken mi yakaladı?!"

Parmağını göğsüme batırır.

"Sana söyledim, *yakalanma*, seni aptal küçük pislik! Ve eğer yakalanırsan, kadına kime ait olduğunu hatırlat! Ona *yerini* hatırlat!"

"Siktir..."

Babamın yanına doğru adım attığımda güçlü bir el omzuma konar. Dönüp Stepan'ın bana öfkeyle baktığını görürüm.

"Babanı *saygı göster*, Roman," diye gürledi.

"*Da*," diye homurdanır babam, parmağını tekrar göğsüme batırır. "*Saygı*. Küçük pislik."

Arkasını döner. O dönerken Stepan omzumu sıkar. Ona bakarım ve o başını sağa sola sallar, "lütfen" der ve bana nazik, kararlı gözlerle bakar.

"*O bu haldeyken olmaz*," diye fısıldar, ağzını kulağıma yaklaştırıp omzuma hafifçe vurur.

"Ben bir şey yapmadım," diye homurdanırım ve babama dönerim.

"Hayır mı? Kız öylece kaçtı mı?" diye bağırır, dönüp bana öfkeyle bakar.

"Öyle görünüyor, *pakhan*," diyor Stepan. "Lukashov ailesi, söylemeye gerek yok, öfkeli ve şehri paramparça ediyor. Roman'ın ya da herhangi birimizin suçlu olduğunu düşünselerdi, eminim bunu bilirdik."

Babam dişlerini sıkar. "*Da*. Bogdan'la az önce konuştum. O..." Gözlerini kaçırır, omuzları düşer. "Bizim yaptığımızı düşünmüyor." Babam yine bana yakından bakar. "*Öyle olmasa iyi olur*."

"*Değil*, baba," diye homurdanıyorum.

Beni soğuk gözlerle izliyor. "Bütün bunlardan pek de üzülmemiş gibi görünmediğini fark etmediğimi sanma."

"Onunla evlenmek istemedim."

O burun kıvrır. "Neden? Para, güç konsolidasyonu, kocaman göğüsler?" Bana somurtarak bakar. "Daha ne istiyorsun?"

Çenemi sıkıyorum. "Aşk. Onu sevmiyordum."

Soğuk, ürpertici bir kahkaha atar. "*Aşk* mı?!" Bana alaycı bir şekilde bakar. "Nesin sen, hanım evladı mı? *Pidoraz mı*? Evlilik *aşk* ile ilgili değildir, Roman. Güç ile ilgilidir." Masasının diğer tarafına geçer ve oturur. "Bu arada, bu oyunu daha agresif oynamaya başlamanın zamanı geldi."

Stepan endişeyle kaşlarını çatır. "*Pakhan*?"

Babam masasındaki interkom düğmesine basar. "Onları içeri gönder," diye bağırır.

Ofisinin kapısı aniden açılır. Stepan ve ben dönüp bakınca, üç tane suratsız, huysuz, askeri tipte adamın içeri girdiğini görürüz.

Lideri tanımam bir saniye sürer. Bronz tenli, orta yaşlı, gümüş rengi, kısa kesilmiş saçlı, tıknaz yapılı, çenesinde yara izi olan, haki pantolon ve siyah deri ceket giymiş bir adamdır. Ama onu tanıdığımda...

Siktir.

"Gunner Krige'yi hatırlıyorsun, değil mi?"

Yüzüme yayılan ekşi ifadeyi engelleyemiyorum.

Evet, Gunner ve adamlarını tanıyorum.

Babam, hedefleri avlamada uzmanlaşmış Güney Afrikalı paralı askerleri birkaç kez tutmuştu: ilki, en üst *düzey avtoritelerinden* biri bizim kaçakçılık evlerinden birine baskın yapıp yaklaşık iki milyon nakit para ve iki buçuk milyon kokainle kaçtığında. İkincisi ise, babamın görüştüğü bir kız, kendisine ait olmayan bazı elmas mücevherlerle kaçtığında oldu.

Bu iki "avın" sonucuna tanık olmak zorunda kaldım ve bu anıları, özellikle de kız arkadaşı, kafamdan silebileceğimi sanmıyorum.

Gunner ve adamlarını da Kara Mahkeme aracılığıyla tanıyorum, ama o *beni* orada hiç tanımadı. Kara Mahkeme'de yargılanmak üzere hedeflediğimiz, özellikle yakalanması zor kişileri bulmak için onu ve adamlarını tuttuk. Ama ilk "hedefimiz" bir gözü ve eli eksik olarak bize geldiğinde, onun ne kadar sadist bir psikopat olduğunu anladık ve Gunner ve adamlarıyla yollarımızı ayırdık.

Stepan da kim olduğunu açıkça hatırlıyor ve Gunner ve adamları odanın ortasında durduğunda sinirleniyor.

"*Pakhan*," diye homurdanır Stepan, babama dönerek. "Bir şey söylemek istiyorum..."

"Konuşamazsın," diye homurdanır babam. "Dasha Lukashova, bulunmaması veya başkasının onu bulmaması için çok değerli. Gunner ve adamlarına kaynaklarımızı serbestçe ve açıkça kullanma izni vereceksin, anlaşıldı mı?"

Stepan cevap vermezse, babam yanına gider ve yüzüne yaklaşır.

"*Anlaşıldı mı*, Stepan?" diye homurdanır.

"*Da, pakhan.*"

"Güzel," diye homurdanır Baba. Sonra Gunner'a dönüp gülümser. "New York'a hoş geldin dostum."

"Ja, burada olmak güzel," Gunner vahşice sırttı. Cebinden bir paket Hollanda sigarası çıkardı, dudaklarının arasına bir tane sıkıştırdı ve izin istemeden yakmaya başladı.

"İkinci adamıma açıkladığım gibi," diye devam eder Baba, "sen ve adamların ihtiyacınız olan her şey emrinizde."

Gunner sigarasını içerek başını sallar. "Başlangıç olarak, avımız için bir operasyon üssüne ihtiyacımız var."

Papa sırttı. "Eski kulüp senin."

İçimde bir ürperti hissediyorum. Brooklyn'in derinliklerinde bulunan, artık faaliyette olmayan gece kulübü, babamın beni Gunner'ın Papa için avladığı insanlara "işini yapmasını" izlemeye zorladığı yerdir.

Güney Afrikalı, dişleri altın gibi parıldayan bir gülümsemeyle sırtıyor. "Orayı hatırlıyorum," diye içtenlikle iç geçiriyor. "Güzel anılar, *değil mi?*"

Babam Stepan ve bana dönerek sırttı.

"Kaçak gelininizi *biz* bulacağız, evlat," der sertçe. "Ve bulduğumuzda, Bogdan bana *ömür boyu* borçlu kalacak. Bu ve evlilik arasında?" Karanlık bir gülümsemeyle, "Cosimo Sangrini'nin kulağı bende olacak," der. Parmağını bana doğru uzatınca dişlerimi sıkarım. "Senin geleceğin bu, Roman. Asırlar boyu sürecek bir imparatorluk."

Bana doğru yürür ve omzuma sertçe vurur.

"Bu düğün yapılacak," diye homurdanır. "Erkek ol. Beni hayal kırıklığına uğratma."

ROMAN

Neden buradasın lan?

Kendime söylemek istediğim o kadar çok yalan var ki. Son bir kez daha kesin bir sonuca varmam gerektiğini. Ona hayatımdan defolup gitmesini ve aramızda olanları kimsenin bilemeyeceğini iyice anlamasını söylemek istiyorum.

Hatta babamın Gunner ve psikopat savaş köpeklerini Dasha'yı aramak için serbest bıraktığını ve bunun ona geri tepebileceğini söylemek için.

Ama Mercury Tiyatrosu'nun arkasındaki karanlık sokakta gizlice ilerlerken ve şişeyi dudaklarıma götürürken, bunların hiçbirinin burada olmamın gerçek nedeni olmadığını biliyorum.

Buradayım çünkü *onu* çok *özlüyorum*.

Gözlerimi kırpıyorum, alkol vücudumu yakıyor, görüşüm biraz bulanıklaşıyor. Bir saniye durup yanımdaki duvara yaslanıyorum, şehri seyrediyorum ve şişeden tekrar içiyorum, votkanın göğsümü tırmalayan duyguları yakıp yok etmesine izin veriyorum.

Val'e kızgın olmam gerektiğini biliyorum. Dasha meselesinde sınırı aştığı ve sır olarak saklamaya çalıştığım bir şeyi mahvettiği için *kızgınım*.

...Belki de kendime bile.

Çünkü şimdi, aynada kendime bakıp kendi bakışlarımla yüzleşmeye zorladığımda, sanki orada bir engel var ve dilimin ucunda olmasına rağmen bunu söylememi engelliyor.

Eşcinse

I.

Queer.

Sorgulayan?

Son zamanlarda en büyük soru bu; ama kendime doğru soruyu mu soruyorum? Eşcinsel miyim? Erkekleri çekici buluyor muyum? Yoksa sadece Val mi? Yoksa o lanet olası herif o kadar derinden içime işlemiş ki, genel olarak erkeklerden hoşlansam bile, ondan başka kimseyi görmüyor muyum?

Sanırım bu yüzden bu gece buradayım: çünkü onu özlüyorum ve o yanımda, bana dokunurken ya da beni öperken hissettiğim o muhtaç, acılı duyguyu özlüyorum.

Buradayım çünkü ona lanet olsun, ona kızgın olsam bile onu istiyorum. Çünkü bu dürtülerimi tatmin edecek başka bir erkek bulmak için New York'un vahşi ortamına çıkmayı düşünsem bile, bu beni sadece tiksinti ile geri çekilmeye zorluyor.

"Başka bir erkek" istemiyorum.

Val'i istiyorum.

Onun yoğunluğunu istiyorum. Dokunuşundaki acımasız sahipleniciliğini. Öpücüğündeki vahşiliği, beni fethediyormuş gibi becerdiği vahşi tavrını.

Bunları istememeliyim, ama istiyorum. Ve ne kadar içki içersem içeyim, bu değişmiyor.

Mercury'nin arka kapısının yanında, metal yangın merdivenlerinin yanındaki küçük oyuğa gizlice giriyorum. Onun geç saatlere kadar burada olduğunu biliyorum

Çünkü yirmi dakika önce Instagram'da "ağırlık çalışıyorum" diye bir paylaşım yaptı — burada, bodrumdaki ağırlık odasında çekilmiş, spor tişörtü giymiş, kaslı, dövmeli kolları ve o sinir bozucu derecede seksi, kendini beğenmiş gülümsemesi ile çekilmiş bir selfie.

Provalar oktan bitmiştir. Ama başka biri de geç saatlere kadar kalmış olabilir diye, onu beklemek için gölgelerin arasına saklanıyorum.

Bir yudum daha votka alıp, göğsümde yerleşmiş şeytanları yakıp kül etmesine izin veriyorum. Telefonumu ıkarıp Instagram'ı tekrar açıyorum ve son selfiesini utanmadan izliyorum.

Neden burada olduğumu biliyorum. Çünkü sarhoşum. Çünkü yalnızım.

Çünkü azgınım ve onu istiyorum.

Tiyatronun arka kapısı aniden açılır. Val'in omzuna ağır dans çantasını asmış olarak dışarı çıktığını görünce kalbim hızla çarpar. Hızla bir yudum daha votka içerim, kapağını kapatıp şişeyi ceketimin cebine sokarım.

"Selam."

"*Siktir.*"

Dönerek çantayı aniden yere bırakır ve yumruklarını kaldırır. Ben köşenin gölgesinden çıkıp zayıf bir gülümsemeyle ona bakınca kaşlarını çatıyor.

"A-merhaba," diye mırıldanırım.

Val'in keskin mavi gözleri kısıılır. "Senin neyin var lan?"

Ben irkilir, geri çekilir ve gerilirim. "Özür dilerim, ben sadece... seni görmek istedim."

Yavaşça nefes verir, kollarını indirir ve bana sert bir bakış atar. "Karanlık sokaklarda gizlenip insanlara gizlice yaklaşmayı kastettim."

"Ben... ben sadece..." Kaşlarımı çatıp kekeliyorum, sözlerim kayboluyor ve alkolün yakıcı etkisiyle düşüncelerim birbirine çarpışıyor.

"Ne istiyorsun Roman?" diye homurdanır Val.

Yüzüm zonkluyor, nabzım hızla atıyor, onun bakışlarıyla karşılaşınca tekrar gülümsüyorum. "Sadece... seni görmem gerekiyordu."

Val soğuk bir kahkaha attı. "İşte buradayım. Mutlumu musun?" Arkasını dönüp çantasına uzanmaya başladı.

"Aşırı tepki verdim."

Bu kelime ağzımdan dökülür ve onu durdurur. Yüzü yarı gölgede, bana doğru döner.

"Sen mi? Aşırı tepki mi verdin?" diye homurdanır. "Ne büyük sürpriz..." "Sen beni ifşa ettin!" diye bağırırım.

Val kaşlarını çatı. "Anlamadım?"

"Dasha'ya!" diye patlarım. "Onu o anda yakaladın..."

"Seni *neyi* ifşa etti, Roman?" diye homurdanır. "Gerçekten eşcinsel olduğunu mu? Yoksa biseksüel, queer ya da her neyse? Hangisi?"

Yutkunuyorum, kulaklarım çınlıyor. "Ben... ben..."

"Eşcinsel olduğunu *ifşa etmek* için heteroseksüel olmaman gerekir, pislik herif."

Çenem gerilir. "Bunu yapmaya hakkın yok..."

"Belki yoktu," diye tersler. "Bunu kabul ediyorum. Ama ikinizin de istemediği o felaket nişanı bozacak mıydın?"

Dudaklarımı sıkıştırırım. "*Ben... Bilmiyorum,*" mırıldanırım.

Val bana sertçe bakar. "Evet, biliyorsun. Cevap *hayır*. Yani, seni o durumdan kurtardığım için bana teşekkür etmelisin."

Titrek bir nefes alıp ona doğru adım atarım. "*Lütfen,*" mırıldanırım. "Ben... bunun için minnettarım. Haklısın," başımı sallarım. "Dasha'yla ilişkiyi asla bitirmezdim." Ona doğru bir adım daha atarım. "Ve bunu benim için yaptığın için çok mutlu ve minnettarım..."

Val'in mükemmel dudakları incelirken gözleri benimkilere dikilir. "Ne *istiyorsun*, Roman?" diye mırıldanır. "Neden buradasın?"

"Özür dilemek için," diyorum zayıf bir sesle, zorla gülümsemeye çalışarak. "Ben... özür dilerim."

Kaşlarını kaldırır. "Bu özürün başka bir anlamı var mı?" Beni baştan aşağı süzer. "Yoksa... yok mu?"

Kaşlarım çatıldı. "Hadi ama!" diye bağırdım. "Bu benim için yeni bir şey, tamam mı?!"

"İnsanlarla mantıklı bir şekilde etkileşim kurmak mı?" diye tersler. "Duygularını konuşmak mı? Yoksa bir erkekle yatmak mı demek istiyorsun?"

Alt dudağımı ısırırım. Böyle kızginken bu kadar çekici olmasını nefret ediyorum. Gözlerinin mavisi turkuaz ateş gibi parıltıyor. Keskin, çelik gibi çenesi erkeksi bir şekilde geriliyor.

"D, hepsi mi?" diyorum, bir kez daha gülümsemeye çalışarak.

Val başını sallar. "Bu senin sorunun. Kendin çöz."

Arkasını döner, çantasını omzuna asar ve uzaklaşmaya başlar.

"Siktir git!" diye bağıryorum arkasından, dudaklarımdan öfke damlarken ona dik dik bakıyorum. *"Siktir git!"*

Beni lanet olası yörüngene çektiğin için siktir git. Beni tükettiğin için siktir git.

Beni seni istemeye ve sen yokken seni çok özlemeye zorladığın için siktir git.

Val bana doğru döner, burun delikleri genişler. "Siktir *git* mi? Hayır, Prenses Closet Case, *sen* siktir *git*," diye homurdanır. "Bilgin olsun, nefesinden votka kokusu buradan bile geliyor."

Öfke ve utanç duyguları içimi kaplar. "Bunun ne önemi var ki?"

"Önemli çünkü sarhoşsun!" diye bağıırır. "Ne olmuş yani!?"

O bana doğru atıldığında irkilirim. Onun sıcaklığı ve tütün, deri ve adaçayı kokusu bana çarparak nefesimi keser ve içimdeki tüm tetikleyicileri harekete geçirir. Mavi gözleri tek sokak lambasının turuncu ışığında parlar ve parmağını yüzüme doğrulttuğunda içimde bir şey çatlar ve parçalanır.

"Sadece benimle konuşmak için bir galon sıvı cesaret içmek zorunda mıydın? Lanet olası *bir özür dilemek* için mi?"

Kafamı sallıyorum. "Hayır," diye mırıldanıyorum. "Bunu yapmak için."

Bu cesareti nereden bulduğumu bilmiyorum. Votkadan olmadığı kesin. Belki de sadece o yanımdayken açılan ve gevşeyen içimdeki derin bir yerden. Ya da belki de şu anda bana akan onun yakınlığı, kokusu ve tüm varlığıdır.

Her neyse, düşünmüyorum.

Sadece *yapıyorum*.

Gömleğinin önünü tutuyorum, elimi çenesinden saçlarına kaydırıyorum ve onu kendime çekip dudaklarımızı birbirine çarpıyorum.

Bu sefer onun fethetmesini beklemeden, dudaklarına inleyerek onu öpüyorum. O da homurdanarak saçlarımın arkasını tutuyor ve beni derin bir öpücükle karşılık verirken ağzına inlememi sağlıyor. Ama sonra, bir araya geldiğimiz kadar patlayıcı bir şekilde beni itiyor, dudakları kıvrılırken gözleri parlıyor.

"Bu işler böyle yürümez," diye tısladı.

Orada durduk, göğüslerimiz havayı solurken inip kalkıyordu. "Ne?" diye patladım.

Val titrer sallıyor kızgın kızgın bir şekilde "Ben değilim senin sende eşcinsel deneyimin değil, pislik."

"Hayır mı?" diye karşılık veriyorum. "Ne zamandan beri?" "*Dikkatli ol,*" diye sessizce tıslıyor.

"Daha önce heteroseksüel bir adamın sikini emmesi seni rahatsız etmiyordu. O zaman benim *çağrı üzerine gelen eşcinsel deneyimim* olman sorun değildi, değil mi?"

Yüzü kızarıırken çenesi gerilir.

Onu kışkırttığımı biliyorum. Ama amaç da bu. Şu anda ham, dengesiz Val'e ihtiyacım var. Kontrolümü elimden alan ve ağzımı sikmeden önce ellerimi başımın üstüne bağlayan Val. Beni duvara yapıştırıp hayvan gibi siken psikopat Val. İşte ben bunu istiyorum.

"Beni istediğin tek neden bu, değil mi?" diye devam ettim. "Ben berbat bir heteroseksüelim.

nedeni, senin *gerçek* ya da anlamlı hiçbir şeye sahip olmamaktan gurur duyma. Bu yüzden bu kadar umursamaz, istediğini sık, ciddiye almayan, erkek fahişesi."

"Bana *ne* dedin sen?!" Val'in gözleri kararır.

"Beni duydun lan," diye hırslıyorum. "Bu yüzden sadece seks arkadaşların var ve benim gibi heteroseksüel bir erkeğin peşine düştün: böylece, senin ne kadar berbat olduğunu görecektim kadar uzun süre yanında kalacak kimseyi riske atmak zorunda kalmazsın!" Her şey bir anda dökülürken, tüm vücudum titriyor. "Kendini çok kontrol altında tuttuğunu sanıyorsun Val, ama tek yaptığın kaçmak. Tek gecelik ilişkiler, heteroseksüel erkekler, becer ve unut. Kimsenin seni sevmeyeceğini kabul etmekten daha kolay!"

Nefesim kesilir, o içime girerken, beni döndürürken ve yüzümü duvara sertçe çarparak boğulurum. Bileklerimi tutup ellerimi tuğlaya dayadığında kaslarım gerilir ve titrer, ensemden sıcak nefesini hissettiğimde omurgamdan bir ürperti geçer.

"Ne yaptığını bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye kulağıma karanlık bir sesle fısıldadı. "*Beni kışkırtarak*, ne kadar pislik olduğunu unutacağımı ve seni ihtiyacın olan bir sürtük gibi becereceğimi mi sanıyorsun?"

Ben de inliyorum; tam anlamıyla, acınası, muhtaç bir *inilti*. Ve o bunu duyuyor.

"Bu yüzden mi buradasın?" diye hırlar, büyük elleri bileklerimi sıkıca kavrar ve dövmeli parmakları derime batar. "Sikişmek mi istiyorsun, küçük enkaz?"

"*Lütfen...*" Boğazım düğümlenir.

Soğuk bir kahkaha atar. "*Seni duyamıyorum.*"

"*Lütfen!*" diye acınası bir şekilde inlerim, sırtım onun vücudunun sıcaklığına karşı kavislenir. "Sadece sik beni!"

Val boynumun yanına karanlık bir kahkaha atar. "Ne kadar çaresiz bir sik fahişesin," diye alay eder.

Ellerinden biri aşağı iner ve beni duvarın arasına sıkıştırır. Kot pantolonumun şişkinliğini avuçlar ve denim kumaşın içinden sertleşmiş sikimi sıkarken inlerim.

"Oh, çaresizsin, değil mi?" diye homurdanır, sikimi tekrar sıkar ve beni zevk ile acı arasındaki bıçak sırtında, kanımı napalm'a çeviren bir durumda bırakır.

O benim ereksiyonumu okşarken, nefesiyle boynumu okşarken ben inliyorum.

"*Yine yalvar bana,*" diye hırıltıyla söylüyor. "Siktir git, sikmemi *yalvar bana*, orospu çocuğu."

"*Lütfen!*" diye bağırırım, alkol damarlarımdaki ateşe dönüşürken başım döner. Görüşüm bulanıklaşır, nefesim kesik kesik ve boğuklaşır, o kalın şişkinliğini kıcıma sürterken ve kot pantolonumun içinden sikimi okşarken.

"*Daha fazla,*" diye hırlar, beni daha hızlı okşayarak.

"LÜTFEN!" diye bağıriyorum, utanmadan kıcıımı geriye doğru itiyorum, bacaklarım titriyor, onun kalın sikine sürtünüyorum. "Lütfen sik beni..."

"Daha iyisini yapabilirsin."

Lanet olsun.

"Ne istersen yaparım!" Boğulurum, inleyip kıvranırım, onun zonklayan sikiyle benim sikimdeki eli arasında kıvrılıp sürtünürüm. "Ne istersen yaparım," diye tekrar tıslarım. " , sadece sikini içimde istiyorum..."

O benim ereksiyonumu bırakıp hızla kemerimi çözdüğünde inliyorum. Sırada kot pantolonumun düğmesi ve fermuarı var ve o pantolonumu kıcıma kadar indirirken titriyorum, sikim serbest kalacak kadar aşağı indiriyor. Elini sikimin etrafına doladığında titriyorum ve sıkıyor, başparmağıyla şişmiş başının her yerine ön sıvısını sürüyor.

"Ellerini duvara koy."

Bütün vücudum titriyor, kanım kaynıyor ve cildim yanıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor, alkol vücudumda dolaşırken midem kasılıyor. Ama onun kendi kemerini çözdüğünü duyduğumda, her şey arka plana çekiliyor.

Şu anda tek umursadığım şey, onun beni sahiplenmesi. Beni alması.

Beni *ona ait* yapması.

Kemerinin sesi, pantolonunu aşağı indirirken çınlıyor. Kıcımı tutup bacaklarımı iyice açıyor, kalbimin atışını hızlandırıyor. Tükürdüğünü duyuyorum ve ıslaklığın deliğime sıçradığını ve kalçalarımın arasına damladığını hissettiğimde, saf pislik ve acı veren ahlaksızlığın karışımı sikimi çelik gibi sertleştiriyor.

"Val..."

"Kapa çeneni."

Delığıma tekrar tükürdüğünde inlerim ve şişmiş sikini kıcıma sürttüğünde titrerim.

"Beni lanet olasıca çıldırıncaya kadar zorlamak mı istedin, orospu çocuğu?" diye kulağıma hırıltıyla fısıldadı, sikini kıcıma sürterek. "Peki, tahmin et ne oldu: *başardın*. Ve şimdi bu sürtük deliği genişçe açacağım ve sikim ile seni sikip, spermim lanet olasıca kalçalarına damlayana kadar sikip atacağım."

İçime giriyor. Gözlerim şişiyor, ağlamamak için mücadele ederken boğazım daralıyor. Dişlerimin arasından tıslıyorum, Val kocaman sikinin ilk beş santimini acımasızca kıcıma sokarken kaslarım geriliyor.

"*Al şunu, enkaz,*" diye boynuma doğru hırıldıyor. "Uslu bir çocuk gibi o sikini al."

Daha derine ittiğinde, ben de acıdan inleyerek, onun sikinin bir santim daha sıkı deliğime girmesiyle karışık bir acı ve zevk hissediyorum. Yine bana tükürdüğünü duyuyor ve hissediyorum, tükürüğü kıcıma damlıyor ve sikine bulaşıyor, o da biraz dışarı çıkıp yeni kayganlığı kullanarak daha da derine giriyor.

"*Oh, siktir...*"

"Senin açgözlü küçük sik deliğin benim sikimi çok iyi alıyor, enkaz," diye homurdanıyor, bir santim daha içeri sokuyor ve botlarımın içinde ayak parmaklarım kıvrılıyor.

Enkaz.

Bu takma adı ne zaman sevmeye başladığımı bilmiyorum, ama seviyorum. Onun enkazı olmayı seviyorum, sanki o yıkım topuymuş ve ben de onun ardında kalan parçalanmış yıkımmışım gibi. Ona bunu hiç söyledim mi bilmiyorum.

Kalın sikinin giderek daha fazlası içimde kayboluyor, beni sıcak bir levye gibi açıyor, ben boğulup inleyip duvara saf, coşkulu saçmalıklar mırıldanırken kıcımın içinde kayıyor. Başı içimdeki o noktaya sürtünüyor, sikinin tamamını içime gömerken beni spazm geçiriyor.

Yavaşlamıyor. Alışmama izin vermiyor. Karın kasları kıcıma bastırdığı anda, sikini içimde olabildiğince derinde hissettiğim anda, o çoktan dışarı çıkıyor. Başı yine o noktaya kayıyor ve bacaklarım titriyor.

Sadece başı içimdeyken tekrar kıcıma tükürüyor. Sonra bir eliyle kalçamı, diğer eliyle penisini tutuyor ve tekrar içeri giriyor.

Siktiğimin siktiğimin...

Val beni sertçe sismeye başladığında boğazımdan çıkan sesler insanlık dışıydı. Kalçalarımı tutuyor, beni tuğlaya yapıştırıyor ve kıcımı sikiyor, beni derinden sikiyor. Tek kelime etmiyor, ben ise sadece iniyor, nefes nefese kalıyor ve titriyorum, zevk ve alkol içimde dönüyor, beni tuzağa düşürüyor, beni duvara yapıştırıp tüketirken beni daha önce hiç gitmediğim yüksekliklere sürüklüyor.

Kalçaları daha sert ve daha hızlı vurmaya başlar. Elimi indirip ağrıyan sikime uzanmaya çalışırım, ama o elimi duvara çarpar.

"Sakın *kıpırdama*," diye kulağıma hırlıyor.

Eli sikimi kavrar ve o sert ve hızlı bir şekilde mastürbasyon yapmaya başladığında inlerim, kalın sikini içime sokup o noktaya tekrar tekrar vurur.

Bacaklarım titriyor. Gerçeklik kenarlarından çatlamaya başlıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve şişmiş sikimden ön sıvı serbestçe damlarken taşaklarım geriliyor.

"Val..."

"Kapa çenenini."

Ram.

"The."

Ram.

"*Lütfen, ben...*"

"Siktir."

Ram.

"YUKARI!"

Ram.

"Oh siktir!"

Her şey patlıyor.

"Geliyorum!" Penisim onun elinde kasılırken boğuluyorum. Val bana vurmaya devam ederken, kalın, sıcak, beyaz, yapışkan sperm fışkırıyor.

O inliyor ve dişleri boynuma batıyor, büyük penisinin şiştiğini ve içimde attığını hissediyorum. Sıcak spermi içime dökülüyor ve ben inliyorum, o benim testislerimden spermimi sıvazlarken ben de ona doğru sürtünüyorum.

Gerçeklik, tuğlaya nefes nefese yapışıp, hayatım pahasına duvara tutunurken, gidip geliyor. Bacaklarım titriyor, kaslarım çığlık atıyor, Val'in penisi içimde son bir kez daha zonkluyor. Islak bir sesle dışarı çıkıyor ve sonra kıkırdamaya başlıyor.

"Aynen dediğim gibi."

Sıcak, yapışkan spermin 'in uyluklarımdan aşağı damladığını hissettiğimde yüzüm kızarır.

Val benden uzaklaşırken ben hala nefes nefeseyim ve duvara tutunuyorum. Ağzımı sıkıca kapatıyorum, başımı dikkatlice çevirirken hareket edemiyor ve düşünemiyorum. "Bu... Lanet olsun, Val..."

"Bu sonuncu seferdi, işte buydu."

Bir şekilde dönmeyi başardım, adımlarım dengesiz, orgazmın ve votkanın etkisiyle görüşüm bulanık. Val'xml-ph-0000@deepl.internal'ın yüzünde hiçbir ifade olmadan sikini pantolonuna sokup fermuarını çekmesini izlerken ağzım açık kalır.

Val'in yüzünde hiçbir ifade olmadan penisini pantolonuna sokup fermuarını çekmesini izlerken.

"Ne yapıyorsun..."

"Gidiyorum."

Yüzüm onunla bakarken solgunlaşır. "Bekle, ne? Gitmene gerek yok..."

"Sana söyledim." Gözleri siyah ve soğuk, dudakları sıkı, bana donmuş bir yoğunlukla bakıyor ve bu beni iliklerime kadar ürpertiyor. "Ben senin lanet olası çağrı üzerine gelen eşcinsel deneyimin değilim. Ama sen yine de bana bunu yaşatmaya karar verdin. Yani..." Omzunu kaldırıyor. "Hepsi bu kadar." diye homurdanıyor. "*Artık* bitti."

Başka bir şey söylemeden, arkasını döner, çantasını omzuna asar ve sokaktan çıkıp gecenin karanlığına doğru yürür.

Midem bulanır. Dönüp ikiye katlanırım ve votka kokulu kusmuk boğazımdan fışkırarak botlarımin üzerine sıçrar.

"IGH, BAR *tıklım tıklım dolu* GÖRÜNÜYOR."

Etrafımızda, Doomsday'in çarpıcı ritimleri ve loş ışıkları titriyor ve dönüyor. Ashley bana dönerek dudaklarını büzüyor. Ben sadece gülümsüyorum.

"Kesinlikle öyle."

"*Bebeğim?*" diye sızlanıyor, dudaklarını şişirerek bana aptalca bir ördek gibi bakıyor.

Ben aptal rolü yapıyorum. "Evet?"

Önümüzdeki masadaki boş kokteyl bardağına anlamlı bir şekilde bakıyor, açıkça barda kalabalığı halletmemi istiyor.

Bu kesinlikle olmayacak.

"Ah, lanet olsun, bebeğim." Ben de ona ördek gibi dudaklarımla bakıyorum. "*Gitmek isterdim*, ama bugün tiyatroda ağır bir şey kaldırırken sırtımı gerçekten incittim."

Anında gülümser ve "ah bebeğim" diye mırıldanır, koluma sarılır ve bana hayranlıkla bakar.

"Dans ederken kendini zorlaman çok seksi. Sanki gerçek bir atlet falanmışsın gibi!"

Ben gerçek bir sporcuyum, kaltak.

Bana sırtarak burnumu okşadı. "Sen burada kal. *Ben* içeceklerimizi alayım, tamam mı?"

O ayağa kalkarken ben sadece gülümsüyorum. Beni öpmek için eğiliyor ama ben başımı çeviriyorum ve aşırı parlak dudaklarının yanağını okşamasına izin veriyorum.

"Oh!" Ashley dönüp Brooklyn'e çok daha sönük bir gülümseme atar. "Bir şey ister misin?"

"Ben almayayım," der arkadaşım, Ashley'nin uzaklaşan sırtına kuru bir şekilde.

Brooklyn'in gülümsemesi bir taş gibi düşer ve bana bakmak için dön .

"Ne?" Masum gibi davranarak gülümserim.

"Gerçekten mi?" Brooklyn homurdanır.

"Hadi ama," diye sırtıyorum. "Ashley çok sevimli..." "Değil."

İç çekerim. "Tamam. O zehirli bir vampir. Ama lanet olsun, o kız s...

"Ah-ah-ah." Brooklyn başını hızla sallayarak yüzünü ekşitir ve avucunu kaldırır. "Hayır. Seni burada durduracağım."

Göz kırparım. "Onun öğürme refleksi yok."

"*Tanrım*," Brooklyn inler, ellerini yüzüne götürür ve sonra bana öfkeyle bakar. "Cidden, iğrenç."

"Yatakta *hayır* kelimesine inanmaz..."

"VAL!!"

Koluma vurduğunda kıkırdayarak güldüm. Ama bu kahkahanın içinde gerçek bir neşe yoktu, tıpkı son üç haftadır yüzüme yapıştırdığım sahte gülümsemelerin arkasında gerçek bir mutluluk olmadığı gibi.

O sokaktan beri.

Roman'dan son kez uzaklaştığımdan beri.

Onun yüzünü hayal ettiğimde ve kafamda adını duyduğumda, göğsümde karanlık bir ekşilik oluşuyor. Keşke bunun nedeninin onun yüzü ve adının bende her türlü olumsuz duyguyu uyandırması olduğunu söyleyebilseydim. Ama nedeni bu değil.

Çünkü üç lanet hafta boyunca onun adını söylemedim ve yüzünü görmedim.

Keşke, *tanrım* keşke, o da benim yaşadığım diğer "bitti ve bitti" ilişkiler gibi olabilseydi. Birinden uzaklaştığım her seferinde, kendimi aşırılıklara ve hedonizme gömdüm, birinden diğerine geçerek, tamamen sistemimden çıkıncaya kadar seviştim.

Birini unutmanın en iyi yolu, başka biriyle yatmaktır, değil mi?

Ama bu sefer, sinir bozucu bir nedenden dolayı, bunu yapamıyorum.

Kelimenin tam anlamıyla.

Denemedim değil.

Üç hafta boyunca "eski iyi parti çocuğu Val" olmaya çalışarak geçirdim. Ama nedense, ona ilişkimizin bittiğini, onun kiralık eşcinsel, sıcak-soğuk saçmalıklarını oynamaktan *bıktığımı* söyledikten sonra bile, Roman orada olmasa bile hayatımı mahvetmeye devam ediyor.

Son üç hafta içinde, çeşitli seks arkadaşlarım ve bir avuç yabancıyla, Roman'ı "sistemimden çıkarmak" için bir düzineden fazla kez denedim. Ama kimseyi *öpmek* bile istemiyorum, sevişmekten bahsetmiyorum bile. Sanki başkalarının yakınlığı beni şiddetli bir mide bulantısına sokuyor, o kadar ki, ondan sonra kimseye *dokunmadım* bile.

Üç haftadır cinsel perhiz yapıyorum. *Ben!*

Lanet olası bir keşif olmak için nereye

başvurmam gerekiyor?

Orada hiç istek yok—hiç yabancı yabancı yok seks sikiş arkadaşlarıyla. Heyecan yok. *Hiçbir şey yok.*

Tanrım, Roman'ı düşünmeden sertleşemiyorum bile. Bu yüzden, o orospu çocuğunu sistemimden *sikmek* yerine, aynı şeyi başarmak için bir pislik gibi mastürbasyon yapıyorum. Ama bunu yaparken *onu* düşünüyorum, bu da amacımı tamamen boşa çıkarıyor.

Söylemeye gerek yok, kendimi kaybediyorum. Bu yüzden bu gece vampir gibi ruh emici *Ashley*'i aradım. Bu bir Hail Mary... yani, Hail Mary'nin şeytani, antikrist versiyonu her neyse.

Ve açıkça işe yaramıyor.

Brooklyn bana bakarken kaşlarını çatıyor. "Lütfen bana onu tekrar sikmediğini söyle."

Sırf tepkisini görmek için yalan söylemeye niyetliyim. Bunun yerine, gözlerimi devirip başımı sallıyorum.

"İkinci istek," o iç çeker. "Lütfen söyle bana bu gece onu bu gece onunla yatmayacağını söyle."

"Kişisel hayatımla fazlasıyla ilgileniyorsun, dostum."

Bana sert bir bakış atar. "Normal şartlarda mı? Hayır. Hiç de değil. Ama o kaltakla mı?" Brooklyn yüzünü buruşturur. "Val, o en kötüsü. Ve onu bu gece dışarı çıkararak neyden kaçmaya çalıştığını merak etmediğimi sanma."

Kaşlarımı çattım. "Ne demek istiyorsun?"

Brooklyn bana bakar. "Demek istediğim, bir ilişkiniz yürümediğinde temiz bir sayfa açmak istediğinizde, erkek ve kız arkadaşlarınız arasından sadece Ashley'i seçiyorsunuz."

"*Hiçbir* ilişkim yürümez."

"Bu yüzden Ashley'i çok iyi tanıyorum," diyor, kirpiklerini kırıştırıp bana şeker gibi bir gülümseme atıyor.

Sırıtiyorum. "Bunun bir anlamı var mı?"

"Evet." Brooklyn koluma sertçe vurur. "Kiminle ayrıldın? Hatta, kiminle çıkıyordun ki?"

"Kimseyle," diye

homurdanırım. "Saçmalık.

Çünkü Ashley."

İç çekiyorum. "Sadece... Boş ver. Big Dick Energy nasıl?"

Brooklyn gözlerini devirir. "Güzel geçiş, pislik. Kir harika." "Hala sana o güzel sikini sallıyor, ha?"

Yüzü kıpkırmızı olur. "Seni yeterince iyi tanıdığımı ve beni başından savmaya çalıştığını biliyorum, ama bu işe yaramayacak." Dudaklarını büzüp bana sert bir bakış atar. "*Kimi* unutmaya çalışıyorsun?"

"Kimseyi," omuz

silkiyorum. "Val..."

"Bırak," diye terslerim. Sonra yüzüm yumuşar. "*Lütfen* bırak."

Brooklyn kaşlarını çatıyor ama başını sallıyor. "Tamam." Elini koluma koyarken ağzı bükülüyor. "İyi misin? Yani, genelde benim sinir bozucu ama şakacı ve sevimli esprilerimi *seversin*."

Gülümserim ve eğilip başının üstüne öpücük kondururum.

"İyiyim."

"Zehirli vampiri aradığın kadar iyiyim." "Touché."

Brooklyn iç çeker. "Tamam, seni işkence etmekten vazgeçiyorum." "Evet, şimdilik."

Kıkırdar. "Bunu bir ara vermiş say." Telefonu önümüzdeki masada çalar. Telefonu alır ve sırtarak, "Vay! Evie ve Dove gelmiş," der.

Etrafına bakındıktan sonra gülümser, yarı ayağa kalkar ve el sallar. Onun bakışlarını takip ederim ve Evie'ye başımı sallayarak selam veririm. Evie, VIP bölümünü işaret eder ve Dove ile oraya doğru gitmeden önce başparmağını kaldırır.

Brooklyn bana döner. "Onlara katılmak ister misin?"

"Hayır, sen git."

Bana dönüp kaşlarını kaldırır. "Bu senin somurtkanlığın mı, yoksa başka bir şey mi?"

Omuz silkiyorum. "Dove'un benim en büyük hayranım olmadığını hissediyorum."

Kafasını sallarken yüzünü buruşturur. "Seninle alakası yok. O genel olarak erkeklere karşı biraz soğuk davranır. Ama cidden, o *en havalı kız*. Yani, ne kadar iyi bir dansçı olduğunu biliyorsun, ama sanatını hiç gördün mü? Aman Tanrım, Val, o inanılmaz..."

Yüzümde yayılan gülümsemeyi görünce sözünü keser.

"Ne?"

"Hiçbir şey," diye sııttım. "Kir senin ona hayran olduğunu biliyor mu?"

Brooklyn gözlerini devirip bana orta parmak gösterir. "Erkeklerle ısınması biraz zaman alıyor. Cidden, gel bir bak. O harika biri."

"Sen git. Ben dışarı çıkıp sigara içeceğim."

Gözlerini kırpıştırır. "Şimdi bana bir şey söylemediğini *anladım*."

"Ha?"

"Önce vampir, şimdi de tekrar sigara içmeye başladın." Kaşlarımı çattım. "Ben her zaman sigara içerim."

"*Biraz* içiyorsun. Yirmi dakika önce buraya gelmeden önce bir tane içtin. Kokunu alabiliyorum."

Ona sert bir bakış attım. O da bana sııttı.

"Bunu öylece geçiştireceğimi sanıyorsan..."

"*Tamam*, siktir," diye homurdanırım. "Benimle dışarı çık." "Ashley ne olacak?"

Ona sadece bir *bakış* attığımda, kıkırdar ve benimle birlikte ayağa kalkar. O VIP alanına gidip Evie ve Dove ile bir saniye konuşurken, ben kulübü tararım. Nero De Luca'yı Laz ve Bane ile barda görünce kalbim hızla çarpar. Dönerim, gözlerim etrafı tarar, onu görecektiyim diye merak ederim.

...Görmeyi *umarak*.

Ama ondan hiçbir iz yok.

Nero ve Laz'ın heyecanlı bir şekilde konuştuğu yere tekrar bakıyorum. Bane ise her zamanki gibi somurtkan bir ifadeyle diğer yöne bakıyor.

Yalan söylemeyeceğim, o adam, sürekli karamsar tavırlarıyla, kendine özgü bir *çekiciliği* var. Yani, *çok seksi*, ama sinir bozucu, aşırı heteroseksüel bir şekilde.

... "Senin sikini istiyorum ama heteroseksüelmişim gibi davranacağım" tarzında seksi olan belli birinden farklı olarak.

Kaşlarımı çatarak, onun çelik gibi, dumanlı bakışlarını takip ediyorum... Kaşlarım kalkıyor.

Belli ki VIP salonundaki belirli bir masaya bakıyor, ama *kime* baktığını anlayamıyorum.

Brooklyn değil. Onun diğer ikisine bir şey söylediğini ve sonra bana başını salladığını görüyorum, sonra bu tarafa doğru yürümeye başlıyor ve o yürürken, Bane'in karanlık bakışları VIP masasında sabit kalıyor.

Evelina mı?

Bu ilginç olurdu. Aslanın tavşanla çiftleşmesi gibi "ilginç", ama yine de merakımı çekiyor.

Ama sonra Dove, Evie'ye bir şey söylüyor, ayağa kalkıyor ve VIP tuvaletlerine doğru yürüyor.

...Ve Bane'in karanlık bakışları da gümüş rengi sarı ve pembe saçların şokunu takip ediyor.

"Hey, aptal."

Ben çekiyorum saçımı dikkatimi uzaklaştırıyorum
Bane Bane dikkatimi fark Brooklyn'in tam önümde
durduğunu fark ettim. "Ha?"

O sırtıyor. "O heteroseksüel, bilgin olsun." Dönüp kulübün diğer ucundaki Bane'e başını sallıyor. "Heteroseksüelden de heteroseksüel. Nefesini boşa harcama."

Kaşlarımı çattım. "Ben..."

"*Tabii* ki değildin." Bana sırtıyor. "Hadi, Vampira geri dönmeden buradan gidelim."

Dışarıda, köşedeki sokakta Brooklyn, sigarayı dudaklarımın arasına sıkıştırıp yakmamı izliyor.

"Bir tane alabilir miyim?"

Ona bakarım. "Sen sigara içmezsin ki."

"Sen de kafanın içindekileri paylaşma eğiliminde değilsin." Göz kırpar. "Ben alışılmadık bir şey yaparsam, sen de yaparsın diye umuyorum."

Gözlerimi devirip sigaramdan bir nefes çekerim ve sonra başımın yan tarafına vururum. "İnan bana, hafıza kaybı ülkesinde olanları istemezsin."

O iç çekip elini uzattı. "Ee?"

"Kir kızarsa, onu zorladığını söylerim," diye mırıldanarak ona bir sigara uzattım. Sigara dudaklarının arasına koydu ve ben çakmağı yakıp ucuna tutarken öne eğildi. Bir nefes çekti, sonra *hemen* öksürdü ve sigarayı ağzından çekip çıkardı, yüzünde dehşet dolu bir ifade vardı.

"*Tanrım*," diye hırıltıyla konuşur. "Bu nasıl alışkanlık haline geliyor?"

"Pratik yaparak," diye gülerek sigarayı alırım. Elini çekip uzaklaştırır. "O kafanın içinde neler olduğunu anlatmadan olmaz. Ve içeride bana söylediğin saçmalıkları bana anlatma. Seni yeterince tanıyorum, ne zaman yalan söylediğini anlarım

" diye gülümsedi. "*Ayrıca, ben de yardım edebilmek için bilmek istiyorum yardımcı olabilmek için.*"

Evet, bol şans.

İç çekip, başka yere bakarak dişlerimi emdim.

Siktir et.

"Tamam, peki," diye homurdanırım. "Sen söyledin. Biriyle görüşüyordum ve..." Omuz silkiyorum. "İşe yaramayacak."

"Erkek mi? Kız mı?"

"Erkek," diye homurdanırım.

"Eğer senin her zamanki 'işler yolunda gitmezse' listesinden bir örnek verecek olursam..." Parmaklarıyla saymaya başlar. "Çok eşcinsel mi? Çok yapışkan mı? Çok kadınsı mı..."

"Tam tersi," diye mırıldanıyorum. "Her açıdan."

Brooklyn kaşlarını kaldırır. "Peki... Bu farklı." "Bana mı söylüyorsun," diye mırıldanırım.

"Peki...?"

Yavaşça bir nefes alıp veriyorum. "Bu... çok karmaşık bir durum." "*Çok eşcinsel* olmanın tam tersi çok *heteroseksüel olmak* mı?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Öyle bir şey."

"O heteroseksüel *mi*? Çünkü..."

Omuz silkiyorum. "Yani... evet, ama hayır." Brooklyn kafası karışmış görünüyor.

"Heteroseksüel olduğunu *iddia ediyor*," diye homurdanırım. "Bana sürekli seks yapmasaydı buna inanmak daha kolay olurdu."

Gülümser. "*Anlıyorum.*" Sonra kaşlarını çatıyor. "Yani, kısacası, eşcinsel olduğunu açıklamamış."

"Kendisine bile," diye mırıldanıyorum.

Yüzünü buruşturdu, sonra elimi sıkmak için uzandı. "Üzgünüm dostum. Bu..." Omuzlarını silkti. "Berbat. Seninle açıkça birlikte olacak birini hak ediyorsun."

Acı bir gülümsemeyle, "Öyle mi düşünüyorsun?" diyorum.

"Evet, *öyle.*"

Bir nefes çekip gülümserim. "Sen öyle diyorsan."

Bu, gerçek ya da anlamlı hiçbir şeye sahip olmamaktan gurur duymanın nedeni ile aynı. Kimsenin, ne kadar berbat durumda olduğunu görecektene kadar uzun süre yanında kalma riskini almazsın.

Kimsenin seni gerçekten sevemeyeceğini kabul etmekten daha kolay.

Soğuk bir ürperti damarlarımdan geçer ve çenem sıkıca kapanır.

"Hey."

Brooklyn koluma dokunduğunda başımı kaldırıp, gözlerini bana dikmiş olarak bakıyor. "Öyle diyorum," diyor yumuşak bir sesle. "Mutluluğu hak ediyorsun." Acı bir gülümsemeyle ekliyor: "Umarım bunun farkındasıdır."

Gülümserim, elini tutup sıkarım. "Teşekkürler, B."

Omuz silkiyor. "Önemli değil. Yani, hadi ama!" Şakacı bir şekilde dirseğiyle beni dürtüyor. "Sen harikasın!"

Omuz silkiyorum. "Ben gerçekten harika *biriyim*, değil mi?"

O gülerek burnunu çeker. "İşte o ego. Onu özlemişim."

Hâlâ yanmakta olan sigarayı dudaklarına götürür ve bir nefes daha çekmeye çalışır. Anında yüzü yeşile döner.

"*Siktir*, bu iğrenç..."

Onun elinden sigarayı alıp benimkiyle birlikte atarken gülüyorum.
"Hadi, gidelim..."

Yarı dönünce donakalırım. Gözlerim, Doomsday'in önünde duran siyah bir arabaya takılır.

...Lanet *Roman'ın* içinden çıktığı siyah bir araba, koluna asılmış, çok dar bir elbise giymiş, kıkırdayan bir sarışın.

Göğsüm sıkışır. Midem düğümlenir. *Onun lanet olası pazılarını öpmek* için dönmesini izlerim ve içimdeki vahşi bir şey kan için *kükrer*.

"Geri gidelim mi?" Brooklyn, Roman ve o sürtük kulübe girmeden önce Roman'ı görmez.

"Evet," diye homurdanırım.

Hadi gidelim lanet olası.

ROMAN

"Aman *Tanrım*, burası Şu anda *çok* moda mı?"

Bunun bir ifade mi yoksa soru mu olduğunu gerçekten bilmiyorum. Ama umurumda da değil.

Bu yüzden, bütün gece yaptığım gibi Anna'yı görmezden gelip elimdeki içkiyi bir dikişte içiyorum. Bane'in, VIP masamızdaki buz kovaŐından votka Şişesini alıp kaparken bana attığı keskin bakışını kaırmıyorum. Ama onu görmezden gelip bardağımı yeniden doldurup dudaklarıma götürüyorum.

Siktir et. Şu anda bu lanet olası *bir ilaç*.

Anna hala kim bilir ne hakkında gevezelik ediyor. Onu görmezden geliyorum. ArkadaŐlarıımı ve onların kız arkadaşlarını da görmezden geliyorum. Carmine, Lyra, Nico ve Naomi hepsi bir tarafımda toplanmış, bir hafta sonra Carmine ve Nico'nun babası Vito'nun Long Island'daki evine gitmek için planlar yapıyorlar. Nero, Milena'yı kucağına oturtmuş, elini onun saçlarına dolamış, yüzünü boynuna gömmüş, Milena ise kıkırdayıp kızarıyor ve Brooklyn ile konuşurken onu yarım yürekle uzaklaŐtırmaya alıŐıyor.

Laz'ın adı hatırlamadığım bir kız var - sanırım o da hatırlamıyordur - kız, Laz'ın her zamanki saçmalıklarını dinlerken, onun avucundan yemek yiyor.

Her zamanki saçmalıklarıyla onu kandırmaya çalışıyor. Ve Bane...

Aslında Bane bir anlığına dikkatimi çekti, ama sadece o pisliğin lanet olası kız kardeşime baktığını sandığım için. Ama onun keskin bakışları Evie'ye değil, onun yanında oturan gümüş rengi pembe saçlı kıza yönelmiş.

İlginç.

Ama dikkatimi, kulübün diğer ucunda *tamamen* kapılmış olduğum şeyden tamamen uzaklaştıracak kadar ilginç değil.

O.

Daha doğrusu, o ve kim olduğu belli olmayan *kız*: göz farı fazla sürmüş, kucağına oturmuş ve boynunu emen kahrolası esmer.

Onu sakatlamak ya da ciddi bedensel zarar vermek için içimden bir dürtü geçiyor.

O gece, o sokakta olanlardan bu yana üç hafta geçti... Sarhoş ve tamamen utanç verici girişimim... Ne yapmaya çalıştığımı bile bilmiyorum. Onu itmek mi? Ne amaçla? Ya da onunla yüzleşmek mi? Aynı soru.

Tek bildiğim, o gece beni daha önce hiç gitmediğim bir yere götürdüğü... karanlık, daha önce gittiğimiz yerlerin ötesinde, heyecan verici olduğu kadar korkutucu bir yer.

Lanet olası gerçek şu ki, o gece sokakta yaşadığım şey, *hayatımda* yaşadığım en iyi seks olabilir. Aynı zamanda hayatımda yaşadığım en *acımasız* seks.

Sonrasında *günlerce* ağrım vardı. Ama aynı zamanda o kadar sertleşmişim ki acıyordu ve o geceden beri sayısız kez şişmiş sikimi okşayarak, beni tuğla duvara dayayıp siktiği o anın ateşini yeniden yakalamaya çalıştım.

Ama o an ne idiyse, ona yaklaşıyorum bile.

Bir hafta önce, bir şişeye dalmışken, o anı *daha gerçekçi bir şekilde* yeniden yaratmayı düşündüm.

Yani gerçek bir partnerle. Bir şekilde kendimi zorlayarak Grindr'ı tekrar indirdim. Ama beş dakika içinde on birinci adam bana "sikimi boğazına al, babacığım" veya "beni eğ ve sik" mesajı attığında, kendimi... uyuşmuş hissettim.

Soğu
k.

Mide
bula
ndırı
cı.

Tiksindim, ve bunun nedeni erkeklerle seks yapmayı düşünmem değildi.

Çünkü *onunla olmayan* erkeklerle seks yapmayı düşünüyordum.

Bu gece Laz'ın beni Anna ile buluşturmasına izin vermemin tek nedeni buydu: Başka bir şey hissetmem gerekiyordu. Val'i düşündüğümde hissettiğim o acıyı hissetmemem gerekiyordu.

Sanki sadist bir zamanlama duygusu olan bir yönetmen tarafından yönlendirilmiş gibi, odanın diğer ucunda onun kucığında oturan kahrolası esmer kız yüksek sesle kıkırdıyor. Kalçalarını ona sürüyor, göğüslerini yüzüne dayıyor.

O seni istemiyor. Beni istiyor.

İçimde acı bir his oluşur.

O beni istemiyor. Beni duvara dayayıp becerdiğinde, beni hiç olmadığım kadar orgazm ettiğinde, spermlerini bacağıma akıtıp gittiğinde bunu çok net bir şekilde belli etti.

Sonsuza kadar.

O zamandan beri bu acı hapi yutmaya çalışıyorum, ama görünüşe göre dünyada bunu yutmama yardımcı olacak kadar alkol yok.

.

Merhametli bir şekilde, Anna sonunda yanımdan uzaklaşıyor. Buzlu şişeden kendine bir içki daha doldururken, Brooklyn ve Milena'ya kimsenin umursamadığı şeyler hakkında heyecanla konuşmaya başlıyor.

"Hey, iyi misin?"

Kız kardeşimin sesini duyunca gülümsüyorum. Gözlerim ona doğru kayıyor, yanımdaki bankete oturuyor, pembe elbisesi etrafında dalgalanıyor ve elinde neredeyse hiç dokunulmamış — şükürler olsun — bir kadeh şampanya var. Bana üzgün bir şekilde bakıyor, kaşları hafifçe çatılmış.

"Roman?"

"Her şey yolunda, Evie," diye mırıldanıyorum. "Sadece... gecenin tadını çıkarıyorum."

O alaycı bir gülümsemeyle Anna'ya dönüyor, Anna hala Brooklyn, Milena ve Nero'ya bir şeyler anlatıyor. İlk ikisi kibar davranmaya çalışıyor ve Anna'nın söylediklerine ilgi gösteriyor gibi davranıyorlar. Nero ise kulaklarını kesmek istiyor gibi görünüyor.

"O... ilginç biri mi?" diye soruyor Evie. "İkiniz nasıl tanıştınız?"

"Laz onunla yatıyordu galiba."

Evie, bunu duyduğunda beklediğim tepkiyi veriyor.

"Oh," der sıkıca, yüzü elbisesinin rengiyle aynı renge döner. "Bu... evet."

Kıkırdayarak gülüyorum. "Geceni mahvetmeme izin verme, Eves. Sadece huysuzluk yapıyorum."

"Bir süredir huysuzsun." Kaşlarını çatar. "Bu konuda sinir bozucu olmamaya çalışıyorum, ama merak ediyorum ve seni önemsiyorum..."

"Evie," diye gülümserim ve elini tutarım. "Ben iyiyim, gerçekten. Sadece... kafamda çok şey var."

Yüzünü buruşturur. "Dasha, ha?"

Tabii. Öyle diyelim.

"Sanırım," yalan söylüyorum ve kendimi berbat hissediyorum.

Elimi okşarken ağzını büküyor. "İhtiyacın olduğunda her zaman yanımdayım, biliyorsun, değil mi?"

Ona gülümserim. "Evet. Biliyorum."

"Annemin iğrenç durumlar hakkında ne dediğini hatırlıyor musun?"

Sessizce gülümserim. "Hatırlamana şaşırdım." Annemiz öldüğünde Evie beş yaşındaydı.

Gülümser. "Hayat sana limon verirse..."

"Limonata yap," diye birlikte tamamlarız.

Göz kırparak bardağımı onun bardağına dokundururum.

"Teşekkürler, Evie."

Elimi sıkıyor. "Ne zaman istersen. İyi olduğundan emin misin?"

Hayır.

"Harikayım."

O başını sallar. "Peki, randevunu bölmeyeceğim. Ama Rome?" Elimde tuttuğum içkiye bakar. "Yavaş iç, tamam mı?"

"Her zaman."

Dove ile konuştuğu yere geri döner. Anna yanıma kayar, kıkırdayarak ve yine ne hakkında olduğunu hiç anlamadığım bir şeylerden bahseder. Onu görmezden gelip bardağımı dudaklarıma götürür, derin bir yudum alır ve bakışlarımı tekrar Val'e çeviririm.

Aniden dönüyor. Yüzü bana doğru dönüyor ve beni görünce aniden donuyor. Ben de öyle, Anna koluma sarılırken ne dediğini hala umursamadan. Gözlerim Val'inkilerle buluşuyor ve çenesinin gıcırdandığını gördüğümde titriyorum.

Siktir, neden bu kadar çekici? Neden bu kadar manyetik olmak zorunda?

Bakışları üzerimde dolaşüyor ve cildim yanıyor. Gözlerindeki buz mavisi parıltı bana doğru parlıyor ve aniden nefes alamıyorum. Düşünemiyorum. Ya da daha doğrusu, ondan, bana dokunmasından, beni öpmesinden, beni yutmasından başka hiçbir şey düşünemiyorum.

Daha fazlasını isteyene kadar beni sikmesini. Gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Bu durmalı.

Ama gözlerimi açtığımda, o hala orada. Hala kucağındaki esmer kadını görmezden geliyor. Hala bana bakıyor.

Beni ateşliyor.

Beni eritiyor.

Beni tahrik ediyor. "*Ooooh, bebeğim!*"

Anna kulağıma çılgılık attığında irkiliyorum. Eli kucağıma düşüyor ve Val'den ona dikkatim kayıyor, çünkü o da kucağımdaki şişkinliği sıkıyor.

"Biri benim için *sertleşmiş...*"

"Daha fazla yanılgıya düşemezsin" demek için ağzımı açamadan, kucağıma tırmanıp bacaklarını bana atıyor.

Kaşlarımı çatıp dişlerimi sıkıyorum. "*Kes şunu,*" diye homurdanıyorum.

Kıkırdar. "*Neden*, bebeğim?" Sırıtarak, "Biri açıkça istiyor..." der.

"*Kız kardeşim* burada," diye homurdanırım, kalçalarını tutup olay çıkarmadan beni üzerinden kaydırmaya çalışırım.

Gülümsüyor. "Mm, kulağa sapıkça geliyor."

Ne halt yiyorsun sen?

Ona bakıyorum. "Senin neyin var?"

Anna kıkırdayarak ağzını kulağıma yaklaştırır. "*Her şey*," diye mırıldanır. "Yani bana istediğin her şeyi yapabilirsin, bebeğim. Lanet olsun, *bütün gece* senin için ıslandım."

Onu zar zor duyuyorum, başımı çevirip Val'e öfkeyle bakıyorum.

...Ama o artık orada değil.

Onu kucağında oturan o lanet sürtükle birlikte dışarı çıkarken hayal edince göğsümde öfke alevlenir. Onu eve götürüyor.

Ona dokunuyor. Onu

öpüyor.

Onu sikiyor.

Anna'yı benden fiziksel olarak itip kulüpten fırlatarak onu o orospudan kurtarmaya milisaniyeler kalmışken, aniden...

Şeytandan bahsetmişken.

Anna'nın yanından geçerken, Val'in Brooklyn, Milena ve Nero'nun yanındaki koltuğa oturduğunu görüyorum.

Kız onunla birlikte değil.

Anna kulağıma psikopatça şeyler fısıldıyor, bana baba diyor ve onun amını parçalamamı söylüyor. Neyse.

onu , boynumu ve ve denemek duymaya duymaya Brooklyn'in Val'e kulüp müziğinin gürültüsü arasında ne söylediğini duymaya çalışıyorum.

"...gitti mi?"

Val omuz silkerek başını sallar. "...berbat...delinin teki..."

Ben kendimi kendimi gülümsediğimi karanlık gülümsediğimi oturduğunda otururken arkada arkasına bardabir bira yudumlarken.

Etrafa bakıyorum ve esmer kadının ön kapıdan çıkarken gördüğümde gülümsemem genişliyor.

Ona hayır dedi.

Benim yüzümden

mi?

Ne kadar acınası, muhtaç, çaresiz ve utanç verici olduğunu biliyorum. Ama Anna'nın omzunun üzerinden ona bakarken, kokusunu hatırlarken, tutunabileceğim tek şey bu. Derisinin tadı. Sırtımda yankılanan sesinin sesi.

Kafamı çevirip hala kucağımda oturan Anna'ya bakarak yüzümü buruşturuyorum. Kulak memem zonkluyor.

O psikopat, dikkatimi çekmek için onu ısırdı. "Ee?" diye

kıkırdar.

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum. "Ne?"

Gözlerini devirir. "Bu gece çılgınca bir şey yapalım dedim." Ağzını kulağıma yaklaştırarak tekrar kıkırdar. "Beni yaramaz hissettiriyorsun, bebeğim." Boynumu yaladığında gözlerimi deviririm. "*Bu gece bana ne istersen yapabilirsin.*"

Seni buradan olabildiğince uzağa giden bir uçağa bindirmeye ne dersin?

Neden bu gece onu dışarı çıkarmayı kabul ettiğimi bile bilmiyorum. Onu istemiyorum. Bunların hiçbirini istemiyorum. Sadece istiyorum...

Yukarı bakıyorum ve aniden donup kalıyorum. Val artık yalnız değil.

Daha önce gördüğüm esmer kadın geri dönmüş, yanında da zayıf, erkek manken gibi görünen bir pislik var.

...Ve ikisi *de* Val'in kucağında oturuyorlar.

Son sinirim geriliyor, gerginleşiyor ve içimde bir dal gibi kırılıyor.

Bir şekilde gözlerimi ona çeviriyorum. Val bana bakıyor, Anna'nın kucağımda kıvranışını izlerken gözlerinde saf bir kin var. Ağzı soğuk bir çizgiye dönüşüyor ve ben, o ikisinin beline kolunu dolayarak onları gülümsetip kendine yaslamasını, ifade edemeyeceğim bir öfkeyle izliyorum.

"*Artık buradan çıkabilir miyiz?*" diye adam Val'in kulağına yüksek sesle fısıldadı.

Val sadece soğuk bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Hayat sana limon verirse... limonata yap.

Bu fikir kötü bir soğuk algınlığı gibi vurur. Ama aklımda kalır ve daha derine yerleşir, alkolün uyuşturduğu beynimde kıvrılır.

Annemin limonata yapmakla kastettiği şeyin bu olmadığına eminim. Ama şu anda, kafamdan çıkaramadığım adama bakarken, onun *iki* kişiyle eve gitmek üzere olduğu açıkça belli olduğunda? Dedikleri gibi, çaresiz zamanlar.

Çaresiz. Lanet. Zamanlar.

Bakışlarımı Anna'ya çeviriyorum.

"Bu gece çılgınca bir şey yapmak istediğini mi söylüyorsun?" diye homurdanıyorum.

Gözleri parlıyor. "*Tabii ki, bebeğim.*"

Çenem gerildi. " Üçlü seks yapmaya ne dersin?"

Bu alkolün etkisi. Ben bunu *hiç* istemiyorum. Onu hiç istemiyorum
Onu hiç istemiyorum.

Ama onu istiyorum, sadece aynı odada olmak bile olsa. O da orada
olsa bile. Kısım bu yüzden, kısmen de onun o ikisiyle gitmesini
istemediğim için.

Onunla birlikteyken hissettiğim o kıvılcımı, o ateşi, içimde patlayan
o *ateşi* hissetmeye çok alıştım. Evet, sarhoş olduğumu ve mantıklı
düşünemediğimi *biliyorum*, bunun korkunç bir fikir olduğunu da
biliyorum. Ama tek düşünebildiğim, onun gözlerine o samimi
şekilde bakmak ve o beni terk ettiğinden beri, o sokakta, özlediğim
o duyguyu hissetmek.

...Bu, bunu anlamına gelse bile.

Anna'nın yüzü aydınlanır. "*Kahretsin, sen çok kötüsün, değil mi?*"
Gülümser ve dudaklarını ısırır. "Kız arkadaşlarımdan birini aramamı
ister misin?"

İçkimi bir dikişte içip, alkolün vücudumu yakmasına izin veriyorum.

Uyuşma. Yavaşlama. Örtme. "Başka

bir erkek nasıl olur?" diye

homurdanırım.

"*Ooo, lanet olsun,*" diye mırıldanır. "Beni iki erkekle birlikte görmek
ister misin?"

Hayır.

"Evet," diye mırıldanırım.

Anna gülümseyerek kalabalığı incelemeye başlar. "O mu?"

O Nero'ya başını salladığında yüzümü buruşturuyorum.

"Hayır, lanet olsun," diye homurdanıyorum. "Ve o da onun *nişanlısı*." Milena'ya başımı sallıyorum.

"O da oynayabilir mi?"

Tanrım.

"Ooo, ya da o?" Gözleri parlayarak Bane'i işaret ediyor. "O *seksi*."

Evet, ve Dove'a bakıyor.

"Daha iyi bir fikrim var." Onu kucağımdan itip ayağa kalktım. "Burada bekle."

Bu berbat bir fikir. Bunu

istemiyorum.

Bunu düşünmek bile istemiyorum. Ama

Val...

Votka ile uyuşmuş beynimin tek düşünebildiği şey, onun gözlerine bakmak. Sadece o ve ben, zevk ve...

Onun önünde duruyorum. Val, kucağındaki iki pisliği şakasıyla güldürmekten vazgeçip bana bakıyor, kaşları çatılmış.

"Bir saniye konuşabilir miyiz?" diye mırıldanıyorum.

Kucağındaki adam kaşlarını çatar. Kız bana lanet olası bir bakış atar. İkisini de görmezden gelip Val'e bakmaya devam ederim.

"Ben, şey, sana motosiklet dersleri hakkında bir şey sormak istedim."

Val bana bakar, gözleri beni keser gibi. Saniyeler geçer, dudaklarım dişlerimin arasına çekilir.

"Peki," diye mırıldanır sonunda. Uyluklarını esnetir. "İkiniz de *kalkın*," diye homurdanır. Kucağındaki iki sülük isteksizce ayağa kalkar ve grubun duyamayacağı bir yere doğru yürürüz.

"Onlar da kim?" Kendimi durduramadan fısıldadığımı duyarım.

Val bana bakar, yüzünde eğlenceli bir ifade vardır. "Seni ilgilendirmez," diye homurdanır. "Onlar işte."

Ona yaklaşıyorum, ayaklarım titriyor. "*Sen...*" "Ben *ne*, pislik," diye bağırır.

"*Beni sikip...*"

"Oh, *lütfen*," Val inliyor. "Sakın eşcinsel eşcinsel yapma bana lanet olası."

Çenem gerilir. "Ben bir insanım..."

"*Ben de öyleyim!*" diye bağırır ve göğsümü iter. "Ve senin kirli küçük sırrın olmak istemiyorum!"

İstediğim kelimeleri bulmaya çalışırken kaşlarım çatılır.

"Siktiğim *randevun* kim?" diye bağırır. "O..."

şey..."

"Evet, umurumda değil." Nefesini verir. "Tamam, ikimiz de motosiklet dersleriyle ilgilenmediğini biliyoruz," diye homurdanır, "o yüzden bana ne soracaksan sor da ben de lanet hayatıma dönebileyim."

Başımı sallarım, ellerim titrerken yavaşça nefes alıp gözlerinin içine bakarım.

"Ben, şey, merak ediyordum..."

"Çıkar ağzındaki baklayı..."

"Üçlü yapmak ister misin?"

Sözlerim metal bir masaya ıslak et gibi çarptı. Val bana bakıyor, gözlerini kırıştırıyor, beni doğru duyduğundan emin değil.

"Benimle," diye mırıldanıyorum. "Ve onunla. Anna," diye patlıyorum, başparmağımla omzumun üzerinden ona işaret ediyorum.

Val bana bana banayüzünde yüzü değişiyor
karışık karışık, eğlenceli ve kızgın arasında değişiyor.

"Bu lanet bir şaka mı?"

Kafamı sallıyorum.

"Hayır..." "Siktir git."

"Ben ciddiylim."

Soğuk bir kahkaha attı. "Ben de. *Siktir git.*"

Dönmeye başlar, ama elim uzanır ve onun pazısını yakalar.

"*Lütfen,*" diye patladım, kalbim deli gibi atıyordu.

Tanrım, ona tekrar dokunmak çok iyi geliyor, sadece ön koluna dokunsam bile.

"*Onu* sikmek istiyorsun," diye Val zehirli bir şekilde tükürdü.
"*Benimle.*"

Hayır, istemiyorum. Ama Val'in o diğer ikisiyle eve gitmesi düşüncesi beni mahvediyor.

Bunun çok acınası olduğunu biliyorum. Ama *ona ihtiyacım var.* Ona yakın olmak, onunla samimi olmak istiyorum, orada başka biri olsa bile.

"Bak, ben sadece..."

"Tamam."

Gözlerim onun gözlerine kilitlenir. Val, ciğerlerimdeki havayı emen soğuk, acımasız bir yoğunlukla bana bakıyor. Ama ben gözlerimi kaçırmıyorum.

Asla başka yere bakmak

istemiyorum. "Gerçekten mi?"

"*Tamam* dedim, tamam mı?" Val homurdanıyor. "Şimdi, bunu yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?"

NE YAPIYORUM ben?

Elimde bir içki var ama oraya nasıl geldiğini bilmiyorum. Ayrıca, Roman'ın *muhteşem* dairesine ilk kez giriyorum — iki katlı, cam ve metal bir çatı katı, Central Park'ın muhteşem manzarasına sahip — ama neredeyse hiç görmüyorum.

Onun yerine, Roman'ı izliyorum, kaşlarım derin bir şekilde çatılmış, o ise vinil plaklar, hoparlörler ve ses sistemi parçalarıyla dolu devasa bir duvarın yanında sallanıyor, eğilip bir şeyle uğraşıyor.

Penthouse'u anında şehvetli bir müzik dolduruyor. Sarhoş, kadınsı bir kıkırdama dikkatimi Roman'dan uzaklaştırıyor, gözlerim *ona* kayıyor.

Anna.

Ashley ve Julian'ı tereddüt etmeden terk ettim. Ama bunun nedeni, Roman ve bu lanet olası sülük kızla üçlü yapmak istemem değildi. O, kollarını kaldırıp, topuklu ayakkabılarını çıkararak sarhoş bir şekilde müziğe göre dans ederken, ona öfkeyle bakıyorum.

Elbisesini de yavaşça aşağıya doğru çekiyor — eminim ki bunun baştan çıkarıcı olduğunu düşünüyor — elbisesini başının üzerinden çıkarıp yere bırakıyor.

"*Oopsie!*" diye iğrenç bir şekilde kıkırdar.

Roman dönüyor. Ama donuk gözleri, sütyen ve külotuyla şehvetli bir şekilde sallanan kıza gitmiyor.

Gözleri *bana* kayıyor.

Elindeki birayı ağzına götürüp derin bir yudum alırken boğazı titrer, gözleri benimkilerden hiç ayrılmaz.

Hepimiz burada *ne* halt ediyoruz?

"Sizler *çok* fazla giyinmişsiniz," Anna bana doğru yavaşça yürürken flörtöz bir şekilde mırıldanır. Elleri göğsümde dolaştığında gerginleşirim, gömleğimin üzerinden beni okşayan, çok yumuşak, çok kadınsı, çok yapışkan parmaklarının dokunuşundan *nefret ederim*.

"Evet," diye mırıldanır Roman. "Fazla giyinmişiz."

Gömleğini başından çıkarır ve bir kenara atar. Sonra beceriksizce ayakkabılarını çıkarır ve düşmeden pantolonunu çıkarmaya çalışır.

Anna ona dönerek yine kıkırdar, sesi sanki kara tahta üzerinde tırnaklar gibi. "*Şimdi* konuşabiliriz bebeğim," diye sırtar.

Sonunda pantolonunu çıkarır ve anında gözleri tekrar benimkilere dikilir.

Ne, ona bağırmak istiyorum. *Beni burada ne için istiyorsun ki?*

"Sen..." Yine yutar. Siktir et.

Gömleğimi çıkarıp pantolonumu aşıağı indiriyorum. Anna, göğüslerini avuçlayarak vücudunu okşarken, sütyeninin önünü açıp göğüslerini serbest bırakmadan önce "seksi" davranmaya çalışıyor. Dönüp Roman'ın çıplak göğsünü okşamaya başlayınca tekrar kıkırdıyor.

Üçlü sekslerde bu kadar cinayet ve şiddet olması gerekmediğine eminim, ama işte buradayız.

"Hadi çocuklar," diye mırıldanıyor, Roman'ın boxerının belini tutup beni ona doğru çekerek sırtıyor. Sonra benimkini de tutup ikimizi de peşinden çekerek kanepelere doğru yürüyor.

Muhtemelen erkeklerle yattığım kadar kadınla da yattım. İkisine de ilgi duyuyorum ve objektif olarak konuşursak, Anna kişilik bir yana, muhteşem bir kız.

Yine de, külotunu çıkarıp kanepeye oturup bacaklarını hafifçe açtığında *umursamıyorum*, hatta gözümü bile kırpmıyorum.

"Ee?" diye kıkırdayarak kanepeyi davetkar bir şekilde okşadı. "Yapacak mıyız?"

Hareket etmiyorum. Roman ona doğru kayıyor, otururken gözlerimden kaçınıyor.

Sanırım yapıyoruz.

Anna'nın diğer tarafına oturur oturmaz, Anna dönüp Roman'ın yüzünü tutar ve dudaklarını onun dudaklarına bastırır.

Yalan söylemeyeceğim: kafamdan hemen geçen görüntüler, onun ellerini koparıp onu boğmak ya da gözlerinden kan sızana kadar onun narin boğazını sıkmak.

Siktir...

Ama düşüncelerimin ne kadar psikopatça olduğunun farkında olsam da, onları durduramıyorum - o hala *onu öpüyorken* olmaz.

Sonunda gülümseyerek uzaklaştığında, Roman'ın gözleri hemen benimkilere takılır. Gözlerinde korku vardır, ayrıca tereddüt ve biraz da yalvarma.

Siktir git, gözlerim ona cevap veriyor. Ve bir anda, Anna'nın saçlarını yumruğumla kavrayıp onu ağzıma yapıştırıyorum. Beni öperken inliyor, öperken kucağıma tırmanıyor.

Ama benim gözlerim kocaman açılmış, arkasında oturan o orospu *çocuğuna bakıyor*. Gözleri kararır, dudakları kıvrılır, dişlerini gösterir ve çenesinde şiddetli bir gerginlik belirir.

Bunu sen istedin, seni lanet olası korkak, bakışlarım ona haykırıyor. *Bu senin lanet olası hatan*.

Anna ağır ağır nefes alıyor, yüzü kızarmış bir şekilde uzaklaşıyor. Arkasını dönüp dizlerinin üzerine çökünce gözleri şehvetle doluyor. Bana bakıp, utangaç bir şekilde sırtarak eğiliyor ve kışını sallıyor.

"O öpücükten sonra, ilk sen başlıyorsun," diye kıkırdıyor.

Sonra Roman'a dönüp boxerının beline uzanır. Onu aşağı çekerken içimde *öfke* dalgaları yükselir ve çalkalanır.

Roman çok sertleşmemişti, ama bu onun elini uzatıp Roman'ın penisini avuçlamasına engel olmadı.

Bu benim kırılma noktam.

Bunun daha önce yaşadığım yüzlerce üçlü ilişkiden farklı olmadığını, sadece kaygısız, tamamen fiziksel bir eğlencenin daha olduğunu kendime söyleyebilirdim.

Ama bu yalan olurdu ve o ona öyle dokunduğu anda, yalan kum gibi çöküyor.

Siktir et.

Benden bu kadar.

"Hey, o ne yapıyor?!"

Onun sızlanan sesini görmezden gelerek kanepeden kalkıp kıyafetlerimi bıraktığım yere doğru fırladım. Pantolonumu ve ayakkabılarımı giydim, gömleğimi aldım.

Sonra gittim.

Dışarı çıktığımda yağmur yağıyor, gömleğimi giyip ağızma bir sigara tikiştiriyorum. Yayalar yağmurdan kaçmak için bir yerlere koşarken, farlar ve kornalar üzerime yağıyor.

Çakmak yağmurda birkaç kez tıkırdadıktan sonra Roman'ın binasının yanındaki sokaktaki bir oyuğa girip sonunda sigarayı yakıyorum.

Gözlerim çılgınca, sigarayı derin derin içiyorum, ciğerlerimi nefret ve acıyla dolduruyorum.

Nefes verirken titriyorum.

Şu anda ne hissediyorum ben? "Hey!"

Dönüp Roman'ın binasının ön kapısından fırlayarak çıktığını görüyorum, yüzünde şaşkın ve öfkeli bir ifadeyle çıplak göğsüne tişörtünü çekiyor.

Onu görmezden geliyorum, oyuktan çıkıp duvara yaslanarak bir nefes daha çekiyorum, yağmur üzerime yağıyor ve giysilerimi ıslatıyor.

"Ne halt ediyorsun sen?" Roman, sokağın ortasına kadar koşup önümde dururken tükürüyor.

"Sigara içiyorum."

"Yani... neden öylece *gittin ki*..." "Siktir git."

Gözlerim onun gözlerine kayar, bana dik dik baktığını görürüm.
"Senin sorunun ne lan..."

"Sen, orospu çocuğu!" diye bağıriyorum, yanımdan koşarak geçen bir yayayı korkutuyorum. Duvardan itiyorum, damarlarımda zehir dolaşırken parmağımı Roman'ın göğsüne dayıyorum. "*Sen benim lanet sorunumsun!*" diye hırliyorum.

Gözleri korku ve tanımlayamadığım bir şeyle genişler ve yüzüme doğru kayar.

"Ben..."

"*Bana* katılıyorsun, sonra katılmıyorsun!" diye bağırırım. "Bir sıcak, bir soğuksun. Kafan karışık, kafan karışık, kafan çok karışık..."

"Val, ben eşcinsel değilim..."

Soğuk kahkaham havayı bıçak gibi keser.

"Bunu lanet olası bozuk plak gibi söyleyip duruyorsun! *Tanrım*, bu şarkıdan bıktım artık!" diye bağıriyorum ve yine göğsüne yumruk atıyorum.

Titriyor, boğazı fazla çalışıyor, gözleri kocaman ve korkmuş.

"Ben... ben yapamam..." diye kekeler sonunda, mırıldanır, ağzı açılıp kapanır ama yağmur üzerimize yağarken hiçbir kelime çıkmaz. "Val..."

"Sana söyledim," diye tıslarım, gözlerim onu keser. "Roman, eşcinsel, biseksüel, queer, heteroseksüel, *her neysen umurumda değil! Umurumda değil lan!*"

"O zaman ne sikim umurunda..."

"Sen benimsen *umurumda!*" diye bağırırım, tişörtünün yakasından tutup yüzüne doğru. "Hepsi bu!"

Bu bir film olsaydı ve biz Julia Roberts ve Hugh Grant olsaydık, tüm saçmalıklarımız ve yüklerimiz şu anda yere çakılır ve birbirimizin kollarına düşerdik.

Ama bu bir film değil.

Roman sessizleşir, gözleri hala iri, çenesi titriyor. Arabalar su birikintili sokaklarda sıçrayarak geçiyor, insanlar başlarına şemsiye ve gazete tutarak sokak ağzından evlerine koşuyorlar.

Ama burada, aramızdaki bu donmuş anda, hiçbir şey olmuyor.

Sigaramdan son bir nefes çekip onu attığımda, acı ve sessiz bir kahkaha atıyorum.

"Sanırım sessizlik, duymamız gereken tek şey," diye mırıldanıyorum, başımı sallayarak. "Bu ilişki başından beri mahkumdu, değil mi?"

"Val..."

Tanrım, ismimin onun dudaklarından kırık bir dua gibi dökülmesini ne kadar seviyorum. Ama bu yeterli değil ve ikimiz de çok geç kaldık.

"İyi bir hayat dilerim, Roman," diye homurdanarak, sokağın dışına çıkmak için dönüyorum.

Bir el aniden kolumu tutar. Dururum, yarı dönerek ona bakarım.

Siktir.

Roman titriyor, yüzü bitkin ve gözleri fal taşı gibi açılmış, sanki ağlamak üzere ya da tamamen çökmek üzereymiş gibi. Kendimi tamamen döndürerek, sırılsıklam ve titreyerek orada duran ona bakıyorum.

Hâlâ sessiz.

Kafamı yavaşça sağa sola sallıyorum. "Tahmin etmeye devam edemem," diye mırıldanıyorum, bakışlarım onun gözlerine saplanıyor.

Gözlerini sıkıca kapatıyor. "Neyi tahmin etmeyi?" diye boğuk bir sesle soruyor.

Çenesini tutup bana bakmasını sağladığımda sessizce nefes alıyor. "Ne tahmin ettiğimi çok iyi *biliyorsun*," diye homurdanıyorum. "Senin lanet olası zihnini okuyamam. *Bana söylemen gerekiyor.*"

Alt dudağı titriyor, gözleri bana yalvarıyor, çok geniş, çok korkmuş, son adımı atmaktan çok korkmuş.

"*Ben... ne istediğini anlamadım...*"

"Evet, biliyorsun," diyorum sessizce, ıslak göğsüm onun sırılsıklam gömleğine değene kadar daha da yaklaşıyorum. "*Roman...*"

Titrek bir nefes alır, gözleri yüzümde dolaşır. "Kalmamı mı istiyorsun?" diye homurdanırım.

"Ben..." Titrer. "Gitmeni istemiyorum..." "Benim sorduğum bu değildi."

Çenesini daha sıkı kavradığımda inledi, başparmağım alt dudağını okşarken gözlerim onun gözlerine dikildi.

Boğazı hareket eder.

Bana karşı titrer.

...Hiçbir şey söylemez.

Soğuk bir gülümseme yüzümü kaplarken kalbim sıkışır.

Dediğim gibi: bu lanet olası bir film değil.

"Eğer cevap veremiyorsan," diye fısıldıyorum, başımı sallayarak.
"Siktir."

Elimi yüzünden çekip, dönüp gitmek için yöneliyorum.

...Aniden beni yakaladı ve beni döndürüp, iki eliyle yüzümü kavrayarak duvara yaptırdı ve gözlerimin içine baktı.

"Hayır, buna cevap *verebilirim*," diye boğuk bir sesle söyler, alt dudağı titrer. "*Asla gitme*."

Ve sonra beni öper.

O. Beni. Öpüyor.

Dünya dönmeyi bırakır. Kalbim

atmayı bırakır.

Ve tek bildiğim ve yapabildiğim, yağmur yağarken birbirimize sarılırken ona karşılık öpmek.

Bunu geçin bakalım, Hugh ve Julia.

ROMAN

Anna'yı giyinip benimle aşağı inmeye ikna etmek on lanet dakika sürer, sonra ona bir taksi çağırıp zorla içine bindiririm.

Ona ne söylediğimi gerçekten

hatırlamıyorum. Umurumda da değil.

Penthouse'uma geri döndüğüm anda o üzerime atladı. Tek umursadığım şey buydu.

Ağızına inleyerek, beni kapıya çarparak, ağızıyla, elleriyle, dişleriyle, vücuduyla bana saldırırken nefes nefese kalıyorum. Gömleğimi yırtıp çıkarır, ellerini kalçalarımın üzerine geçirir ve ağızını boynuma indirir. Sanki cildimin her santimetrekaresini tatması gerekiyormuş gibi ısırır, emer ve yalar, ben de inleyerek kıvrılırken parmaklarım saçlarına kayar.

Kimse bana böyle dokunmamıştı, beni açmak için can attıkları bir hediyeymişim gibi davranmamıştı. Kimse *beni* bu kadar vahşice ve çılgınca *istememişti* ve bu beni onun için eritmişti.

Gömleğini çekiştiriyorum, o dudaklarını benimkilerden birine dolarken inliyorum. benim meme ucumu dişleri dişleri nibbling ve ısırıyor dişlerini ben nefes

keskin bir şekilde. Sonunda gömleğini yırtmayı başardım ve parmaklarım onun dövmeli, oluklu vücudunda açgözlülükle kayarken inlerim.

"*Siktir*," diye inleyerek yüzünü tutup onu geri çekip çılgınca öpüyorum. "*Çok seksi*," diye inliyorum, o da kemerimi açarken.

Ellerim karın kaslarına kayıyor, titreyerek pantolonunu açıyorum. Kapıdan uzaklaşırken birbirimizin ağzına inleyerek, pantolonlarımızı çıkarıp, kanepeye doğru sendeleyerek onları birbirine dolanmış halde tekmeliyoruz.

"*Kanepe olmaz*," diye homurdanıyor, geri çekilirken gözleri mavi ateşle parlıyor. " 'deki şeyi profesyonelce temizletmeden olmaz. Çıplak kıcı her yere bulaşmıştı..."

"*Konuşmayı kes*," diye inleyerek ağzımı tekrar ağzına yapıştırıyorum. "Bunları bir daha asla hatırlamak istemiyorum."

"İkimiz de aynıyız, enkaz," diye tıslar ve eğilip boxerimin içinden sikimi avuçlar. Beni sıkarken inlerim, sikimi okşarken, ayaklarımızla birbirimize takılıp merdivenlere doğru yerde sürünürüz.

Taşındığımdan beri ilk kez, benimle yatağım arasında bir merdiven olması lanet olsun ki *nefret ediyorum*. Çarpıp yuvarlanırken boxerlarımız çıkıyor. Yarı yola kadar gelebiliyorum, sonra tökezliyorum. Öne doğru düşerken ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Kalkamadan, onun büyük elleri kalçalarımı kavıyor ve beni yüzüstü merdivenlere yapıştırıyor.

Oh, lanet olsun...

Ağzını testislerimde hissettiğimde çılgınca inledim. Islak dili testislerimin her yerine dolanırken, eli de penisimi kavrarken titreyerek inledim ve nefes almakta zorlandım. Yavaşça yumruğunu yukarı aşağı hareket ettirmeye başladı, ben de titreyerek dört ayak üstünde çılgık atarken, ağzına testislerimden birini aldı.

haykırarak, titreyerek, dört ayak üzerinde, ona çaresizce yalvarıyorum.

"*Siktir, enkaz,*" diye inliyor, taşaklarımı yalıyor. "Bu sikin benim için bu kadar büyümesi çok hoşuma gidiyor. Bu ağır taşakların benim için spermle bu kadar şişmesi çok hoşuma gidiyor."

O birini tekrar ağzına alıp ıslak *bir sesle* yumuşak dudaklarından kaydırmadan önce inliyorum.

"Benim için orada büyük bir sperm yükün var, değil mi? Ne iyi bir çocuksun."

Titriyorum, konuşamıyorum, yanağım basamağa yapışmış, nefesim kesik kesik, o benim taşaklarımı yalarken ve yavaşça mastürbasyon yaparken. Dili daha yükseğe çıkıyor, gözlerim şişerken ve ağzım açılırken, kasıklarımın üzerinden geçiyor.

"Val..."

Dili kış deliğimin üzerinde dönüp, ucu halkamı okşadığında çığlık atıyorum. Bacaklarım titriyor, ayak parmaklarım kıvrılıp merdivenlere gömülüyor, Val kışıma inleyip beni diliyle sikmeye başlıyor. Parmakları şişmiş, şişkin sikimde yukarı aşağı kayıyor, başımdan ön sıvıyı pompalayıp merdivenlerin üzerine damlatıyor.

Ağzı bir yanağıma doğru hareket edip beni ısırduğunda titrerim.

"*Bu kışını lanet merdivenlere çıkarmalısın, enkaz,*" diye derin, neredeyse şeytani bir sesle homurdanır. Bu sesi daha önce hiç duymamıştım, ama milisaniyeler içinde kanımı ateşe çevirir. "*Hemen şimdi.*"

Yatak odasına kadar kalan yolu nasıl tırmandığımı gerçekten bilmiyorum. Belki de arkamdaki onun sıcaklığı ve kokusudur, duyularımı

bıçaklar gibi derimi kesiyor. Ama sonunda oraya vardığımda, daha yarı dönmeden üstüme çullanıyor.

Beni kelimenin tam anlamıyla *kaldırdığında* titriyorum — yani, *ne oluyor lan?*

—ve beni yatağa taşıyor. İkimiz de yatağa düşüyoruz, ellerim göğsünü tırmalıyor ve o beni derin bir şekilde öperken yüzünü tutuyorum. Dudaklarına inleyerek karşılık veriyorum ve kalın ereksiyonunun benimkine sürtündüğünü hissettiğimde inliyorum.

"Vay vay," diye homurdanıyor Val, alt dudağımı ısıırıyor. Eli aramıza giriyor, parmakları hem onun hem de benim sikimi kavrayıp sıkıyor. "*Şimdi* biri çok güzel ve sikilmeye hazır," diye tıslıyor, ikimizi birden mastürbasyon yapıyor.

Ağzına nefes nefese, sıcak ereksiyonlarımızın birlikte nabızı atması, parmaklarının okşaması, karın kasları ve göğüs kaslarının benimkilere karşı dalgalanması hissinde kayboluyorum.

"O seni sertleştiremedi," diye sahiplenici bir şekilde homurdanır ve benim penisini daha hızlı pompalarken. "Sadece *ben* bu sikini güzel, büyük ve damlayan hale getirebilirim, değil mi?"

"*Sadece sen*," diye inleyerek kalçalarımı ona doğru salladım.

"Bu güzel sikini okşamak istediğin *benim* elim, enkaz," diye tıslar. "Onu ağzına almak istediğin benim *ağzım*."

"*Evet*," diye inleyerek, kalçalarımı ona doğru kaldırırken titreyerek tekrar tekrar.

"Sikimin her yerine sızıyorsun, enkaz," diye mırıldanıyor, dudaklarımı ısıırırken. "Ağzımın sikini sarmalamasını ve dilimin seni okşamasını mı istiyorsun?"

"*Lütfen!*" diye boğulurum, o kalçalarını sallarken, sikini benim alt tarafıma ileri geri sokarken, nefes nefese ve titreyerek.

.

Val karanlık bir şekilde kıkırdar.

"Bunu ne kadar çok istediğini göster bana."

Başım yatağın kenarından kayana kadar beni yatağın üzerine ittiğinde titriyorum.

"Sakin kıpırdama."

Siktir, bana bu şekilde otoriter bir şekilde konuşmasını seviyorum. Emredici tonu, baskın tavrı. Bu tamamen *onun tarzı*.

Dudaklarımı ısıriyorum, gözlerim onun yatak kenarına doğru yürürken onu takip ediyor, ağır penisi havada sallanıyor. Yüzümün hemen yanında duruyor, penisini ağzımdan bir santim uzakta okşuyor.

"Ağzını aç, bebeğim," diye homurdanarak, kocaman sikini yavaşça okşuyor. Sikinin ucunda ön sıvı damlacıkları var ve kalın beyaz bir damla sikinin altından yavaşça aşağıya, sonra da ağır taşaklarına doğru süzülürken inliyorum.

O sikini yumruklayıp şişmiş başını dudaklarıma vurarak ön sıvısını dudaklarıma bulaştırırken, içimi bir sıcaklık kaplar ve titrerim.

"Aç dedim."

"Evet,

efendim."

Neden söylediğimi bilmiyorum. Ama söylediğimde, şiddetli bir sıcaklık içimi kaplar ve cildim ateşle yanar. Val'in çenesi sıkılaşıır, gözleri parlar.

İnler ve elini boğazıma indirir, dövmele parmakları boğazımı sararken gözlerimiz birbirine kilitlenir.

"Şimdi, enkaz."

Ağzım açılır ve onun kalın penisi içeri girip çenemi genişçe açarken inlerim. Val inler, karın kasları gerilir ve sıkılır, dilim onun başının üzerinde dönüp durur. Yanaklarımı çukurlaştırır, onu boğazımın derinliklerine alırken açgözlülükle penisini emerim. Biraz öğürürüm ama devam ederim, ön sıvısı ve tükürük ağzımın köşelerinden damlarken yutarım.

Val'in yüzü saf bir coşkuyla doludur. Gözlerinde vahşi bir parıltı vardır, çenesi sıkı sıkıya kapanmış, inleyerek ağzımı sismeye başlar.

Onun üzerinde sahip olduğum bu gücü seviyorum. Onu bu hale getiren *benim* olduğumu bilmek, sanki kendini zar zor kontrol edebiliyormuş gibi.

Kalçaları pompalıyor, şişmiş, parlak ıslak sikini açgözlü ağzımın içine ve dışına kaydırıyor. Derin bir iniltiyle üzerime eğiliyor, yumruğunu yatağa dayayarak ağzını ağırlı, sert sikime indiriyor.

Oh, lanet olsun...

Onun etrafında inliyorum, o beni boğazına kadar alırken, onun sıcak, sert sikini daha da yüksek sesle ve ıslak bir şekilde emiyorum.

Tanrım.

İnlemek için ondan uzaklaşmaya çalışıyorum, ama Val'in eli boğazımı sıkıyor, sikini ağzımın derinliklerine sokarken beni olduğum yerde tutuyor.

Kontrolümün elimden alınması hissi, bunu yapan o olduğunda her zaman yaptığı şeyi yapıyor: bir şekilde, daha *da sertleşiyorum*, sikim ağzında zonklıyor ve seğiriyor ve inlemelerim onun inlemeleriyle karışıyor. Val ağzını tekrar indiriyor, gözlerim geriye doğru yuvarlanırken beni taşaklarıma kadar yutuyor.

Boğazımı bırakıp, elini taşaklarımı avuçlamak için yukarı kaldırıyor ve benim sikimle kendini boğmaya başlıyor. Tükürük ve ön sıvı damlıyor ve o şişmiş taşaklarımı ıslak bir şekilde okşarken ben inliyorum. Ağızımı sikerek beni tekrar derine alıyor, parmağı yavaşça aşağıya doğru iniyor, ta ki deliğime bastırdığını hissedip inleyene kadar.

Ohh...

Parmağını içeri sokup derinlere doğru ittiğinde, prostatımı okşadığında gözlerim geriye yuvarlandı—o dokunduğunda beni parçalara ayıran içimdeki o nokta.

Bütün vücudum titremeye başlar, vücudumdaki her kas sıkıca kasılır, ben inlerken, homurdanırken ve inlerken, onun güzel, titreyen sikinin üzerine salya akıtıyorum.

Val inler, ağızını sikimden çeker ama parmağıyla beni sikmeye devam eder.

"*Siktir!*" diye tıslar. "Siktir, enkaz, beni boşaltacaksın."

Tek yapabildiğim inlemek ve kalçalarımı yukarı doğru itmek, prostatımdaki parmağı beni daha da yukarı itiyor, gerçek sikime *hiçbir şey* dokunmadan boşalacağıma yemin edene kadar.

"Benimle birlikte boşalmak ister misin, bebeğim?" diye tıslar, ben onun sikini ağızımda haykırırken dilini başımın üzerinde döndürür. Kalçaları daha sert ve daha hızlı pompalar, tükürüğüm yüzümden aşağı damlarken ağızımı sertçe siker.

"Çünkü *beni* boşaltacaksın. Ve boşaldığımda, sıcak ağızını spermimle doldurduğumda, onu orada *tutmanı* istiyorum, anladın mı?"

Ben inleyip sızlanıyorum, hayalarımın gerilmeye başladığını hissederken onun etrafında mırıldanıp sızlanıyorum.

Val inliyor ve ağzını tekrar sikime indirip beni dibine kadar alırken, ben kendimden geçiyorum.

Kayboldum.

Parçalanmış.

Ağına boşalırken *yıldızlar* görüyorum. O inliyor, sadece başım içeride kalana kadar yukarı kayıyor, testislerim ağzına sıcak sperm pompalarken dili glansımın etrafında dönüyor.

Sonra o da boşalır.

Kalın, yapışkan, tatlı sperm fışkırmaları ağzıma patlar. İlerim, gözlerim geriye döner ve ilk fışkırmayı açgözlülükle yutarım. Ama sonra onun söylediklerini hatırlarım ve o boşalmaya devam ederken, ağzımın köşelerinden sızmaya başladığını ve yüzümden yavaşça damladığını hissetsem bile, onu ağzımda tutmak için elimden geleni yaparım.

O yavaşça ağzını benim sikimden çekirken ben hala titriyorum.

Hala zonkluyor, spermim sikimden aşağı damlıyor.

Hala *sert*.

Val dik durur, şişmiş sikini ağzımdan çıkarır. Yatağa geri kaymam için bana yardım eder. Sonra boğazımdan yakalar ve beni yatağın başındaki yastıklara doğru iter.

Titriyorum, ağzım hala sıkıca kapalı, gözlerim fal taşı gibi açılmış, o bacaklarımın arasına girip yüzümü avuçlayarak ağzını ağzıma indiriyor.

Beni öpene kadar, *onun* ağzının da neden kapalı olduğunu anlamadım.

Siktir...

Ağızımdan çıkan meni ağzına itti ve dillerimiz dans ederken kendi menisiyle karıştırdı. Menilerimizin ağızımdan damladığını, çenemden göğsüme sızdığını hissedebiliyorum.

Beni öpmeye devam ediyor ve ben de onu öpmeyi bir türlü bırakamıyorum.

Ve hala çok sertim.

Val elini uzatıp sikimi kavradığında inliyorum.

"*Siktir*, evet," diye inliyor. "Bebğim, bu kadar sert kalmanı seviyorum." "*Hepsi senin sayende*," diye boğuluyorum.

O kalçalarını sallarken, ereksiyonunu benimkine sürtünce gözlerimiz birbirine kilitlenir.

"*Kesinlikle haklısın*."

Beni tekrar öper ve sikimi eline aldığıında, dudaklarına derin bir inilti çıkarırım. Kalın sikinin başı taşaklarımın üzerinden kayarken, beni kaplayan sperm ve tükürüğün içinden geçip deliğime yerleşene kadar titrerim.

"Val..."

"Merak etme, enkaz," diye inler, gözlerinde bir ışıltı ve yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle. "Seni sikeceğim. Ama istersen yine de yalvarabilirsin."

Titreyerek uzanıp yüzünü avuçlarım ve dudaklarımı dudaklarına yaklaştırım.

"*Lütfen beni sik*," diye homurdanırım. "Beni sikmeni istiyorum, sik beni, sonra da... sik beni...!"

Val aniden sikinin başını sıkı halkamın ötesine ittiğinde son kelimeleri haykırıyorum. Onu sıkıca sarıyorum, titriyorum

ama onun penisi ve kırım o kadar çok tükürük ve spermle kaplı ki, o büyük penisini içime daha fazla sokmaya başladığında hiçbir direnç gösteremiyorum.

"*Sen çok büyüksün!*" diye boğuluyorum.

"*Ve sen de iyi bir çocuk gibi her santimini alacaksın, değil mi?*"

Lanet olsun.

Eğilip kollarımı dizlerimin altına geçiriyorum ve utanmadan kalçalarımı genişçe açıyorum. Val birkaç santim daha içime giriyor, gözlerim geriye dönüyor ve penisim zıplıyor.

"İşte böyle," diye inler, sikini kıçıma daha da sokar. "Lanet olası, ağgözlü küçük bir orospu gibi alıyorsun."

Siktir.

Neden bilmiyorum, ama bana böyle konuşmasını çok *seviyorum*. Bana enkaz, bebeğim, iyi çocuk ve tüm o şeyleri söylemesini seviyorum. Ama bana "fahişesi" veya "küçük sikilme deliği" dediğinde?

Lanet olsun, bu beni deli ediyor. Bu da *benim* deli olduğum anlamına gelebilir. Ama şu anda, umurumda bile değil.

Deliysem, onun için deliyim ve önemli olan tek şey bu.

"*Sik beni, efendim,*" diye inliyorum, Val kalın ereksiyonunun son birkaç santimini kıçıma gömdüğünde derin bir homurtu çıkarıyorum. Gözlerim geriye dönüyor, ellerim kalçalarına yapışıyor, bacaklarım onun için daha da açılıyor.

Val, titreyen sikimi eliyle kavrarken gözleri benimkilere kilitlenir.

"Şimdi uslu bir seks oyuncuğı ol, Roman," diye mırıldanıyor, "ve o sıkı kıcını aç ki sana hak ettiğın gibi sikebileyim."

Sadece kocaman, şişmiş başı beni açana kadar dışarı çıkıyor. Sonra tekrar içime giriyor, muhteşem sikinin her santimini derinlere batırıyor. Başımı geriye atıyorum, o ritmini bulurken inliyorum, kalın sikini kıcıma sokup çıkarıyor, başı prostatıma sürtünüyor, sikim çelik gibi sertleşiyor ve eline ön sıvı damlıyor.

Üzerime eğildi ve ağzı ağzımı bulduğunda, çaresizce onu öptüm, dillerimiz dans ederken onun ve benim spermlerimizin tadını aldım. Sikini tekrar tekrar içime soktu, beni doldurdu, kaslı kalçaları her itişinde kıcımlı tokatladı.

Hâlâ sikimi okşuyor ve sağıyor, ve bana tekrar tekrar girerken, taşaklarımda dölün kaynadığını hissetmeye başlıyorum.

"*Siktir*, bebeğim!" Boğuluyorum, ağzına karşı nefes nefese kalıyorum ve yüzüm buruşurken alnımı alnına bastırıyorum. "*Siktir... Val... Lanet olsun, ben...*"

"Benim için boşal, enkaz," diye boynuma hırlar, dişlerini hassas cildime batırır. "Boşalmanı istiyorum. Benim için her şeyi mahvetmeni istiyorum."

Bana daha sert ve daha hızlı giriyor, ben baştan aşağı titremeye başlarken beni sikiyor. Gözlerimi onun gözlerinden ayırmamak için mücadele ediyorum. Ama uçurumun kenarına yaklaştıma başladığımda, tüm yüzüm geriliyor ve gözlerim sıkıca kapanıyor.

"**VAL!!!**"

Boşalmaya başlarken onun adını haykırıyorum, sikim onun elinde kasılmaya ve titremeye başlıyor, spermim kafamdan fışkırıyor. Sıcak, kalın, beyaz damarlar karın kaslarım ve göğsümün üzerine sıçırıyor, daha fazlası sikimden ve onun elinden aşağı akıyor.

Val durmaz. Hatta yavaşlamaz bile. Sadece inler, içime girer, ağzı benimkinden bir santim uzaktadır.

Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum, onu daha sert ve daha derin öpüyorum, onun o noktayı tekrar tekrar içimde kaydırıldığını hissediyorum.

Hala sert bir şekilde sikiyorum, orgazmdan hemen sonra gelen o uyuşuk, zihin bulandırıcı yerde serbestçe süzülüyorum.

Bütün vücudum hala karıncalanıyor ve geriliyor, kığım her itişinde onun kocaman sikini yutuyor.

Tanrım, sanırım tekrar boşalacağım.

Yüzünü tutuyorum, dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve onu kendime çekiyorum. Val inliyor, bir kolunu boynuma doluyor ve eliyle sikimi sıkarken beni kendine çekiyor.

"Siktir," diyor boğuk nefes nefese ağzına ağzıma
ağzıma "Siktir,
Roman..."

"İçime boşal," diye inleyerek, orgazm - lanet olası üçüncü orgazm - parmaklarımdan ve ayak parmaklarımdan titremeye başladığında titreyerek ve kıvranarak. *"Lütfen içime boşal..."*

"Roman!"

Ağzı dudaklarıma yapışır, dili içime dalar ve benimkiyle dans ederken kocaman sikini her santimini kığıma gömer.

Ve onun nabzının atmaya ve titremeye başladığını hissettiğimde, ilk sıcak sperm akışını hissettiğimde, parçalanırım.

Onu çılgınca, delice öpüyorum, dişlerim, dudaklarım ve dilim çarpışırken o inliyor ve spermlerini içime pompalıyor. Penisim onun elinde titriyor ve nabız gibi atıyor, spermlerim ucundan fışkırarak karın kaslarıma sığıyor.

O dışarı çıkıyor, sonra tekrar içeri giriyor, sonra dışarı, sonra içeri. Görüşüm bulanıklaşıyor ve tüm vücudum titremeye, uğuldamaya ve titremeye başlıyor.

Son düşüncem "o adam beni * kez* boşalttı mı?" olur.

Sonra bayılıyorum.

"Senin Billy Joel hayranı olduğunu tahmin edemezdim."

Roman , 'a 'dan mutfak alanı açık konseptli penthouse'un yüzünde utangaç bir ifadeyle bakar.

"Ben..." Ağzını açar, sonra tekrar kapatır ve omuz silker. "Evet."

"Dur biraz. Ne diyecektin?" "Hiçbir şey."

Gözlerimi devirip, raflar ve vinil plaklara yaslandım. "Saçmalık. Söyle."

"Boş ver."

"*Roman...*"

Raflardan aldığı şişeyi yere bırakarak içini çekti. "Tamam. Neden aldığımı açıklamak için bir bahane uydurmak üzereydin..."

"Onunla" derken, canlı albümler ve Avrupa'dan ithal edilenler dahil, Billy Joel'in tüm albümlerini kastediyorsun. Vinil olarak. Burada."

Bana sert bir bakış attı. Ben de sııttım. Sonra kaşlarını kaldırdı ve gözlerini üzerimde gezdirdi.

"Sen... pantolon giymek ister misin?"

Penisime bakarım.

"Özellikle değil. Neden, sorun mu var?" Ona göz kırparım, yüzünün kızarmasını çok seviyorum.

"Hiç de değil," diyor, sesi alçalırken bakışları benim aletime takılıyor.

"İyi." Penisimin dibini tutup ona salladım, bu da onu güldürdü. "Çünkü giymeyeceğim. Ayrıca, bu seni Billy Joel sorusundan kurtarmaz."

"Billy Joel'in nesi var *lan*?" diye mırıldanır.

"Hiçbir şey! Ama ben söyledim ve sen hemen savunmaya geçtin!" Gülerек.

O iç çekip şişedeki her neyse ondan bir bardak doldurur. "Peki. Çoğu insan..." Omuzlarını silker. "Billy Joel'i anlamıyor."

"Ve *çoğu insan* derken," diye mırıldanırım. "Boşuna bir girişimle sevişmek için evine getirdiğin kızları kastediyorsun..."

"Tamam, tamam, anladık," diye inliyor. "Ve Billy Joel erkeklere özgü bir şey değil."

erkeklerin sevdiği bir şey değil."

Ona bakıp daha fazlasını beklerken, sonunda pes eder.

"Annem Billy Joel'i severdi."

Kafamı sallayıp ona sıcak bir gülümseme attım. Evie, Evelina beş yaşındayken annelerinin vefat ettiğini anlatmıştı. Bu da demek oluyor ki...

"O öldüğünde ben on iki yaşındaydım," diyor sessizce, sanki aklımı okumuş gibi.

Yavaşça nefes alıp verir, bardağından bir yudum alır ve benim durduğum rekorların yanına yürür. Benden fazla giyinik değildir, sadece boxer giymektedir. Ama nedense bu onu... *şık* gösterir. Ve benim sikimi dışarıda tutmamı garip bir vahşi gibi hissettirir.

"Gidip pantolon giyeceğim," diye

homurdanıyorum. "Giymek zorunda değilsin."

Gözlerim ona dönerken sırtıyorum. "Öyle mi?"

Kızarır, omuz silker. "Yani... Gerek yok."

"Hayır hayır, bu bir saniye önceki çılgınca 'yapma'dan tamamen farklı bir hava." O daha da kızardığında sırtıyorum ve yaklaşıyorum. "Neden pantolon giymemi istemiyorsun, Roman?"

O sırtıyor. "Çünkü." "Çünkü... e?"

"Çünkü güzel bir siki var."

Kafamı geriye atıp kakhahayla gülererek, "*Güzel* mi?" diyorum.

"Tamam," diye homurdanır, iç geçirir. "Yakışıklı. Seksi."

"Debonair? Debonair'i de ekleyebilir miyiz?"

"Tabii. *Debonair* bir penisin var ve onu örtmemenizi tercih ederim."

"Tamam. Pantolonsuz olacağım."

Roman sırttı. Elini uzattı ve parmaklarını çıplak göğsümde gezdirdiğinde inledim. Gözleri dövmelerimden birine takıldı ve onu parmağıyla izledi.

"Daha fazla yaptıracak mısın?"

Burun kıvrırım. "Her zaman. Sen?"

O başını sallar. "Evet. Acıyı ve süreci seviyorum. Bu..."

"Arındırıcı mı?"

Gözleri benimkilere değdiğinde gülümser. "Aynen öyle. Sen de öyle misin?"

Başımı sallarım. Parmaklarını omzumdan ve pazımdan aşağıya, kaotik mürekkeple dolu çılgın bölüme kadar gezdirirken bakışları tekrar tenime düşer.

Parmağı durur ve soğuk bir titreme damarlarımdan geçer. "Bu, bir hikayesi var gibi görünüyor," diye gülümser.

"Yok." Omuz silkiyorum ve kolumu çekiyorum. "Sadece kötü bir dövme."

O sırtıyor. "Gerçekten. Bunu bana yapanı öldürürdüm."

Boğazım sıkışır. Kanımdaki soğukluk buza dönüşür, kontrolümü kaybetmemek için mücadele ederken damarlarım içten içe parçalanır.

Başımı suyun üstünde tutmak ve boğulmamak için.

"Onu kapatmayı düşündün mü, ya da..."

"Belki," Ben mange diyorum söyleyebildim
söyleyebildim sık sık sıkışıklık boğazımdaki
boğazımdaki sıkışıklığı, onun konuyu değiştirmesini
isteyerek.

Uzanıp beni tutması, uçuruma düşmemi engellemesi için.

Merhametle öyle yaptı, dikkatini diğer kolumdaki çiçeklere çevirdi.

"Peki bunlar?"

"Leylaklar," diye cevapladım.

Gözleri benimkilere yükseldi. "Neden...?"

"Jeff Buckley."

Roman derin bir şekilde kaşlarını çatı. "Oh," diye mırıldandı.

Ben burnumu çekerim. "Jeff Buckley'e neyin var?"

"Hiçbir şey," diye homurdanır. "Sadece eski sevgililerim hakkında dövme yaptırmadım."

Yüksek sesle gülerim. "Keşke," diye kıkırdarım. "Jeff Buckley, şarkıcı-gitarist olan mı? 'Hallelujah' cover'ıyla ünlü olan mı?"

Bana yine boş boş baktığında, inlerim. "Hay sıçayım, müzik eğitimindeki bu ciddi boşluğu doldurmamız lazım. Billy Joel'in tüm albümlerine sahip olman gerekirken, Buckley'i nasıl olur da hiç duymamış olabilirsin?"

Gözlerini devirdi. "Tamam, *siktir*." Yine dövmeme doğru çenesini salladı. "Leylaklar ne anlama geliyor?"

"Lilac Wine" onun bir başka şarkısı. Ben sadece..." Omuz silkiyorum. "Sadece seviyorum."

Gülümser. "Bir ara bana çalar mısınız?"

"Tabii ki." Gözlerine bakarım. "Annenin en sevdiği Billy Joel şarkısı neydi?"

Ağzı uzaklara dalmış bir gülümsemeye kıvrılır. "Bekle."

Dönüp raftan başka bir albüm çıkarır ve pikaba doğru yürür. Plakayı koyar ve sesi açar, sonra piyano notaları hoparlörlerden çalmaya başlayınca bana doğru geri döner.

"Viyana mı?" Geniş bir gülümsemeye. "Annenin en sevdiği Billy Joel şarkısı bu muydu?"

O başını sallar. "Evet," diye mırıldanır. "Ben çocukken bana bu şarkıyı söyler ve babamla tanışmadan önce Viyana'ya yaptığı seyahatten bahsederdi."

Viyana'ya yaptığı geziden bahsederdi. Beni oraya götürmek istediğini hep söylerdi."

Her notayı içime çekiyormuş gibi başını kaldırır. Duvara yaslanarak yere kayarken dirseğim onun dirseğine değiyor. O da bana katılır ve sessizce oturup şarkı sözlerini ve piyanonun tınlarını dinleriz.

Annesinin şarkısı biter bitmez - bu arada, şarkıyı çok sevdim; mükemmel zevk, Bayan Nikitin - "Only the Good Die Young" başlar ve ben ona dönerim.

"Bu gece hakkında bilmen gereken bir şey var."

Kafasını çevirip bana bakar, sonra başını sallar.

"Eski haline dönmeyeceğim," diye homurdanırım. "Sıcak ve soğuk, şey..."

"Hayır, biliyorum."

"*Gerçekten* bilmeni istiyorum." Gözlerini onun gözlerine kilitlerim. "Bu gecedен sonra iki yol var. Birincisi, bu son şarkıydı. Güzel zamanlar geçirdik, ama artık *bitti*."

Roman başını sallarken yüzü soluyor. "Ben... ben bunu istemiyorum."

"İyi. Ben de istemiyorum. İkinci seçenek ise, sen ve ben bir çiftiz."

Dudakları geniş bir gülümsemeye bükülür. Sonra, elbette, gözlerinde korku parlar.

"Val..."

"Senden birdenbire açılmanı istemiyorum, Roman," derim nazikçe. "Hazır değilsen, istemiyorum. Ailenin ve Bratva'nın bunu... karmaşık hale getirdiğini anlıyorum." Elimi dizine koyarım. "Benim *açık* erkek arkadaşım olmana gerek yok. Ama birinci seçeneği seçmezsen,

erkek arkadaşım olacaksın. Bu da birlikte zaman geçireceğimiz anlamına geliyor—seks yapmasak bile, ama dürüst olmak gerekirse, seks yapmadan ne sıklıkla birlikte zaman geçirebileceğimizi bilmiyorum."

Gülümsedi ve başını salladı.

"Ve umarım, ikinci seçenek de Anna gibi sürtükleri ya da başka herhangi bir kızı randevuya çıkarmayacağın anlamına gelir," diye homurdandım.

O başını sallar, ama sonra kaşları çatılır. "Peki ya sen?"

"Lütfen," diye sırtıyorum. "*Hiç* Anna gibi biriyle çıkmadım.

Tanrım."

Bana sertçe bakar. "Ciddiyim. Eğer birlikte olursak..."

"Eğer birlikte olursak..." diye homurdanırım, çenesini tutup ona doğru çeviririm. Ona yaklaşıyorum ve alt dudağını dişlerimin arasına alıp nazikçe ısırıldığında titrer. "Bu, senin *benim olduğun* ve benim de *senin olduğum* anlamına gelir. Hepsi bu." Gözlerimi onun gözlerine dikerken çenesini daha sıkı tutarım. "Benim olanı kimseyle paylaşmam."

O sırtıttı. "İyi. Ben de paylaşmam. O yüzden benim de bir isteğim var. Artık tiyatroda karma soyunma odaları yok."

Burnumu çekip ona bir bakış attım. Sonra kaşlarım havaya kalktı. "Bekle, ciddi misin?"

"*Evet*," diye homurdandı. "Kızlarla sık sık soyunduğunuzu biliyorum." Kaşları derin bir şekilde çatıldı. "Bu artık sona erecek."

Gözlerimi deviriyorum. "Roman, onlar benim kız kardeşlerim gibi..."

"Ve kız kardeşimin ya da onlardan herhangi birinin seni çıplak görmesini istemiyorum."

Gülümserim. "Bu, onların hassas duygularını korumak için mi, yoksa..."

"Hayır. Saf, katıksız *kıskançlık*," diye mırıldanır, dirseğiyle beni d rter. "Mutlu musun?"

" ok," diye sırtarak ona öpücük vermek için eğildim.

Ben uzaklaşınca o dudağını ısırır. "Yani," der yavaşça. " kinci kapıdaki anlaşma bu mu? Birlikte vakit geçiriyoruz, çıkıyoruz, ben... bilirsin."

"Hala dolapta, evet."

Yüzünü buruşturur. Gülümserim ve yanağını okşarım. "Merak etme, enkaz, anlıyorum. Orası rahat. Seni ziyarete gelip atıştırmalıklar getireceğim."

Elimi öpmek için dönerek gülümser. "Tamam. Sanırım bununla başa çıkabilirim..."

"Bir şey daha var."

Ve bu çok zor bir şey...

Kaşlarını çatarak elindeki içkiyi dudaklarına götürdü. Elim i uzatıp bileğini kavradım ve onu durdurdum. şaşkınlıkla kaşlarını çatıp bana baktığında,  enemle bardağı işaret ettim.

"O durur."

Kaşlarını  atıyor. "Ne durur?"

"Alkolle olan ideal olmayan ilişkin." Sanki şaka

yapıyormuşum gibi gülümseme ye başlar.

şaka yapmıyorum.

Yarım saniye sonra o da bunu anlar.

"Bir dakika," kaşlarını çatarak, hala yarı gülümsüyor. "Ciddi misin?"

Ağzım bükülür. "Çocukluğumu hatırlamıyorum. Ama bağımlılığın aileme, bana ve kardeşime ne yaptığını biliyorum. Peki, şekerle kaplı versiyonu mu yoksa acımasızca dürüst olanı mı istiyorsun?"

Roman kaşlarını çatı. "Ben büyük bir adamım Val," diye homurdandı. "Bana şefkat gösterilmesine gerek yok."

Omuz silkiyorum. "Tamam, acımasızca dürüst olacağım. Unutma, seçim hakkı sana ait." Gözlerinin içine bakıyorum. "Sen bir alkoliksin, Roman. Nokta."

Yüzü kararır, çenesi sıkılırken kaşları çatılır. Ama yanıldığımı iddia etmeye çalışmaz ve bu belki de en anlamlı işarettir.

"Ben..." Omuzlarını silkiyor. "Ben Rus'um, Val." "Yapma."

Gözlerini kaçırır. "Önemli bir şey değil. Sadece..."

"İçmeyi seviyorsun," diye tamamlarım. "Her gün.

Büyük miktarlarda."

Ağzını sıkıştırır ve gözleri beni deler gibi bakar. "Neden bunu bir sorun haline getiriyorsun?" diye homurdanır. "Neden bunu sen ve benim için lanet olası *şartların* bir parçası haline getiriyorsun..."

"Çünkü senden hoşlanıyorum, pislik," diye mırıldanıyorum, göğsüne parmağımı batırarak. "Senden muhtemelen olması gerekenden çok daha fazla hoşlanıyorum. Bu da senin iyiliğini önemseydiğim anlamına geliyor. Ve diyorum ki..." Kafamı sallıyorum. "Bu durmalı, dostum."

Ağzı ekşiyor. "Ya reddedersem?"

"Birinci seçenek geçerli," derim düz bir sesle ayağa kalkarken.

Roman'ın eli uzanır, bileğimi yakalar ve beni geri çeker. Yavaşça nefes verir, elindeki viski bardağına bakar, loş ışıkta onu çevirir.

"Nasıl..." Yutkunur. "*Durmakla* neyi kastediyorsun?"

"Alkolle berbat bir ilişkin var ve bunun değişeceğini sanmıyorum çünkü alkol bağımlılığı olan *hiç kimsenin* ilişkisi değişmez. Bu yüzden kendi sağlığın ve *bizim* için, bırakmanı istiyorum." Gözlerini sabit bir şekilde bakıyorum. "Tamamen."

Roman yavaşça nefes alır, elindeki bardağa tekrar bakar. "Ben alkolik değilim."

"Kanıtla. Seçim senin: içki mi, ben mi?"

Gözlerinde öfke parlar. "Siktir git, bu adil değil."

"Kişisel sınırlar tamamen adildir," diye karşılık veriyorum. "Unutma, sana bir seçim sunuyorum."

Roman bardağını yavaşça yere koyar, bırakır ve bana döner. Yine yavaşça nefes alır ve verir, boğazı çalışır.

"İçki mi, yoksa sen mi?" Başımı sallarım.

"Evet."

Roman aniden beni yakalar ve ne olduğunu anlamadan, titremeye ve sallanmaya başlasa da beni sertçe öper.

Siktir.

"Hey," diye homurdanırım, kollarımı ona dolayarak. "Başarabilirsin."

"*Korkuyorum*," diye boğuk bir sesle söyler, alnı benim alnıma değince nefesi kesilir. "Val, ben... çok *korkuyorum*. Ben... alkol benim..."

"*Biliyorum*," diye fısıldadım, onu sıkıca sarıldım. "Ama sana yardım edeceğim. Yanında olacağım." Alnlarımız hala

birbirine yapışık, gözlerimi ona kaldırıp onu kucaklıyorum. "Her zaman yanında olacağım, enkaz."

Vücudu tekrar titrer. Sonra başını sallar, yavaşça nefes verir.

"Ben... nereden başlayacağımı bilmiyorum..."

"*Benim* senin yeni uyuşturucun olmamla başla," diye fısıldadım.

Zayıf bir gülümsemeyle, gözleri buğulu bir şekilde benimkilere kilitlenir. "Peki sonra?"

Onu kucağıma çekip, dizlerini kalçalarımın iki yanına koyarken gülümserim, kollarımı ona dolayarak onu sıkıca kendime doğru çekerim. "Ondan sonra, enkaz, her gün tek tek. Ve her gün senin yanında olacağım."

Yutkunur, titreyerek bir nefes daha alır. Sonra gözleri benimkilere bakar ve orada kalır.

"*Tamam o zaman,*" diye fısıldadı. "İkinci kapı."

"Kemerini bağla, erkek arkadaşım," diye homurdanırım ve dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırırım. "Artık sen *benimsin*."

ROMAN

HER ŞEY HEYECANLA BAŞLAR. Kaşıyamadığım zihinsel bir kaşıntı. Sanki bir şeyi unutmuşum gibi kafamda sürekli bir sızlanma.

İlk başta, belki de sadece iyi uyumadım diye düşünüyorum. Ya da vitamin seviyem düşük. Ya da bariz olanı tam olarak kabul etmeme gerek kalmayacak başka bir bahane buluyorum.

Yıllardır yokmuş gibi davranarak beslediğim, içimde yayılan kanseri kabul etmemi gerektirmeyen bir bahane. Onu besleyip, ona dayanarak, artık onun desteği olmadan nasıl yürüyeceğimi bile bilemez hale gelene kadar.

Ama maske düşmeye başladıkça ve gülümsemelerle ve "iyi zamanlarla" örtbas ettiğim içimdeki kara delik gerçek kötülüğünü ve acımasızlığını ortaya çıkarmaya başladıkça, bahaneler cam gibi paramparça oluyor.

Sorun vitamin seviyelerim ya da kötü bir gece uykusu değil.

Saat 22:00 ve ben 24 saattir içki içmedim.

Dairemde dolaşırken etrafımdaki dünya donuklaşıyor, sanki gerçeklik melase dönüşmüş gibi hissediyorum

ve ben onun içinde zorlukla ilerliyormuşum gibi hissediyorum. Val'e sertçe çıkıyorum, sonra hemen kendimi berbat hissediyorum. Ona dönüyorum, yüzüm bitkin, gözlerim yalvarır gibi.

O sadece gülümsüyor.

"Buradayım," diye mırıldanıyor, bana doğru yürüyor. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Ama heyecanımla onu itip yatak odama geri dönüyorum, sonra kapı aramızda kapanır kapanmaz kendimden nefret ediyorum.

Sabah üçte, baş ağrım sanki kafatasımın içine demiryolu çivisi çakılıyormuş gibi hissediyorum. Cildim terli, çarşaflar ıslak, ben de dişlerimi sıkıp yüzümü yastığa gömerek dönüp duruyorum. Val'in arkamdan bana sarıldığını, kollarını bana doladığını hissediyorum — terli olsun ya da olmasın —ve beni sıkıca sarıyor. Bir an için, bu bana verdiği sakinleştirici hissin tadını çıkarıyorum: kalp atışlarım yavaşlıyor ve başımdaki ağrı biraz azalıyor.

Sonra bir saat sonra titreme başlıyor ve o zaman işlerin ne kadar kötüye gideceğini gerçekten anlıyorum.

İlk gün çok zor geçti.

İkinci gün, yoksunluk şeytanları pençelerini bana daha da derinlemesine geçirmeye başladığında, *cehennemde* olduğumu anlıyorum.

Delilik derimin altına sızıyor, yatakta kıvranıp bükülürken akıl sağlığımı parçalıyor: nefes alamayana kadar göğsümü sıkın ve sonra yüzüme gülen işkence gibi bir ceza.

Val'e bir içki istiyorum diye bağıryorum, sadece *bir tane*, bu kabusu hafifletmek için. Terden sıırıslıklam çarşaflarda kıvranarak tekrar bağırırken, ne kadar acınası bir durumda olduğumu biliyorum. Bir içki için *yalvarıyorum*. Ağlamak üzereyim. Şu anda

, Şu anda bir bardak votka için yapacağım Şeylerin listesinin aşağılayıcı ve acınası olmanın ötesinde olduğunu çok iyi biliyorum.

Ama *umurumda* da değil ve kendimi yine ona bir içki getirmesini haykırırken buluyorum.

Cevap vermiyor.

"*Hiçbir yere gitmeyeceğini söylemiŐtin!*" Boğazım düğümleniyor, gözyaşları yanaklarımdan akıyor, gözlerimi sıkıca kapatıp yüzümü ellerimle rtyorum. "*Lütfen!*"

Titremeler kötü başlıyor ve gittikçe kötüleŐiyor. Titremeler beni ikiye bölmeye çalışırken, ıslak arŐaflarıma tırnaklarımı geçirip, canımı kurtarmak için onlara tutunarak saatler geçiyor. Dişlerim takırđıyor, kaslarım Şiddetli bir Şekilde kasılma ve kramp giriyor, alkol vücudumu yakıp kl ediyor, yoluna çıkan her Şeyi yakıyor.

Annemin yüzünü görüyorum — nce yumuşak ve anlayışlı, sonra alaycı ve soğuk, dönüŐtüđüm adamdan tiksiniŐiŐ, sırf lanet bir bira iemediğim için ocuk gibi ağlayan.

Sonra Evie'nin yüzü beliriyor, başını yavaşça sağa sola sallayarak "ne zayıf bir kardeş. Ne zayıf bir *ocuk*" diyor.

O gittikten sonra, babamın yüzü bana sırtarak bakıyor, iğrenç halime alaycı bir Şekilde gülüyor ve ne kadar hayal kırıklığı yarattığımı söylüyor.

Bratva'ya asla liderlik edemeyeceğimi.

Kimsenin bu kadar *zavallı* birinin liderliğini takip etmeyeceği.

Titremeler daha da kötüleŐiyor, ta ki kaslarımın parçalanmaya çalışırken verdiği acı verici acıyı hissedene kadar.

Bir ara Val geri döner; beni sıkıca sarar, benim için orada olduğunu, her şeyin sonunda yoluna gireceğini söyler. Ben lanet bir bebek gibi ağlarken, içki içme arzusu ile ölme arzusu arasında kalmışken, yüzümü göğsüne dayar.

İçimdeki şeytanlar öfkelenmeye başladığında ve onları durduramadığımda, kendimden nefret etsem de ona saldırıyorum.

Eğer beni umursuyorsa, bana bir içki getirmesi gerektiğini söylüyorum. Ona, başıma gelen en kötü şeyin kendisi olduğunu söylüyorum. O da odadan çıkınca, titreyerek, terleyerek, ağlayarak yere yığılıyorum.

"Cehennem boş, tüm şeytanlar burada."

O gece uyuyamıyorum. Bunun *sadece ikinci gece olduğunu* bilmek, durumu daha da kabusa çeviriyor. Gerçeklik bulanıklaşıyor. Bazen yatakta, çarşaflarda kıvranıyor ve acı içinde kıvranıyorum. Bazen yerde, yere yapışmış, durumun daha da kötüye gidebileceğini merak ediyorum.

Daha da kötü olabilir.

Üçüncü sabah kusma başlar — şiddetli, durdurulamaz, mide bulandırıcı. Titremeler de daha kötüleşir ve gün ilerledikçe, görüşümde renklerin kaybolduğunu görmeye başlarım ve tam anlamıyla görsel halüsinasyonlar görürüm. Ayrıca, orada olup olmadığı belli olmayan sesler duyarım.

Ve içimdeki şeytanlar *kükre*.

Pençeler.

Isırıyor.

Bıçaklıyorlar, kesiyorlar, lanet olası bir *damla* tatlı rahatlama için çığlık atıyorlar.

Yine yerde ağlıyorum, göğsüme sıkıca tuttuğum çöp kutusuna kusuyorum, o sırada sert, dövmeli eller nemli saçlarımı yüzümden geriye doğru itiyor. Sonra beni kaldırıyorlar, yüzümü okşarken başımı sıcak, kaslı uyluklarının üzerine yatırıyorlar.

"İyi olacaksın, enkaz," diye mırıldanıyor Val, beni kollarında tutarken, ben ona sarılıp titreyip terleyip kusarken bizi ileri geri sallıyor.

Ancak, ikinci bir Val'in zeminde yürüdüğünü ve bana küçümseyerek baktığını görebiliyorum ve bana teselli edenin gerçek olup olmadığını bilmiyorum.

Burada olup olmadığını bile bilmiyorum.

Doğrusu, olmasa bile onu suçlamazdım.

Odanın diğer ucundan bana sitemkar bakışlar atan Val bana alaycı bir şekilde gülümsüyor ve dönerek Evelina'yı kollarına alıyor. Titriyorum, yüzünü onun boynuna gömerken, onu duvara yapıştırıp inlemesine neden olurken, durması için acınası bir şekilde ağlıyorum.

"Dur!" diye bağırdığımı duyuyorum. *"Ondan uzak dur!"*

Eller hala yüzümü okşuyor. Güçlü uyluklar hala başımın altında hareket ediyor.

"Benimle kal, enkaz. Benimle kal, Roman."

Şu anda, onun gerçek mi yoksa sadece detoks halüsinasyonu mu olduğu umurumda değil, bilincim benimle dalga geçiyor ve beni cezalandırıyor.

Sadece tüm gücümle ona sarılıyorum, ağlıyorum, titriyorum, damarlarımdan zehir akarken kurtulmak ya da ölmek için yalvarıyorum.

*Lütfen, beni böyle bırakma. Böyle
olmak istemiyorum.*

VAL

BROOKLYN

Dostum, iyi misin?

BROOKLYN

1 gün, akşamdan kalma olduğunu düşünüyorum. 2 gün, KÖTÜ akşamdan kalma. Ama dört gün üst üste provayı kaçırmak??? Cidden endişeliyim.

BROOKLYN

PS Kuzmina seni öldürecek

Gülümsüyorum, elimi saçlarımin arasına sokup yüzümden geri çekiyorum. Roman'ın yüksekteki verandasında otururken, şehir altımda uğultu, korna sesleri ve gürültüyle dolup taşıyor. Brooklyn'e cevap yazmadan önce, elim refleks olarak sigaralarımı uzanıyor.

Lanet olsun.

Detoksumun dördüncü günü. Roman'ı cehenneme sürükleyeceksem, ben de ona katılayım dedim. Yani, eğer benim görevim onun karaciğer sirozu, kalp yetmezliği veya alkolizmin getirebileceği diğer korkunç şeylerden ölmemesini sağlamaksa, *ben* de akciğer kanserinden ölmemek için elimden geleni yapabilirim.

Ayrıca, nikotin yoksunluğu yaşarken etrafımdaki her şeye sinirlenip bağırıp çağıracağsam, *onun* alkol yoksunluğu yaşadığı dönemde bunu yapabilirim.

Birlikte mutsuz, öfkeli pislikler olabiliriz, değil mi?

Boş cebimi okşarken, orada olmayan bir paket sigaranın hayali hacmini hissederek somurtuyorum.

Dürüst olacağım, *benim* kötü alışkanlığımı bırakmak Roman'ın yaşadıklarına hiç benzemiyor. Nikotin yoksunluğu sizi öfkeli, sinirli ve huysuz bir pislik haline getirir, ama hepsi bu kadar. Dört veya beş gün sonra, arzular artık fiziksel değil, psikolojik hale gelir. Ayrıca, profesyonel olarak dans etmeye başladığımda bir kez bırakmıştım, bu yüzden ne bekleyeceğimi biliyordum.

Ancak akut alkol yoksunluğu, asla yaşamak istemediğim bir cehennem. Son birkaç gündür Roman'a baktıktan sonra, bunu atlatabileceğimden emin değilim.

Geriye dönüp baktığımda, onun birdenbire içkiyi bırakması gerektiğine karar verdiğimde, kaldırabileceğimden fazlasını üstlenmiş olabilirim. Ve o ilk bir buçuk günün ardından, durumu kötüleşmeye başlayıp titreme, halüsinasyonlar ve kusma başladığında, hemşire bir arkadaşşımdan yardım istedim.

Carla birkaç yıl önce Miguel ile çıkıyordu ve onun sağduyulu davranacağını biliyordum.

Neyse ki, Miguel'in hayati fonksiyonlarını ölçüp içki geçmişini öğrendikten sonra (en azından benim bildiğim kadarıyla), bana Miguel'in burada iyileşeceğini ve hastaneye gitmesi gerekmeyeceğini söyledi.

Nefes verip, boş cebimi tekrar okşayarak şehri seyrettim. Bugün erken saatler kötü geçmişti, ama son birkaç saattir uyukluyordu

ve günlerdir ilk kez, *uyurken*
uykusunda korku içinde çığlık atmıyor. Bu
iyiye işaret olmalı, değil mi?

Ben: Bir suikast timi mi tutacağız, yoksa Kuzmina tek başına
peşimden gelip beni çimlik bir tepeden mi öldürecek?

Brooklyn: Bir süre açık üstü arabalarla dolaşmaktan kaçınmanı
öneririm. Belki yüksek binaların pencerelerinden de uzak
durmalsın. Yani, o Rus.

Ben: lol

Brooklyn: Cidden, sana ne oluyor lan? Cevap yazmadan önce
bir durakladım.

Ben: Birkaç işle uğraşmam gerekti. Yarın döneceğim, söz veriyorum.

Brooklyn: İşleri tanımla.

Ben: Sigarayı bıraktım.

Brooklyn: !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Brooklyn: Ciddi misin lan?!? :D :D :D Ekрана
sırıtiyorum.

Ben: Lütfen bu durumla ilgili düşüncelerini saklama.

Brooklyn: SENİNLE GURUR DUYUYORUM!!!

Gülümsüyorum, ama sonra Roman'ın telefonu yanımda titriyor.
Dönüp Evelina'dan gelen yeni mesajı görüyorum.

Evie: Heeeeey!! Sadece Bay Sickypants'ı kontrol etmek istedim!
:(:(

Evie: Covid nasıl gidiyor?

Evet, Roman'ın telefonunu kullanıyorum ve gerçekte neler olduğunu gizlemek için onun gibi davranıyorum. Hayır, bunun için kendimi kötü hissetmiyorum. Ona mesaj atan herkesin bildiği kadarıyla — Evelina, Bane, Laz, Nico Barone ve ona gece geç saatte çıplak fotoğrafını ve "WYD?" mesajını gönderen Chloe adında bir kaltak — Roman Covid'e yakalanmış.

En azından ilk dördü öyle sanıyor. Chloe, Google'da "çok açık yol kazası" diye arama yaptığımda çıkan ilk kırk resmi aldı, sonra çıplak kıçını engelledi ve onun telefonundan iletişim bilgilerini sildi.

Ben: Sanırım bu durumu atlattım. Birkaç gün daha geçsin, iyileşeceğim.

Evie: Sana çorba getireyim mi?

Ben: Buraya gelip bir şey kapmanı istemem. Ben iyiyim.

Ben: UberEats FTW

Evie: Tamam! Seni düşünüyorum! Umarım daha iyisindir! :)

Evie: Stepan da selam söylüyor.

Ben: Selam Stepan.

Evie: *Ayrıca...* kendini daha iyi hissettiğinde bir ara akşam yemeği yemek ister misin?

Ben: Çok isterim

Evie: Ben de! :)

Evie: Geçmiş olsun! İstedğin zaman ara!

Ben: Teşekkürler kızım

Evie: lol??

Siktir. Evie'ye mesaj attığım şekilde yazmışım.

Ben: Üzgünüm, Covid beyni. Şimdi tekrar uyuyacağım.

Sonra telefonum yine çalmaya başladı. Tanrım.

Brooklyn: Yani sen olacak prova yarın olacak mısın? Şaka bir yana, beş gün kaçırmak kötü olur.

Ben: Biliyorum. Orada olacağım.

Ben: Çok yapışkan mısın?

Brooklyn: Pislik :P

Sonunda iki telefonu da bıraktım ve koltuğa yaslanarak şehri seyrettim.

"Hey."

Başımı çevirip ona baktığımda gülümsüyorum. Roman *berbat* görünüyor ama umurumda değil.

"Selam."

Şezlongdan atlayıp, omuzlarına bir battaniye sarılmış, sakallı yüzünde bitkin bir ifadeyle verandaya açılan kapı çerçevesine yaslanmış olduğu yere doğru yürüdüm. *Siktir.* Adam on kilo vermiş gibi görünüyor. Özellikle yüzü ve çenesi daha zayıflamış ve ona sarıldığımda kaslarının üzerinde belirgin bir yağ eksikliği hissediyorum.

"Nasılsın?" diye fısıldıyorum, onu biraz bana yaslayarak.

Roman omzuma burnunu sürter. "Muhtemelen görüdüğüm kadar iyi."

"Şey, çok seksi görünüyorsun, yani..."

Zayıf bir gülümsemeyle geri çekilirken, bana yarım bir gülümseme atar.

"Bana asılıyor musun?"

"Tabii ki."

Yine sırtıyor. "Seksi görünmüyorum. Berbat görünüyorum ve ikimiz de bunu biliyoruz."

"Aynı fikirde değilim," diye sırtıyorum. "Senin 2000'lerin başındaki Brad Pitt'e benzeyen bir havan var. Sıksa, kirli *Fight Club* Brad gibi. Ya da yağlı *Snatch* Brad gibi."

"Ben sadece kirli ve yağlı kısmını duydum."

Kıkırdayarak, kolumu sırtına dolayarak onu verandaya çıkmasına yardım ettim. Onu şezlonga götürdüm ve oturttum, sonra onu bacaklarımın arasına yerleştirdim, sırtını göğsüme dayadım ve kollarımı ona doladım.

"Bir şeye ihtiyacın var mı?" diye nazikçe soruyorum.

Kafasını sallar. "Hâlâ iştahım yok. *Hiç*." "Yine de bir şeyler yemelisin."

"Aslında... Bir sigara içmek isterdim."

Yüzümü buruşturdum. "Sen... sigara içmiyorsun."

"Biliyorum."

"Ve sigara kokusundan nefret edersin."

İçini çekip bana dönerek bakar. "Sadece... Bilmiyorum. Şu anda iyi geliyor."

"Hadi oradan," diye homurdanırım.

Kaşlarını kaldırır. "Peki, bir tane alabilir miyim?" Kafamı sallarım. "Hayır."

Roman kaşlarını çattı. "Ciddiyim."

"Ben de."

Kaşlarını çatması, sert bir bakışa dönüşür. "Bak, yardım etmeye çalıştığını biliyorum, ama bir seferde sadece *bir* kötü alışkanlığı reddedebilirim. Lütfen..."

"Gerçekten *hiç yok*, Roman. Artık yok."

Bir saniye şaşkın görünür, sonra gözlerini kırpar. "Bekle, sen...?"

Başımı sallarım.

"*Bıraktım*," omuz silkiyorum. "Sağlıklı yaşam ekibine katılayım dedim."

Alnını alnıma dayarken yüzünde bir gülümseme belirir. "Seninle gurur duyuyorum," diye mırıldanır. "Gerçekten."

"Ne diyebilirim ki. Sen bana ilham verdin."

"Val, ben..." Gözlerini kapatır. "*Teşekkür*

ederim." "Bana teşekkür etmene gerek yok."

"Sanırım teşekkür etmeliyim," diye mırıldanır. "Hayatımı kurtardığını söylemek yanlış olmaz."

Sırıttım. "Aman Tanrım, ne zaman bu kadar dramatik oldun?"

Elini kaldırıp bana orta parmağını gösterirken biraz yüzünü buruşturur.

"Cidden, nasılsın?" Kaşlarımı çatarak yüzünü avuçlarım.

"Ben..." İçini çekip başka yere bakar. "Berbat hissediyorum. Gerçekten berbat." Kafasını sallar ve sonra bakışlarını tekrar bana çevirir. "Ben... Bir daha asla bunu yapmak istemiyorum," der sessizce. "*Yapabileceğimi* sanmıyorum."

Kafamı sallayıp, kollarımı ona biraz daha sıkı sararım. O da kollarımın arasında dönerek yüzünü göğsüme yaslar.

Bunu daha önce hiç yaşamadığımı fark ettim.

Yani, daha önce de insanları kucakladım. Ama hiç gerçek bir yakınlık yaşamadım. Roman'ı kucaklarken, bunu sadece onunla sevişmek istediğim için ya da seviştikten *sonra* kendimi bu durumdan kurtarıp ayrılabilmek için saniyeleri saydığım için yapmıyorum.

Onu kucaklıyorum çünkü onu önemsiyorum. Çok.

Ona deli oluyorum.

"Ben..." Ağzını ısırarak, göğsüme nefesini vererek yutkunuyor. "Bunun sadece ilk adım olduğunu biliyorum... Son birkaç gün, yani. Terapiye ihtiyacım var. Ya da AA'ya. Bir şeye. Herhangi bir şeye."

Başımı sallıyorum. "Neye ihtiyacın varsa, bebeğim. Ben yanında olacağım."

Gömleğime ıslak gözyaşlarının sıcaklığını hissedene kadar ağladığını fark etmiyorum.

"*Böyle olmak istemiyorum,*" diye boğuk bir sesle söyler.

"Biliyorum, enkaz," diye fısıldarım, onu kollarıma sarıp. "*Biliyorum.*"

ROMAN

İlk içkimi on iki yaşında içtim, tabii ki babamdan.

Tabii ki votka.

Babam her akşam yemeğinde bana "beni sertleştirmek" için yarım bardak içki verirdi. Bunun Rus geleneği olduğunu söylerdi, hepsi bu.

Annem hala hayatta olsaydı, buna izin vermezdi, biliyorum. Ama o yoktu ve onunla birlikte evimizdeki tüm huzur ve rahatlık da yok olmuştu.

O öldükten sonra geriye sadece babam, onun öfkesi ve votka kaldı.

Liseye geldiğimde, akşam yemeğinde masaya oturmadan önce bir içki içiyordum, bazen de yemekten sonra bir tane daha. Lise yıllarında kokain, ecstasy, Xanax, Adderall, lorazepam, Percocet, oxycodone ve bulabildiğim her şeyi keşfettim.

Ama alkol her zaman benim tercih ettiğim uyuşturucu madde oldu. Tek büyük aşkım.

Knightsblood'da her şey serbestti. Yani, burası *üniversite*: içki ve sefahat beklenen şeyler. Ben de partilere katıldım,

sonra biraz daha parti yaptım. Sonra herkes evine gittikten sonra bile partiye devam ettim.

Nedense, bu hiç durmadı. Ve şimdi buradayım, yirmi dokuz yaşımdayım, az önce titreyip ağlayıp kustuğum cehennemin namlusuna bakıyorum.

Ona hayatımı kurtardığından emin olduğumu söylediğimde dramatik davranmıyordum.

Çünkü o bana özellikle durmamı söylemeseydi, bunu asla yapmayacağımı düşünüyorum. Ve kırk yaşından önce ölmekten başka, yazdığım hikayenin sonu yoktu.

Ayrıca, dokuz gün içmeden geçirdiğim için bu mücadelenin bitmediğini de biliyorum.

Bu, içimdeki şeytanı yenmenin sadece başlangıcı ve bu, birkaç gün önceki titreme ve kusmaktan daha da zor bir hap olabilir.

WHELDON

Peki, ne düşünüyorsunuz?

Telefon ekranına bakıyorum.

Sanırım bundan nefret ediyorum ve lanet olası bir içki istiyorum.

Ama içmeyeceğim. Çünkü ben zayıf değilim. Ben acınası biri değilim.

İçimdeki karanlığın kontrolünde değilim.

BEN

Evet, orada olacağım. Bu akşam 8'de West 33rd'deki Assumption Kilisesi'nde mi?

WHELDON

Anlaştık

Sanırım AA'ya gideceğim.

47 yaşındaki emlakçı, soğuk su dalışı meraklısı ve iki çocuk babası Wheldon, salı geceleri erkekler toplantısını yönetiyor. Ayrıca benim sponsorum oldu.

WHELDON

Dinle, şu anda bulunduğun yer zor kısım. Ama aynı zamanda en kolay kısmı da. Tek yapman gereken ilerlemeye devam etmek. Sandığından daha güçlüsün. Ve arkadaşları seveceksin. Gerçekten iyi bir grup.

Yutkunarak, alaycı bir gülümsemeyle.

BEN

Daha kolay hale geliyor mu?

WHELDON

Evet. Ama zorlaşır da. Her gün ayrı bir gün dostum.

Bana e-posta ile gönderdiği AA PDF'sine göz attım ve ağzım büküldü.

ME

AA'da Tanrı çok fazla var, değil mi?

WHELDON

Bu sana kalmış. O büyük adamın adı orijinal On İki Gelenek'te sıkça geçiyor mu? Evet. Ama bu iyileşmen için zorunlu değil.

ME

Ben hiç dindar değilim.

Belki eskiden öyleydim. Ama annemi kaybettiğimde bunu da kaybettim.

WHELDON

Sorun değil, Roman. Ben tamamen ateistim. Bazıları dini konulara çok meraklı, bazıları değil. Aramızda bir Katolik rahip ve kendini Wiccan büyücü olarak tanımlayan biri var.

Gülümsüyorum. Sonra kaçındığım sorulardan biri su yüzüne çıkıyor.

ME

AA ne kadar etkili?

WHELDON

Dürüst olmak gerekirse, kişiye göre değişir.

ME

Nüksetme oranı nedir?

WHELDON

%

Siktir.

Ekrana bakarken kalbim sıkışıyor. Tekrar içki içmemem için sadece yüzde on şansım var. Bu oran *çok kötü*.

WHELDON

Grup toplantılarının ötesinde en çok yardımcı olan şey hayatında birinin olmasıdır. İyi bir ailen mi var, yoksa bir kız arkadaşın/erkek arkadaşın/her neyse?

Evie'nin yüzü, Val'inkiyle birlikte zihnime geliyor.

BEN

Evet.

WHELDON

O zaman başarabilirsin kardeşim. Bunu atlatacaksın. Grupta görüşürüz?

BEN

Evet. Teşekkürler dostum.

Sandalyeye geri çöküyorum, o berbat başarı oranı göğsüme baskı yapıyor.

Yüzde on lan. Şanslıysam tabii.

Penthouse'umun kapısı açılır ve Val'in dans çantasını omzuna asmış olarak içeri girdiğini görünce gülümserim.

"Selam, güzelim," diye sırtıyor.

Lanet olsun.

Bana böyle dediğinde çok hoşuma gidiyor. Ama lanet olası bir ergen kız gibi kızarmama neden olması hiç hoşuma gitmiyor.

"Selam," diye gülümsüyorum. O yaklaşırken ayağa kalkıyorum, çantasını yere bırakıp kollarıyla sarıyor. Beni öpüyor ve ben biraz eriyorum.

"Bugün nasıldı?"

"Şimdi *çok* daha iyi," diye gülümsüyorum. "Prova nasıldı?"

"Stalin bugün çok neşeliydi. Sadece iki kez gulaga sürgün edildim ve bir kez kurşuna dizilme cezasına çarptırıldım."

Kıkırdayarak güldüm. Madam Kuzmina ile birkaç kez tanışmıştım. Kadın *korkunç* biriydi.

Val geri adım atar, gülümseyerek bana bakar. "Ne?" diye mırıldanırım.

"*İyi* görünüyorsun. Ve sadece *seni becermek istediğim* için değil. Gerçekten çok daha sağlıklı görünüyorsun. Rengin geri geliyor."

"Daha iyi *hissediyorum*. Sadece..." Etrafıma bakınıyorum. "Kapana kısılmış hissediyor musun?"

Bu durumu özetleyen bir kelime. On gündür daireden çıkmadım.

"O ve... huzursuz. Enerji dolu. Neredeyse iki haftadır egzersiz yapmadım, koşmadım, hiçbir şey yapmadım."

Val'in dudakları kıvrılır. "Peki... Şimdi ne yapıyorsun?"

Siktir. On gündür evden çıkmamamın bir nedeni de, gördüğüm ilk içki dükkanına veya bara girmeyeceğime *kendim güvenemem*.

Ama sonsuza kadar burada

kalamam. "Aklında ne var?"

Gölümsüyor. "Hâlâ o lüks spor salonunun üyesi misin?"

* * *

SİKTİR. Evet.

İnleyerek, göğsümden ağırlık yüklü halteri kaldırırken kaslarımdaki kan akışının tadını çıkarıyorum. Halteri tekrar yere indirip, tekrar kaldırırken homurdanıyorum.

Siktir, egzersiz yapmak ne kadar da iyi geliyor. Ayrıca, Equilibrium'da dışarıda yemek yemeye gitmek gibi bir cazibe yok. Burada sadece ben ve kaslarım var, neredeyse iki haftadır ilk kez kullanılıyorlar.

Hırıltıyla son iki tekrarı yapıp halteri rafa koyuyorum. Nefes verip oturuyorum ve Val'in squat rafında setini bitirmek üzere olduğunu görüyorum.

O squat yaparken gözlerim onun kışına kayıyor. Dişlerimi sıkıp, sikim kalınlaşırken iniltiyi geri tutuyorum.

On gündür içmediğim tek şey alkol değil.

Kusmak, titremek ve yerde ağlamak havayı nasıl bozabilir, inanılmaz.

Benches'tan kalkarım. Tam o anda, arkamda birinin varlığını hissederim.

"Hey dostum, sen... bekle, *Roman* mı?"

Dönüp, önümdeki uzun boylu, kaslı, kolları dövmele adamı tanımaya çalışıyorum.

Gölümsüyor. "Biz, şey... Daha önce dövüştük."

Sonra hatırlıyorum. Daha önce *bir ringde*, yeraltı dövüş kulübünde dövüşmüştük.

"Lukas," diye gülümser ve elini uzatır.

"Lukas Komarov, tabii ki," diye gülümserim, elini sıkıca tutup sallarım. "Seni görmek güzel dostum."

Dövüş kulübünün dışında da birbirimizi, en azından birbirimizin varlığını, belli belirsiz biliyoruz. Lukas'ın babası Viktor, Bratva Yüksek Konseyi'nde koltuğu olan Kashenko Bratva'nın başındadır. Bratva Yüksek Konseyi, babamın da üyesi olduğu Demir Masa'ya benzer bir başka Bratva "yönetim organı"dır.

"Nasılsın?" Kafamı sallıyorum. "Bir süredir dövüşe gitmedim."

Lukas gözlerini devirir. "Ben de." Omuzlarını kaldırır. "Çocuklar, dostum," diye gülümser. "İki tane. Harikalar, ama... Beni oldukça meşgul ediyorlar."

Gülümserim. "Evet, eminim öyledir."

Benim yanımdan geçerek bankı işaret eder. "Hey, burada işin bitti mi?"

Spor salonunun diğer tarafındaki Val'e bakarım. "Henüz

değil. Erkek arkadaşımın bir seti daha var."

Bu kelime ağzımdan çıkar çıkmaz dünya durur. Bir an için o kadar şaşırırım ki kusacakmışım gibi hissederim. Lukas'a tekrar dönerim, ne beklediğimi bile bilmeden...

Acımasız bir eğlence mi? Tiksinti mi? Alay mı? Ama

bunların hiçbiri olmaz.

"Sorun değil dostum," diye gülümser. Sonra saatine bakar. "Siktir, biliyor musun, zaten gitmem lazım."

Yine bana bakar, gözlerinde en ufak bir küçümseme bile yoktur ve elini uzatır. Hala sersemlemiş haldeyim, elini sıkarım. Ne oldu lan?

"Seni görmek güzeldi Roman. Umarım dövüşlerde tekrar karşılaşırız, tamam mı?"

"Uh... evet. Kulağa hoş geliyor."

Hâlâ aptal gibi orada dururken, bir el omzuma sertçe konuyor.

"O da kimdi lan?" Val, Lukas'ın sırtına kızgın bir şekilde bakarak homurdanır.

"O..." Yüzüme tuhaf bir gülümseme yayılıyor. " , senin dışında ilk kez açıldığım kişi olduğumu düşünüyorum."

Aniden telefonumu çıkarırken kaşlarımı çattım.

Artık herkes bildiği için, o adama açıldığım umurumda bile değil. Ama *önce* başka birine söylemem gerekirdi.

Val'in, ben ortada yokken benim adıma devam ettiği Evie ile olan mesajlaşmaya dokunuyorum.

Ben: Merhaba

Evie: Merhaba merhaba! :)

Ben: Bu akşam planın var mı? Akşam yemeğine çıkabilir miyiz?

Evie: Planım yok! Ve YAY! :D

Evie: Evde yemek yemek sıkıcı olur mu? Bu akşam burada yapmam gereken bazı işler var.

Evie: Bu arada, babam iş için Chicago'da ;)

Gülümsüyorum.

Ben: Öyleyse, kesinlikle.

Evie: <3 <3

Sabırsızlanıyorum! Ben: Bir
misafir getirmemin sakıncası
var mı?

ROMAN

"BEKLE, hâlâ bunu anlamaya çalışıyorum."

Evie duraksar, fırını açmak için döner ve tutacaklarla *harika* kokan bir kiş çıkarır. Midem guruldar ve ağzım iki haftadır hiç olmadığı kadar salya akmaya başlar.

İştahım *bir şekilde* geri gelmiş. Ama sanırım tam da bu anda, gerçek, ev yapımı yemeğin kokusunu alınca, iştahım nihayet muzaffer bir dönüş yapıyor.

"Evie, bu koku çok *lezzetli*."

Ayağa kalkarken gülümser, tabağı ocağın üzerine koyar ve fırın kapısını kapatır. Julia, babamın tam zamanlı aşçısı, istediğiniz her şeyi, istediğiniz zaman hazırlamaktan her zaman mutluluk duyar. Ama kardeşim bu akşam yemek yapmak istediğini söyledi.

"Kiş yapmayı nereden öğrendin? Ne *zaman*?"

Gözlerini devirdi. "Bale dışında da bir hayatım var, biliyorsun."

Val mutfak adasının yanında yanımda homurdanır. "Bunu nasıl başardığını çok merak ediyorum."

O sırtıyor. "Madam Kuzmina'nın yaramazlar listesinde olmamak çok yardımcı oluyor."

Val somurturken ben gülümserim. "O zaman boku yedim."

Adanın arkasında, uzanıp elini sıkarım.

Evie, kışleri dilimleyip, ceviz ve armut salatası ile birlikte tabaklara koymaya başlar. Sonra durur ve tekrar bize bakar. "Konudan saptım. Yani... İkiniz de aynı spor salonuna mı gitmeye başladınız?"

Gülümserim. "Evet."

Yani, bu yalan değil.

Bana tuhaf bir şekilde gülümser. "Sadece... Sizin takıldığınızı bilmiyordum?"

"Oh, takılıyoruz," Val sırtıyor. Eli kucağıma kayıyor ve sikimi avuçluyor. Ona bir bakış atıyorum ve elini uyluğuma geri itiyorum.

"Bisiklet kazasından sonra fizik tedavimde bana yardım ediyor," Val omuz silkiyor.

O dönüp bana gülümser. "Çok naziksin Roman! Oh!" Evie bize tabaklarımızı uzatırken kaşları yukarı kalkar. "Şarabı unuttum!"

Dönüp ocağın yanında duran açılmamış bir şişeye uzanır.

Gözüm ona takılır ve görüşüm daralır.

Kanım donar ve şeytanların öfkelenildiğini hissediyorum, çok. Lanet olası. SUSAMış.

Val'in eli onu benim ve sıkıyor. Çok sert, sert sıkıştırır. Sadece orada olduğunu hatırlatmak için.

"Aslında suyla aram iyidir. Ama teşekkürler, Evie."

Kız kardeşim şok olmuş bir ifadeyle bana döndü. "Pardon, ne?"

"Ben hazırım," boğazım düğümlenerek söylüyorum. "Su yeterli."

Gözlerini kırptırıyor. "Sen..."

"Oturmak ister misin, Eves?" Gülümsüyorum. "Sana söyleyeceklerim var. Aslında iki şey."

Val bana doğru dönüp kaşlarını kaldırdı.

Evet, biz... bu gecenin ne hakkında olacağı konusunda açıkça konuşmadık. Yani, onu kız kardeşimle akşam yemeğine getirdim ve bunun nasıl görüneceği hakkında konuştuk. Ama bunun dışında başka bir şey konuşulmadı. Sanırım ikimiz de henüz ne yapmak istediğimi veya nasıl yapacağımı bilmediğimi biliyorduk.

Evelina, adanın karşısındaki bar taburelerinden birine otururken merakla gülümser. "Tabii, Rome."

Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum. "Ben bir alkolikim."

Mutfak sessizliğe büründü. Kız kardeşim bana göz kırptı, ağzını açtı ama hiçbir şey söylemedi.

"Ben... evet." Boğazımı temizledim. "Alkolle bir sorunum var ve onunla iyi bir ilişki kuramayacağıma karar verdim. Bu yüzden ben sadece..." Kaşlarımı çattım. "Artık içmeyeceğim. Hiç."

Yavaşça yüzü aydınlanır ve farkına varmadan koltuğundan atlar ve ada etrafında koşarak bana çarpar. Beni şiddetle kucaklar ve ben de ona sarılırım, bunu onunla paylaşmak istemediğim son isteksizliğimi dışarı veririm.

"Neye ihtiyacın olursa," diye boğuk bir sesle söyler, beni sıkıca sarar. "Ben buradayım." Biraz geri çekilir, gözleri parlayarak bana gülümser. "Seninle gurur duyuyorum, Rome. Ve ne olursa olsun seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Evie."

Boğuk bir kahkaha atarak beni bırakır ve gözlerini siler. "O zaman şarap yok," der kararlı bir sesle ve şişeye doğru yürür.

"Seni engellemeyeyim."

Burnunu çekip omzunun üzerinden bana bakıyor. "Evet, çünkü yarım bardak Pinot Grigio ile sarhoş olmam bu gece herkesin ihtiyacı olan şey."

Val kahkaha atar. "Senin sözlerin kızım, benim değil."

"Aptal," diye kıkırdar. Tezgâhtan şişeyi alır ve buzdolabına doğru yürür. "Peki," diye omzunun üzerinden gülerek buzdolabını açar ve şişeyi rafa koyar, "bana bundan daha önemli ne söyleyebilirsin ki?"

"Eşcinsel olduğum gerçeği."

Evie donar. Mutfak donar. Bütün lanet *dünya* donar. Yutkunmaya çalışırken kalbimin göğsümde çarpışını hissedebiliyorum. Val yavaşça bana döner, kaşları kalkık ve ağzı açık.

Kız kardeşim yavaşça döner. Ve döndüğünde, gözleri benimkilere takılır, gözleri büyür ve parlar, ağzı açık kalır.

"ROMAN!!"

Sonra buzdolabını kapatıp bana doğru koşar. Onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarılırim ve o ağlamaya başlarken saçlarına gömülürüm.

"Neden bu kadar duygusal davranıyorsun?" diye patladım.

"*Senin için çok mutluyum!*" diye boğuk bir sesle söyler.

Val kahkahayı patlatır. "Tanrım, gerçekten *küfür* etti."

Evie kıkırdar. "Aman Tanrım, söyledim!" Geri çekilir, gözleri mutluluk gözyaşlarıyla doludur ve bana gülümser. "Roman, ben... ben sadece..." Nedense gülümsemesi daha da büyür. "*Ne zaman?! Nasıl!? Kim...*"

Her şeyin yerine oturduğunu görüyorum. Bana göz kırptıyor, gözleri tabak gibi açılıyor ve başı yavaşça Val'e dönüyor.

"Sen..."

Gülümserim, yanağını avuçlarım ve yüzünü bana çeviririm. Gülümsemeye başlarken çenemi yukarı aşağı hareket ettiririm.

"*Evet.*"

"NE?!" Pembe hırkasını savurarak yanımdan geçip Val'e sarılır. "ŞU AN CİDDİ MİSİN SEN?!"

"Kalp krizi kadar ciddiyim," Val gülerek ona sarılır. "Sürpriz mi?" Omzunun üzerinden bana bakar. "*Cidden*, sürpriz."

Evie kolunu bana dolayarak beni kendine çekip ikimizi de kucakladı.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum!" diye bağırır. "*Çok* mutluyum ki!!"

"Evelina!"

Babamın mutfağa yankılanan sesi sanki bir silahın ateşlenmesi gibidir. Üçümüz de irkilir, dönüp

kapıda sallanan adama bakmak için döneriz.

"Chicago'dan döndüğüm için beni bu kadar bağırarak mı karşılıyorsunuz!" diye homurdanır babam, kapı çerçevesine yaslanarak.

Gözleri bulanık, kaşları çatık, önce bana, sonra Evie'ye, sonra da Val'e bakıyor.

"Senin peri arkadaşın burada ne arıyor?"

Ani bir hareketle ayağa kalkarken taburem yerinden kayar.

"Özür dile, baba."

Evie'nin başı döner, yüzü bembeyaz olur ve gözleri dehşete kapılır. Val'in de bana "ne oluyor lan" bakışıyla baktığını fark ediyorum.

Peki ya babam?

Tam da beklediğiniz gibi tepki veriyor.

Sarhoş olsun ya da olmasın, yarım saniye içinde mutfakta bana doğru şiddetle sendeliyor. Evie, beni yakalayıp mutfak adasına doğru ittiğinde çığlık atıyor ve yüzüme sarkık bir bakışla bakarken, votka kokulu nefesi üzerime geliyor.

"*Ne dedin sen lan...*" "Dur!" diye bağırır Val.

"Bay Nikitin..."

"Kimse seninle konuşmuyor, hanım evladı!" diye bağırır babam. "O zıplayan, parlak ayaklı kıçını oturt ve çeneni kapa..."

"**ÖZÜR DİL!**"

Sesim mutfakta yankılanır, babamı bile şaşkına çevirir. Alkolle ıslanmış gözleri, bana odaklanmaya çalışırken titrer.

"Ne kadar saygısızlık," diye tıslar. "Kendi evimde!"

"Asıl saygısızlık, bir misafire böyle konuşmaktır, baba," diye sertçe karşılık veriyorum.

"O benimle birlikte geldi, baba," diye kekeler Evie. "Ben... akşam yemeğini hazırladım ve onu davet ettim. Ve..."

"Neden *yemek yapıyorsun*, Evelina?" diye bağırır babam. "Bunu yapan biri var! Nerede o?"

"Baba, ben..."

"Neden lanet olasıca akşam yemeğine hanım evlatlarını davet ediyorsun, ha?" Val'in yüzüne parmağını sokar ve soğuk bir şekilde güler. "Küçük Evelina, erkek arkadaş mı arıyorsun?" Tüh tüh diye ses çıkarır. "Bu *eşcinsel*, Evelina! Seni istemiyor! Erkekleri istiyor!"

Dudaklarım kıvrılır.

"Yanlış adama sarkıtıyorsun, Evelina," diye gülerek söyler babam. Daha da yüksek sesle gülmeye başlar, ta ki ben birden patlayana kadar.

Onu yakasından tutup döndürdüğümde ve arkasındaki dolaplara çarptığımda yüzündeki ifadeyi *zevkle izlerim*.

"Onunla böyle konuşamazsın!" diye yüzüne bağırırım. "Şimdi *özür dile...*"

Babamın gözleri aniden keskinleşir ve yüzüme bakar.

"Neden bu meyveyi savunuyorsun, Roman?" diye bağırır. "Bu saygısızlık da ne, sanki senin lanet *kız arkadaşını* aşağılamışım gibi?"

Kulaklarımda kan uğuldadı. Dişlerimi gıcırdatarak burnumdan nefes alıp verdim, cildim karıncalanıyordu.

"Çünkü, baba," diye sıkıca hırıldarım, kulaklarımda çınlayan ses sağır edici bir gök gürültüsüne dönüşür. "O..."

"Çünkü oğlunuz iyi bir adam, Bay Nikitin."

Val yanıma yaklaşır ve sanki spor salonunda tanışmış arkadaşlar gibi omzuma vurur.

"Ve haklısın," Val omuz silkiyor. "Burası senin evin ve burada olmak için senden izin almalıydım."

Ona bakmak için hızla dönerim. Val, babama kazanan bir gülümsemeyle bakarken bileğime hızlıca bir tekme atar.

"Özür dilerim, Bay Nikitin. Evie'ye erkek arkadaşım hakkında konuşmak için geldim." Geniş bir gülümsemeyle. "Bilirsiniz, *kızların* erkekler hakkında *konuşması* gibi."

Babam burnunu kırıştırarak boğuk bir ses çıkarır.

Val, babamın omzuna vurarak gülümser. "İyi bir oğul yetiştirmişsiniz, efendim. Bir gün mükemmel bir *pakhan* olacak."

Babam bana bakarak homurdanır. "*Da*, belki. Lanet olası gelinlerini kaybetmeyi bırakırsa."

"Onun kaybı, sanırım," Val geniş bir gülümsemeyle.

Babamın kulaklarından buhar çıkması durur. Homurdanarak arkasını dönüp uzaklaşır. "Lanet olası bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldanır, neredeyse kendi kendine.

"Yukarıya çıkmana yardım edeyim mi, baba?" Evie neşeyle yanına gelerek sorar.

"*Da*, prenses," diye homurdanır. "Babanı votkasına ve yatağına götür." Elini okşar. "Merak etme. Sana *kızları* seven iyi bir çocuk buluruz, tamam mı?"

"Tabii ki, baba," der Evie gülümseyerek, koluna girip onu mutfaktan çıkarır. Kapıda, arkasına bakıp Val ve bana "seni seviyorum" der ve geniş bir gülümsemeyle.

"O da neydi?" diye homurdanırım, Evie ve babam gittikten sonra Val'e dönerek. "Kurtarılmama gerek yoktu. Her şey tamamen kontrolüm altındaydı. Sen onu tanıyorsun..."

"O enkaz," diye mırıldanır, yaklaşıp dudaklarını dudaklarıma değdirir. "Senin kendini havaya uçurmanı izleyemememdi."

Acı bir gülümsemeyle gülümserim.

"Bak, benim için açılmak senin için olduğundan farklı, anlıyorum," diyor. "Ben açıldığımda, bu sadece sataşılmak, belki birkaç kavga daha kazanmak anlamına geliyordu. Ama sen lanet bir imparatorluğun gelecekteki kralısın." Omuzlarını silkiyor. "Anlıyorum."

"Bana kim olduğumu hatırlatmana gerek yok," diye fısıldıyorum, gözlerini gözlerimle kilitleyerek.

"Biliyorum, bebeğim," diye sıcak bir gülümsemeyle cevap veriyor. "Bilgin olsun, benim onurumu kurtarmak için atladığın ya da her ne haltsa... *çok* centilmence bir hareketti." Göz kırıyor. "Ve çok seksi." Beni nazikçe öpüyor. "Ama bunu yapmak için hayatını ve geleceğini mahvetmene gerek yok... en azından bu gece değil," diye omuz silkiyor.

Dudaklarım kıvrılır.

"Gerçekten," diye ağızma doğru homurdanıyor. "*Cidden* çok seksi."

O kalçalarını sallarken, uyluklarımla ereksiyonunu hissedince inlerim.

"*Ne kadar seksi,*" diye mırıldanırım, kendi sikim şişmeye başladıkça nabzım hızlanır.

"O kadar seksi ki, homofobik babanın evinde, hemen şimdi, seni sikmem gerekiyor."

Onun başının arkasını tutup dudaklarımı dudaklarına bastırırken inlerim. "Ofisi, koridorun sonunda," diye fısıldarım. "*Kocaman* bir masa."

"Yol göster lan, enkaz."

BUGÜN BÜYÜK BİR GÜN.

Roman'ın Fransa'dan sipariş ettiği lüks şampuanını alırken sıırıtiyorum; içinde Lyon dışındaki "geleneksel arı kovanlarından" elde edilen bal ve Alp buzulu suyu gibi şeyler var, yalan söylemiyorum.

Roman'ın böyle şık, züppe bir pislik olduğunu fark ettim.

Ve *ben*, on dört yaşımdan beri açıkça eşcinsel olan kişiyim.

Bugün önemli bir gün çünkü sonunda Roman'ın 900 dolarlık şampuanını saçımı ve taşaklarımı yıkamak için kullanmaya karar verdim.

Çünkü bugün Roman'ın resmi "açıklama" partisi var.

Seçkin bir grup. "Cinsel yönelimini açıklamak" Times Meydanı'nda reklam panosu satın almak anlamına gelmez. Ve hala Pavel'e, gerici homofobik pislik herif, bundan bahsetme planı yok. Hayır, bugün sadece Roman'ın penthouse'una "bir duyuru" için davet edildiklerini bilen yakın arkadaşlarımız için.

Evie'ye söylemek, ona değer verdiği insanlara gerçekte kim olduğunu söyleme isteğinin önünü açmış gibi görünüyor.

Lüks şampuanlar ve aptal babalar bir yana, bu harika bir şey. Onun adına mutluyum.

Bizim için mutluyum.

Yağmur duşunun altına girerken kendime gülümsüyorum.

"Biz" kelimesinin kulağa hoş gelen bir tınısı var.

Çok.

Çünkü bu lanet adama deli oluyorum, tabii ki, ama aynı zamanda "biz" kelimesi, bulabileceğimi hiç düşünmediğim bir şeydi. Hatta bulmak istediğim bir şey de değildi.

Su vücudumdan aşağı akıyor ve bir an için, kaos ve çılgınlıkla kaplı kolumdaki o tek noktada, karıncalanarak kalıyor gibi geliyor.

Asla mutlu olamayacaksın.

Asla sevilmeyeceksin.

Geri çekiliyorum, kafamın içinde küçük bir yıldırım fırtınası çakıyor ve sekip duruyor. Sonra dişlerimi sıkıp, iyiliğe odaklanarak her iki yumruğumu duş duvarın 'a vuruyorum.

İstikrara.

Roman'a.

Fırtına geçer ve ben nefes veririm, duvara su damlacıkları sıçrar.

İnsanlar gelmeye başlamadan önce neredeyse bir saatimiz var ve duştan çıkıp kurulandığımda, içimden bir sıcaklık dalgası geçiyor.

Bugün zaten harika başlamıştı: Roman beni sikimi ağzına alarak uyandırdı, bu da kısa sürede onu yatakta sikmeme dönüştü, ta ki ben onun içine boşalırken o da ikimizin üzerine spermlerini fişkirtana kadar.

Dediğim gibi: *harika*.

Ama bu adam beni azgın bir orospu çocuğuna dönüştürüyor. Yani, zaten öyleydim. Ama Roman libidom için steroid gibi. Kokusu. Vücudu. Gözleri. O lanet olası *muhteşem* sik.

Sikim bacaklarımın arasında kalınlaşırken inliyorum, sonra kendime şeytani bir gülümseme atıyorum.

Bir saatimiz var...

Kalçama bir havlu sardım ve ıslak saçlarım için ikinci bir havlu aldım, banyodan çıkıp yatak odasına girdim. Havluyu başıma attım, odasından çıkıp ana kata inen geniş merdivene doğru yürüdüm.

"Neredesin, güzelim?" diye homurdanıyorum, saçımı havluyla kurularken ayaklarıma dikkat ederek merdivenlerden aşağı koşuyorum. "O mükemmel dudakların benim sikimi sarmalamasını istiyorum, sonra da seni gün ışığında verandada sikmek istiyorum..."

"*Lanet olsun.*"

Beni durduran sadece onun sert sesi değil. Onunla birlikte gelen, zar zor bastırılmış, kadınsı bir kıkırdama da var.

Başımdan havluyu çekip atıyorum ve Roman'ı görünce yutkunuyorum...

Ve *Brooklyn'i* gördüğümde.

"Ben... ah..." diye kekeliyor.

"*Sürpriz duyuru partisi* için hazırlıklara yardım etmek için erken geldi," diye homurdanıyor Roman, bana öfkeyle bakarak.

Gülümserim, saçlarımı geriye atar ve Brooklyn'e dönerim. "Yani... spoiler uyarısı mı?"

"SİZLER!!"

Boğazından çıkan tiz çığlıkta irkilirim. Dönüp Roman'a sarılır, onu sıkıca kucaklar ve tekrar tekrar çığlık atar — neyse ki bu, Roman'ın yüzündeki sert ifadeyi silip gülümsemesine ve ona sarılmasına neden olur.

"Neden bana söylemedin?!" diye bağırır.

Roman bana bakar, yüzü kızarmış ve dudaklarında o lanet olası güzel gülümseme vardır. Sonra tekrar ona döner.

"Kendime nasıl söyleyeceğimi bilemedim," diye homurdanır.

Roman'a tekrar sarılır ve çığlık atar, sonra dönüp bana doğru yürür.

"Ve *sen*," diye sırtarak bana sarılır. "*Bu gerçek mi?*" diye kulağıma sertçe fısıldayarak bana sarılır. "Yani gerçekten..."

"Evet, B," diye fısıldadım. "Öyle."

O uzaklaşır ve parmağını yüzüme doğru uzatır. "Eğer herhangi bir saçmalık yaparsan..."

"Güven oyu için çok teşekkürler, *dostum*," diye mırıldanırım, o ise kıkırdayarak bana tekrar sarılır.

"Hey, arkadaşlarımdan biri diğerine aşık olduğunda..." Omuzlarını silkiyor. "Bunu söylemek lazım."

"O zaman *ona* da söyle," diye homurdanırım, o da dönüp Roman'ın yüzüne dramatik bir şekilde parmağını sallarken sırtarak.

O gülümser ve bana bakar. "Herkes gelmeden önce *lütfen* bir pantolon giyebilir misin?"

* * *

HEPSİ BURADA: Evie, Dove, Brooklyn ve Kir, Carmine ve Lyra, Nico ve Naomi, Nero ve Milena, Tate, Miguel, James, Laz ve Bane.

Şaşırtıcı bir şekilde, kardeşim bile geldi.

"Beni davet etmiştin," diyor, her zamanki biraz *fazla* direkt tavrıyla.

"Evet, ama..."

"Gelmeyeceğimi düşündün."

"Aslında hayır." Kaşlarımı çatarak ona yaklaştım ve parmağımla göğsüne dokundum. "Bilgin olsun, daha önce yaptığım tehdit hala geçerli..."

"Roman'ı, seni ve Roman'ı ya da bu durumla ilgili herhangi bir şeyi Machiavellist bir satranç hamlesi olarak kullanmayacağım," dedi kuru bir şekilde. "Söz veriyorum."

Sessizce başımı salladım. "Peki... tamam o zaman." Kolumu omzuna atarak gülümsedim. "Bu akşam psikopat kötü adam rolünü bir kenara bıraktığın için teşekkürler." Ona döndüm. "Burada olduğun için gerçekten çok mutluyum."

Roman'a bırakın, olağanüstü bir gizli eşcinsel, mümkün olan en *eşcinsel* şekilde ortaya çıkmak için. Yani, adam *şık bir parti veriyor*, konuklarından "giyinmelerini" istiyor, sonra köpüklü elma suyu kadehine çay kaşığıyla vurarak dikkatlerini çekiyor.

Yani, ne kadar *gösterişli*.

Sadece bu kadar sertleşebilirim, anlarsın ya?

Ama sonra onlara söylüyor — tereddüt etmeden, garip davranmadan. Dik ve gururlu bir şekilde, yakın arkadaşlarının karşısına geçip

"Ben

eşcinselim."

Bir anlık donuk bir sessizlik olur, sonra herkes aynı anda alkışlamaya, ıslık çalmaya ve tezahürat yapmaya başlar. Roman'ın yüzünün parladığını, omuzlarının geriye çekildiğini, göğsünün şiştiğini, ilk kez herkese açıkça karşı karşıya geldiğini izliyorum.

Sonra beni çağırır, elimi tutar ve açıklamasını bitirir.

Evet, o benim. Duyurunun ikinci kısmıyım. Ondan sonrası

büyük bir bulanıklık.

Bütün balerin arkadaşlarım bana sarılmak için koşuyorlar ya da Roman'ı becerirsem başıma neler geleceğini gülerek uyarıyorlar. Ama bu, *onun* arkadaşlarının bana yaptıkları psikopatça şeylerin yanında hiçbir şey.

Carmine bana "onun dikkatini çektiğimi" söylüyor, ki bu, duyduğunuz kadar ürkütücü bir şey, inanın bana.

Nico beni tebrik ediyor ama sonra bana av bıçağını gösteriyor, ki bunu neden yaptığina gerçekten anlam veremiyorum, ceketinin içine sıkıştırmış.

Bane, doğru türde asit kullanıldığında cesetlerin plastik petrol varillerinde nasıl parçalanabileceğini anlatmaya başlıyor. Laz, ağrı eşiğimin yüksek olup olmadığını soruyor. Nero ise, arkadaşını kazıklarsam boğazımı keseceğini açıkça söylüyor.

Eğlenceli zamanlar. Sağlam anılar.

Ama sonunda, onun benim yanımdan hiç ayrılmadığını, benim de onunkinden hiç ayrılmadığımı ve ellerimizin birbirine kenetli kaldığını gördüklerinde, tehditler sıkı el sıkışmalarına ve sırt sıvazlamalarına dönüşür.

Sonunda, gece yarısını çok geçtikten sonra, son arkadaşlarımız da evlerine gider ve sadece ikimiz kalırız.

Artık gün ışığı olmayabilir, ama onu verandada sikiyorum, inleyene ve ağzını ağzıma yapıştırıp beni öpene kadar sikimi sürmesini izliyorum, sıcak spermi karın kaslarıma fışkırırken. Dudaklarına tıslıyorum, onu takip ederken ısırp emiyorum, sikim onun içine boşalırken titriyor.

Ben koltukta arkama yaslanırken, o sırtını göğsüme dayıyor ve kollarımı onun vücuduna doluyorum. Roman'ın parmakları tembelce tenimde geziniyor, kollarımı okşarken omurgamdan inanılmaz bir titreme geçiyor.

Aniden, parmakları hareketsiz

kalır. "Sana bir şey sorabilir

miyim?"

"*Ne istersen*," diye mırıldanıyorum, boynunun arkasını öpüyorum.

Sonra parmağı kolumdaki kaosa dokunduğunda donup kalıyorum.

"Bu ne?" diye soruyor sessizce. "Dürüstçe."

Bir saniye boyunca konuşamıyorum bile, bu soru birdenbire ve çok hızlı geldi. Zırhımı giyip duvarlarımı örme fırsatım olmadı.

Roman kollarımda kıvrılır. "Hey," der nazikçe, çenemi avuçlayarak. "Her ne ise..."

"Önemli değil."

Ama o aptal değil ve bu kadar kolay vazgeçmez. Onu bu kadar sevmemin nedenlerinden biri de budur.

"Yaraları kapatıyor," diye fısıldadı. "Bu yüzden çizgiler bu kadar dağınık, değil mi? Gizlemek için..."

"Nasıl..." Boğazım çalışıyor, göğsüm hızla inip kalkıyor. "Ben..."

"Vücudunu oldukça iyi tanıyorum," diyor, yüzü kızarıyor. Bana yaklaşıyor, alnını alnıma değdiriyor. "Ne olursa olsun, bana söyleyebilirsin."

"*Ya istemiyorsam?*" diye soruyorum, karanlık içimde dönmeye ve pençelemeye başladığında gerginleşiyorum.

"Neden istemeyesin ki?"

Gözlerimi kaçırıyorum.

Roman yüzümü nazikçe kendisine doğru çevirir. "Beni beni öldürecek olan karanlıktan kurtardın," diye homurdanır. "Ben..."

"Hayır, istemiyorsun," diye

boğuk bir sesle

söylüyorum. Dudakları

yanığıma değiyor.

"Mesele şu ki, bebeğim," diye mırıldanır, bariton sesi göğsümde yankılanır ve kalbimin etrafındaki buzları kırar. "*İstiyorum.*"

Yüzümü ona dönüp bakarken gözlerim parlıyor, kalbim hızla atıyor. "Ben... Ben senin..."

Beni sıkıca sararken bir öpücükle susturur.

"Söyleyebileceğin hiçbir şey, seni daha az sevmeme neden olmaz."

Lanet olsun, bu adam.

Ağlamaya başlıyorum ve ağlamaktan *nefret ediyorum*.

Sonra her şeyi anlatıyorum. Ona, on üç yaşındayken yanına yerleştirildiğim koruyucu annenin yirmili yaşlarındaki oğlu Connor'dan bahsediyorum.

Connor'ın geceleri odama geldiğini anlatıyorum.

Durmak bilmeyen dokunuşları anlatıyorum. Boğazıma dayadığı bıçağı ve kimseye anlatırsam ne olacağını fısıldayarak yaptığı tehditleri anlatıyorum.

Dokunmaların daha da ileri gittiğini anlatırken hissizleşiyorum. Evin arkasındaki garajı anlatıyorum.

Ağızıma tıkadığı bezden, onun beni kanatırken, birden fazla şekilde çılgılık attığımdan.

Asla mutlu olamayacaksın.

Asla sevilmeyeceksin.

"Işıkları kapat."

Sesim ağır ve cansız. Roman bana acı dolu gözlerle bakıyor — tiksinti değil, tereddüt değil, sadece... acı.

O veranda ışıklarını söndürürken ikimiz de tamamen sessiz kalıyoruz.

"Onu bana uzatır mısın lütfen?"

Yanımızdaki masada yanan mumun işaretiyle başımı sallıyorum. Bana uzattığında, parmaklarımız birbirine değiyor. Gözlerine bakıyorum, boğazım düğümleniyor.

Mumu cildime yaklaştırıyorum, titreyen ışık, dövmemdeki kaotik çizgilerin genellikle kapattığı yara izlerinin kabarık kenarlarına gölgeler düşürüyor.

Kaşlarını çatıyor, ta ki ışık tam doğru yere düşene kadar. Sonra, yüzüne kazınmış izleri gördüğünde, acı yüzünü parçalıyor.

F-A-G.

"*Nerede o?*"

Bu kelimeleri fısıldadı. Ama fısıltısında o kadar tüyler ürpertici, buz gibi bir ölümsüzlük vardı ki, omurgamdan aşağı titreme geçti.

Cildime bakıyor, çenesi o kadar sıkı ki şakaklarında bir damar atıyor.

"*Nerede. Lanet olasıca...*"

"Bilmiyorum ve artık umursamıyorum," diye boğuk bir sesle söylüyorum, alnımı alnına dayayarak. "Olan oldu." Kafamı sallıyorum. "Bu yüzden biseksüel değilim. Bu yüzden senin kontrolünü elinden alırken tahrik olmuyorum."

"Asla düşünmezdim..."

"Muhtemelen bu yüzden bu kadar çok kişiyle yattım," diye tıslıyorum, bunu... içimdeki *bu şeyi* ilk kez başka bir ruhla payla  t  ğımı fark edince titriyorum. "Kesinlikle bu yüzden hiç gerçek, kalıcı bir ilişkim olmadı."

"*Val,*" diye boğuk bir sesle konuşur, ellerini enseme dolayarak alınlarımızı birbirine yaklaştırır.

"Bu yüzden hiç aşkı aramadım. Asla bulamayacağımı biliyordum."

"Sen..."

"*Sen gelene kadar, enkaz,*" diye fısıldarım, titreyerek, gözyaşları yüzümden akarken onu ensesinden tutup sıkıca sarılırım. "*Senle tanışana* kadar aşkı asla bulamayacağımı biliyordum. Ve enkaz," diye boğazım düğümlenir, titreyerek onu kucağıma çekerim, "Seni o kadar çok seviyorum ki, acıtıyor."

"*Ben de seni seviyorum.*"

Sözler, birbirimize çarpışmadan önce dudaklarımdan bir dua gibi dökülür.

Ve hayatımda ilk kez, hareket etmeye devam etme ihtiyacı hissetmiyorum. Hiç.

ROMAN

Soğuk sonbahar gecesine bakarken yavaşça nefes veriyorum, Manhattan'ın güneyi etrafımda uğulduyor. Arkamda, sıradan binanın kapısı yumuşak bir tıklama sesiyle kapanıyor. Ceketimi omuzlarıma biraz daha sıkı çekiyorum.

Bu sade, sıkıcı bina, bir duruşmanın ardından gece için ara veren Kara Mahkeme'nin bulunduğu yeraltı mekanına açılan birkaç girişten biri. Bu gece suçlu, labirentte "kaçış"ı seçti, bu da Nero'ya psikopatça bir heyecan yaşattı. Kahretsin, avlanmanın heyecanını seviyor.

Ama bu akşamki duruşma ya da kovalamacayla ilgili hiçbir şey, nefesimi kontrol etmek ve nabzımı sabit tutmak için mücadele etmeme neden olmuyor.

Bu, altı hafta önce resmi olarak içkiyi bıraktığımdan beri ilk Kara Mahkeme oturumu olduğu için. Tabii ki, arkadaşlar hep birlikte arkamda durdular ve oybirliğiyle ön partilerde artık alkol sunulmamasını önerdiler. Ben buna fren koydum.

Bana şefkat gösterilmesine ihtiyacım yok. Bana nazik davranılmasını ya da güvenlik önlemleri alınmasını istemiyorum. Çünkü dünya bana bunları vermeyecek. Dünya bana *içki içmem* için bağırmaya devam edecek

iç, iç diye bağırmaya devam edecek, çünkü bu havalı, seksi ve tüm sorunlarımı çözecek.

Durum böyle.

Yani, hayır; arkadaşlarımla ayıklığım konusunda bana yardım etmekten mutluluk duyduklarını göstermelerini takdir etsem de, onların yardımına ihtiyacım yok. Bu da demek oluyor ki, bu gece benim için alkolün serbestçe aktığı bir sosyal ortama ilk geri dönüşümdü.

Ve ben... iyiydi.

Harika değildim. Mükemmel değildim. Bir ara viski kokusunu almadığımı ve lanet olası bir içki içmek için cinayet bile işleyebileceğimi söylemek yalan olur.

Ama içmedim.

Kontrolümü

kaybettim.

İçimdeki *bu şeytan beni öldürmeyecek.*

Cebimden sessize aldığım telefonu çıkarırken gülümsüyorum ve Val'den gelen mesajı görüyorum.

VAL

Nasıl gitti? İyi misin?

Val bu gece ne yaptığımı *tüm* ayrıntılarını bilmiyor, sadece "mafya ile ilgili" olduğunu ve erkeklerle birlikte olduğumu biliyor. Ona Black Court'tan henüz bahsetmedim.

Bu, beşimizin başlangıçta koyduğu katı bir kural. Önemli olan nokta, maskelerimizi takıp suçluları yargılarken, ait olduğumuz çeşitli ailelerin varisleri veya liderleri olmadığımızdır.

Biz tarafsız, yüzü görünmeyen gölgelerin yargıçlarıyız.

Bu yüzden en başından beri kimseye söylemeyeceğimiz konusunda anlaştık; ne iyi arkadaşlarımıza, ne en yakın dostlarımıza, ne kız arkadaşlarımıza, kimseye. Geçen yıl bu kuralı, açıkça ömür boyu sürecektir ilişkiler için istisna yapmak üzere değiştirdik. Örneğin Carmine'in karısı Lyra biliyor. Milena ve Naomi de biliyor.

Val'e söylemek istiyorum. Ona hakkımdaki her lanet detayı anlatmak istiyorum. Ona hayatımı açmak ve içini görmesine izin vermek istiyorum. Ama Mahkeme?

Henüz o noktaya geldiğimizi bilmiyorum. Yaklaştık. Ama bilmiyorum ve bu kısmımı paylaşmadan önce emin olmam gerekiyor.

BEN

Aman Tanrım, sarhoş oldum. Çok sarhoşum. Kusmak istiyorum. Tekila shotları.

VAL

Bu hiç komik değil, gerzek.

BEN

LOL, biraz komik mi?

BEN

Hayır, iyi gitti. Yani, evet, cazip geldi. Ama ben iyiyim.

VAL

Seninle gerçekten gurur duyuyorum. Cidden. Beni hayrete düşürüyorsun, enkaz.

Yüzümün sıcaklıkla zonkladığını hissederek gülümsüyorum.

BEN

Sen olmasan bunların hiçbirini yapamazdım.

BEN

Seni

VAL

Ben de seni seviyorum

Daha geniş bir gülümsemeye, kendime gözlerimi devirerek telefonu kapatıp cebime koyuyorum.

"Evet, insanlara öyle bir etkisi olabilir."

Dönüp bakınca, Vaughn Bancroft'un gölgelerden sessizce çıktığını görünce irkiliyorum.

Tanrım, Val ile ne kadar benzedikleri ürkütücü. Yani, ikiz kadar değil ama *gerçekten* çok yakınlar. Aynı yüz kemik yapısı. Aynı gözler. Aynı vücut yapısı. Boyunlarında bile benzer dövmeler var. Tek fark, Vaughn'un ön kollarında ve ellerinde hiç dövme olmaması ve Val'i Vaughn'un giydiği Bond kötü adamı tarzı üç parçalı takım elbiseyle hayal edememem.

Val bana kardeşi ve aralarındaki ilişki hakkında pek bir şey anlatmadı. Ama Vaughn'un lanet olası bir psikopat olduğunu ve Val'in sevgi ve aile ihtiyacını kendi çıkarları için kullandığını açıkça belli eden tavrını *hiç* sevmediğimi söyleyecek kadarını anlattı.

"En azından, yüzündeki gülümseme ve belirsiz kızarıklığın kardeşimden kaynaklandığını *varsayıyorum*," diyor kendini beğenmiş bir sırıtişla.

Ellerim yumruk haline gelirken ona doğru bir adım atıyorum. Ama Vaughn sadece başını sallar ve ellerini kaldırır, avuç içleri bana doğru bakar.

"Aksini düşündüğünü biliyorum Roman, ama babanın güvenli evinin bombalanmasıyla gerçekten hiçbir ilgim yok."

Gözlerimi kısıyorum. "Şüpheciliğimi bağışlayın."

O, kayıtsızca omuz silkiyor. "Ne benim ne de Obsidian Sendikası'nın bu olayla ilgisi olmadığını gösteren somut kanıtları göstersem, aklın rahatlar mı?"

"Sanırım merak ettiğim şey, babamı neredeyse öldürmekle hiçbir ilgin olmadığını kanıtlayacak bir kanıtın varsa, neden bunu bana daha önce göstermedin?"

Vaughn düz bir gülümsemeye, "Belki de, Roman, senin düşüncelerinin beni hiç ilgilendirmediği içindir," der.

Çenemi sıkıyorum. "Peki? Göster bakalım."

Sessizce kıkırdar. "Aslında buraya bunun için gelmedim."

"Başka ne konuşabiliriz ki?" diye homurdanırım.

Kaşlarını kaldırır. "Öyle mi? Kardeşimle yattığın gerçeği bile mi?"

Val ve benim hakkımda her şeyi bildiğini biliyorum. Geçen gün partideydi, ama yine de bunu bir koz olarak kullanıyormuş gibi geliyor.

"Tabii ki kardeşim bunu benimle konuşmuyor." Bana soğuk bir gülümsemeye bakar. "Bu arada, bunu kişisel algılama. Eminim seninle birlikte olmaktan çok gurur duyuyordur..."

"Bu lanet olası oyunları bırak artık, Vaughn," diye homurdandım. "Evet, Val'le birlikteyim. Bunu zaten biliyorsun."

"Tebrikler."

Soğuk bir gülümsemeye karşılık veriyorum. "Bu yüzden mi bu gece beni takip ettin? Gölgelemin içinden dramatik bir şekilde ortaya çıkıp, kardeşimle çıktığım için beni tebrik etmek için mi?"

Başını yana eğdi. "Neden olmasın? Kardeşinle yattığına dair kanıt sunulsa, onu konfrontasyon için gölgelerin arasından takip etmez miydin, Evelina?"

Gözlerim kararır. "Akıllıysan, kız kardeşimin adını bu işe karıştırmazsın," diye homurdanırım.

Vaughn nefesini verir. "Hoşuna gitse de gitmese de Roman, Val ile olan ilişkin, benim örgütüyle senin örgütün arasındaki bir tür *rekabeti* karmaşıklaştırıyor."

"Cosimo Sangrini'ye yalakalık yapmaya çalışmayı mı kastediyorsun?"

Gülümser. "Bu suç değil. Sanırım senin ailen de aynı şeyi yapıyor. Ya da sen ve kardeşim nişanlını korkutup kaçırmadan önce *yapıyordu*." Yüzündeki karanlık ifadeye sırtarak bakar. "Rahatla, Roman. Bayan Lukashova ile olan anlaşman hakkında tamamen bilgim var. Bu arada, merak ediyorsan, Maks ile oldukça mutlu. Eminim selamlarını iletmiştir."

Ona bakıyorum. "Neden *buradasın*, Vaughn? Val hakkında 'sert ağabey' konuşması yapmak için geldiğini hiç sanmıyorum."

Vaughn beni soğukkanlılıkla değerlendirir, hemen bir şey söylemez.

"Sen çok iyi bir *pakhan* olacaksın, Roman," der sonunda. Omzunu kaldırır ve kaşını kaldırır. "Şey, *olabilirsin*. Bratva'nın açıkça eşcinsel bir lider konusunda bu günlerde ne kadar ilerici olduğunu bilmiyorum. Sen benden daha iyi bilirsin."

Bu lanet herif ve onun akıl oyunları.

"Gidiyorum," diye mırıldanıyorum. "Val'e selamını söyleyeceğim." Dönüp uzaklaşmaya başlıyorum.

"İkimizin de istediği şey, Roman?"

Adımımı yarıda kesip, nefes vererek ona dönüp bakarım.

"Sangrini'nin kulağı ve iyiliği mi?" Omuz silkiyor. "Bu, ikimiz için de, kimse için de olmayacak. İmkansız kovalıyoruz. Cosimo Sangrini yozlaşmanın *tamamen* ötesinde. Tüm Sangrini ailesi öyle, yüzyıllardır öyle. Bu yüzden gölgeli güç olarak kalabildiler."

Keskin bir gülümsemeyle, "Onun seninle ittifak kurmasının imkansızlığı, senin hala dağlardaki malikanende ona lüks partiler düzenlemenin nedeni olduğundan eminim," diyorum.

Vaughn'un dudakları kıvrılır. "Bu seni kızdırıyor mu?"

"Bu, ağzından çıkan tüm saçmalıklara şüphe duymama neden oluyor."

Vaughn yavaşça nefes verir. "Bunu sana söyleyeceğim çünkü er ya da geç Nikitin tahtına oturacak olanın sen olacağına inanıyorum. Ve oturduğunda, ikimizin çok karşılıklı yarar sağlayan bir ilişkisi olabileceğini düşünüyorum."

Ben burun kıvrırım. "Müttefik olmak istiyorsun..."

"Hayır, *karşılıklı olarak faydalı bir ilişkimiz* olmasını istiyorum. Arada fark var," der düz bir sesle.

Onun bakışlarını karşıladım. "Söz vermiyorum. Ama... peki. Bana ne söylemek istiyordun?"

"Sadece Cosimo Sangrini'nin gözüne girmek için hiçbir zaman umudum olmadı. Ama ailen öyle *düşündüğü* sürece..." O, anlamlı bir şekilde omuz silkiyor.

Ona bakıyorum. "Bütün bunları ne için yaptın, ailemi alt etmek için mi?"

"Ağacı sallamak için, Roman," diye homurdanıyor. "Ve hangi *pakhan'ın* düşeceğini görmek için."

Soğuk bir kahkaha attım. "Peki ya Val? Kendi kardeşinin senin küçük savaş oyunlarında bir piyon olması seni hiç rahatsız etmedi mi?"

"Beni nasıl düşünürsen *düşün*, Roman," diye homurdanır Vaughn,

"Ben

. Onun için her şeyi yaparım." İçimde öfkeli bir

hayvan hırlıyor.

"Her şey demek, seni çocuk uyuşturucu kaçakçısı yapan suçlularla kaçarken onu ölüme terk etmek mi? *Gerçek kardeşin* lanet olası koruyucu aile sistemine atılırken, sen küçük 'kardeşlik' grubunun basamaklarını tırmanarak lüks hayatına kaçmak gibi bir şey mi?"

Kızgıyım. Vaughn'a kin ve öfkeyle bakarken damarlarım zonkluyor.

"*Siktir git,*" diye hırlıyorum. "Onu terk ettin! Onun yaşadığı boktan şeyleri, savaşmak zorunda kaldığı canavarları ve..."

"Kardeşimin başına gelen *her* acıyı ve adaletsizliği biliyorum, Roman!" Vaughn soğuk, kırılğan bir kahkaha atıyor. "Onu unuttuğumu mu sanıyorsun? Hayır, Roman," diye tıslıyor. "*Her şeyi* biliyordum ve bu beni paramparça etti. Ama aynı zamanda Sendika'nın onu yok edeceğini de biliyordum." Başını sallar. "Senin o kadar hayran olduğun adam gibi olmazdı. Kim olduğunu bulamazdı, baleyi keşfedemezdi. Hiçbirini. Sevdiğin Val, iki kötü seçenekten daha az kötü olanında büyüdüğü için bu haldedir! Bir seçim yaptım," diye hırlar. "Gerekirse bugün yine aynı seçimi yapardım."

Evet, burada işimiz bitti.

"Eğlenceliydi, Vaughn," diye homurdanırım. "Ama ben eve gidiyorum."

Sadece birkaç adım uzaklaşmıştım ki telefonum çaldı. Telefonumu çıkardım ve ekrandaki "bilinmeyen numara"ya merakla baktım.

"Roman?" diye soran genç bir kadının sesini duyuyorum. "Ben Freya." Kalbim hızla atmaya başlıyor.

Val, bir ay önce bana geçmişinin en karanlık kısmını anlatmıştı: *Connor*, Val sadece on üç yaşındayken onu istismar eden ve tecavüz eden pislik herif.

Küçük bir çocukken yaşadığı cehennemi dinlemek beni paramparça etti. Ve tabii ki, bunu duyduktan sonra hiçbir şey yapmamak gibi bir seçenek yoktu.

Şiddet içeren bir şey.

İlk başta, Connor'ı bulmak beklediğimden çok daha zor oldu. Geçmişini biliyordum: iki farklı liseden cinsel saldırı nedeniyle atılmıştı. Orduda kısa bir süre görev yaptıktan sonra, yine cinsel saldırı *iddiasıyla* ordudan atılmıştı. Böylece eve dönüp annesiyle yaşamaya başlamıştı.

Annesi, evine aldığı koruyucu çocukları istismar ediyordu.

Annesi, Maggie Leary, birkaç yıl önce öldü. Connor evi sattı, Virginia'ya taşındı ve ortaokul hademesi olarak işe girdi. Sonra, tuvaletlere ve soyunma odalarına gizli kamera yerleştirdiği "iddia edildiği" için denetimli serbestlik altına alındığında ortadan kayboldu.

İzler burada kayboldu, ta ki Brooklyn'in bana Kir'in kızı Freya'dan bahsettiğini hatırlayana kadar.

Freya, kocası Mal ile Tokyo'da yaşıyor ve ikisi de Mal'ın kuzeni Kenzo'nun yönettiği Mori-kai Yakuza ailesinde çalışıyor. Freya *uzman* bir hacker ve insanları bulmada inanılmaz derecede başarılı. Bu yüzden Kir'e ulaştım ve o da birkaç hafta önce beni Freya ile görüştü.

"Sen..." Ağzım kurur ve yutkunmakta zorlanırım. "Sen..."

"Evet. Onu buldum," diyor sessizce.

O ve Kir ayrıntıları bilmiyorlar, sadece aradığım adamın pislik bir çocuk tacizcisi olduğunu ve *ona zarar vermek* için onu aradığımı biliyorlar.

Çok fena.

"Şanslısın," diye devam etti. "New York'ta, şehrin kuzeyindeki Hudson vadisindeki 'da."

Sessizce başımı sallarken biraz titriyorum.

"Şu anda Ken Leary adını kullanıyor. Adresi sana mesaj atıyorum."

"Teşekkür ederim," diye boğuk bir sesle söylüyorum.

Bir saniye sessiz kaldıktan sonra boğazını temizledi. " 'daki babam bana o pisliğin ne tür bir canavar olduğunu anlattı. Bana bir iyilik yap. Onu incittiğinde... Onu inciteceğini varsayıyorum, değil mi?"

"Evet."

"İyi," diye tısladı. "Benim için de gerçekten çok acımasız bir şey yap, tamam mı?"

Acı bir gülümsemeyle, "Tamamdır. Teşekkürler, Freya," diyorum.

Telefonu kapattıktan hemen sonra adresin yazılı olduğu mesaj geldi. Yutkundum, cebimde araba anahtarlarımı ararken birden durdum.

"Vaughn!"

İki blok ötede, siyah bir Bentley'nin arkasına binmek üzereyken ona yetişirim. Yanındaki üç güvenlik görevlisi dönüp ellerini tabancalarına götürürler, ama Vaughn başını sallayarak onları durdurur. Ceketini düzelterip boynunu esneterek bana doğru yürür.

"Bu kadar eğlendiğimizi *biliyordum*, ama..." "Şu anda ne yapıyorsun?"

Kaşları çatılır. "Neden?"

"Çünkü yapmam gereken bir şey var." Çenemi sıkıyorum. "Ve bence senin de yapman gereken bir şey olabilir."

* * *

CONNOR LEARY—AKA Ken—hıçkırarak ağlar, ağzından tükürük ve kan sızar ve çıplak göğsüne damlar, o ise uçurumun kenarında dizlerinin üzerinde titrer.

"Bence bir şey söylemeye çalışıyor, Roman," diyor Vaughn düşünceli bir şekilde, gözlerinde tamamen anladığım sessiz bir çılgınlık parıldıyor. Kanlı bir bıçak parmaklarında dönüyor, biz ise ellerini arkadan bağlanmış, ayaklarımızın dibinde ağlayıp kıvranan pisliği izliyoruz.

"Bence *öyle*," diye homurdanıyorum.

Yumruğum Connor'ın kafasının yan tarafına çarparak kafasını yana doğru çevirir ve yüzüstü toprağa düşmesini sağlar. Yağlı saçlarını avuçlayarak onu dizlerinin üzerine çekip kaldırırken hırlıyorum.

"Ne dedin, *Connor*?!" Yüzüne bağırırım. "Çıkar ağzından!"

Vaughn yanımda kıkırdar. "Bunun için boğazına biraz fazla girmiş olabilir."

"Hmm, sanırım haklısın."

Onun söylemeye çalıştığı şeyden bahsetmiyoruz. Boğazının derinliklerinde sıkışan şey kelimeler değil.

Kesik *penisi*.

Connor'ın yüzüne tekrar yumruk attım, ağzındaki eti çığlık atarak etrafa saçarken, yüzüstü toprağı aakıldı.

"Eminim dişlerini aldığımız için memnundur," diyor Vaughn kuru bir şekilde. "Isırmak istemediğı bir şeyi ısırması olabilir."

İnsanlar acıya, nefrete ve intikama farklı şekillerde tepki gösterir. Nero, örneğın, pek de gizli olmayan psikopatlığını *serbest* bırakır. Vaughn ise, görünüşe göre, kara mizah ve buz gibi gülümsemesiyle tepki verir.

Peki ya ben?

Sadece siyah ve kan görüyorum ve *daha fazlasını* istiyorum.

Dönüp bakışlarımı Vaughn'un elindeki av bıçağına indiriyorum.

"Buyur," diye mırıldanır ve bıçağı bana uzatır.

Connor, saçlarından tutup onu dizlerinin üzerine öktürdüğümde titreyerek ve kasılmalarla hıçkırır. Onu yerde sürükleyerek yakındaki bir kayaya götürür ve yüzüstü üzerine atarım. Dizimi ıplak sırtının beline vurur, ensesinden yakalar ve bıçak elimde parıldarken onu kayaya sabit tutarım.

Vaughn gözünü kırpmıyor ya da başka yere bakmıyor, çığlıklar ıslak ve boğuk hale geldiğinde bile, ya da bir arter ya da damara vurup yüzüme ve omzuma şiddetle kan fışkırttığımda bile.

Her harfi, her kelimeyi, sırtına kazıdığım her parçayı *yavaşça* yazdım.

Tecavüzcü.

Çocukları sikiyorum.

Adım Connor Leary ve bunların hepsini hak ettim.

"Bana bak, pislik," diye homurdanıyorum, onu tekrar saçından çekip kaldırıyorum ve burnuna yumruk atarak, içine dalmış gibi görünen donuk şoktan çıkmasını sağlıyorum. "Bunu görmezden gelemezsin. Kaçamazsın."

Onu kayadan sürükleyip kaldırıyorum, başını geriye doğru eğip yüzünü gökyüzüne çeviriyorum, üstüne eğilip kanlı bıçağı Vaughn'a uzatıyorum.

"Henüz işimiz bitmedi."

Vaughn alnına bir "tecavüzcü" daha kazırken onun çığlık atmasına izin verdim.

Gözlerini alıyorum.

Vaughn burnunu ve kulaklarını keser.

Sonra ikimiz de Connor'ın ayaklarını Hudson Nehri'nin üzerindeki uçurumun kenarında bekleyen beton bloğa bağladık.

Vaughn nazikçe boğazını temizledi. "Profesyonel ipucu: Karnını delmezsen, vücut sonunda gazla dolup yüzecektir."

"M-hmm." Düğümleri sıkıca çeker ve bıçağı atarım. Vaughn bana bakar. "*Bulunacak*, Roman."

"Buna güveniyorum."

Çömelip Connor'ın yüzüne tekrar yumruk atarım. "Ünlü olacaksın, orospu çocuğu," diye tıslarım.

Vaughn ve ben birbirimize başımızı sallarız. Sonra, hiç gürültü patırtı yapmadan, ayaklarımızla Connor'ı kenara doğru iter ve aşağı atarız.

Boğuk bir boğulma sesi.

Bir sıçrama.

Sonra sessizlik.

* * *

"YOLLARIMIZ AYRILMADAN ÖNCE."

Şehre döndüğümüzde, Vaughn arabamın yolcu kapısını açmaya başlarken duraksar. Sonra bana dönerek gözlerini bana diker.

"Babanın güvenli evindeki bombalamada benim parmağım olmadığını kanıtlayacak delillerim olduğunu söylemiştim."

Ceketinin iç cebine uzanır ve üzerinde "NYPD EVIDENCE" (NYPD KANITI) yazan küçük bir plastik torba çıkarır. ı bana uzatır ve ben, içindeki lastik kaplı, neon turuncu renkli, üzerinde Çince harfler gibi görünen, sigara paketi büyüklüğünde kutuyu kaşlarımı çatarak incelerim. Kutu kararmış ve yanmış, ekranı çatlamıştır.

"Neye bakıyorum?"

"Bu bir bomba zamanlayıcısı." Çenesiyle onu işaret eder. "Daha spesifik olarak, babanın güvenli evindeki bombanın zamanlayıcısı. Çin askeri teknolojisi, muhtemelen çalınmış ya da karaborsada satılmış." Boğazını temizledi. "Bu, elde edilmesi kolay bir şey değil, bilgin olsun. Askeri kullanım dışında kullanıldığını görmek nadirdir, ABD'de kullanıldığını görmek ise daha da nadirdir."

Şaşkın bir ifadeyle ona baktığımda, Vaughan karanlık bir gülümsemeyle, "Eğer babanı ve Nikolai Antonov'u bombalamaya çalışsaydım, elbette uzaktan kumandalı bir patlayıcı kullanırdım." dedi. Elimde tuttuğum çantayı işaret etti. "Bu, önceden belirlenen bir zamanda patlayıcıyı patlatmak için kullanılır."

Kaşlarımı çatıyorum. "Ve?"

"Ve, babanın gizli sığınağını bilsem ve kimseye fark ettirmeden oraya girmiş olsam bile, *onun ne zaman orada olacağını nereden bilecektim?*"

Siktir.

Bunu hiç düşünmemiştim.

Vaughn omuz silkiyor, kapıyı açıp dışarı çıkıyor. "Ah, Roman?" Kafasını içeri sokuyor.

"Evet?"

Sırıtarak, "Babanı havaya uçurmak isteseydim, *ıskalamazdım.*" der.

Elini arabanın tavanına koyar. "Val senin gibi birine sahip olduğu için şanslı, biliyor musun?"

"NEREYE GIDIYORUZ?"

Roman'ın arabasının yolcu koltuğuna bakıyorum, şu anda gözleri bağlı bir şekilde oturuyor. Penisim kalınlaşırken biraz inliyorum.

Ne diyebilirim ki: Bu adamın bağlı, ağzı tıkanmış veya gözleri bağlı hali beni... *etkiliyor*.

"Görürsün."

O iç geçirir. "Val..."

"Sürpriz bu! Lanet olsun, *tabii ki!*"

"Sürprizleri pek sevmem."

Gözlerimi deviriyorum. "Tanrım, çocukken ne kadar huysuz, duygusal bir velet olduğumu hayal bile edemiyorum. Noel'den nefret ederdin, değil mi?"

Sessizce güler. "Lütfen. Noel'i severdim."

"Tüm o *sürprizlere*, yani hediyelere rağmen mi?" diye alay ediyorum.

Gözleri bağlıyken kaşları çatılır. "Neden bu kadar büyük bir olay olması gerektiğini anlamıyorum, ne alacağını *biliyorsun*

ama bir hafta boyunca beklemek zorunda kalman, paketlenmiş hediyeye bakıp durman. Yani, ne anlamı var ki..."

"Üç ruh seni ziyaret edecek!" Dickens'ın en iyi ses tonuyla haykırırım. "Noel Geçmiş'i'nin hayaleti, dokuz yaşında ne kadar sefil bir çocuk olduğunu göreceksin. Noel Hediyesi, orada..."

"Anladım," diye homurdanır.

"Sakin ol, enkaz," diye gülüyorum ve elimi uzatıp bacağını okşadığımda bir saniye irkiliyor. "Bu sürprizi seveceksin. Aslında, onlara bakış açını tamamen değiştirecek."

"Lafı uzatma," diye iç çeker.

"Lütfen. Sen lafı uzatmayı seviyorsun."

Yüzü kıpkırmızı olurken gülümserim.

"Neredeyse geldik, Scrooge," diye gülerek sağ şeride geçip bir sonraki çıkıştan çıktım.

Buraya daha önce hiç gelmedim, çünkü neden Long Island'ın büyük bir kısmını geçip buraya gelmek isteyeyim ki? Ama onun için ve yüzünde göreceğimi bildiğim ifade için buna değer.

Siktir, onun için *her şey* buna değer.

Otoparka girip motoru kapatıyorum.

"Motor çalışık kal," diye uyarıyorum, arabadan inip Scrooge'un yanına yürüyorum.

Ona yardım edip, yolun karşısındaki kayalık plajın üzerinde yer alan küçük, mütevazı ama görünüşe göre *olağanüstü* bir Avusturya restoranına kadar ona eşlik ediyorum.

"Tamam," diye gülümserim ve onun önüne geçerim. "Geldik."

Göz bağıını gösterişli bir hareketle çıkarıp kenara çekildim, gözlerim onun yüzüne kilitlendi. Bir saniye şaşkın bir şekilde gözlerini kırptı, sonra aniden kaşları yukarı kalktı. Dudakları kıvrıldı. Sonra, çok sevdiğim o karanlık gözlerinde o ışıltıyı gördüm.

"Burası Viyana-Viyana değil," omuz silkiyorum, restorana bakmak için dönerek. "Ama üçüncü nesil bir aile işletmesi ve orijinal sahipleri Viyana'daki en iyi sosis üreticileriymiş?" Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Belki de bu sadece internetteki bir abartıdır. Eğer kötü ise, arabaya geri dönüp..."

Derin bir öpücükle sözlerimi keser, kollarını bana dolayarak parmaklarını saçlarımin arasına geçirir. Inlerim ve onun tadına aç bir şekilde ona karşılık veririm, kokusunu içime çekerek kendimi ona kaptırırım.

"Sen de kimsin?" diye inleyerek ondan uzaklaşıyorum. "Roman Nikitin'e ne yaptın?"

Bana şaşkın bir bakış attı.

"Az önce beni öptün," diye mırıldandım. "Herkesin içinde. *Gün ışığında*." Yanakları kızardı. "Ben... yani, biz..."

"Sadece dalga geçiyorum, enkaz," diye sııttım ve onu tekrar öptüm. "Bizi buraya, az önce yaptığın şeyi yapabilmemiz için getirdim. Öpüşmek. Çift olarak bir *randevuya çıkmak*."

Ağzı bükülür. "Ben... üzerinde çalışıyorum..."

"Roman." Kafamı sallarım. "Hiçbir şey üzerinde çalışmana gerek yok. Umurumda değil."

Empire State Building'den bir pankart açmasını ya da gökkuşağı bayrağı dalgalandırmasını istemiyorum. Bana, arkadaşlarımıza ve en önemlisi *kendisine* karşı açık.

Benim için önemli olan tek şey bu.

Beni daha sıkı çekerek gülümser ve tekrar öper.

"Peki," ayrıldıktan sonra omuz silkiyorum. "Büyük bir wiener schnitzel yemeye hazır mısın?"

Kahkahalarla gülüyor. Ona sırtıyıyorum.

"Bu arada, bunu söylemek için bütün gün bekledim."

"Çok isterim," diye gülerek yüzümü avuçlar. "Ve ondan sonra..."

"*Evet*," diyorum, gerçekten berbat bir Schwarzenegger aksanıyla. "Tatlı olarak biraz *daha* sosisli şnitzel ister misin, evet?"

O kahkahaya
boğulur.

Ben de.

Sonra el ele tutuşup rezervasyonumuz için içeri giriyoruz.

Harika. Şaka bir yana, wiener schnitzel gerçekten *muhteşem*, barmen ise adaçayı, erik ve yumurta akı ile gerçekten *çılgın* mocktail'ler hazırlayan hipster bir kokteyl meraklısı ve servis de harika.

Peki ya arkadaşlar?

Olağanüstü.

Gülüyoruz. El ele tutuşuyoruz. *Bol* bol sosis ve wiener schnitzel yiyoruz. Dürüst olmak gerekirse, bu muhtemelen hayatımın en güzel gecesi.

...Ta ki caddenin karşısına arabaya doğru yürürken, minibüs yanımızda gürültüyle durup, siyah balaklavalı adamlar dışarı atlayıp bize şok tabancası doğrultana kadar.

Ve sonra aniden, çanta kafama geçirilip beni karanlığa boğarken, onun adını haykırıyorum.

ROMAN

Kese kafamdan çekilince ışık gözlerimi kamaştırıyor. Çılgınca sağa sola bakıyorum, ama kim bilir kaç saat boyunca kafamda keseyle geçirdiğimden gözlerimdeki sert parlama yüzünden, daha da beyaz bir arka plan üzerinde beyaz noktalar dışında hiçbir şey göremiyorum. Ayağa kalkmaya çalışıyorum, ama ayak bileklerime, uyluklarıma ve arkamda bağlanmış bileklerime sertçe sarılan ip beni engelliyor.

Eldivenli parmaklar ağızımı kapatan bandın kenarını çimdikliyor ve dudaklarımdan koparıldığında irkiliyorum.

"VAL!"

Boğazımdan çıkan ilk kelime onun adı. Yine körü körüne etrafa bakıyorum, adrenalin ve korku vücudumu sararken nabzım hızla atıyor.

"VAL!"

"*Roman?!'*"

"Val!" Sağımdan bir yerden adımlı duyduğumda çığlık atarım. "Nerede..."

Elimin arkası ağızıma çarptığında kafamda havai fişekler patlar gibi bir ses çıkar. Kafam yana doğru savrulur,

dudaklarımdan kan fışkırıyor ve tıslıyorum.

El çenemi tutup yüzümü yukarı doğru çevirdiğinde irkildim. Işık gözlerimi kamaştırdı ve yavaş yavaş şekilleri ayırt edebilene kadar gözlerimi kırıştıtararak parlak ışığa karşı direndim.

İnsanlar, erkekler, etrafımda duruyorlar, bir spot ışığı yüzüme yönelmiş. Sigara ve votka kokusu alıyorum, sonra nemli, bayat hava ve kanın bakır kokusu.

"Onu bırakın."

Babamın sakın ve soğuk sesini duyduğumda omurgamdan bir ürperti geçer.

"Bay Nikitin, bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum."

İkinci sesin tonu beni donduracak kadar sert ve belirgin bir Güney Afrika aksanı var.

"*Onu serbest bırakın* dedim."

Ellerimden çekiliyor. Gözlerime vuran sert ışığa karşı tekrar gözlerimi kırıştıtararak homurdanıyorum, soğuk ve keskin bir bıçak bileklerimi sıyrıp ipleri kesiyor. Sırada ayak bileklerim ve sonra da uyluklarımdaki bağlar var.

"Val!" Sandalyemden kalkıp sağa doğru döndüm. Hemen geri itildim, ama çılgınca sallanıp tekrar zıpladım. Bu sefer yumruğum yumuşak bir ete çarptığında ödüllendirildim.

"*Siktir!*" diye bir ses - yine Güney Afrikalı - homurdandır. "Küçük pislik bana vurdu!"

"*Sana söylemiştim,*" diye tıslar ilk ses. "Onu kesme...
oh, siktir et."

Yumruk karnıma çarparak beni yere devirdiğinde homurdandım.

Bir kavga çıkar ve İngilizce ve Rusça bağırışmalar ve yüksek sesler duyarım. Sonra daha yüksek bir ses hepsini susturur.

"YETER!" diye bağırır babam.

Bir an için, annem öldüğünden beri hiç hissetmediğim bir şey hissediyorum: burada benim için en iyisini isteyen bir ebeveynin olduğu hissi. Beni koruyacak birinin.

"*Baba...*"

El yine ağzımı kapatır, kan ve tükürük yere sıçrar. Gömleğimin önünden yakalanıp sandalyeye doğru itilirken inlerim.

"*Otur. Lanet olası. Otur.*"

Işık gözlerime doğrudan vurmayacak şekilde çevrilir ve her şey netleşir.

Babam önümde duruyor ve bana o kadar saf bir nefretle bakıyor ki, bir saniye donup kalıyorum. Gunner ve iki yordakçısı hemen arkasında. Onların arkasında öfkeli görünen Stepan'ı görüyorum. Babamın iki adamı onu tutuyor, saçları dağınık ve ağzının kenarı şişmiş, sanki az önce dayak yemiş gibi.

Sanırım kavga buradaydı.

Bana doğru bakıyor ve çenesini sıkarak başını sallıyor. Ama Şu anda başka hiçbir şeye odaklanamıyorum, sadece...

Başımı sağa çevirirken boğazım düğümleniyor.

"*VAL!*"

Sandalyeye doğru sendeledim. Anında, babamın yumruğu çeneme çarptı ve beni tekrar sandalyeye oturttu. Boğazıma soğuk bıçağı hissettiğimde gerildim.

"*Kıpırdama* lan," diye babam öfkeyle tıslar.

Ama kafamı çevirip Val'e bakarken onu zar zor duyuyorum.

Hayır.

O bir sandalyeye bağlanmış. Burnundan ve ağzından kan damlıyor, sağ gözü morarmış ve şişmiş. Babamın gömleğimi tutan eline karşı direniyorum, ama yumruğundaki çeliğin bıçağının derimi ısırdığını hissettiğimde, hareketsiz kalıyorum.

"*Beni sinama* Roman," diye hırlar. "Şu anda sana karşı hissettiklerimle mi?" Dönüp yere tükürür. "Boğazını kesmek *merhamet* olabilir."

Yüzüne dik dik bakarken kalbim hızla atıyor.

Penceresiz, kirli bir bodrumdayız, yarısı kırılmış kafe masaları ve sandalyeleri bir köşeye itilmiş, duvara yaslanmış birkaç iğrenç, kirli kanepeler var. Çıplak kadınların posterleri duvara asılmış, kontrplaktan yapılmış geçici bir bar çeşitli içki şişeleriyle dolu, bir ucunda mikrodalga ve elektrikli su ısıtıcısı var.

Burayı tanıyorum.

Eski gece kulübü.

Gözlerim beton zemindeki paslı lekeye düştüğünde, kanım donuyor. Gunner ve adamları...

Babamın, mücevherlerle kaçan kız arkadaşını yakaladıktan sonra beni izlemeye zorladığı anıları bastırmaya çalışırken yutkunuyorum.

Babam sessizce kıkırdar. "*Da*, burayı hatırlıyorsun." Bıçağını paslı lekeye doğru çevirir. " , çok güzel bir kızdı, değil mi?" He turns to chuckle—chuckle—at Gunner.

"Eh, buradaki kız yüzünü soymadan önce, ha?" O ve Güney Afrikalı ikisi de beni hasta eden bir şekilde gülüyorlar.

Val'e dönüp bana bakıyorum. Dudakları açılıyor ve iyi gözüyle bana kanlı bir sırıtışla göz kırpmıyor.

"Randevumuzun böyle olacağını düşünmemiştim, enkaz," diye inler. "Ama sen, bağlanmış halde..."

Gunner'ın adamlarından biri yaklaşıp Val'in yüzüne yumruk attı.

"HAYIR!" diye bağıyorum, sandalyemden kalkarak. Babam beni tekrar yere yatırıyor ve bıçağının ucunu çeneme dayıyor.

"*Pakhan!*"

Stepan, onu tutan iki adamın pençesinde boğuşuyor, gözleri alev alev yanıyor.

"*Pavel,*" diye tıslar. Gözleri bana doğru kayar, yüzü çökmüş ve zayıflamıştır. "Yeter!" Bana doğru işaret eder. "Bu senin *oğlun!*"

"*Evet, oğlum.*" Babam zehirli bir şekilde tükürür ve tiksintiyle bana alaycı bir şekilde bakar. "Oğlum, *pidoraz.*"

Kendi babamın bana bu kadar nefretle bakması içimi buz gibi bir soğuklukla keser. Dönüp yere tükürür, yüzü ekşir.

"Gunner'ın yeteneğini kaybettiğini sanmıştım," diye homurdanır. "Bana gelip kızı bulamadığını söylediğinde. Ama sonra oğlumun tüm vaktini bu lanet olası sissy ile geçirdiğini söyledi!"

Dönüp bıçağı Val'e doğru salladı, sonra soğuk bakışlarını tekrar bana çevirdi.

"Gunner'a bunun imkansız olduğunu söyledim," diye homurdanır. "Oğlumun eşcinsel olmadığını söyledim. Oğlum bir erkek! Benim varisim! Benim kanım!"

"Baba!"

Babamın eli ağzımı kapatırken, başım yana doğru savrulur.

"SİKTİR GİT!" Val bağırır, bağlarından kurtulmaya çalışır ve sandalyenin ayakları yerde gürültü çıkarır. "Siktir git, seni siktiğimin...!"

Gunner yaklaşır ve Val'in midesine yumruk atar, Val ikiye katlanır.

"Bence birinin bu adamın tamponunu değiştirmesi gerekiyor," diye gülerek Val'in bacağına sertçe tekme atar.

Babam bana döner, bıçağıyla çenemi kaldırır. Burnunun ucuyla bana soğuk bir şekilde bakar, yavaşça başını sağa sola sallar.

"Nesiller boyu gerçek erkekler, senin yönetmen için doğduğun imparatorluğu kurdular," diye tiksintiyle homurdanır. "Ve sen hepsini bir kenara atıp, küçük bir periyi eğip kıcından sikiyorsun..."

Bana tekrar tokat attığında homurdanırım. Ama sonra sırtırım.

"Aslında, baba..." Yere kan tükürdüm, babamın ayakkabılarına sıçradı. "*Beni* eğip beceren o..."

Babam bana o kadar sert bir yumruk atar ki, sandalyeyle birlikte geriye doğru devrilirim. Stepan bana doğru koşar, ama babam çoktan göğsümün üzerine çömelmiş, yumruk yağdırmaya başlamıştır.

"Ben yapmadım!"

Dudaklarım yarıldı. "Seni

yetiştireceğim!"

Burnumdan kan fışkırır.

"Lanet *olası bir ibne* olmak için!" diye bağıır ve yumruğunu bir kez daha ağzıma indirir. Stepan onu tutan adamları itip koşarak yanıma gelir. Babamı benden çekip alır ve aramıza girer.

"PAVEL!" diye bağıır. "Ne olursa olsun, o hala senin *oğlun*!"

"Çekil önümden, Stepan."

Stepan başını sallar. "Pavel, ben senin iki numaranım..." "O *zaman öyle davran!*" diye bağıır babam.

"Bratva'ya yemin ettim. Elbette sana sadakatim var, ama yeminim *kardeşliğe*. Bu, yeminimin bir sonraki *pakhan* olarak Roman'a da olduğu anlamına geliyor." Yerde yatan bana bir bakış attı, kaşları çatıldı, sonra tekrar babama döndü. "Pakhan... yeminim, onu öldürmene izin vermemi engelliyor."

Babam Stepan'a ölümcül bir bakış atar. Bakışları onun üzerinden bana kayar, dudağı kıvrılır.

"*Beni iğrendiriyorsun*," diye tıslar.

Arkasını döner ve Rusça küfürler savurur.

"Onu kaldırın," diye homurdanır. Kimse kıpırdamayınca, adamlarına dönerek bağıır. "*Onu kaldırın* dedim!"

İki Nikitin adamı koşarak gelir ve beni yerden kaldırır. Beni sandalyeye oturtmaya başlarlar, ama babam başını sallar.

"Hayır," diye homurdanır. "Oraya."

Val'in hemen önündeki yerde bir noktayı işaret eder. Beni oraya sürüklerken biraz sendelerim. Ama ona yaklaştığımda

, her şey kaybolur: acı, öfke, dünyaya kükremek isteme dürtüsü.

Gözlerim Val'inkilerle buluştuğunda hepsi kaybolur.

"Saçım nasıl?" diye homurdanır, ağzı kanlıdır. Zayıf bir gülümsemeyle karşılık veririm.

Babam yavaşça arkamdan yaklaşır. "Demek nişanlın bu yüzden başka bir adamla kaçtı," der alaycı bir şekilde. "Lanet olası *bir pidorazla* evlenmektense, *muhafızlarından* birine kendini satması daha mı iyi?!" Yere tükürür. "Onu suçlamıyorum."

Burnu genişleyerek, elleri arkasında, etrafımda dolaşmaya başlar.

"Senin için elimden geleni yaptım, evlat." "*Baba...*"

"*Sus!*" diye bağırır. "Seni Bratva'yı güç ve onurla yönetebilecek bir adam olarak yetiştirmeye çalıştım."

"Ben *yöneteceğim...*"

Keskin bir kahkaha ile sözümü keser.

"Bu adamların herhangi birinin küçük bir *pidoraz'ı* takip edeceğini mi sanıyorsun?" diye inanamayan bir şekilde patlar. "Küçük bir ibne orospunun emirlerini alarak savaşa gideceklerini mi sanıyorsun?!"

Adamları sessiz kalır, ama Gunner ve adamları aralarında kıkırdarlar.

Gözlerimi Val'den ayırıp babamın gözlerinin içine bakıyorum.

"Sen benim ne olduğumu düşünürsen düşün," diye homurdanırım. "Ve kimi seversem seveyim..."

"Aşk!" diye bağıırır, başını geriye atarak boğazından gelen bir kahkaha atar. "Başka bir adamın kıcına girmesini *aşk* sanıyor!"

Onu yakasından tutup kendime doğru çekince kahkahası kesilir.

"*Onu seviyorum*," diye soğuk bir şekilde hırlıyorum. "Ve bunun, bir gün bu kardeşliği yönetmemi imkansız kılacak hiçbir yanı yok." Gözlerimi kısıyorum. "*Hiçbir yanı*."

Oda sessizleşir. Garip bir şekilde, babam beni itmez, hatta ellerimi gömleğinden çekmeye bile çalışmaz.

Stepan bize doğru ilerler. "*Pakhan*..."

"Sessiz ol."

Babam, ikinci adamını susturmak için parmağını kaldırırken hala bana bakıyor. Uzun bir süre bana bakıyor.

"Vay vay," diye tıslar sonunda. "Hâlâ içinde mücadele ruhu var. Belki de erkekliğini *tamamen* kaybetmemişsindir, evlat."

Val'e acımasız bir bakış atar. Yavaşça, babamın yüzünde karanlık bir gülümseme belirir.

"Bu kardeşliği yönetmek mi istiyorsun, Roman?" diye mırıldanır. Gözleri tekrar bana döner. "Kanıtla." Göğsüme sertçe vurur. "Hâlâ erkek olduğunu kanıtla bana. Bacaklarının arasında lanet olası bir amcık çıkmadığını, hâlâ bir siki ve taşakların olduğunu kanıtla bana."

"Oh, bana bana," Val kıkırdar. "O yeterince
yeterince sert siki var ve..."

Babam Val'in ağzına bir tokat attığında ben de hırıldarım. Babam bana döner, koyu renkli, çizgili yüzü kötülük ve nefretle doludur.

"Sana *pakhan* olmanın ne demek olduğunu öğreteyim, evlat," diye hırlar.

Ceketinden bir silah çıkarır, gözleri benimkilere kilitlenir.

"Bu, bir kişinin görevi kardeşliği yönetmek olduğu anlamına gelir. Bu, her şeyden önce gelir." Gözleri kısılır. "Benim için bu, *seni de* içerir."

Bu benim zaten bilmediğim bir şey değildi, ama yine de bunu duymak bıçak gibi kalbimi kesiyor.

"Bunu kolaylaştıracam." Silahı kurar, mermiyi yuvaya yerleştirir. "Sen benim kanımdan olabilirsin Roman, ama şu anda?" Başını sallar. "Şu anda sen benim oğlum değilsin. Bu da demek oluyor ki..."

"HAYIR!" Val, babam silahı alnıma dayarken bağlarına vurarak bağırır.

"PAVEL!" Stepan bağırarak babama saldırmaya çalışır. Ama Gunner onu geri iter ve tabancasını babamın yardımcısına doğrultur.

Babamın silah namlusunun ucundaki bakışlarıyla karşılaşınca kalbim deli gibi atıyor ve boğazım düğümleniyor.

"Şu anda iki şey olabilir, evlat," diye homurdanır babam. "Kafana ateş edip beynini küçük erkek arkadaşının yüzüne sıçratabilirim. Ya da?" Acımasızca gülümser. "Bana hala *pakhan* olabilecek kapasiten olduğunu kanıtlayabilirsin. Lanet olası bir *erkek* olabileceğini!" Silahı alnımdan çekip Val'e doğrultur. "Bana kanıtla, Roman," diye hırlar. "Bu siktiğimin hamamböceğini öldür."

Bana bakar.

"Yumruklarınla."

Kanım donar ve kalbim durur, gözlerim Val'inkilerle kilitlenir.

Beni seven birinden başka bir şey görmüyorum. Tüm kalbimle *sevdiğim* birinden.

Beni olduğum gibi gören ve olduğum kişi *olmak* istememi sağlayan olmak istememi sağlayan bir adam.

Son nefesimi vereceğim bir adam. "Hayır."

Val'in gözlerine bakarken bu kelime dudaklarımdan çıkıyor. "Ben yapmayacağım..."

"*Roman!*"

Val adımı boğuk bir sesle söyler ve babamın silahını kafamın arkasına dayadığını hissettiğimde donakalıyorum.

"Vur onu," diyor sessizce. "Hemen, yoksa yemin ederim ki, evlat, kanını onun yüzüne sıçratacağım ve bunu yaptıktan sonra senin için yas tutmayacağım."

"*Pavel, lütfen,*" diye tısladı Stepan. "Bu da ne lan!?"

" correction," Papa growls. "Before he and his *sapkınlıkları* bir imparatorluğu yok etmeden önce. Şimdi..." Silah kafatasıma sıkıca bastırılır. "Vur. Ona."

Gözlerim Val'inkilerle buluştu. O, kanlı kaşını kaldırarak alaycı bir şekilde gülümsedi.

"Yani, hiç istemediğini söyleyemezsin, değil mi?" Yavaşça başımı sallıyorum. "Ben..."

"Vur bana," diye tıslar Val, sağlam gözüyle gözlerime bakarak.
"Sadece çeneni kapat ve *vur bana*."

Yine başımı sallıyorum, çenem geriliyor. "Hayır..."

"Vur bana, seni küçük sürtük!" Val kükrüyor.

"*Kes şunu*," diye tıslarım.

"VUR BANA, KORKAK!" diye tekrar bağırır ve ayaklarıma bir yığın kan tükürür. "Ne kadar mızımız, zavallı *bir korkaksın!*" diye hırlar.
"Ne kadar *zayıfsın!*"

Gözlerim onun gözlerine dikilirken
titriyorum. "*Lanet olsun*," diye boğuluyorum.

"Kapa çeneni..."

"Sen benim için hiçbir zaman *bir şey* ifade etmedin," diye tükürür Val, soğuk bir kahkaha atarak. "Sadece sikebileceğim başka bir heteroseksüel çocuk. Benim işim bu: senin gibi kafası karışık, muhtaç sikik herifleri bulup onları sikmek." Gözlerim büyürken bana alaycı bir şekilde sırıtıyor. "Seni sevmiyorum. Böylesine zavallı bir orospuyu *asla* sevemem."

Kırılırim, kalbim parçalanır ve yumruğumu onun çenesine indiririm. Babam ve diğerleri, Val'in kafasını tutarken kahkahalarla gülmeye başlarlar. Eğilirim, görüşüm bulanıklaşır ve dişlerimi göstererek alnımı onun alnına dayarım.

"*Seni seviyorum lan*," diye boğuk bir sesle, titreyerek söylüyorum.

"*Biliyorum*, bebeğim," diye boğuk bir sesle konuşur Val, ağzından kan damlarken gözleri benimkilere kilitlenir. "Bu yüzden bana vurmanı istiyorum. Onların seni öldürmesini izleyemem."

"*Yapamam lan*..."

"*Yap şunu!*" diye bağırır, tek sağlam gözü buz mavisi bir parıltıyla bana bakarken yüzü buruşur. "*Lütfen ölmeni izlememe neden olma, enkaz*."

Gözlerim yaşlarla dolarken, geri çekilip ona tekrar yumruk attım.

Sonra bir kez daha.

Bu adama bir daha asla vuramayacağımı ve bu durum değişmeden önce öleceğimi fark etmeden önce üçüncü bir yumruk atmayı başardım.

"İşte benim oğlum!" diye bağırır babam, göğsüme sertçe vurarak. "Benim *kanım*!" Gözlerinde çılgın bir ışık vardır, elimi tutar, silahını elime sokar ve sonra kolumu çekerek namluyu Val'in yüzüne doğrultur.

"Ailenin hatırı için," diye hırlar. "Lanet olası soyunun ve bu imparatorluğun hatırı için." Yüzüme tokat atar ve sonra gözleri alev alev yanarak yüzüme yaklaşır. "*Vur onu*, Roman. Bu lanet olası kanseri vücudundan kesip at. Hala bir erkek olduğunu göster ve vur..."

"Hayır."

Tüm kaos, adrenalin ve damarlarımda dolaşan acıya rağmen, tüm varlığımla bunun olmayacağını biliyorum.

Babama dönüyorum.

"Onu vurmayacağım."

"Roman," diye hırlar. "Tanrı şahidimdir ki, ben..."

Elimdeki silahı kaldırıp babamın yüzüne doğrultuyorum.

"Yoksa *ne* yapacaksın, baba," diye tıslıyorum. "Onu vurmayacağım, ona vurmayacağım, ona hiçbir şekilde zarar vermeyeceğim. *Onu seviyorum*," diye hırlıyorum. "Benden istediğin şey, kendi kalbimi söküp çıkarmak ve bunu yapamam, yapmayacağım. Yani..." Kaslarım gerilirken içimden bir güç yükseldiğini hissediyorum. "Bu iş bitti. Hepsi bitti.

Onunla buradan gidiyorum ve senle bir daha asla konuşmayacağım."

O sırtıyor. "Ahh, ne kadar da büyük bir adam oldun, ha? Kararları sen mi veriyorsun?" Bana sinsi sinsi bakıyor. "Bana ilk kez silah doğrultulduğunu mu sanıyorsun? Sanıyorsun ki..."

"Hayır, sanmıyorum."

Babamın gözleri, silahı kafasından çekip...

...ve kendi kafama doğrulttuğumda.

"*Roman!*" Stepan tıslar. "Ne halt ediyorsun *sen...*"

"Ben onun tek oğluyum," diyorum, dişlerimi sıkarak. "Ben olmadan, onun gelecekte bir imparatorluğu olamaz," diye babama hırlıyorum. "Ben senin soyunun sonuncusuyum, baba. Ben, atalarımızın mirasının devam etmesini görmen için *tek şansını* rehin tutuyorum. Ve şimdi o ve ben," diyorum, parmağımı Val'in yönüne doğru uzatarak babama soğuk bir bakış atıyorum, "buradan defolup gideceğiz..."

Başımdan bir acı patlar, yan tarafa düşerken görüşüm havai fişekler gibi parçalanır. Dizimin üzerine çökünce silah elimden alınır. Kafamı kaldırdığımda Gunner'ın üzerimde durduğunu, silahımı ve bana vurmak için kullandığı silahı elinde tuttuğunu görürüm.

Oda sessizliğe büründü, az önce yaptığım şeyin tüm ağırlığı üzerime çöktü.

"*Pavel...*" Stepan sakın bir şekilde konuşur. "Bu yeterince uzadı. Hadi..."

"Miras bırakmak için *tek* şansım mı?" Pavel acı bir kahkaha atarak homurdanır. "Sana bir haberim var, evlat. Ben hala erkeksiyim. Gerekirse bir fahişeye bile olsa başka bir mirasçı *yaparım.*"

Kalbim durur.

"Onu sandalyeye bağlayın." Babamın sesi duygusuzdur, Gunner'ın iki adamına dönüp başını sallar. "Yapın. Hemen."

"Pavel!" Stepan bağırır, diğer iki Nikitin adamına da bakarak, onlar da aynı derecede rahatsız görünmektedir.

Gunner'ın adamları beni tahta sandalyeye geri ittiğinde dişlerimi sıkıyorum. Val onlara siktirip gitmelerini bağırırken, kollarım arkamdan çekilip bileklerimden bağlanıyor.

"Bağla, Gunner," diyor babam sert bir sesle.

Anlamadığım için kaşlarımı çattım. Sonra paralı askerlerden biri bir çantanın fermuarını açıp, üzerinde kontrol düğmesi olan bir plastik patlayıcı tuğla çıkardı.

"Bu da ne *lan*?!" diye bağırır Stepan. "Pavel!!"

"*Bu*, Stepan," diyor babam sessizce, "benim lanet olası *kanım* bana silah doğrultmaya karar verdiğinde olan şey budur." Bana dönüp baktığında, babamın ya da herhangi bir tür sevginin izini göremiyorum.

Sadece nefret ve tiksintiyle dolu, ölü, kara bir boşluk.

"Zaman zaman üst kattaki kulübü toplantılar için kullandığım bir sır değil, değil mi Stepan?" Cevap beklemeden soğuk bir gülümsemeyle devam eder. "Diyelim ki bu adam"... Val'i işaret eder... "bu gece buraya, kardeşinin talimatıyla Obsidian Sendikası'nın bir başka bombasını patlatarak burayı sabote etmeye geldi."

Yüzümün rengi atıyor.

"Ve benim cesur oğlum Roman, bu küçük pisliğin beni öldürmesini engellemeye çalıştı. Ne yazık ki..." Gülümsemesi soğuk

ve acımasızlaşır, gözleri kararmış, bana bakarken tek bir parça sevgi bile yoktur.

"Ne yazık ki, kavgaları sırasında bomba patladı."

Söylediklerinin tüm ağırlığı üzerime çöküyor. Babamın soğuk ve hesapçı olduğunu biliyordum, ama sanırım içimdeki *insanlık*, onun bu kadar ileri gideceğini görmemi engelledi...

Bu gece Val ile birlikte burada öleceğim.

Babam, oğlu ve varisinin trajik kaybı nedeniyle müttefiklerinden ve tarafsız kesimlerden sempati görecektir. Ayrıca Vaughn'u tek ailesini elinden alarak sert bir darbe vuracak.

Bir bakıma... dahice. Ve

canavarca.

Ona bakıyorum ve içimden bir ses, benim kim ve ne olduğumla ilgili ne hissederse hissetsin, benim hala onun *çocuğu* olduğumu haykırmak istiyor, ama yapmıyorum.

Umursamıyorum.

Çünkü onun niyetini yüksek sesle duymak, bana bir şeyi çok net bir şekilde ortaya koyuyor: Artık bir babam yok ve Pavel Nikitin'in artık bir oğlu yok.

"Pavel, bu delilik!" Stepan bağılıyor. Gözleri dehşetle bana doğru kayıyor.

Gunner sadece gülümser, başını sallayarak odayı geçer. "Çay yapıyorum," diye omzunun üzerinden homurdanır. "İsteyen var mı?"

"Ja, patron. Ben alırım," bombayı kuran adam mırıldanır.

"Hey, enkaz."

Başımı çeviriyorum, Val'in gözlerine bakarken kulaklarımda nabzım atıyor.

"Berbat randevu için üzgünüm," diye üzgün bir gülümsemeyle.
"Yemin ederim, daha iyi planlarım vardı."

"Val..."

"Söyleme," der. "Sadece şunu bil ki, hiç kimseyi sevmediğim kadar sevmedim..."

Gunner'ın adamlarından biri Val'in ağzını bir şerit bantla kapatırken boğazımdan acı dolu bir ses çıkar.

Kalbim hızla çarpmaya başlar ve gözlerim odayı tarar. Bakışlarım odanın diğer ucundaki kafe masasına bomba yerleştiren adama takıldığında, donakalıyorum.

Gözlerim, adamın spor çantasından çıkardığı ve bombanın kontrol paneline bağlamaya başladığı dijital ekranlı kutuya odaklanır.

Yanında Çince yazılar olan küçük, neon turuncu renkli bir kutu.

Vaughn'un bana güvenli evin bombalanmasından sonra gösterdiği kutuya *tıpatıp* benziyor.

Aniden, parçalar korkunç bir şekilde yerine oturur.

"Senmişsin," diye homurdanarak adama bakıyorum. Yaptığı işten gözlerini kaldırıp bana kaşlarını çatıyor.

"Ne dedin sen?"

"*Sen* yaptın," diye hırıldayarak, Vaughn'un Çin ordusu dışında kullanılması son derece nadir olduğunu söylediği, elindeki zamanlayıcıya başımı sallayarak *işaret ettim*.

Adamın gözleri kısılır.

"Çin dışında neredeyse hiç görülmeyen askeri teknolojinin, birkaç hafta içinde aynı Amerikan şehrinde iki kez kullanılması ne kadar olasıdır?" diye mırıldanırım.

Stepan çenesini sıkıştırdıktan sonra bana doğru yürüdü. "Ne diyorsun sen?"

"O zamanlayıcı," diye homurdanırım, çenemi turuncu cihaza doğru eğerek. "Güvenli evde kullanılanla aynı türden."

Kaşlarını çattı. "Kanıtın var mı?"

"Evet," diye tıslarım. "Evimdeki masamın üzerinde duruyor."

Stepan'ın gözleri alevlenir. Gunner'ın adamlarına sırtını dönerek elini ceketinin cebine sokar ve silahını çıkarmaya başlar.

"Benim okruzheny vragami i predatelyami!" diye bağırır, Nikitin'in adamlarına bakarak.

Düşmanlar ve hainler tarafından kuşatıldık.

Her şey bir göz açıp kapayıncaya kadar olur.

Stepan ve iki Rus, Gunner'ın adamlarına saldırır, onlar da yaptıkları işi bırakıp ayağa kalkar ve silahlarını çekerler. Gunner, elektrikli su ısıtıcısının kaynamasını beklediği yerden, elinde parlayan bir tabancayla dönüp gelir.

"Stepan!!" diye bağırır babam.

Stepan, silahını paralı askerlerden birine doğrulturken çenesini sıkı tutar.

"Pavel," diye mırıldanır, Gunner'a öfkeyle bakar. "Bu adamlar hain."

"Silahını indir, Stepan," diye homurdanır babam.

"Beni duymadın galiba," der babamın iki numarası. "Bu adamlar..."

"Seni gayet iyi duydum," diye cevaplar Pavel. "*Silahını indir*. Bu bir emirdir."

"*Pavel...*"

"Onlar *hain değil*, Stepan!"

Aynı anda hem Stepan hem de ben bunu anlıyoruz. Kendi duygularımın onun yüzünde yansımalarını izliyorum: şok, bariz gerçeği kabul etmeme.

İhanet.

Çünkü Pavel, Gunner'ın adamlarının güvenli eve bomba yerleştirdiğini duyduğunda şaşkınlıkla...

Stepan'ın yüzü, babama bakarken solgunlaşır. "*Pakhan*, Nikolai Antonov güçlü bir müttefik. Bir *dost*!" Babam hiçbir şey söylemez.

"Sen..."

"Yaptıysam ne olmuş?!" Pavel hırlar. "Bu *benim* kararım! Yetkili benim, Stepan! "O yüzden lanet olası..."

Stepan'ın silahı Gunner'dan *ona* doğru döndüğünde susar.

"Antonov ailesiyle bir savaş bizi yok eder, Pavel," diye homurdanır Stepan. "Bu imparatorluğu yerle bir eder."

"Stepan, bir daha söylemeyeceğim..."

"Benim *yemini* bu kardeşliğe, *pakhan*. Bu her şeyden önce gelir."

Yüzü gergin bir şekilde bana bakar. Sonra iki Nikitin adamına döner.

"Roman'ı çözün."

İçlerinden biri bana doğru bir adım atar. Ama silahını indirdiği anda, Gunner aniden belindeki kılıftan ikinci bir tabancayı çıkarır ve tüm oda *milisaniyeler* içinde sıfırdan iki yüz mil hıza çıkar.

Hava, silahların kurulma sesleriyle doldu. Stepan, Gunner'a nişan alıyor. Gunner, Stepan'a ve babamın adamlarından birine nişan alıyor. Nikitin'in korumaları ve Gunner'ın paralı askerleri birbirlerine nişan alıyorlar.

Bir an için, tüm sahne sanki bir natürmort tablo ya da Polaroid fotoğraf gibi tamamen donmuş gibi görünüyor. Havada bile hareket yok. Gerilim herkesin boğazını bir ilmek gibi sarıp sarmalarken, tek bir kişi bile kıpırdamıyor, nefes almıyor ya da lanet bir ses bile çıkarmıyor.

Nabzım atıyor. Gözlerimi yavaşça yana çevirip Val'in gözlerine bakıyorum. Yutkunuyor, bana bakıyor ve onu duyamıyor, dudaklarını okuyamıyor olsam da, ağzını bantla kapatılmış halde çenesini hareket ettirirken ne dediğini *biliyorum*.

Seni seviyorum.

Ben de seni seviyorum, diye sessizce karşılık veriyorum.

Gerilim gerginlik devam baskı baskı dayanılmaz
dayanılmaz bir baskı uyguluyor.

Hava çatırdıyor.

Kaslar seğiriyor.

Sonra aniden, elektrikli su ısıtıcısı yüksek sesle çalar...

...Ve şiddet ve silah sesleri eşliğinde cehennem kopar.

ON BEŞ YAŞIMDAYKEN, kaldığım yetimhanedeki diğer çocukları etkilemek için, Lexington Caddesi'nin 102. ve 103. Sokaklar arasındaki Duffy's Hill'den bisikletimle aşağı inmeye çalışıyordum. Bu yol, aynı zamanda New York'un en dik tepesi.

Tabii ki asıl zorluk sadece tepeden aşağı bisikletle inmek değil, önceki rekoru kırmaktı. Ve dediğim gibi, insanları etkilemeye çalışıyordum.

Bu yüzden çok *hızlı* gittim.

O kadar hızlı gittim ki, pedalı kırdım, bisikletin kontrolünü kaybettim ve yana doğru saptım, park halindeki bir Honda Civic'in arka tamponuna çarptım ve başım önde arka camdan içeri girdim.

Hatırladığım kadarıyla, bu hayatımın en kaotik anı olabilir. Adrenalin sistemime dolarken hissettiğim dalgalı, boğucu his. Çakıl taşı gibi cam parçalarının patlaması. Yırtıcı, yakıcı acı ve yerçekiminin yokluğu.

Ama o kırık an, zonklayan sessizlik ve donmuş figürlerin, o lanet elektrikli su ısıtıcısının çınlamasıyla paramparça olduğu an, motosiklet kazasını gölgede bırakıyor.

Çünkü o zil sesi çaldığında, sanki göğsüme bir top mermisi çarpmış gibi, *cehennem azabı* başlıyor.

Oda patlayan silah sesleriyle dolarken, kafamın içinde bir gök gürültüsü patlıyor gibi hissediyorum. Gunner'ın adamlarından biri ve Nikitin'in korumalarından biri, kurşun yağmuruyla bedenleri parçalanarak geriye doğru uçarken, çimento tozu, tahta parçaları ve kan havaya sıçrıyor.

Pavel'in iki numarası da omzundan kanlar akarak kirli kanepelerden birinin arkasına düşüyor.

Aniden yanımdan ağır bir şey bana çarpar ve beni yere yapıştırır. Kafam betona çarptığında ağzımdaki banttın homurdanırım. Üzerime ağır bir şey düştüğünde görüşüm bulanıklaşır.

"*Dayan!*"

Kurşun yağmuru, toz, kan ve çığlıkların arasında, o ses beni kendime getirir.

Üzerimde duran ağır şey *Roman*'dır.

Homurdanarak kendini yana doğru çevirir ve geri iterek kükrer. Üzerimden yuvarlanır ve yere o kadar sert çarpar ki, bağlı olduğu gıcırdayan tahta sandalye kırılır. Kollarını ve bacaklarını serbest bırakır, sonra bana doğru koşar, vücudunu benimkinin üzerine atar ve ağzımdaki bandı yırtar.

"*Vuruldu mu?!*"

Aslında bilmiyorum. Düşünemiyorum bile.

Hayatımda çok fazla şiddet gördüm. Ama bunlar zorbalık, sokak kavgaları ya da çocukken bana uygulanan cinsel şiddetdi.

Kapalı bir alanda yaşanan tam ölçekli bir silahlı çatışma beni *donduracak kadar* korkutuyor.

Ama Roman donup kalmaz.

O, devam eden katliamı incelemek için başını çevirip gözleri alev alev yanarken, ben ona hayranlıkla bakıyorum.

"Burada kal!"

Tabii, çünkü sandalyeye bağlıyken *hiçbir yere* gidemem.

Odanın içini çığlıkların doldurduğu anda benden uzaklaşıyor ve ikinci Nikitin muhafızı, boynundaki delikten fıskıran kanın üzerine elini koyuyor. Bir başka kurşun onun yanından geçip, arkasındaki derme çatma barda bulunan içki şişelerinden birini parçalara ayırıyor ve sıvı yere dökölüyor.

O, namluyu sıcak silahını yüksek alkollü içki havuzuna düşürdüğünde, tüm bar alev aldı ve oda bir kükremeyele doldu.

Kalbim hızla atmaya başlar.

Kahretsin.

Bakışlarım kayar ve Roman'ın odayı bulanık bir şekilde geçerken onu izlerim. Sorumlu gibi görünen Güney Afrikalı adam, Pavel'e geri çekilmesini söyleyen adamın üzerinde durmuş, silahını ona doğrultmuştur.

Roman Güney Afrikalıya çarparak, ikisi de duvara çarparken silahını ateşler.

Alevler bir başka alkol şişesine ulaşınca, o da el bombası gibi patlar ve sıvı ateş odanın her yerine sıçrar.

Ama ben bunu izlemiyorum.

Sevdiğim adamın bir *iblise* dönüşmesini izliyorum.

Roman'ın bu kadar iri ve sert bir adam olmasına rağmen, benim ellerimde ağlayan, itaatkar birine dönüşmesini her zaman sevmişimdir. Şimdi ise

tam tersinin olduğunu izliyorum.

Saf öfke, onun şaşırtıcı derecede güzel yüzünü çarpıtıyor ve onu karanlık bir fanteziden çıkmış bir canavara dönüştürüyor. Dönerek, ön kolunu diğer adamın yüzüne vuruyor, burnunu kırıyor ve her yere kan sıçratıyor.

Lanet olsun, sanırım sertleşiyorum.

Diğer adam kemerindeki büyük bıçağı uzandığını görünce uyarıcı bir kükreme atıyorum. Ama bıçağı ulaşamadan, Roman diğer elindeki silahı büküyor. Silahı adamın çenesine dayıyor, kafasını duvara vuruyor ve aniden...

Kahretsin.

Adamın kafatası kırmızı bir sis haline geldi.

Roman gözünü bile kırpmadı. Dönerek, yüzünü ve gömleğini kanla ıslattı, tıpkı benim hayal ettiğim psikopat katil fantezilerindeki gibi. Gözleri parlayarak silahı kaldırdı ve ateş etti. Güney Afrikalı adamların sonuncusu homurdandı ve iki büküm oldu, silahını tekrar kaldırmaya çalıştı, ama ikinci bir şişe alkol patladığında Roman ona ulaştı.

Adamın boğazını yakalar, onu kafe masalarından birine çarpar ve kafasına bir kurşun sıkar.

Bütün bar bir uğultu ile havaya uçar ve Roman'ı havaya fırlatan bir ateş topuna dönüşür.

"ROMAN!!"

Hırıldayarak iplere tekme atarım, iplerin derimi kesmesine aldırmadan. Bir ayak bileğimi kurtarmayı başarırım, ama aniden o orada belirir.

"Dayan!" diye bağıırır Roman. Elinde bir bıçak vardır ve dizlerinin üzerine çökerek ayak bileğimdeki ve bileklerimdeki ipleri keser ve beni serbest bırakır.

Dünyanın tam anlamıyla yanıyor olması umurumda değil. Tek kokladığım şeyin duman, kül, kan ve ölüm olması umurumda değil.

Yüzünü tutuyorum ve sanki dünya sona eriyormuş gibi onu öpüyorum, ölürken onun inlemelerini tatmak istiyorum.

Öpüşmeyi çok çabuk keser. Ona sertçe bakarım, sonra yüzünün solması ve göğsüme bakarken gözlerinin büyümesi karşısında kaşlarımı çatarım.

Aşağıya bakıyorum ve yer altımdan kayıyor.

Kahretsin, bu hiç iyi değil.

Gömleğimin göğsümdeki kısmı kanla kaplanıyor. Çok fazla kan.

Bu... gerçekten iyi değil.

Roman hiçbir şey söylemiyor, sadece beni kollarına alıyor.

"Benden ayrılma!" diye bağıyor.

Kollarımı boynuna doluyorum, göğsümdeki acıyı hissetmeye başlayınca yüzümü buruşturuyorum. Roman odanın karşısına koşuyor ve kapıyı kırarak nemli bir merdiven boşluğuna giriyor. Beni sıkıca tutarak merdivenleri tırmanıyor. Karanlık bir gece kulübüne vardığımızda Roman zemini geçiyor ve aniden ön kapıdan çıkıp karanlık sokağa atılıyor.

İkimiz de duman çıkaran öksürüğümüzle caddenin karşısındaki eski bir otoparka koşar ve beni yere indirir. Roman gömleğimi yırtarken başım dönüyor.

"Siktir git, benimle kal!" diye bağıır. Kendi gömleğini yırtıp göğsümdeki yapışkan, acı veren yaraya bastırır.

"Sadece sıyrık!" diye bağıyor, elimi tutup gömleğe bastırıyor.
"Baskıyı sürdür!"

Ayağa kalktığında kaşlarımı çatıyorum.

"Nereye..." *"Stepan hala aşağıda!"*

Aniden dizlerinin üzerine çöküyor, başımı kucaklıyor ve beni şiddetle öpüyor.

"*Seni seviyorum,*" diye fısıldar.

Diğer elime ağır bir şey bastırır. Aşağı bakarım ve silahı görünce gözlerimi kırıştıtırırım.

"Bunu kullanmayı biliyor musun?"

"Ben... film izlerim?"

Roman acı bir gülümsemeyle gülümser. "Hemen dönerim."

Sonra ortadan kaybolur, caddenin karşısına koşar ve terk edilmiş kulübün ön kapısından içeri dalar. Kapı arkasından dumanlar yükselir ve buradan bile yanık kokusunu alabiliyorum.

Saniyeler geçiyor. Kalbim kanlı göğsümde güm güm atıyor, ölümcül, korkunç bir dehşet içimi sarmış, sıkıca sarıyor.

Ölme lanet olası.

Böyle çekip gidemezsin, enkaz.

...Evet, siktir et.

Ayağa kalkmaya çalışırken homurdanıyorum ve yolun karşısına doğru sendeleyerek yürümeye başlıyorum. Başım dönüyor ve *lanet olsun*, göğsüm ağrıyor.

Kulübün buzlu camları parlamaya başlıyor.

Kapının altından dumanlar yükseliyor.

Roman.

Ayaklarımı daha hızlı hareket ettirmeye zorluyorum, caddenin karşısına sendeleyerek geçiyorum. Ve sonra dört şey oluyor.

"SEN!"

Donup kalırım, Pavel Nikitin'i görünce kalbim hızla çarpmaya başlar. Kafasının yanından kan akarken, kulübün yanındaki bir sokaktan sendeleyerek çıkar ve elindeki silahı bana doğrultur.

Yüzü öfkeyle çarpılmış, gözleri benimkilere dikilmiş. "Seni *küçük pislik...*"

İkinci olay, kulübün kapısının açılması, alevler ve dumanların dışarıya yayılması ve gömleksiz bir figürün ortaya çıkması, ikinci bir figürün omuzlarına asılmasıdır.

Roman.

O anda üçüncü ve dördüncü olaylar neredeyse aynı anda gerçekleşir.

Pavel'in elindeki silah ateş aldı.

...Ve Roman kendini önüme atar.

Dünya tek bir noktaya daralır. Diğer her şey kaybolur. Diğer tüm düşünceler, hayaller ve umutlar bilincimden kaybolur ve sevdiğim adamın inlemesi, ikiye katlanması ve hareketsiz bir şekilde yere düşmesini yavaş çekimde izlerim.

Sadece *bakıyorum.*

Işık dünyamdan kaybolurken bakakalırım.

Kalbim parçalanır, parçalanır ve göğsümün içinde toza dönüşür.

Ama sonra, beşinci bir şey olur.

Sayamayacağım kadar çok kavga ettim. İnsanları çok incittim, ama hiç kimseyi öldürmedim.

O o an , tepkim tepkim
anındaanında; içgüdüsel.

Elimi kaldırıp, oğluna bakan Pavel'e silahı doğrultuyorum.

Parmağım tetiği çeker.

Tık.

Boş. Silahım boş.

Roman'ın babasının bakışları bana kayıyor, yüzünde öfkeyle silahını tekrar kaldırıyor.

"Lanet olası pidoraz..."

Geceye ağır bir *BANG* sesiyle bir ateş patlar. Ama ben geri çekilip geri adım attığımda, bana hiçbir şey olmaz.

Yere yığılmıyorum. Yeni bir acı hissetmiyorum.

Ölmüyorum.

Pavel'in silahı elinden gürültüyle düşer. Yüzü solgunlaşır ve şok içinde gömleğinin üzerinde açan kırmızı lekeyi izler.

Sonra dizlerinin üzerine çöküyor, yana düşüyor ve hareketsiz kalıyor.

Başımı çeviririm ve Roman'ın kulüpten dışarı sürüklediği adamı, Stepan'ı, kanla ıslanmış omzunun üzerine bir elini koymuş olarak görürüm.

...Ve diğ er elinde dumanı tüten bir silah.

Yere t k rd kten sonra bana, sonra da Roman'a bakar.

"Val..."

Dizlerimin  zerine     p Roman'ı ters çevirirken boğazım düğümlenir. Bana gözlerini kırpar.

Siktir. Hayatta.

"Bana bak, bebeğim," diye fısıldarım. Kendi yarama lanet olsun: Gömleğini göğsümden çekip, kaburgalarının ortasındaki a ık yaraya bastırırım. "Bana bak, lanet olası enkaz!"

"Val..."

Döndüğümde, Stepan yarı sendeleyerek, yarı koşarak bana doğru geliyor, kollarını sallıyor.

Kaşlarım  atıldı. "Ne..."

"**BOMBA!**" diye bağılıyor, arkasındaki kulübün pencereleri paramparça olurken, alevler pencerelerden dışarı çıkıyor. "**BOMBA HALA...**"

Ses, *lanet kafamın içinde* bir kasırga kopuyormuş gibi.

Sonra tek farkında olduğum şey, altımızdaki zemin sallanıp    meden önce Roman'ı kollarımla sardığım hissi, sonra cehennem geniş bir çukur açıp ateş püskürterek beni yerimden kaldırıp karanlıkta dönüp durmam.

ROMAN

Aynada kravatımı düzelttikten sonra, önümdeki banyo tezgahındaki kol düğmelerine uzanıyorum.

Siktir.

Bu aralar çok daha iyi. Ama hala bazı hareketlerim sol tarafımdaki beşinci ve altıncı kaburgalarım arasındaki deliği *acıtıyor*.

İyi tarafı, kurşun beni delip geçti. Vurulmanın tek iyi yanı bu... tabii, bir de *hayatta kalmak*, sanırım.

Son dört hafta, daha iyi bir ifade bulamadığım için, *lanet olasıca deli gibi geçti*.

Bir hafta boyunca hastanede kaldım. Sonra fizik tedavi, evde bakım hemşireleri ve Pavel'in benim lanet olası ayaklarımın üzerine attığı politik *karmaşayı* çözmeye çalışmakla geçen çılgın bir dönem başladı.

O gece hastaneye vardığımızda hiçbirimiz iyi durumda değildik. Ben vurulmuştum, Val vurulmuştu — ama neyse ki göğüs kemiğine sadece sıyrıp geçmişti — ve Stepan iki kez vurulmuştu. İşleri ilginç kılmak için

bomba patlamasının şiddetiyle hepimiz caddenin ortasına kadar uçtuk.

Kulaklarımda çınlama artık neredeyse tamamen geçti. Patlamanın şiddetinden dolayı sırtımdaki yanıklar da öyle. Ama filmlerde, arkasında bir şey patlarken sakın sakın kameraya doğru yürüyen adamın olduğu sahneler var ya?

İnanın bana, hepsi yalan. O pislikler gerçek dünyada *sağır* kalırlardı.

Stepan benden iki hafta daha uzun süre hastanede kaldı. İyileşecek, ama bir süre topallayacak. Geçen gün ona Manchester United'da oynama hayallerinin suya düştüğünü söyleyerek şaka yaptım.

Bana siktir git dedi, yani evet, kendini daha iyi hissediyor. Pavel de öyle.

Ama bu başka bir hikaye.

Lanet olası cufflink'ime somurtarak bakarken Val arkamdan gelip tezgahın üzerine bir gazete attı. Bana sert bir bakış attı ve parmağıyla gazeteyi işaret etti.

Gözlerimi indirdim ve dudaklarım bir gülümsemeye kıvrıldı.

Connor Leary'nin cesedi, şişmiş ve bir uzvu eksik halde bir yağmur suyu kanalında bulunmuş. Onu bulan Metro North bakım çalışanları için biraz üzülürken, Val beni kendine doğru çevirir.

"Sen olduğunu biliyorum," diye homurdanır.

Hiçbir şey söylemedim. Bana dikkatle baktı. "Vücudunun her yerine kazınmış yazıları gördün mü?"

"Hmm, evet. Çılgınca."

Val'in çenesi gerildi. "Senden benim için şeytanlarımla savaşmanı istemedim," dedi sert bir sesle.

Gözlerim onun gözlerine kilitlenir ve dudaklarımın köşeleri yukarı doğru kıvrılır. "Biliyorum."

Bana sert bir bakış atar. Ben sadece gülümserim. Ve yavaşça, bana gülümsemeye başladığında gözlerindeki bulutların dağılmasını izlerim.

"Siktir git."

"Rica ederim," diye inlerim, o bana yaslanırken, parmaklarını saçlarımın arkasına kaydırıp dudaklarını dudaklarıma bastırırken.

Dilini dudaklarımın arasından geçirip benimkiyle dans ederken, ereksiyonunu bana sürter.

"Kızgın değil misin?" diye mırıldanıyorum, ona karşılık öpüyorum.

"Hayır, enkaz," diye inliyor. Eli aşağı kayıyor ve zonklayan sikimi avuçluyor. Yavaşça, dizlerinin üzerine çökerek kemerimi açmaya başlıyor. Pantolonumu aşağı indirirken gözlerime bakıyor ve acı veren sert ereksiyonumu serbest bırakıyor.

"Hiç kızgın değilim."

Büyük, dövmeli parmakları sikimi kavrar ve okşar.

"Biz... Buna geç kalamam..." diye nefes

nefese söylüyorum. "Çok kötü. Geç

kalacaksın."

* * *

"SEN GEÇ KALDIN."

Val'in gülmesini zorla bastırıldığını hissedince gerginleşiyorum, eli gizlice kıcımlı tokatlıyor.

Stepan bana bakar, kaşları çatılır.

"Lütfen... Bundan sonra daha dakik olmaya çalış."

Val'e dönüp sırtarak elini uzatır ve Val'in elini sıkıca sıkar. "Sizi görmek her zaman güzel, Bay Bancroft."

Val başını sallar, sonra odaya bakmak için döner.

En iyi beş Nikitin *avtoritets* zaten burada ve bir dakika önce, Val beni koridordaki misafir banyosunda öperek *daha da* geç kalmama neden olurken, Bane'den bir mesaj aldım, o ve babası birazdan burada olacaklarmış.

"Ben... dışarıda bekleyebilirim."

Stepan başını sallarken elim onun elini bulur. "Hayır, bence burada olman sorun değil."

Val bana bakar. Elini sıkarım. "Kal. Yanımda olmanı seviyorum."

O burun kıvrırdı. "Siktir. Bir gangsterin kol süsü olacağımı hiç düşünmemiştim, ama işte buradayız."

Ben gözlerimi devirirken Stepan kıkırdar. "Sen orada bekleyebilirsin. Sadece şunu yapmamaya çalış..."

"Her zamanki çekici, karşı konulmaz halim olmaya çalışmam mı?" Val omuz silkiyor, yaşlı, huysuz, taş suratlı kaptanlara bakıyor. "Söz veremem." Yine kıcıma şaplak atıyor. "Git ve hakla onları, enkaz."

Bana göz kırpar ve kaptanların yanına doğru yavaşça yürürken, ben iç çekip Stepan'a dönerim. "O gerçekten dışarıda bekleyebilir, biliyorsun."

Stepan gülerek başını salladı. "Hayır, onu oldukça eğlenceli buluyorum."

"O... böyle sinirine dokunuyor."

Gülümser ve omzuma hafifçe vurur. "Öyle görünüyor."

Bastonuna dayanarak dönüp benimle birlikte odanın diğer tarafına doğru yürüdü.

"Bu arada, baston sana yakışmış." Stepan ekşi bir yüz ifadesi takınır.

"Ben ciddiylim." Bir bir ona ona gülümsedim. "Çok seçkin. İyi bir izlenim bırakmaya mı çalışıyorsun?"

"*Da*," diye homurdandı. "Taze yüzlü genç kralın, eski dostu Stepan'ı ikinci adamı olarak yanında tutmayı kabul edeceğini umuyorum."

Gözlerine bakıyorum. "Bunu *ancak* sen benim iki numaram olursan yapabilirim."

"Şey, başka birçok teklifi de değerlendiriyorum," der, ifadesiz bir yüzle. "Seni durumdan haberdar ederim."

"Adi herif," diye mırıldanıyorum, gülerek.

Gülümser, ama sonra kaşları çatılır. "Planladığımız gibi devam edersek..." Omzunu kaldırır. "Pavel'in Rusya'da birçok düşmanı var. Sürgüne başladıktan sonra ne kadar yaşayacağını bilmiyorum..."

"Evet, bu yüzden buna *keşif* aşaması diyorlar." Acı bir gülümsemeyle, "Biliyorsun, *sikişmenin* ardından gelen kısım?"

Stepan gülümser ve başını sallar. "Sadece bahsetmek istedim." Kaşlarını çatar. "Peki ya kız kardeşin? O nasıl..."

"Nasıl karşılıyor?" Omuz silkiyorum. "İyi günler ve kötü günler. Anlıyor, tabii ki. Ama Evelina..."

"Seninkinden *biraz* daha kolay atlattı," diyor Stepan iç çekerek. Omzuma hafifçe vuruyor. "Üzgünüm, Roman. Onun sana öyle konuşmasına ve davranmasına izin verdiğim için..."

"Bu senin kavgan değildi, Stepan."

"Belki de öyleydi."

"Val'in hayatını kurtardın," diye cevap veriyorum gülümseyerek. "Ödeştik diyelim."

Gülümser. Tam o sırada, Pavel'in evindeki konferans odasının kapısı açılır. Bane ve babası önce girer, ardından üç Antonov *avtoritets* gelir. Onları getireceklerini biliyordum.

Arkadaşımın elini sıkıca sıkıp babasına döndüm. "Bay Antonov..."

"Hadi ama Roman," diye gülümser. "Artık lisede değilsin ve benim dondurucumdan bir şişe votka çalmamış gibi davranmaya çalışmıyorsun. *Bay Antonov* lafını bırakalım. Nikolai yeterli." Omzuma vurur. "Sonuçta, bugünden sonra kral olacaksın, değil mi?"

Ona gülümserim. "Şey... Nikolai... Özür dilemeliyim..."

"Gerek yok," der nazikçe. Arkamdan başını sallar. "Şimdi işimize bakalım, olur mu?"

Onun masaya önce gitmesine izin verip Bane ile birlikte geride kalırım.

"Bak, bunu zaten konuştuğumuzu biliyorum, ama..." Kaşlarımı çattım. "Burada tuhaf *bir* şey varsa, bana söyle. Olanlar çok boktandı..."

Bane, o hafif gizemli gülümsemesini takındı, dövme elini saçlarının arasından geçirirken koyu renkli gözleri parladı. "Her şey yolunda, kardeşim. Biz her zaman iyiyiz." Gözlerini devirdi. "Bunu bana neden *soruyorsun* ki?"

Beni sıkıca kucakladıktan sonra geri çekildi ve hepimiz yerlerimize oturduk. Val, Bratva'nın bir üyesi olmadığı için bizimle masada oturması uygun olmazdı. Bunun yerine, tam arkama oturdu ve sandalyemin arkası olmasına rağmen, kıcımlı süzdüğünü hissedebiliyordum.

Yanımda, Stepan bana bir bakış attı, sonra bastonunun yardımıyla ayağa kalktı.

"Arkadaşlar," diye başlar. "Hepinize geldiğiniz için teşekkür ederim. Bu toplantının amacı, elbette, her tarafın son birkaç hafta içinde neler olduğunu bildiğinden emin olmaktır." Derin bir nefes alır. "Şimdiye kadar bildiğiniz gibi, Nikolai..." Masada ona doğru başını sallar ve iç geçirir. "O gece güvenli evde patlayan bomba seni öldürmek içindi. Pavel, daha önce paralı askerlerine orayı tuzaklamalarını söylemişti ve bomba Pavel'in masasının altındaydı. Tek yapması gereken, beş dakikaya ayarlanmış zamanlayıcıyı açmak ve sonra dışarı çıkıp puro içmekti, senin puro içmediğini bildiği için," diye bitirir somurtkan bir ifadeyle.

Nikolai gözlerini kısarak başını sallar. "Ama ben yine de onu dışarıya kadar takip ettim, çünkü kumarhane lisansı konusunda bu kumar komiseriyle yaptığı anlaşma gerçek olamayacak kadar iyiydi ve ben bir FBI tuzağı kokusu aldım."

"Haklıydın dostum," diye homurdanır Stepan. "Pavel'e rüşvet vermek isteyen kumar komiseri, gerçekten de bir federal ajandı ve bir tuzak operasyonu yürütüyordu." Stepan kaşlarını çatır. "Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama Pavel'in o gece seni öldürme niyetinin sadece kumarhaneye karşı itirazlarını sona erdirmek olmadığını düşünüyorum."

"Ortaklık anlaşması," Nikolai derin bir nefes alır. "Küçük harflerle yazılmıştı."

Stepan ciddiyetle başını sallar. "*Da*. Taraflardan birinin ölümü durumunda, mirasçılar o tarafın anlaşmadaki hisselerini hayatta kalan ortağa *orijinal maliyetinden* satmak zorundadır."

Nikolai Rusça olarak karanlık bir şekilde küfür eder, ama kendini kontrol eder.

Boğazımı temizledim. "Nikolai..."

"Roman," der sessizce, başını sallayarak. "Oğul, babasının günahları için özür dilemek veya kefaret ödemek zorunda değildir. Sana söz veriyorum."

"Açıkkası," diye devam eder Stepan, "Pavel saldırıyı ve senin ölümünü Obsidian Sendikası'nın işi olarak göstermeyi planlamıştı." Başını sallar. "Vaughn Bancroft bugün buraya gelmeyi reddetti, ama Roman ve ben onun örgütünün saldırıya karışmadığı konusunda hemfikiriz."

Nikolai ciddiyetle başını sallar. "Sana inanıyorum. Sendika ile ilgili hiçbir şeyin peşine düşmeyeceğim." Çenesi gerilir. "Şimdi, yılanın kendisi hakkında konuşalım mı?"

Bana bakar, yüzünde hafif endişeli bir ifade vardır. Ben sadece başımı sallarım.

"Onu konuşalım," diye homurdanırım. "Babam Demir Masa'da oturduğu için, Masanın geri kalanı bundan sonra olacaklar konusunda söz sahibi. Nikolai, üzgünüm..."

"Roman." Nikolai bana sessizce, anlayışlı bir bakış atar. "Kendi babanı öldürmediğin için özür dilemene gerek yok. Demir Masa konusunda Kir ile zaten konuştum." Başını sallar. "Rusya'ya sürgün edilmesi beni tatmin ediyor."

Demir Masa'nın da bir söz hakkı vardı, ama nihayetinde bu Nikitin'in kararıydı. Stepan, Pavel'i idam etmenin

onu sadıkların gözünde bir şehit haline getirebileceğini ve belki de benim tahta çıkışımı kötü bir ışıta gösterebileceğini ikna etti.

Böylece, bir zamanlar babam dediğim adam Nikitin imparatorluğundan sürgüne gönderiliyor ve kalıcı olarak Rusya'ya gönderiliyor. Gözetim altında tutulacak. Oradan ayrılamayacak. Bana kalırsa, orada donup çürüyebilir.

Nikolai boynunu çevirir. "Şimdi, tartışacak başka bir şeyimiz kalmadı, değil mi?"

"Hayır," gülümsüyorum. "Sanmıyorum."

"Öyleyse..." O, Bane ve adamları ayağa kalkarlar. Ben de ayağa kalkar, ellerini sıkarım.

Nikolai kaptanlarımı göz ucuyla süzer. "Aklınız varsa, bu zor bir karar olmayacaktır."

Çıkmaya başlar, ama Bane bir saniye daha kalır. Elimi sıkar ve sonra beni kucaklar. "Başardın kardeşim. Kralı selamlayın."

Babasıyla birlikte ayrılmadan önce, yanımdan geçerek ayağa kalkan Val'in yanına gider ve elini sıkar. Bane eğilip kulağına bir şey fısıldar. Val omuz silker.

"Eğer o pisliğe zarar veririm, *kendimi* pencereden atarım. Nasıl?"

Bane çıkarken koluma hafifçe vurur. "O adamı çok *seviyorum*," diye fısıldar.

Sonra geriye sadece Val, Stepan, kaptanlar ve ben kalırız.

"*Avtoritets* ve ben, senin yükselişinle ilgili olası sorunları görüşmek için toplanmadan önce, söylemek istediğin bir şey var mı?" diye sorar Stepan.

Bu büyük ölçüde teknik bir ayrıntı. Ama Bratva'da kurallar vardır. Bu durumda, Stepan ile birlikte en üst düzey kaptanlar

benim Pavel'in tahtını almam için çoğunlukla oy kullanmaları gerekir, çünkü Pavel, başarısız bir baba, pislik ve tembel herif olduğu için, beni *resmi olarak* halefi olarak atamamıştır.

Boğazımı temizleyip dönerek bakışlarımı masanın üzerinde gezdiriyorum. Sonra Val'e bakıyorum. O sırtıyor, beni ve kendisini işaret ediyor, sonra sadece benim görebileceğim, bir elinin iki parmağıyla diğer elinin "O" şeklini yaptığı kaba bir hareket yapıyor.

Tanrım, o deli.

Ama ona deli gibi aşığım ve masaya dönüp konuşmaya başlarken, içimde kalan tüm tereddütleri yok eden şey, Val'in saf enerjisinden kaynaklanan o kıvılcım.

"Bu imparatorluğu yönetmek için doğdum," diyorum cesurca. "Ben babam değilim; onun acımasızlığını veya kötülüğünü miras almadım. Ama insanları yönetebilen, zor kararlar alabilen ve gerektiğinde harekete geçebilen yanlarını miras aldım. Şimdi," diyorum, yumruklarımı masaya vurarak. "Odada bulunan fili ele alalım." Gözlerimi kısıyorum. "Bu imparatorluğu ben yöneteceğim. Ve bu adam benim yanımda olacak." Dönüp Val'i işaret ederim. "Eğer benim bir erkeği sevmemle ilgili bir sorunuz varsa, açıkçası, gidip kendinizi becerebilirsiniz. Sorusu olan var mı?"

Oda sessizleşir. Beş kişi birbirlerine bakar, sonra Stepan'ı çağırırlar. Altısı bir araya gelir ve bir süre Rusça fısıldayarak konuşurlar.

Stepan ayağa kalkar ve bana bakar. Kaşları çatılmıştır ve yüzünde gergin, karanlık bir ifade vardır. Yavaşça bana doğru yürür. Ağır elini omzuma koyarken gözlerimin içine bakar.

"Üzgünüm, Roman."

Gözlerimi

kırpıştırırım.

Ne demek lan?

Stepan tekrar nefes verir. "Korkarım ki, ilk işin olan *pakhan* hakkında bilgi almak için sana zahmet vermem gerekecek."

"*Sinsi herif,*" diye mırıldanır Val.

Stepan bana geniş bir gülümsemeyle bakar, sonra beni sıkıca kucaklar. "*Oybirliği ile karar verildi,*" diye mırıldanır. "Ve sen benim oğlum olsaydın," diye devam eder, "senin baban olmaktan *çok* gurur duyardım." Sonra beni bırakır.

Diğer kaptanlar ayağa kalkar, eğilir ve tek tek bana "pakhan" diye seslenir.

Sonra dönüp Val'i kollarımın arasına alıyorum. O da gülümseyerek çenemi avuçluyor. "Daha önce hiç bir *pakhan* öpmedim." Kulağıma fısıldayarak göz kırpmıyor. "*Hiç biriyle de yatmadım. Ve bunu düşününce gerçekten çok sertleşiyorum.*"

"Sen delisin, biliyor musun?" Dişlerimi göstererek gülümsüyorum.

"Sen de huysuz, somurtkan bir pisliksin, *biliyor muydun?*" Daha geniş gülümsüyorum. "Evet. Ya sen?"

"Aynı." Bana göz kırpar. "Seni sevdiğimi de biliyorum." "Garip bir şekilde," mırıldanırım, "*ben de seni seviyorum.*"

Sonra başının arkasını tutup dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırırım.

EPİLOG

VAL

Altı ay sonra:

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

Roman'ın yüzündeki stoik, ciddi ifadeye sırtarak bakıyorum. Yani, bu durum ciddi ve stoik olmayı gerektiren bir durum. Ama ben bunu bir kutlama olarak görmeyi tercih ediyorum.

"Bu konuda bu kadar ciddi olmayı keser misin?"

O kaşlarını çattı. "*Bu* ciddi *bir şey*, Val. Yani bu bir cerrahi işlem."

Gözlerimi deviriyorum. "Evet, ama bu, kavga sonrası dikiş atılması gibi cerrahi bir işlem." Tıbbi sedyede yer değiştiriyorum, pek rahat olmayan hastane önlüğünü çekiyorum. "Rahatla. Akşam yemeğine çıkmak için zamanında girip çıkacağım."

Kaşlarını çattı. "Neden restorana gitmeyip otelde yemiyoruz?"

"Roman."

O nefesini verir. "*Sadece* emin misin diye soruyorum."

"Buraya kadar uçtuk," omuz silkiyorum. "Artık vazgeçemeyiz."

Hemşire içeri girip gülümsedi. "Herr Bancroft?" Ağır aksanıyla konuştu. "Sizin için hazırız."

Bir hademe içeri girer, sedyemin tekerleklerini açar ve beni dışarı çıkarmaya başlar. Roman yutkunur ve elimi tutar.

"Seni orada bekleyeceğim," diye mırıldanır, gözleri benimkileri arar.

Göz kırptım. "Biliyorum, enkaz."

* * *

"ASLINDA... KÖTÜ GÖRÜNÜMÜYOR." Roman masanın diğer ucunda kaşlarını kaldırır, ben de düğmeli gömleğimin kısa kollarını kaldırıp bandajı çıkarırım.

"Değil mi?" Omuz silkiyorum. "Yani, yeni olduğu için kötü görünüyor. Ama şişlik birkaç hafta içinde inecektir." Göz kırpiyorum. "Ve sonra yeni bir dövme zamanı gelecek."

Bir zamanlar koluma kazınmış harflerden utanıyordum, bu yüzden onu kaos ve öfkeyle, kelimeleri ve izleri gizlemek için birbiriyle kesişen sayısız çizgilerle kapattım.

Yaşlandıkça, vücudumun o kısmını kabul etmeye başladım. Orada ne olduğunu hiç *unutmadım*, ama onunla yaşayabilirdim.

Ama sonra, yaklaşık bir ay önce, yeni bir deneysel tedavi yöntemi kullanan bir doktor hakkında bir makale gördüm. Bu tedavi, lazer, deri aşındırma ve çılgın bilim adamı cerrahi becerilerinin bir karışımıydı

Yaraları vücuttan çıkarmak için. Ve onun muayenehanesinin *Viyana'da* olduğunu gördüğümde?

Lanet olası

kader. İşte

buradayız.

Kolum ağrıyor, Roman'a itiraf ettiğimden daha fazla. Ama lanet olsun, vücudumda artık o izin olmaması harika bir duygu. Cilt asla pürüzsüz ve "normal" olmayacak. Daha çok parlak bir yanık izi gibi görünecek. Ama yara izleri ve kaotik mürekkep olmayacak ve oraya *yeni* bir dövme yaptıracak yerim olacak.

Roman iç çekerek başını sallıyor. "Oraya gerçekten dövme yaptıracak değilsin, değil mi?"

Gülümserim ve Michelin restoranının masasının üzerinden uzanarak, tatlı olarak paylaştığımız lezzetli *sachertorte* pastasının son parçasını keserim.

"Tabii ki

yaptıracağım.

" Kızarıyor.

"Ne?" Gülümserim. "Adını vücuduma dövme yaptırmaktan utanıyor musun?"

Geniş bir gülümsemeyle cevap verdi. "Tabii ki hayır. Sadece... belki... biraz onur duydum ve sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum?"

"Otelde *bana* nasıl *teşekkür* edebileceğini kesinlikle biliyorum. Ya da, bilirsin..." Restoranın karşısına doğru başımı sallarım. "Tuvalet, diyelim ki... bir dakika içinde?"

Roman gülerek başını salladı. "Şimdilik ultra romantik tuvalet seksini atlayalım. Sana bir şey göstermek istiyorum." Ben genişçe sırtınca gözlerini devirdi. "Sikimi *değil*." Aşağı bakarken yüzü kızardı. "Yani, *şu anda değil*."

New York'ta, sadece ikimiz baş başa dışarı çıkmak bizim için biraz zor. Yani, bu adam dünyadaki en güçlü Bratva ailelerinden birinin reisi. Dışarı çıktığımızda bizi takip eden tonlarca koruma var.

Burada... şey, yine de korumalar var. Ama sadece iki tane ve bize *çok* iyi bir şekilde alan tanıyorlar.

Restorandan çıkıyoruz. Arabamızın bizi beklemediğini fark edince, dönüp Roman'ın gülümsediğini görüyorum.

"Hadi yürüyüşe çıkalım."

"Patron sensin, *pakhan*."

Gözlerini devirip elimi tuttu ve Eski Şehir'den geçerek Tuna Nehri'ne doğru yürümeye başladık. Dışarısı karanlıktı, nehir boyunca tüm ışıklar parıldıyor ve ışıldıyordu.

Nehri geçen güzel eski *Floridsdorfer Brücke* köprüsünden geçmeye başlarken, "Kolunda benim adım var," diye düşünür.

"Değil mi?" diye iç çekiyorum. "Sanırım bu, ilişkimizin ciddileştiği anlamına geliyor. Yani, birlikte yaşamaktan ve her gece aynı yatağı paylaşmaktan daha ciddi."

Vaughn'a lüks çatı katı için bolca teşekkür ettim, ama ona geri verdim. Artık gecelerimi geçirmek istediğim başka bir yatak var.

Köprünün ortasına geldiğimizde Roman garip bir şekilde sessizleşir. Yürümekten vazgeçer, elimi çeker ve bana dönmemi sağlar.

"Ben aslında aslında umuyordum biz belki yap
başarabiliriz daha *daha*
daha

O lanet herifin önümde tek diz çökünce ne yaptığını tam olarak anlamıyorum.

"İyi misin?" diye endişeyle soruyorum. "Yemek miydi, yoksa..."

"Val, çeneni kapatabilir misin?" diye iç geçirerek ceketinin cebinden bir kutu çıkarır. "Sana evlenme teklif etmeye çalışıyorum."

Hareketsiz kalıyorum, hızla gözlerimi kırıştırıyorum, ağzım açık kalıyor ve az önce açtığı kadife kutunun içindeki gümüş yüzüğü izliyorum.

"Bekle... bekle..." Gözlerimi onun gözlerine çeviriyorum. "Ne oluyor lan?"

Çünkü *bu* olamaz. Bu orospu çocuğuyla geçirdiğim onca ayın ardından bile, içimde hala bir parça var, gecenin bir yarısı kulağıma fısıldayarak, bunların hiçbirini hak etmediğimi söylüyor.

Mutluluğu. Ya da aşkı. Ya da *onu*.

Ama yüzüğe, onu tutan adama ve gözlerindeki sözlerle baktığımda, o sesin son kalıntıları solmaya ve dağılmaya başlıyor, toz gibi uçup gidiyor.

"Seninle evlenmek istiyorum, Val," diyor sessizce. "İstemek mi?"

Gözleri parlıyor. Kahretsin, *pakhan* olduğundan beri kazandığı bu yeni kenarı *seviyorum*.

"*Söylüyorum*," diye homurdanıyor. "Benimle evleneceksin."

"İşte böyle daha iyi," diye inliyorum. Elini tutup onu ayağa kaldırıyorum ve kollarıma sarılıyorum. Alnını alnıma dayıyor, birbirimizin gözlerine bakıp aynı havayı soluyoruz.

"*Tabii ki*, enkaz," diye sessizce homurdanıyorum. "Seninle evleneceğim."

Ağzı ağzıma çarpar ve ben inlerim, parmaklarım saçlarına kayar, onu ağzıma daha sertçe bastırırım, böylece onu, sevdiğim adamı, her bir parçasını tadabilirim.

Benimle birlikte karanlığa karşı kükreyecek olan adam. Beni tamamlayan adam.

Beni seven adam.

Ve dünya lanet olasıca her şey yolunda.

* * *

The Darkest Dance serisi, Bane'in hikayesiyle
Dance of Thorns

Evelina'nın hikayesi *Dance of Monsters*'da

Val ve Roman'a doyamadıysanız
[Ekstra sahnelerini buradan izleyin](https://BookHip.com/QNKDQMN) veya tarayıcınıza şu bağlantıyı
yazın: <https://BookHip.com/QNKDQMN>

Bu, *Dance of Defiance*'ın epilogu veya devamı değildir.
Ancak bu ekstra ateşli "devam" hikayesi, heyecanı
sürdüreceğinden emin olabilirsiniz.

DANCE OF DECEPTION

Dance of Defiance'ı okuduğunuz için çok teşekkür ederiz! Kitabı beğendiyseniz, bir yorum bırakırsanız çok minnettar olurum!

Bahsedildiği gibi, Darkest Dance serisi, karanlık bir mafya romantizmi olan *Dance of Thorns*'da Bane'in hikayesiyle devam ediyor.

Bu kitapta bahsedilen diğer karakterleri de tanımak isterseniz, Carmine ve Lyra'nın hikayesini anlatan *Dance of Deception* kitabına da göz atabilirsiniz. Hatta, sonraki sayfalarda bu kitabın bir ön izlemesini de bulabilirsiniz.

Uyarı: koşu ayakkabılarınızı getirin...

Kitapların tam listesini ve önerilen okuma sırasını web sitemde bulabilirsiniz.

www.jaggercolewrites.com

Dance of Deception kitabının ön izlemesini görmek için aşağı kaydırın.

(Karışıklığı önlemek için: Bu kitabın, Val'in kardeşini keşfetmeden önce ve hala kendi adının Vaughn olduğuna inandığı dönemde geçtiğini lütfen unutmayın.

* * *

Bölüm 1 Lyra

Bale sanat değildir. Zarafet kılığına girmiş savaştır. "Tekrar."

Vücudumdaki her kas çökmek üzere, ama Madam Kuzmina umursamıyor. Sahnenin dört sıra gerisinde, tam ortada oturan koltuğunda, ışıkların ötesindeki gölgelerden bir şahin gibi bizi izliyor, parmaklarını çenesinin altında birleştirmiş.

Vaughn yanımda keskin bir nefes veriyor, çenesi sıkı. Brooklyn inlemesini saklamaya çalışmıyor. Öne doğru eğiliyor, elleri dizlerinin üzerinde, sanki maraton koşmuşuz gibi nefes alıyor.

"Bunu zaten dört kez yaptık," diye mırıldanıyor.

Madame Kuzmina, yüzüklerle parıldayan tek elini asil bir hareketle kaldırır. Sesini yükseltmesine gerek yoktur. Sadece bakışları bile boğucu yeterlidir.

"Ve şimdi beşincisini yapacaksınız," diyor Rus aksanlı sessiz sesiyle, "çünkü dördüncüsü *berbat bir şeydi*."

Vaughn ve ben birbirimize baktık. Onun kristal mavisi gözleri eğlenceyle parıldıyordu, ama ben gülümsemedim. Çok yorgundum.

Beyzbolda ağlamak yoktur. Ve balede de *kesinlikle* gülümsemek yoktur.

Brooklyn i çekerek dikleşir, elbisesi üzerinde elini gezdirir. "Beşinci seferde şansım yaver gider mi?" diye mırıldanır.

Pas de trois'yu tekrar yapmaya başlıyoruz. Dans ettiğimde her zamanki gibi zihnim boşalıyor, sadece müzik ve hareket var. Vaughn'un elleri belimde, sıkı ama kontrollü, beni zahmetsizce kaldırıyor. Brooklyn yanımızda pozisyonuna dönüyor.

Son pozisyonumuza mükemmel bir şekilde ulaşmadan önce *tüm* hareketi tekrar yapıyoruz, Brooklyn ve ben Vaughn'un iki yanında, ve bu gece ilk kez Madam Kuzmina bize tekrar yapmamızı söylemiyor.

Bunun yerine, başını

sallıyor. Bir kez.

"Bu kadarı yeter. şimdilik."

İçimde dalga dalga yayılan rahatlamayı saklıyorum. Vaughn dramatik bir iniltiyle ellerimizi bırakıyor, sonra sahnenin ortasında sırt üstü yere uzanıyor ve süslü tavana bakıyor.

"Bale lanet bir hastalık," diye haykırır.

Brooklyn gözlerini devirir ve ayağıyla Vaughn'un bacağına hafifçe vurur. "En azından düz ayakkabı giyebiliyorsun."

"İnan bana prenses, beni pointe ayakkabılarla görmek istemezsin."

Yorgunluğuma rağmen gülümserim. Vaughn, sinir bozucu derecede inanılmaz bir yetenekle sarılmış bir kaos. Dans ederken, zahmetsiz bir zarafetle hareket eder. Sahnede yken keskin kenarları ve vahşi enerjisiyle, hiç tam olarak evcilleştirilmemiş bir sokak köpeği gibidir.

Madame Kuzmina ayağa kalkar ve kollarının üzerine serilmiş ipek kumaşı düzeltir. "Yarın saat dokuzda tekrar başlıyoruz. Isınmış ve hazır olarak gelin."

Bununla birlikte, şalını Maleficent'in cüppesi gibi etrafına sarar ve Mercury Opera House'un karanlık koridorunda eriyip gölgelerin içinde kaybolur. Lobi kapısı açılıp tekrar kapanırken kısa bir ışık parlaması olur.

Naomi sahnenin kenarında belirir, bir elinde su şişesini çevirir ve Madame Kuzmina'nın gittiği yöne doğru başını sallar. "Ne kadar da güneşli bir insan," der ciddi bir ifadeyle.

Vaughn karnının üstüne döner. "Yine de beni seviyor."

Brooklyn burun kıvrır. "Seni tolere ediyor."

Vaughn göz kırpar ve kendini yukarı iter. "Tolerans gösterir, sever, aynı şey."

Kafamı sallayıp kanatlara doğru dönerek soyunma odasına yönelirim. Bacaklarım ağrıyor, cildim bile yorgun hissediyor. Sıcak bir duş ve yaklaşık on dört saat uykuya ihtiyacım var.

Prova günü çoktan bittiği için giyinme odası boştur. Ama Madam, keskin gözlerini Brooklyn, Vaughn ve bana odaklamaya karar verdi ve Zakharova'nın birkaç ay sonra sahneleyeceği *Swan Lake*'de pas de trois'yu bizler oynayacağımız için geç saatlere kadar kalmamızı istedi.

Naomi beni takip ediyor, saçlarını çoktan çözmüş durumda. O, yaklaşan gösteride Odette/Odile, yani Kuğu Kraliçesi rolünü oynayacak. Ve geç saatlere kadar kalmasının nedeni Madam Kuzmina ile ilgisi yok, tamamen *kendisiyle* ilgili.

Naomi'ye ne kadar harika olduğunu söyleseniz de, dinlemek istemiyor. Yemin ederim, bu kız kahvaltıda sahtekarlık sendromu smoothie'si içiyor.

"Bu hafta sonu bizimle çıkacağını söyle," diye ısrar ediyor, dolabına yaslanarak. "Yoksa ikimiz de olmadığını bildiğimiz halde heyecan verici bir sosyal hayatın varmış gibi mi davranacaksın?"

Sırıtiyorum. "Cazip, ama pahalı kokteyllerden çok uykuya ihtiyacım var."

Sanki pahalı kokteylleri *karşılayabileceğim* gibi. Ya da makul fiyatlı olanları. Aslında, şu anki mali durumumu düşünürsek, happy hour fiyatları bile söz konusu olamaz.

Naomi inler. "Sen tam bir büyükanne gibisin."

Brooklyn yanımdaki bankın üzerine çöküyor. "Hafta sonu gelmeden ölebilirim," diye mırıldanıyor. "Kuzmina lanet bir sadist."

"Sanırım aradığın kelime *Rus*." Naomi sırtıyor.

Vaughn kapıda belirir, parmaklarını dağınık siyah saçlarının arasına geçirir. "Şahsen, kadınlarda organize suçun izlerini seviyorum."

Brooklyn yüzünü buruşturur. "Sen öyle olursun. Çık *dışarı* dostum. Erkeklerin soyunma odası koridorun sonunda, unutmuş olabilirsin diye söylüyorum."

"Ama tek başıma çok yalnız kalıyorum." Kendinden emin bir şekilde sırtıyor ve tişörtünü çıkarıp omzuna asıyor.

Vaughn'un vücudu ancak "günahkar" olarak tanımlanabilir. Bu piç kurusu vücut yağ oranı sıfır, *kaslı* ve stratejik yerlere dövmelele kaplı. Akdeniz ten rengi ve belli belirsiz İtalyan görünüşüyle birleştğinde, sosyal takviminin neden sürekli dolu olduğunu anlamak kolaydır — her iki cinsiyetle de randevuları olduğunu eklemeliyim.

Vaughn bir dolaba doğru yürür ve onu açar, sonra Brooklyn'e dönüp göz kırpar. "Burada eşyalarımı sakladığım ikinci bir dolabım olduğunu biliyorsun. Ve rahat ol, hiçbiriniz benim tipim değilsiniz."

Taytını çıkarmaya başlar. Evet, bu benim dönüp gözlerimi başka yere çevirmem için bir işaret. Günahkar bir vücudu olsun ya da olmasın, Vaughn ile benim ilişkimiz - şirketindeki diğer kızlarla olan ilişkisi gibi - her şeyden çok kardeşçe.

Brooklyn kendi taytını ve leotardını çıkarıp iç çamaşırı ve yoga pantolonuyla değiştirirken burnunu çeker.

"Senin 'tipin'in 'nabızı atan ve en az bir deliği olan' olduğunu sanıyordum."

"Nabızlar abartılıyor," diye sırtıyor.

"*Dostum*," Brooklyn ekşi bir yüz yapar ve başını sallar.

Vaughn, en azından boxer giyerek arkasını dönerek güldü. "Sanki beni yanına yaklaştırmışsın gibi, bebeğim."

Brooklyn, kapüşonlu sweatshirtünü giyerken burnunu kırıştırır. "İğrenç mi?"

Vaughn omuz silkiyor. "Bu his karşılıklı ve bunu sevgiyle söylüyorum. Hayır, demek istediğim, zor elde edileni oynamam. Biri beni istemiyorsa, ben çoktan gitmişimdir. Bunu istiyor musun...?"

Üçümüz de gözlerimizi deviririz, o ise gülünç derecede belirgin karın kaslarını parmağıyla okşar ve boxerının üzerinden penisini okşar.

"Bunu istediğini bana göstermelisin."

"Evet, kesinlikle hayır *dostum*," diyor Brooklyn kuru bir şekilde. "Tekrar söylüyorum, bu his tamamen karşılıklı, bebeğim."

Kıkırdayarak dolabımdan dans çantamı çıkarmak için dönüyorum. Leotardımı çıkarıp havluyla sarınıp duş almaya hazırlanıyorum, sonra çantayı karıştırıp MetroCard'ımı arıyorum. Ama bulduğum tek şey birkaç bozuk para ve buruşuk bir dolarlık banknot.

Kahretsin. Eve gitmek için metroya yetmez.

Dudaklarımı sıkıştırıp hayal kırıklığımlı bastırmaya çalışıyorum.

Su şişemi almak için uzanırken, dolap kapısının iç tarafına asılı aynada yansımamı görüyorum. Kaşlarım çatılıyor, bakışlarım birkaç ay öncesine göre daha belirgin hale gelen köprücük kemiklerimde kalıyor.

"Al."

Naomi'nin sesiyle irkilirim ve dönüp bakarım. O bunu önemsemez, ama bana bir granola bar uzatır.

"İyiğim."

Arkadaşım bir kaşını kaldırır. "Ben istemiyorum," der sakın bir sesle. "O yüzden al." Gözleri benimkilerde kalır. "Ve ye," diye ekler sessizce.

Alaycı bir gülümsemeyele ambalajı açıp küçük bir ısırık alıyorum. Naomi hayatım hakkında her şeyi bilmiyor, ama işlerin... kötüye gittiğini anlayacak kadarını biliyor.

Benim gibi, Naomi de dansçı maaşıyla bir şekilde kendi başına idare ediyor. Aradaki fark, onun *gerçekten* ihtiyacı olduğunda bir güvenlik ağına sahip olması. Kafasına silah dayamanız gerekir ki, kongre üyesi babasını arayıp yardım istesin. Ama bu seçenek var.

Benim için ise yok. Benim güvenlik ağım, canavar babam hapisane hücresinde kan kaybından ölmeden çok önce yok olmuştu.

Brooklyn ve Vaughn, Zakharova Bale'nin sahibi ve finansörü olan çok gizemli Bratva patronu Kir Nikolayev hakkında yüksek sesle konuşuyorlar... özellikle de onun ne kadar "becerilebilir" olduğu hakkında... Naomi ve ben onları bırakıp duşlara doğru ağır adımlarla ilerliyoruz.

Sıcak su üzerime dökülürken, ekstra uzun günün acısı biraz olsun azalır.

"Hey... Sen iyisin, değil mi?"

Yanımdaki duş başlığında kendini yıkayan Naomi'ye bakmak için dönüyorum.

Ne demek istediğini anlıyorum. "Evet, ben... iyiyim."

Uzun, koyu saçlarını yüzünden çekip bana delici bir bakış atıyor. "Gerçekten mi?"

Nefes veriyorum. "Evet, sadece..." Kafamı sallıyorum. "Bunun üstüne okul da eklenince çok mu fazla oluyor diye düşünmeye başladım."

Lisedeki ileri düzey derslerden aldığım krediler ve birkaç yıl önce aldığım üniversite dersleri sayesinde, insan psikolojisi alanında lisans derecesinin yaklaşık üçte ikisini tamamladım. Büyük hedefim, balenin sonunda bittiğinde - ne zaman olursa olsun - MCAT sınavlarına girip tıp fakültesine girmeye çalışmak ve klinik psikiyatrist olmaya çalışmak.

Hey, "yüksek" demiştim.

Naomi sırtını yıkamak için dönerken derin bir nefes alır. "Evet, tıp hazırlık bu işin üstüne çok fazla geliyor, part time olsa bile." Bana bakar, kaşları hala çatılıdır. "Hepsi bu mu?"

Lanet olsun, bu kız her zaman içimi okuyor. "Vera yine kumar oynuyor."

inler. "Ciddi misin sen? Annenin eyaletteki tüm kumarhanelerden ve yarış pistlerinden men edildiğini sanıyordum."

"Evet, ama bahis oynamasına izin veren birini bulmuş olmalı."

"Kahretsin." Naomi kaşlarını çattı. "Bak, biliyorum sen nefret ediyorsun..."

"Biz hallederiz," diyorum gülümseyerek suyu kapatırken. "Ama teklifin için teşekkürler."

O da ısrar etmeden başını sallar.

Vaughn ve Brooklyn duştan çıktığımızda çoktan giyinmişler ve *hala* Kir'in "büyük penis enerjisi" hakkında konuşuyorlar. Eve gitmek için bir araç olmadığını hatırlamadan önce yoga pantolonumu ve kapüşonlu sweatshirtümü giydim. Naomi'ye bakarken yüzümü buruşturdum.

"Hey, sende yedek MetroCard yok, değil mi?"

Naomi'nin gözleri, ön cebinde hala zavallı bozuk paralarla dolu çantama kayıyor. Yorum yapmıyor, sadece cüzdanına uzanıp MetroCard'ını çıkarıyor ve avucuma sıkıştırıyor.

"Al şunu. Ben Vaughn'la taksiye binerim."

"Emin misin?"

Burun kıvrır. "Evet, çünkü gece yarısı metroya binmeyi *çok severim*." Dans çantasını omzuna alır ve bana anlamlı bir bakış atar. "Eve vardığında bana mesaj at, lütfen."

Vaughn dramatik bir şekilde gerinir, Naomi'nin omuzlarına kolunu dolayarak onu kapıya doğru yönlendirir. "Arabam bekliyor, hanımefendi." Dudaklarının arasına bir sigara sıkıştırır, Naomi gözlerini kısar.

"O şeyi benim yanımda yakarsan, hayalarına diz atarım."

"Beni eğlenmekle tehdit etme, kızım."

Kapı arkalarından kapanır ve geriye sadece sessizlik kalır.

Brooklyn hala bankta oturuyor, bir bacağını altına çekmiş, dalgın dalgın parmaklarıyla pointe ayakkabısının kurdelesinin kenarını okşuyor. Yorucu provadan kaynaklanan vücudundaki gerginlik başka bir şeye dönüşmüştür.

Sonunda konuşmaya başladığında bana bakmıyor.

"Bunun bize gerçekte ne kadara mal olduğunu hiç düşündün mü?"

Kızıl saçlarımı dağınık bir topuz haline getirirken kaşlarımı çatıyorum. "Ne? Bale mi?"

Keskin bir nefes verip başını sallıyor. "Sadece bale değil. Bu hayat. Çalışmak, tüm antrenmanlar, neredeyse hiç olmayan maaş." Bana bakıp kaşlarını kaldırıyor. "Her gün kendimizi neden öldürüyoruz? Düşük maaşla çalışmanın ve daha başlamadan biten bir kariyerin onuruna mı?"

Brooklyn benim gibi: dans hayallerini kendi başına gerçekleştirmeye çalışıyor. Hiçbir güvenlik ağı yok.

Hemen cevap vermiyorum. Gerçek şu ki, ben de bunu düşündüm. Her seferinde kirayı ödeyecek kadar para biriktiriyorum ama market alışverişi için param kalmıyor. Her seferinde vücudum ağrıyor ama ertesi sabah yine barede olacağımı biliyorum.

Brooklyn boğazını temizledi. "Bak, gururu anlıyorum Lyra. Sana borç isteyip istemediğini sorarak seni aşağılamayacağım. Ama..." Çantasından bir şey çıkarırken dudaklarının köşeleri kıvrıldı.

Gangster boyunda bir tomar para çıkarınca ağzım açık kalır.

"Eğer paraya ihtiyacın *varsa*..."

Düzgünce katlanmış, kalın yüzlük banknot yığınının gözlerimi kırpttırırım. Hayatımda gördüğüm en fazla para.

"Ne oluyor Brooklyn?"

O sırttı. "Sakin ol. Banka soymadım."

Gözlerimi paradan ayırıp sesimi sakın tutmaya çalışıyorum. "O zaman nereden...?"

Yavaşça nefes verir. "Geçen ay *Giselle*'den bir bölüm sergilediğimiz hayır etkinliğini hatırlıyor musun?"

Bazen, çoğunlukla cüzdanları kabarık yeni bağışçılar kazanmak için, şirketin seçkin üyeleri Polis Balosu veya diğer hayırseverlik etkinliklerinde performans sergilerler.

Brooklyn boğazını temizler. "Şey, biz bitirdikten sonra, bir adam yanıma gelip ilgimi çekebilecek bir dans işi olduğunu söyledi. Bana fazla bilgi veremeyeceğini, ama çok iyi para kazandıracağını söyledi. Ve... ben kabul ettim. Bu para oradan geldi."

Garip bir ürperti omurgamdan aşağıya doğru yayılır.

Brooklyn yüzümdeki değişikliği fark etmiş olmalı ki, hemen başını salladı. "Bak, striptiz falan değil. Kimse sana dokunmuyor, kimse seninle konuşmuyor bile. Üstelik kıyafetlerin de üstünde. Ama buradan çok daha iyi para kazanıyorsun." Soyunma odasını işaret ederek etrafımıza belirsiz bir hareket yaptı. "Ayrıca gizli bir iş."

Bu kelime içimde bir şeyleri sıkıştırıyor.

Gizlilik asla iyi değildir. Gizlilik her zaman bir bedeli vardır.

"*Gizlilik* ne demek?"

Brooklyn, kapüşonlu sweatshirtinin iplerini parmağıyla çevirir. "Özel bir kulüp gibi bir şey. Seni belirledikleri bir yerden alırlar, gözlerini bağlarlar ve oraya götürürler."

Ağzım açık kalır.

"Ciddi misin sen? Brooklyn, bu çok şüpheli!" Sessizce güldü.

"Evet, ilk başta ben de öyle düşündüm." Gözlerimi kısıyorum.

"İlk başta mı?"

Omuzlarını silkiyor. "Düşündüğüm kadar kötü değildi. Giyinme odasında üstünü değiştiriyorsun, orada gözlerin açılıyor. Orada altı kız daha vardı, hepsi dansçıydı."

"Sonra?"

Brooklyn nefes verir, sesi artık daha sessizdir. "Bize yeni göz bağları, maskeler ve müzik çalan kulaklıklar verdiler. sesli talimatlarla senkronize. Biri hepimizi bir performans alanına götürdü ve biz dans ettik."

Bu durumun tüylerimi diken diken etmesi

hoşuma gitmiyor. "Kaç kişi için?"

Kafasını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Onları hiç görmedim. Hiç duymadım. Ama oradaydılar, hissedebiliyordum."

Boğazım düğümlenir.

Ne oluyor lan?

Para destesini kaldırdı, kaşlarını belirgin bir şekilde kaldırdı. "Lyra, *dört saat* için beş bin dolar ödüyorlar."

Midem bulanıyor. Beş. Bin.

Dolar.

Bu kira, yemek, güvenlik demek. Annemin bizi içine sokmaya kararlı olduğu çukurdan çıkmanın bir yolu demek.

Brooklyn beni dikkatle izliyor. "Dinle... tekrar söylüyorum, gururunu anlıyorum Lyra. Ama paraları saydığını gördüm..." Omuzlarını kaldırıyor. "Daha fazla dansçı arayabileceklerini söylediler. Yani eğer istersen..."

Titriyorum, davetimizin aramızda ateşlenmiş bir fitil gibi asılı kaldığını hissediyorum. Yutkunuyorum, elindeki paraya bakıyorum.

"Bak, şimdilik..." Bana iki yirmilik verir. "Eve taksiyle gider misin? Cidden, bu saatte metro tehlikeli. Lütfen? Ve eğer iş ilgini çekerse... İşte bağlantımın numarası." Telefonunda bir girişı bulur ve bana mesaj atar.

Gururum, parayı kibarca reddetmemi istiyor.

Sağduyum ve anahtarlarımı parmaklarımla sıkıca tutarak yeraldında saatler geçirme ihtimali galip geliyor.

"Teşekkürler," diyorum sessizce, parayı alırken. "Cidden, teşekkür ederim. Geri ödeyeceğim."

* * *

Gece havası serin, cildimi ısıırıyor, kapüşonumu daha sıkı çekiyorum.

"Uber'imi paylaşmak ister misin?" Brooklyn, tiyatronun arkasındaki sokakta bekleyen arabaya başını sallıyor.

Nefes veriyorum. "Aslında, belki." Ona alaycı bir gülümseme atıyorum. "Bu gece beni şımartıyorsun sanki."

Kıkırdar. "Yani, *evet*. Sen benim kızımsın. Hadi."

Onu takip etmeye başlıyorum. Elimi kapüşonlu ceketimin cebine soktuğumda inliyorum.

"Kahretsin."

Brooklyn arkasına bakar. "Ne oldu?"

Yüzüm düşer. "Telefonumu soyunma odasında unutmuşum." Kafamı sallarım. "Biliyor musun? Sen git. Taksi parası verdin zaten. Ben öyle yapacağım."

Kaşlarını çattı. "Saçmalama. Seni bekleyeceğim."

"Yok, git taksine bin. Geç oldu. Ama teşekkürler. Ve... az önce için."

"Ne zaman istersen, kızım. Yarın Rus gulagı şartlandırması için görüşürüz?"

"Kaçırmam," diye inlerim.

Ceketini üzerine çekip, sokağın yukarısına koşarak bekleyen araca bindiğini izliyorum, kırmızı arka lambalar gecenin karanlığında kayboluyor.

Kapı arkamda tıslayarak kapanırken, ben loş ve sessiz bale salonunun sıcaklığına geri dönüyorum. Soyunma odasına doğru hızlı adımlarla ilerliyorum.

Telefonumu bulmam sadece bir dakika sürer ve onu kapüşonlu ceketimin cebine sıkıştırıp, başımı sallayarak dışarı çıkarım.

Bu sefer kapı arkamda kesin bir şekilde kapanıyor.

Sokak artık neredeyse boştu, ara sıra uzaktan gelen bir arabanın kornası tek ses olarak duyuluyordu. Mercury'nin arkasındaki sokak, yolun ortasında ikiye ayrılıyordu: Düz devam ederseniz, kuzeye doğru tek yönlü Madison Caddesi'ne çıkarsınız: Harlem'in yukarısında yaşayan Brooklyn için mükemmel

Harlem'de yaşıyan Brooklyn için mükemmel bir yol. Ama sokağın sol tarafındaki yan yolu kullanırsam, East

49. Cadde'ye çıkar, burada taksiye binip *şehir merkezine*, maalesef annemle Hell's Kitchen'da paylaştığım daireye gitmek daha kolaydır.

Gece yarısı burada olmanın her zaman verdiği ürpertici hissi görmezden gelerek sokağı hızla geçiyorum. Köşeyi dönüp East 49th'e çıkmak üzereyken sesler duyuyorum.

Alçak. Kaba. Erkek.

Donup kalıyorum.

Sözler fısıltı halinde, ama yine de duyabiliyorum. Bu sırada garip bir ürperti omurgamdan aşağı yayılıyor.

"Burada ne yapıyorsun? Bianca provadan saatler önce çıktı."

İlk ilk ses sert kaba, derin, ve biraz korkutucu, tehlikeli bir yanı var.

Bianca'nın adı duyulduğunda midem düğümleniyor.

Bianca saatler önce provadan çıktı.

Bianca Barone, yani Bianca *Drakos*, evlendiği için artık Bianca *Drakos*, benimle birlikte Zakharova'da. O *inanılmaz* bir dansçı, çok tatlı ve Barone İtalyan mafya ailesinin en küçük kızı.

Nefesimi tutarak sırtımı tuğla duvara dayadım ve kendimi gölgelerin daha derinlerine ittim.

"Hadi oradan. Onun için burada değilim," diye homurdanır ikinci adam. "Burada ne işin var, seni psikopat?" Onun sesi de derin ve karanlık, ama aynı zamanda vahşi ve acımasızca çekici, sanki omurgamdan aşağı doğru kayan bir bıçak ya da kulağıma fısıldanan karanlık bir söz gibi.

İlk adam sinirli bir şekilde keskin bir nefes verir. "Matteo'nun onu işe alması aptalca ve pervasızcaydı."

Kalbim deli gibi atıyor.

Kim?

"O *burada* dans ediyor," diye homurdanır ilk adam. "Kız kardeşin gibi insanlarla arkadaş. Konuşabilir..."

"Gözleri bağlıydı, seni aptal," diye bağırır ikinci adam. "Peki senin planın tam olarak neydi?"

İlk adam öfkeyle nefes verir. "Onu biraz korkutacaktım," diye homurdanır. "Ona, aldığı paranın sessiz kalmasını garanti ettiğini hatırlatacaktım."

Her şey yerine oturduğunda içim bir anda soğudu. Eminim *Brooklyn*'den bahsediyorlardı.

İkinci adamın sesi keskinleşir. "Kız kardeşimin dans ettiği yerden uzak dur, anladın mı?"

Gergin, uzun bir sessizlik olur.

"Tamam." Zoraki bir ateşkes gibi yavaşça nefes verilir.

"Bu *evet* mi, yoksa *sana yalan söylüyorum* mu?"

"

"Evet, tamam, sakın ol," diye homurdanır ilk adam. "Her neyse, bununla alakasız bir haber olarak, Mushkin çağrımıza cevap vermedi."

İkinci adam — sesinde otorite olan, konuşmayı yönlendiren — karanlık bir " " kahkahası atar. "İnsanlar Black Court'un çağrısına nadiren cevap verir."

Duvara daha da yapışırım.

"En azından davranışlarıyla cevap veriyorlar," diye mırıldanır ilk adam. "Mushkin daha fazla güvenlik görevlisi tutmadı, kaçmadı, parayı başka yere aktarmadı. Hiçbiri. Yine de duruşma gecesi için programı hala boş."

"Nasıl olduğunu bilirsin," diyor ikinci adam, sesi artık daha yumuşak. "Bazen o kadar kendilerinden emin olurlar ki, isteyerek gelirler."

İlk adam alçak ve karanlık bir kahkaha atar. "Ve eğer gelmezlerse..." Duraklar, sesinden eğlence damlar. "O zaman onları kovalamaya başlamadan önce onları avlamanın keyfini çıkarırız."

Omurgamdan yavaşça bir titreme geçer.

"Kurt ve Geyik'e ulaş," ikinci adam emir verir. "Mushkin'in durumunu onlara bildir. Kara Mahkeme planlandığı gibi toplanacak."

Kurt? Geyik? *Kara*

Mahkeme?

Bu konuşmanın hiçbir kısmı mantıklı gelmiyor.

Ayak sesleri giderek yükseliyor. Ayrılıyorlar. Panikleyerek gölgelerin daha derinlerine saklanıyorum, vücudumun soğuk tuğlalara karışmasını diliyorum.

Sonra bir figür köşeyi dönüp aniden üzerime doğru yaklaşınca irkilirim ve olduğum yerde donakalırım.

Uzun boylu. Tehditkar. Güçlü.

Aniden, Carmine Barone'nin soğuk, delici mavi gözlerine bakıyorum.

Midemi bir ağrı kaplıyor.

Onu daha önce görmüştüm — Bianca'yı bırakırken ya da alırken, bazen de gösterilerde ya da bazı hayır etkinliklerinde. Ama bu farklı.

Yakından bakınca, uzaktan gördüğümde daha da etkileyici. Bu kadar yakinken, ham bir güç yayıyor ve yüzeyin altında, ölümcül, zehirli bir yılan gibi saldırmak için bekleyen daha karanlık bir şey. Koyu renkli bir takım elbise ve açık bir palto giyiyor, geniş omuzlarına ve güçlü kollarına zırh gibi oturuyor.

Gölgelerden çıkan siyah bir şimşek gibiydi. Gözümü kırpmadan önce, eli aniden boğazıma yapıştı, parmakları boğazımı kavradı ve şah damarıma bastırdı. Boğmak için değil, sadece bir uyarıydı. Gücünü göstermeydi.

Kontrolünü.

Nefesim kesildi.

"Ben... ben hiçbir şey duymadım," diye fısıldıyorum, kelimeler çok hızlı, çok çaresizce dökülüyor.

Elini biraz daha sıkılaştırır ama bir an için hiçbir şey söylemez, soğuk mavi gözleri bıçak gibi içimi delip geçer, sanki ruhumu parçalayıp içine bakıyor ve bulduklarını yiyip bitiriyormuş gibi.

Başparmağı nabzımı takip ediyor. "Kimse sana duyup duymadığın bir şey sormadı."

Vücudum titrer, gözlerim daha da büyür.

"*Kimsin* sen?" diye mırıldanır sonunda, sesi alçak, odaklanmış ve neredeyse cildimi okşayan bir şekilde neredeyse şehvetli.

Kalbim göğsümde güm güm atıyor ve boğazım onun eline karşı direniyor.

"Hiç kimse," diye fısıldarım tekrar. "Ben hiç kimseyim."

Carmine'in dudakları, sırtıyla hırlama arasında bir şey gibi kıvrılır.

"Hiç kimse..." diye düşünür.

Elini bozmuyor, parmakları hala boğazımı sıkıca kavıyor, nabzımda hafif bir baskı hissedecek kadar bastırıyor. Bir test. Bir oyun.

İsterse beni ezebileceğini hatırlatmak için.

Başparmağı hafifçe hareket eder, sanki bir şey düşünüyormuş gibi boğazımın tabanını okşar. Dokunduğu yerlerde cildim yanar, vücudum hareketsiz kalır, kaslarım gerilir. Geri çekilmiyorum. Cesaret edemiyorum.

Başını eğiyor, sanki garip ve beklenmedik bir şey gibi beni inceliyor.

"Ne duydun?" Sesi düşük ve kısık.

Onun tutuşunun izin verdiği kadar başımı sallıyorum. "Hiçbir şey," diyorum.

Carmine ikna olmamış bir şekilde mırıldanır. "Hiçbir şey mi?"

Yutkunuyorum. "Ben... ben tiyatrodan çıkıyordum. Ben... ben dikkat etmiyordum."

Elini bir saniye sıkıyor, nabzımın elinde hızlanmasına yetecek kadar, sonra tekrar gevşetiyor. "Komik," diye mırıldanıyor. "Hiçbir şey duymamış insanlar genelde bu kadar korkmuş görünmezler."

Ağzımı açtım, sonra tekrar kapattım, nefesimi düzenli tutmaya zorladım. Beni sınıyor, pes edip etmeyeceğimi bekliyor.

Bunu yapamam.

Onun gibi erkekler zayıflığı kahvaltı niyetine yerler.

Parmaklarım yanlarımda yumruk haline gelir. "Sen... Sen beni korkuttun, hepsi bu."

"Bu *korkmaksa, gerçekten* korktuğunda nasıl olacağını görmek isterim."

Bunu bir arzu gibi söylüyor. Sanki benim korkumdan zevk almayı düşünüyormuş gibi.

Carmine beni bir süre daha izler. Sonunda, bırakır. Nefesimi tutarım, elinin boğazımda olduğu yerde cildim karıncalanır, dokunuşunun izi bir damga gibi kalır.

Yavaşça bir adım geri atar, keskin mavi bakışları benimkilerden hiç ayrılmaz.

"Peki, hiçbir şey duymayan Bayan Kimse," diye mırıldanıyor, dudakları eğlenceli ve acımasız bir gülümsemeye dönüşüyor. "Umarım öyle kalır."

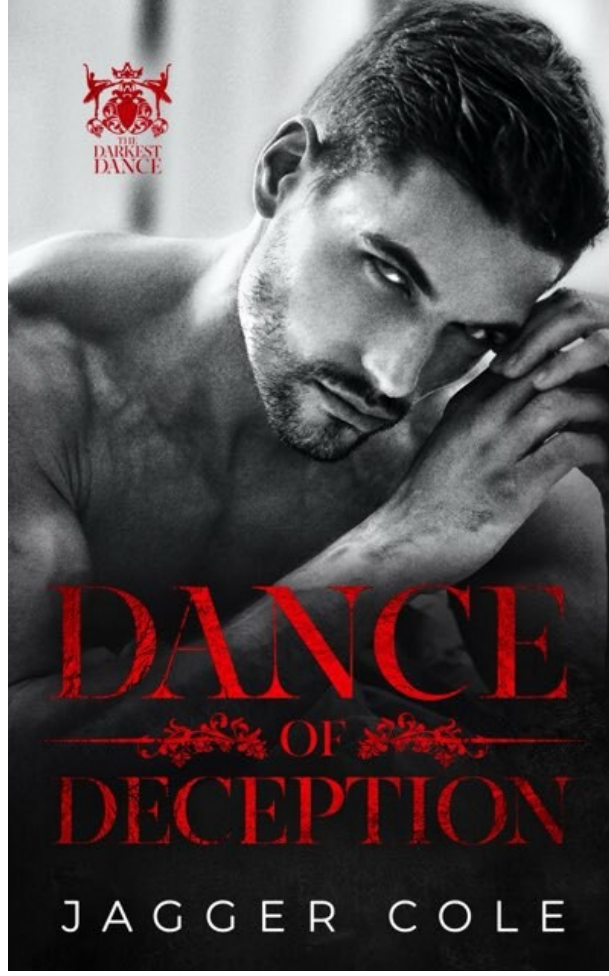
Ve sonra, ortaya çıktığı kadar çabuk, ortadan kaybolur ve sokak bir kez daha sessizliğe bürünür.

Hava ağır, gergin, sanki onun hayaleti hâlâ orada durmuş beni izliyormuş gibi.

Kıpırdamıyorum. Nefes almıyorum.

Sonunda bacaklarım gevşer ve sendeleyerek ilerleyebiliyorum, kalbim hala deli gibi atıyor, onun sözleri omurgamda ağır bir yük gibi duruyor ve sıcak bıçaklar gibi tenimde izler bırakıyor.

[Okumaya devam edin!](#)

[Dance of Deception - Sadece Amazon ve Kindle Unlimited'da!](#)

* * *

Kapakların ilk görüntülerini, yeni kitapları, ARC fırsatlarını ve canlı okumaları görmek için okuyuculara özel Facebook grubumda buluşalım. Orada görüşürüz!

ALSO BY JAGGER COLE

En Karanlık Dans:

[Aldatma Dansı Yıkım Dansı](#)

[Deliliğin Dansı](#)

[Şeytanların Dansı](#)

[Meydan Okumanın](#)

[Dansı Dikenlerin Dansı](#)

Canavarların Dansı

Memento Mori: Gazap

[İmparatoru Öfke](#)

[İmparatoru Şehvet](#)

[İmparatoru Yıkım](#)

[İmparatoru](#)

Zehirli Tanrılar:

[Zehirli Aşk Kurnaz](#)

[Yemin Zehirli](#)

[Öpücük](#)

[Yozlaşmış Kalp](#)

[Canavarca Dürtüler](#)

Karanlık

Kalpler: Sapkın

[Kalpler Kötü](#)

[Kalpler Günahkar](#)

[Kalpler Çarpık](#)

[Kalpler Çalınmış](#)

[Kalpler Pervasız](#)

[Kalpler](#)

Krallar ve Kötüler:

[Karanlık Krallık](#)

[Yanmış Kül](#) (Kül Düeti #1)

[Kül İmparatorluğu](#) (Cinder Duet #2)
[Avcı Kral](#) (Avlanan Düet # 1) [Avlanan](#)
[Kraliçe](#) (Avlanan Düet #2) [Nefret Prensi](#)

Vahşi

Mirasçılar:

[Vahşi Mirasçı](#)

[Karanlık Prens](#)

[Zalim Kral](#)

[Yasak Taç Kırık Tanrı](#)

[Meydan Okuyan Kraliçe](#)

Bratva'nın İddiası:

[Bratva'nın Borcunu](#)

[Ödemek Bratva'nın Çalınan](#)

[Gelini](#)

[Bratva Canavarı Tarafından](#)

[Avlanan Esiri Bratva Kralına](#)

[Ait Bratva Prensese](#)

[Bratva'nın Kilitli Aşkı](#)

Scaliami Suç Ailesi:

[Tetikçinin Takıntısı](#)

[Patronun Cazibesi](#)

[Korumanın Zayıflığı](#)

Güç:

[Zalim](#)

[Kanunsu](#)

[z Savaşçı](#)

Bağımsızlar: [Kırık](#)

[Çizgiler Patron Deli](#)

[Grumpaholic](#)

[Benim Takipçim](#)

ABOUT THE AUTHOR

Jagger Cole

Öncelikle bir okur olan Jagger Cole, yıllar önce çeşitli ateşli hayran kurgu hikayeleri yazarak romantik yazma deneyimini kazandı. Yazmayı bırakmaya karar verdikten sonra, Jagger reklamcılıkta Don Draper gibi davranarak çalıştı. Bu, onun liginin çok dışında olan bir kadını kendisiyle evlenmeye ikna etmek için yeterli oldu, ki bu tam bir zaferdi.

Şimdi, iki küçük prensesin babası ve bir kraliçenin kralı olan Jagger, klavyeye geri dönmekten büyük heyecan duyuyor.

Romantik kitaplar yazmadığı veya okumadığı zamanlarda, yağmur ya da güneş fark etmeksizin, ahşap işçiliği yapıyor, iyi viski içiyor ve dışarıda mangal yapıyor.

Tüm kitaplarını www.jaggercolewrites.com adresinde bulabilirsiniz.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

